

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

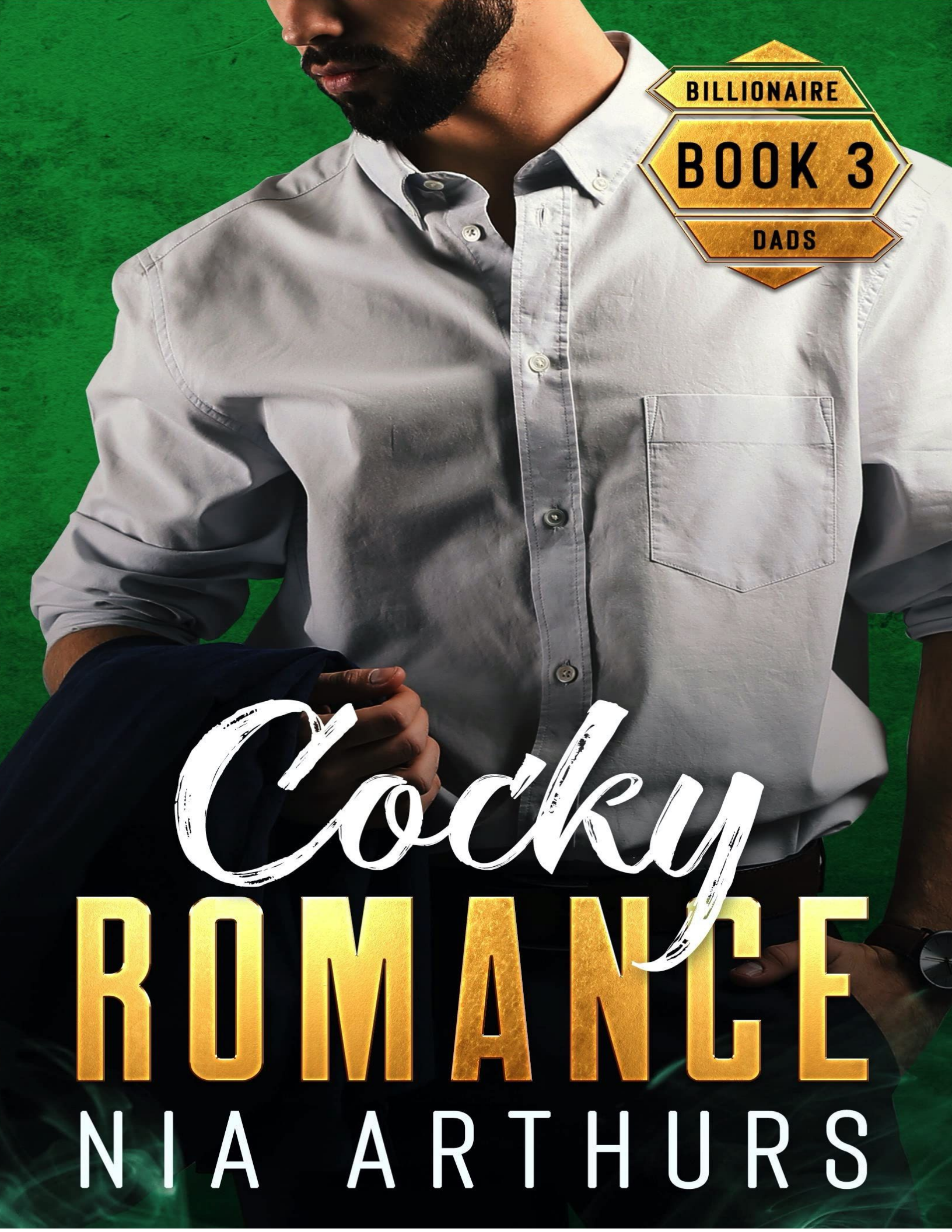
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BILLIONAIRE

BOOK 3

DADS

Cocky

ROMANCE

NIA ARTHURS

Cocky Romance

a single dad

romantic

comedy

NIA ARTHURS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KOKULU ROMANS

MİLYARDER BABALAR KİTAP 3

NIA ARTHURS

TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KOKULU ROMANS
Telif Hakkı© 2022 Nia Arthurs Nia
Arthurs tarafından yazılmıştır
Jalulu Editing tarafından
düzenlendi Kapak Tasarımı
GetCovers tarafından yapıldı

(V1)

BU KİTAP HAKKINDA

Milyarder. CEO. Yeni şeytani derebeyim.

Maksimum Stinton o ve günahkarca
muhteşem kötü adam kimin şirket sekiz yıl önce
hayatımı mahvetti.

Kibirli. Büyüleyici. Çelik .

Arabasını hurdaya çevirmek yerine (yapmam gerektiği gibi)
yanlışlıkla tamir ettiğimde tekrar karşılaştık.

Bir teşekkür ve bir buket çiçek alıyor muyum? Hayır.

Oto tamiratım karşılığında, Bay Hotshot beni acımasız bir
sözleşmeyle tuzağa düşürdü.

Şartlar basit: Stinton Auto'nun yüzü ol ve kızım onun korkunç
ailesinden bir sır olarak kalsın.

Kızımı korumak için yaşıyorum ve Stinton Group'tan nefret etmek
soluduğum hava.

Max ve ben aynı odadayken kıvılcımların uçuşmaya başlamasına
ne kadar şaşırdığımı tahmin edin.

İnatçı, sinir bozucu ve *orada*. Ne zaman bir sorunum olsa, sihirli bir
şekilde ortaya çıkar ve çözer.

Neredeyse onu önemsemekle suçlayacağım. Ki bu çok saçma.

Kan emici vampirlerin kalbi yoktur.

Yedi yaşındaki çocuğum Max'in gelmiş geçmiş en iyi şey olduğu konusunda
ısrar etse bile.

Kalbimi Büyük Kötü Kurt'un pençelerinden uzak tutabilecek miyim?
Ve sekiz yıl önce *gerçekte* ne olduğu haberi Max Stinton hakkında
bildiğim her şeyi tehdit ettiğinde hayatta kalabilecek miyim?

İÇİNDEKİLER

İletişime Geçin!

1. BİR ERKEK İŞİ
2. YÜZ
3. ASANSÖR TEHDİTLERİ
4. SAÇLARIMA DOKUN
5. SPANNER SAVAŞLARI
6. Soğuk ve Kalpsiz
7. SKIN-FIT SÜVETERLER
8. PİSTTE KAOS
9. TREN YOLU BLUES
10. GARAJ TARİHİ
11. KODUN ALTINDA
12. BEN DELİ MIYIM?
13. YILDIZ IŞIĞI PIKNIĞI
14. SÖYLEDİĞİMİZ YALANLAR
15. KURU ÜZÜMLÜ FINDIK ORTAYA ÇIKARIR
16. Savurgan Oğul
17. FAN MAIL
18. DOWNPOUR
19. SARKAN SÖZLEŞMELER
20. RUNAWAYS
21. DOUCHEBAG ÖDÜLLERİ
22. KALBIN İÇİN YARIŞ

Sonsöz

HER ZAMAN

BENİM OL HER

ZAMAN BENİM

OL

Nia Arthurs

tarafından da bir

yorum bırakın

İLETİŞİME GEÇİN!

Yeni sürümlerden haberdar olmak, özel bonus içeriklere ve daha fazlasına erişmek için NIA'nın haber bültenine KATILIN!

[Nia'nın haber bültenine
buradan katılın.](#)

[Doc'a buradan Özel Erişim Sağlayın.](#)

[Nia'nın tüm kitaplarını görmek için buraya tıklayın.](#)

BÖLÜM 1

BİR ERKEK İŞİ

DAWN

MEKANİK KÖRFEZİ bir mezardan daha sessizdir.

Tulumlar ve çelik burunlu botlar giymiş iş arkadaşlarım, başları göğüslerinde, elleri ceplerinde, ayaklarını sürüyerek geçip gidiyorlar. Bir cenaze alayı gibi, gözleri boş ve dudakları düşünceli bir şekilde kapalı, değerli bir şeyin kaybının yasını tutuyorlar.

Stinton Group'un şirketi satın aldığı haberi çıktığından beri korku artıyordu ve bugün müdürümüzün bir ay içinde 'emekliye ayrılacağını' açıklamasıyla her şey doruğa ulaştı.

Böyle kasvetli bir zamanda duymak isteyeceğiniz türden bir haber değil. Özellikle de Büyük Kötü Kabadayı-Stinton Group'un zayıflıkları hedef aldığı bilinirken. Yolun hemen aşağısındaki başka bir otomobil markasıyla olan yoğun rekabet sayesinde Cross Roads Auto Shop'ta sunabileceğimiz tek şey bu.

Yeni sahiplik, yeni düzenlemeler demektir. Yeni yönler. Yeni çalışanlar.

Sadece ilk önce liderimizi vuracaklarını beklemiyordum.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ve anahtarımın somuna biraz fazla sert bir şekilde vuruyorum.

Stinton Grubu.

Etobur. Çirkin. Ahlakın bir çeşit esnek cetvel olduğunu düşünen bir kurt sürüsü tarafından yönetiliyor. Onların türüyle son karşılaşmam neredeyse hayatımı mahvediyordu. Zehirli atık bulutları dükkanımıza indiği anda bizi köklerimizden sökmeye başlamalarına şaşırmadım.

"Banner." Clint ofisinin cam bölmesinin arkasını işaret ediyor. Kalın, yağ lekeli parmaklarını bükerek beni sertçe çağırıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, İngiliz anahtarımı alet kutusuna geri koyuyorum ve ofisine giriyorum. Küçük, sıkışık bir yer. Mekanik bölümüne bakan cam bölme dışında pencere yok. Evraklarla dolu masanın üzerinde ailesinin resim çerçeveleri duruyor.

"Kapıyı kapat." Clint bıyıklı çenesini ovuşturur ve sanki bütün rüzgârı vücudundan atılmış gibi masasına yaslanır.

Kapıyı büyük bir gürültüyle kapattım ve ona doğru döndüm.
"Sana ne yaptılar?"

"Kim?"

"Stinton Grubu. Ailenizi tehdit ettiler mi?"

"Ne?" Sanki İngilizce konuşmuyormuşum gibi gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Seni dövdüler mi?" Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor.

"Bana anlatabilirsin. Onlarla birlikte savaşacağız. Stinton Group'un ne kadar büyük olduğu önemli değil, insanların üzerine bu şekilde yürümelerine izin veremeyiz. Bunun için yasalar var-"

"Dawn, sen neden ?"

Kırmızı görüyorum ama gözümü kırıştırıp Clint'e odaklandığımda onun da benim huzursuzluğumu paylaşmadığını fark ediyorum. Beni endişeyle izliyor.

Ben.

Sanki ben gibi.

Clint iç geçiriyor. "Stinton Group emekli olmam için bana baskı yapmadı." "Ama-"

"O çocukların ne tartıştığını bilmiyorum," diyerek çenesini diğer teknisyenlerin bir çember oluşturacak şekilde toplandıkları koya doğru - muhtemelen sıranın kime geleceğini fısıldaşıyorlardı, "ama ben bu karara kendi başıma vardım."

"Bu odada dinleme cihazı varsa iki kez göz kırp, Clint." Bana kaşlarını çattı.

"Banner."

Biraz hayal kırıklığına uğradığımı inkar edemem. Stinton Group'un itibarı şu anda yerlerde sürünüyor ve kamuoyu nihayet benim başından beri bildiklerimi görmeye başladı. Şimdi onlara dava açmak için mükemmel bir zaman.

"Artık Stinton Grubu konusuna geçebilir miyiz? Seninle konuşmam gereken bir konu var."

"Bana bir saniye verin." Bir elimi yüzüme silerek adrenalinimi yükselten adalet telaşını yatıştırmaya çalışıyorum. "Tamam. Şimdi hazırım."

"Dükkândan ayrılmayı planladığınızı biliyorum. Seni kalmaya ikna etmek istiyorum... ve müdür olmaya."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hiç şansın yok."

"Bu operasyonu yönetebilecek tek kişi sensin."

"Stinton Group'un şirketi satın aldığı gün artık burada çalışamayacağım gündü. Ayrıca, bu adamların yarısı varlığıma zar zor tahammül ediyor. Diğer yarısı ise kadın bir tamirci olmamı 'eğlenceli' . Beni bir iş arkadaşı olarak zar zor kabul ediyorlar. Beni neden liderleri olarak kabul etsinler ki?"

"Sonuçları tartışamazsınız."

Bu kesinlikle doğru değil, ancak erkek egemen bir sektörde kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamasını beklemiyorum.

"Başım bana yardım eden sensin." Masasının üzerinde duran ve sanki bir kâğıt fabrikasından bir kule gibi görünen dosyaları işaret ediyor. "Sorunlardan kaçmıyorsun. Zeki ve metodiksin. Ve bu dükkândaki en iyi işçisin."

Elimi kaldırıyorum. Yağcılık Clint'e istediği her şeyi kazandırır. Özellikle de bana. Aklımı çelmesine izin veremem. "Başka birini bul. Bunu yapmayacağım."

"Banner."

"Ben var iş için Yap, Clint." I al a adım Geri. "Ve emekliliğin için tebrikler."

Hayal kırıklığıyla başını sallıyor ama bu beni etkilemiyor.

Kapıyı fırlatıp açtım ve ofisinden çıktım. Tamirhaneye girdiğim anda, Willis ve diğer adamlar, kabuklu bir ekmek parçasına üşüşen güvercinler gibi üzerime üşüşüyorlar.

"Clint ne dedi?" Willis soruyor. Kırışmış bıyıkları, tombul yanakları ve göbeğiyle yaşlı bir adam. Tulumunun sadece bir omzunu örtmesi ve arkadan sarkması 'pasaklı tamirci' klişesine uyuyor.

Bunu görmek beni rahatsız ediyor. İnsanlar Willis'i sırf İngiliz anahtarıyla uyumlu erkeklik organlarına sahip olduğu için ciddiye alıyor ama ben onun gördüğü saygının yarısını görebilmek için her zaman düzgün ve mükemmel olmak zorundayım.

"Yok bir şey." Kovaya ve paspasa doğru ilerliyorum. Şirket kurallarından biri de bölümümüzü her zaman temiz tutmaktır. Oto tamirciliği kirli bir iş olduğundan, müşteriler için taze görünmesini sağlamak amacıyla günde yaklaşık üç kez toz alır ve paspaslarız.

"Bana hiçbir şey gibi gelmedi." Willis, kulüpte 'hayır'ın 'daha çok çalış' anlamına geldiğini düşünen o sinir bozucu adamlardan biri gibi beni takip ediyor.

Bu yüzden kulüplere gitmeyi bıraktım. Bu ve Beth'in babasıyla bir kulüpte tanışmam.

"Sana nasıl görüldüğü beni ilgilendirmez," diye .

Willis bana kaşlarını çatıyor. Hava serinliyor. Gerginliğimin arttığını hissedebiliyorum ve süpürgeyi daha sıkı kavıyorum.

Beni yaramazlık yapan bir arabayla aynı odaya koyun ve cinsiyetimin bir önemi kalmasın. O bebeği şevkle tamir edebilirim. Ancak erkek egemen bir alanda *çalışıyor olmam olduğum* anlamına gelmiyor. Bir metre iki santim boyum ve yüz yirmi kiloluk ağırlığım da bunu kanıtıyor.

Yaşadıklarım beni güçlü kıldı. Çoğu zaman kendimi on ayak boyundaymışım gibi hissediyorum ama gerçeğin anlatacak başka bir hikâyesi var. Ben ufak *tefek* bir kadınam. Bu dünyada hayatta kalmanın bir parçası da zayıflıklarımın farkına varmaktır ve bu da bela anlamına gelen havadaki değişikliklere karşı aşırı tetikte olmak demektir.

"Burada her şey yolunda mı?" Clint'in sesi gerginliği bozar.

Willis'i iterek geçiyorum ve ona karanlık bir uyarı bakışı gönderiyorum. "Sadece sohbet ediyorduk." Sesim sabit ve . Erkekler zayıflığı hissedebilir, bu yüzden asla korkmuş görünmemeye özen gösteriyorum. Clint'e başımı sallıyorum. "Nereye gidiyorsunuz?"

Clint bana cevap vermeden önce Willis'e sert bir bakış attı. "Yapmam gereken bir iş var. Birazdan dönerim." Çenesini eğdi. "Banner, umarım konuştuklarımızı dikkate alırsın."

Ensemi ovuyorum. *Bu konuyu açtığın için çok teşekkürler, Clint.*

"Yapmam gereken tüm değerlendirmeleri yaptım. Cevabım değişmeyecek."

Kızım bebekken beni bir çimento mikseri üzerinde çalışırken gördüğünde oyuncak kamyonunu 'tamir etmeye' çalıştığında benim yaptığım gibi kıkırdıyor.

Clint gidiyor ve mekanik bölümüne sessizlik çöküyor.

Willis bana baktı. "Hikayene sadık kalacak mısın?"

Willis'e el sallayıp süpürgeme dönüyorum. Clint'in görevi devralmamla ilgili saçma sapan konuşması herkesi kızdırdı ama Willis'in endişelenmesine gerek yok. Benim pozisyonum sadece geçici. Birkaç gün içinde buradan gideceğim.

Willis onu görmezden geldiğimde geri çekiliyor ve çalışan salonuna gidiyor. O ve çocuklar muhtemelen video oyunları oynamaya başlayacaklar.

Vakit geçirmek için. Yapacak başka bir şey yok.

Pislikleri faraşa süpürmeyi bitiriyorum ve ayak sesleri duyduğumda koyumu paspaslamaya başlıyorum. Şık takım elbiseli, yağlı saçları ve boncuk gözleri olan bir adam giriyor.

Beni görüyor, kara parmakları bir paspasın etrafında kenetlenmiş, elini çırpıyor. "Hanımefendi, tamircilerden birini çağırabilir misiniz? Acil bir durum var."

"Ben bir tamirciyim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Paspası duvara dayadım ve ona yaklaştım.

Gür kaşları geriliyor. "Bakın, oyalanacak zamanım yok. Patronumun arabasını acilen geri alması gerekiyor. Biz konuşurken çekici dışarıda bekliyor. Üzerinde birine ihtiyacım var."

"Ve sana yapacağımı söyledim."

Bakışları çerçevemin üzerinde kayıyor. "Burada ne yapmaya çalıştığınızdan emin değilim ama *gerçek* bir tamirciye ihtiyacım var. Bu araba pahalı. Ne yaptığını bilen biri olmalı."

Baştan ayağa taradım. Parlak siyah ayakkabılar. Siyah pantolon. Ceketin altında ince beyaz bir gömlek ve dağınık bir kravat. Fare yarışına o kadar bağımlı bir ofis çalışanı ki, elini arkasından göremiyor.

"Onlara teçhizatı buraya çekmelerini söyle."

Koyuma başımı salladım. Parlak ayakkabıları yere basmaya devam ediyor.

Kaşlarımı çatarak geçtim, çekicinin dikkatini çekmek için ısıklık çaldım. ve güvenle dalga onu ileri. O duraklar için

Sanki beni dinleyip anlamaya çalışıyormuş gibi bir an.

Çılgınca bir ileri geri hareket olana kadar dalgamın hızını artırıyorum. Aciliyetimi anlamış gibi görünüyor. Ya öyle ya da yükselişteki ofis çalışanı ona çoktan "patronum süslü arabasını hemen geri istiyor" isyan yasasını okudu.

Çekici arabayı getirdi. Aracı getiren müşteriyi hiç sevmiyorum ama bir güzellik gördüğümde takdir . Araç şık ve simsiyah, hareket halindeki bir panter gibi, tekrar yola çıkmak için can atıyor. Kaputunu okşamak ve "*Neyin var bebeğim?*" diye mırıldanmak istiyorum. Böyle bir canavar düşmek için yaratılmamış.

Ne yazık ki kendimi dizginlemek zorundayım çünkü Douche Bag beni bir şahin gibi izliyor. Oh, ve o çoğaldı. Şimdi iki tane var.

İki yanında da sıska kravatlı çalışanlar vardı.

Bir Numaralı Dangelak, desteğiyle kendini daha güçlü hissediyor. Çenesi dar bir açiya yükseliyor ve burnunun ucuyla bana bakıyor.

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ve araca doğru birkaç adım atıyorum.

Yoluma çıkıyor, sesi yağlı ve küçümseyici. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kısa kesiyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Belirtiler neydi?"

"Sana gerçek bir bulmanı söylemedim mi?"

"Çekilmesi gerektiğine göre, çalışmadığını varsayıyorum?"

"Dinle prenses, kadınların güçlenmesinden yanayım ama bu kadar pahalı bir şey söz konusu olduğunda değil. Patronumun arabasına dokunamazsın. Bu şeyin ne kadar pahalı olduğunu hayal bile edemezsin ve eğer gidip her şeyi berbat edersen özür dilemek hiçbir şeyi düzeltmez."

"Sen." Onu geçip Douche Bag Lite'ı işaret ediyorum.

"Ben mi?" Çocuk parmağını göğsüne sokuyor.

Douche Bag Prime şaşkınlıkla iki kaşını da kaldırır.

Genç adama başımı salladım. "Ne oldu? Araba nasıl sorun çıkarıyor?"

Patronuna bakar.

Douche Bag Prime kafasını sallıyor.

Bir adım öne çıkıyorum. "Tükür onu."

"Araç çalışabilir ama çalışamaz." "Jefferson."

Douche Bag Prime tıslıyor.

"Onu görmezden gelin." En zayıf halka o gibi görüldüğü için Jefferson'ı işaret ediyorum. "Bana daha fazlasını anlat."

"Vites taktığınız ya da gaza basmaya çalıştığınız anda stop ediyor. Sorun tekrar ediyor. Hava ne zaman bu sıcaklığa ulaşsa aynı şeyi yapıyor."

"Hm." Parmaklarımı kolumun üstünde gezdiriyorum. Zihnim çoktan semptomları sıralamaya başladı.

"Bu kadar yeter, Jefferson." Douche Bag Prime bana kaşlarını çattı. Keskin bir yüzü ve bıçak gibi elmacık kemikleri var. Karanlık kaşları bana görevden alınmaya alışık olmadığını söylüyor. Bu kadar egoist birine güveniyorsa patronunun nasıl bir canavar olduğunu hayal bile edemiyorum.

Sert bakışlarımı Douche Bag Prime'a çevirdim. "Arabayı neden buraya getirdin?"

"Bozulduğumuz yere en yakın yer orasıydı. Ancak, bu seçimin bir hata olduğunu düşünmeye başlıyorum. Eğer buranın sunduğu tek şey *sizseniz*, boş olmasına şaşmamalı."

Dişlerimi sıktım ve medeni kalmak için savaştım. Bu adamın suratına yumruk atmamı haklı çıkaracak kadar müşterimiz yok. Nasıl olsa gideceğim için bu riski göze alamazdım ama Clint'in emekliliğinden hemen önce müdür olarak sicilini mahvedemem.

"Yeterince duydum. Ben arabanızla ilgilenmesi için *gerçek* bir tamirci çağırırken siz neden kahve odasında beklemiyorsunuz?" Sahte bir gülümseme takınarak salonu işaret ediyorum.

Clint'in ofisi gibi, müşteri salonunda da mekanik bölümüne bakan dev bir cam bölme var. Ayrıca bir kahve makinesi, kağıt bardaklar ve bir masanın üzerinde en son otomotiv dergilerinin bulunduğu birkaç kanepe var.

"Teşekkür ederim." Douche Bag Prime sonunda ışığı gördüğüm için rahatlamış gibi çenesini eğiyor.

Yüzümdeki gergin gülümsemeyi koruyorum ve hepsini odaya götürüyorum. Onlar içeri girer girmez kapıyı çekip kapatıyorum ve kilitliyorum.

Douche Bag Prime'ın şok olmuş yüzü tam bir sanat eseri.

Cama vuruyor. "Ne oluyor lan? Bizi buraya mı kilitledin?"

Ona sırtımı veriyorum ve istasyonuma doğru süzülüyorum. Kapıdan daha fazla gümbürtü geliyor. Tweedle-Dumb Bir ve İki'nin kaçma mücadelesine katıldığını fark etmek için arkamı dönmeme gerek yok.

Sakince kulaklığımı takıp telefonumu çıkarıyorum. Sunny'nin benimle paylaştığı müzik hoparlörlerden çılmaya başlıyor.

Sunny Karayıplerden, özellikle de Belize'den geliyor ve müzik zevki de bunu yansıtıyor. Müzik hızlı tempolu ve heyecan verici. Elimde olmadan kafamı sallıyorum.

"Hey! Beni duyuyor musun? Bu yasadışı! Bu bir suç!"

Douche Bag Prime'ın sesini hâlâ belli belirsiz duyabiliyorum. Parmağımı ses düğmesine bastırarak müziğin sesini açıyorum ve arabaya yaklaşıyorum. Marka ve model gösterge panelinin altına basılmıştı, teyit etmeme gerek yoktu. Markayı görür görmez tanıdım.

Zihinsel olarak, Skinny Tie'in özetlediği semptomları gözden geçiriyorum.

Çalışıyor ama çalışmıyor.

Gaza basınca ölüyor.

Hava bu sıcaklığa her ulaştığında oluyor.

Bu sorunu bir yerlerde duymuştum. Telefonuma uzanıyorum ve yüksek teknolojlili IATN grubuna giriş yapıyorum. Diğer elimle, bölmemin yanındaki bir kapta tuttuğum düzinelerce lolipoptan birini koparıp ağzıma atıyorum. Gözlerim araç teşhis sitesinde geziniyor. Ah. burada. Bilgileri kontrol ediyorum. Görünüşe göre bu sorunlar bu tip araçlarda bir hastalık.

Doğru yolda olduğumdan emin bir şekilde müşterilere tekrar bakıyorum. İçlerinden biri hâlâ kapıyı test etmeye çalışıyor. Kapı kolunun tıkırtısından bunu anlayabiliyorum. Jefferson pes etti. Kanepede oturmuş, kendine kahve dolduruyor ve dergilerden birini eline alıyor. *Ondan hoşlandığımı biliyordum.*

Douche Bag Prime telefonda. Yüzü kıpkırmızı ve boynunda bir damar patlıyor. Bakışları bana kayıyor ve bir tehdit savurmaya başlıyor. Ya da bir evlilik teklifi olabilir. Duyabildiğimden değil. Ama birinin 'seni öldürebilirim' ifadesiyle tatlı sözler söyleyeceğinden şüpheliyim.

Merak ettiğim için ağzına daha yakından bakıyorum. Sanki *'hapse gireceksin'* diyor gibiydi.

Huh.

Omuz silkerek kaputu açıyorum. Etrafımdaki hava değişiyor ve omzumun üzerinden baktığımda Douche Bag'in yumruklarını cam bölmeye vurduğunu görüyorum. Birisi böyle kalın bir öfkeyle boğulabilir.

Gözlerimi devirmeyi engelliyorum ve motorun üzerine eğilirken lolipopumu ağzımdan çıkarıyorum. Çoğu kadın bir aracın karnına bakar ve anında başı ağrır. Ben bir aracın içine bakıyorum ve şekerim yükseliyor.

Dengemi bulurken parmaklarım kaputun iki yanını kavriyor. Sonra içeri uzanıyorum. Cama vuran sesler artıyor ama Belizeli sanatçı beni bayrağımı sallamaya ve *'go ahn bad'* demeye teşvik ettiği için zar zor duyabiliyorum.

İncelemeyi yaparken dudaklarımı büzdüm. Şüphelerim aracın beş voltluk referans devresinde kısa devre olduğu yönünde. Bu durum

Jefferson'ın ana hatlarıyla belirttiği sorun ve soğuk havalarda neden daha da kötüleştiği.

İçimde bir his olsa da henüz devrelerde taşıma yapmıyorum. Harekete geçmeden önce üç kez teşhis ve test yapmaya inanırım. Bu yüzden çalışırken kendime çok güveniyorum. Bir arabadaki sorunun peşine düştüğüm an, onu çoktan çözmüşüm demektir.

Müzik değişiyor, bu da üç dakikanın geçtiği anlamına geliyor. Alet arabamı yaklaşıtıyorum. Bu arabayı tamir etmek için ihtiyacım olan her şey var. Isı tabancası. Multi-metre. Tel tamir aletleri. Kıvırcılar.

Lolipopu ağzıma geri ve kablo bağlantısını keserken aşağı yukarı sallıyorum.

"Banner!"

O feryadı duyduğumda zıplamıyorum. Çalışıyorum ve ellerim çok hassas. Kabloları sarmayı bitirene kadar beklerken omzumun üzerinden bakıyorum ve Willis'in çalışan salonundan çıktığını görüyorum.

Gözleri salondaki adamlardan bana ve adamlara doğru ping-pong yapıyor. Hızını çılgınca bir yürüyüşten tam bir koşuya çıkarmaya çalışırken midesi sallanıyor. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Çalışıyorum," diyorum *o kadar da belli olmayan* bir ses tonuyla.

"Hey!" Douche Bag Prime kollarını Willis'e doğru sallıyor. "Hey, çıkar bizi!"

"Onları oraya kilitledin mi?" Willis yanımdan geçip adamların yanına gidiyor ve kapıyı deniyor.

"Hayır." İşimi bir kez daha inceliyorum. "Köşede dışarı açılan başka bir kapı olduğunu bilmiyorlar."

Willis nefesinin altında küfrediyor ve çekip gidiyor. O gittiğinde, kabloları ait oldukları yere sıkıştırıyorum, kaputu kapatıyorum ve anahtarı çevirebilmek için arabanın içine kayıyorum. Koltuk omuzlarımın etrafında tereyağı gibi eriyor.

Zenginler gerçekten farklı yaşıyor.

Motorun mırıltısının güzel sesi kulaklarımı dolduruyor. Tutkulu bir doruğun sancılarını çeken tam bir orkestradan daha tatlı. Arabayı dışarı sürüyorum, orada bırakıyorum ve dışarı çıkıyorum. Kollarımı başımın üzerine uzatarak Willis'i ve diğer adamları arıyorum ama göremiyorum.

İçeride olduklarını varsayarak, o tarafa yöneldim. Daha iki adım atmadan, takım elbiseliler görüş alanıma giriyor ve hemen ardından Willis geliyor.

Hâlâ çalışmakta olan aracı işaret ediyorum. "Artık bir sorun yaşamazsınız."

" ne *cüret*." Douche Bag Prime, B sınıfı bir oyundaki figüran gibi soluk soluğa bana bakıyor. "Böyle şakalarla paçayı kurtarabileceğini mi sanıyorsun?"

"Şaka mı?"

"Müşterileri odalara kilitlemek ve pahalı araçlarıyla uğraşmak suçtur."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye sakince cevap veriyorum.

"Sen deli misin?" Parmağını bana doğru uzattı. "Delirmiş olmalısın." Gözümü kırpmadan ona bakıyorum. "Seni odaya ben kilitlemedim." Gerçeği inkâr ettiğime inanamıyormuş gibi gözleri açılıyor.

"Seni mekanik bölümümden kilitledim." Ses tonum sakın ve kesik. "Bu tamamen benim hakkım."

"Dışarı çıkamadık!"

"Müşteri salonundan dışarı açılan bir kapı vardı. Nasıl kullanacağınızı bilmiyorsanız benim suçum değil."

Jefferson homurdanıyor.

Douche Bag Prime ona karanlık bir bakış fırlatır ve o da kıkırdamayı ağzına geri sokar.

Yavaş ve kararlı adımlarla ilerliyorum. "Sana gerçek bir tamirci sözü verdim ve yerine . Arabanız artık mükemmel çalışıyor. Bir şey değil."

"Bunu duyacaksın. *Patronumu* -patronunu- arayacağım ve bu iğrenç davranışını ona bildireceğim."

Gözlerimi devirmek ve ona ispiyoncu demek istiyorum ama akıllıca dilimi tutuyorum.

"*Banner?*"

Bu Clint'in sesi.

Ateş et. Neden bu kadar erken döndü?

Clint bize doğru yaklaşıyor ve Douche Bag Prime'ı görünce gözleri açılıyor. "Bay Hills."

Başparmağımla takım elbiseyi gösterdim. "Bu adamı tanıyor musun?"
"Stinton Group'ta yönetici asistanı," diye mırıldandı Clint. "Yönetici asistanı."

Göğsümde yavaşça, sinir bozucu bir korku baloncukları oluşuyor. Hills yüz ifademi izliyor ve yanlış yorumluyor. Çenesi tekrar tamamen yukarı kalktı. Göğsünü şişiriyor. Sırıtarak dudaklarını büküyor.

Güzel arabaya geri dönüyorum. Eğer Hills patronu adına buradaysa, o araba ait demektir.

Parmaklarım yumruk
oldu. Stinton.

Hills şeytani planını açıklamak üzere olan kendini beğenmiş bir kötü adam gibi atölyeyi adımladığında kaynayan sinir daha da kötüleşiyor. "Buranın neden tuvalete gittiğini şimdi anlıyorum. Dümene çılgın kadınlar ."

Kime deli diyor?

Clint omzuma sakinleştirici bir el koydu. "Bay Hills, neden bunu ofisimde tartışmıyoruz..."

"Gerek yok. Yapacak işlerimiz var." Gözlerini bana çevirdi. "Ama yakında bizden haber alacaksın."

Clint, takım elbiseliler arabaya binip gözden kaybolana kadar elini omzumda tutuyor.

Onu fırçaladım ve doğru yürüdüm.

"Banner, nereye gidiyorsun?" Clint arkamdan sesleniyor.

"Kızımı almaya," diye seslendim. "Okul bitti."

Beth'in ortaokuluna giderken parmaklarım direksiyonu sıkıca kavriyor. Trafik yavaşlarken aklım sekiz yıl önceki o korkunç güne kayıyor. Takım elbiseli adamlar. Yüzüme tutulan kalemler ve sözleşmeler. İpeksi bir avukat sesi bana parayı almamı söylüyordu.

Canavarlar.

Ellerimi sıkıp açarak o kâbusu zihnimden uzaklaştırıyorum.

Okulunun önüne park ettiğimde Beth kapıyı açıyor. Parlak ela gözleri benimkilere takılıyor, kendini iterek ayağa kalkıyor.

Bacaklarımız koşu bandında. İkimizin de boyu küçük olmasına rağmen, kendimizi büyük arabalara taşımaya alıştık.

Beth kapıyı çarparak kapattı ve bana baktı. Dudakları gerildi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Kızgınsın."

"Hayır,
değilim."

"Sen ayrılmak fingermarks üzerinde ve
direksiyon tekerlek ne zaman kızgınsın."

Lanet olsun. "Biri trafikte yolumu kesmeye çalıştı." Bir kahkaha attım. "Okul nasıldı?"

"Tamam."

En iyi arkadaşı Bailey ve sınıftaki evcil hayvanları hakkında konuşmaya başlayana kadar onu dürtüklüyorum. Tekrar sessizleştğinde, daha fazla soru soruyorum ve yolculuğun geri kalanında dikkatini dağıtıyorum.

Kamyoneti oto tamirhanesinin otoparkına çekerken telefonum çaldı.

Beth'e başımı salladım. "Hadi git ve ödevine başla."

Başını sallar ve zarif bir şekilde aşağı inerek çimenlerin üzerinde gezinir. Clint'in ofisinin küçük bir köşesinde huzur içinde ödevini yapıyor. Clint'in öğleden sonraları ona göz kulak olmama izin vermesini seviyorum. Ona hayır demeyi zor bulmamın birçok nedeninden biri de bu.

Dikkatimi tekrar telefonuma verip bilinmeyen numaraya kaşlarımı çatıyorum.

Tereddütle cevap veriyorum. "Alo?"

Derin ve erkeksi bir ses kulaklarımı tırmalıyor. "Bayan Banner."

"Evet?"

"Bu Max Stinton."

Gözlerim açıldı. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu çekip kapatıyorum.

Max Stinton?

Bu gün gittikçe kötüleşiyor. Yedi yıl boyunca Stinton'lardan uzak durmayı başardım ama bir gün içinde onlara bulaşmadan bir adım bile atamıyorum.

Oflayarak mekanik bölümüne giriyorum ve Clint'in bana el salladığını fark ediyorum.

"Ne?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum. "Telefon sana."

"Ben mi?"

Başını salladı ve sabit hattı bana doğru itti. Telefonu aldım ve kulağıma götürdüm.

Max Stinton'ın sert tonu bedenimden süzülüyor. "Bu hiç hoş değildi, Bayan Banner."

Telefonu çekiyorum.

"Ah-ah." Sesi zayıf ama sert. "Bir daha telefonu yüzüme kapatırsan bizzat gelmek zorunda kalacağım."

Bu düşünce beni ürpertiyor. Telefonu yüzüme geri koyuyorum. "Stinton Group ile hiçbir ilgim yok. Benimle bir daha irtibata geçmeyin."

"Ne yazık ki, I olmaz olmak mümkün için onur o istek." Duraklıyor. "Seni ofisimde görmek istiyorum. Yarın. Tam sekizde."

"Ne istediğin umurumda değil ve seni kesinlikle görmek istemiyorum."

"O zaman gelip seni bulacağım."

Burun deliklerim alevlendi. Bu bir tehdit ve çok güçlü. Ödev kitabını çıkaran kızıma bakıyorum.

Dişlerimi sıkarak , "Peki. Yarın görüşürüz."

BÖLÜM 2

YÜZ

MAX

GÜN BATIMI gökyüzünü ateş ve ışıkla boyuyor, bir zamanlar sakın bir mavi olan gökyüzünü kırmızı-turuncu bir aleve dönüştürüyor. Ay çoktan doğmuş ve hakimiyet için savaşıyor, beklentiyle parlayan gökdelenlerin üzerine gümüş rengini yansıtıyor.

Uzun bir gün oldu.

Bir sürü basın turu ve talk show.

Yorumcuların çoğunun tek bir sorusu vardı: Stinton Group bu büyük darbeden nasıl kurtulacak?

Parmaklarımı masaya vuruyorum, huzursuzum, yolda trafik yoğunlaşırken gecenin şehri yutuşunu izliyorum. Dokuzdan beşe çalışanların ayak bileklerinden zincirler düşüyor. Dürüst, çalışkan insanlar kendi hayatlarını yaşamak için masalarını ve kabinlerini geride bırakıyor. Benim gibi büyük ofisimde oturup gün batımını inceleyen insanlar tarafından kontrol edilmeyen hayatlar.

Onlar eve gidiyor ama benim günüm henüz bitmedi. Yorgun olsam da olmasam da kapsamlı bir yapılacaklar listesi bana rahatlamaya yakın bile olmadığımı söylüyor.

Stinton Group gibi bir kuruluşu yönetmek makine gibi odaklanmayı gerektiriyor. Satıcılarla, tedarikçilerle ve yeni hesaplarla sürekli bir savaşın yanı sıra 'yönetim kurulunun onayını almak' denen hassas bir ipte yürümektir.

Babamın kurucu ortakları kan kokusu alan hayvanlar gibiler. Beni destekledikleri ve Stinton Group'a verdiğim emek için beni alkışladıkları kadar, düşüşümü görmeye de hevesliler. George Stinton'ın en büyük oğlunun da anne tarafı gibi başarısız olduğunu kanıtlayabilirlerse daha tatlı olacak.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve tam asistanım odaya girerken pencereden uzaklaşıyorum. Kapı arkasından çarparak kapanıyor ve anında başım ağrıyor.

"Hills, sana kaç kere kapıyı böyle çarpmamanı söyledim?"

Hills kravatını çözerek masamın karşısındaki şık kanepeye fırladı. "Max, onu yarın kovacaksın, değil mi?"

"Sen neden ?" Dizüstü bilgisayarımı açtım ve şifremi girdim.

"Şu tamirci kadın. Onu kovmak için çağırdın, değil mi?"

Hills'e bakıyorum. Uzun boylu, zayıf, ince kravatlara düşkün ve onu karavan parkından çıkarıp ülkenin en iyi üniversitelerinden birine girmesini sağlayan bir hırsı var. Bu kontrol edilemez hırs onu hem değerli hem de serseri yapıyor.

Bu yönüyle bana kardeşimi hatırlatıyor.

Onu kovamama sebeplerimden biri de bu.

Bu ve üniversitedeki o çılgın günlerden beri en iyi arkadaşımdı. Beni Stinton Group'a kadar takip etti ve babamdan devraldığım dan beri asistanım.

Son zamanlarda onun hakkında giderek daha fazla şikayet alıyorum. Başka biri olsa aylar önce çıkış belgesini alırdı. Ama yanımda güvendiğim birinin olması şu anda benim için yetenekten daha önemli. Özellikle de yönetim kurulu, kardeşimin bozduğu her şeyi düzeltmem için bana bakarken ve bunu yapmazsam kafama bir balta indirmeye hazırken.

Pazarlama müdürünün gelen kutuma gönderdiği rapora bakarken, "Onunla olan planlarımın seninle ne ilgisi var anlamıyorum," diye mırıldanıyorum.

Hızlı bir göz gezdirme midemi bulandırıyor. Cross Roads Auto Shops zincirini yeniden canlandırma ve markalaştırma fikirleri gülünç. Neden onlara aynı eski fikirleri tekrarlamaları için para ödüyorum ki?

Bu sorunun yeni bir çözüme ihtiyacı var. Yeni bir bakış açısı. Ham ve göz alıcı bir şeye ihtiyacım var. Ama aynı zamanda yumuşak özlü bir şeye de ihtiyacım var. Ulusun kalbiyle bağlantı kuracak şey.

Trevor, Stinton Yatırım'ın parasını alıp kaçtığında Stinton Grup sadece fon kaybetmedi. Kardeşimin geride bıraktığı karmaşa bu kadar basit olsaydı, şimdiye kadar çözmüş olurdum. Para bir Stinton'a kolay gelir.

Ama para güven inşa etmez.

Onu yüzümüzde patlamayacak bir şekilde geri kazanmak için, doğru akoru yakalamamız gerekir - ulaşılabilir ve

istekli. Halktan istediğim tepki *bu*. Grubumuzun kötü adını halkın gözünden düşürmenin bir yolu değil, bize sempati duymalarını, hatta bizi desteklemelerini sağlamanın bir yolu.

Bunu nasıl yapacağım...

Hiçbir fikrim yok.

Bu yüzden bunu kadar bu gece eve gitmiyorum.

Zihnim çalkalanıyor ve Hills boğazını temizleyene kadar bana baktığını fark etmiyorum. Ona sert bir bakış attım.

Kaşlarını çattı. "Yine aynı şeyi yapıyorsun ve sorduğum şeyi tamamen görmezden geliyorsun."

Tüm sırlarımı bilmeseydi, sırf bu üslubu yüzünden onu kovardım. Arkadaş olduğumuz için Hills profesyonel ve kural dışı arasındaki o ince çizgide yürüyor.

"Ne sen?" Burnumun köprüsünü ovuyorum.

Oturur pozisyona geçer, bacaklarını ayırır ve dirseğini kalçasına dayar. Başını hafifçe eğerek kaşlarını çatıyor. "Şu tamirci kız. Manyanın teki. Bugün yaptığı şey yüzünden hakkında dava açılmalı."

Dudaklarım .

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Gözleri neredeyse kafasından dışarı fırlayacaktı.

Omuz silkiyorum. Hills kadınların ona yaltaklanmasına alışkın ve bu ilgiden zevk alıyor. İlk kez birinin onu yere serdiğini görüyorum ve bu garip bir şekilde tatmin edici.

"Bunda komik bir şey yoktu." Kulağına doğru bir daire şekli çiziyor. "Demek istediğim, o bir kaçık. Ne tür bir insan arabanız üzerinde çalışabilsin diye sizi bir odaya kilitler? Ve sonra," diye bir kolunu uzatıyor, "ve sonra sanki *ben* kötü adammışım gibi davranmaya cüret eder? Resmen arabayı çaldı ve benden minnettarlık bekliyor."

"Vermeliydin," diyorum basitçe. Hills

kekeliyor. "Neden ki?"

"etti. Araba yeni gibi çalışıyor. Bunun için ona teşekkür etmeyi planlıyorum." "Teşekkür mü? Yaptıklarından sonra mı?"

Başımı sallıyorum ve kalemimi masaya vuruyorum, Bayan Banner'ın benimle telefonda yaptığı gergin konuşmayı hatırlıyorum. Yüzüme iki kez kapattı. İki kez. Bu yeniydi. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

"Duygusal davranıyorsun, Stinton. Bu sana yakışmıyor."

"Sonuçları aldı." "Ve?"

"Ve buna saygı duyuyorum."

Black Beauty, benim arabam, anneme aitti. Şirkette terfi ettiğimde ona almıştım. İlk başta kullanmayı reddetti. O parayla aldığım hiçbir şeyi istemediğini söyledi ama ona yalvardım ve direksiyona geçtiğinde her şey bitti. O arabayla şehirde tur atar, saçlarında rüzgarla gülümser ve radyoyu sonuna kadar açardı.

Göğsüm sıkışıyor. Dönüştüğüm makineyi görmekten nefret ederdi. Bu grupta bu kadar yerleşik olmamdan nefret ederdi. Annem her zaman beni babamdan olabildiğince uzaklaştırmaya çalışırdı.

Annemle ilgili anıları kafamdan silkeliyorum. "O arabayı bayiye götürdüm. Tamir edemediler. Şehrin her yerine götürdüm aynı sorunla geri geldi. Kimse onu çalıştıramadı."

"Bu onun işinin harika olduğu anlamına gelmez. Araba yine bozulabilir."

O haklı.

"Neden onu savunuyorsun?" Bir

başka güzel soru.

Üzerinde düşünüyorum. Belki de Bayan Banner'ın Hills'e yaptıklarını duyunca ofisimde kahkahalara boğulduğum içindir, oysa gerçek ve içten kahkahaların artık bana göre olmadığını düşünüyordum. Ya da belki sadece yorgunum ve zihinsel bir çöküşün eşiğindeyim.

"Her iki durumda da müşteri hizmetleri berbattı." Hills ellerini havaya kaldırır. "Bir kadın tamircinin nazik olacağını düşünürsünüz. Sonuçta o bir *kadın*. Yani, bol tulumun altından anlayamazsınız ama yüzünden belli oluyor. Bu kadar güzelliği neden böyle kötü bir tavırla harcasın ki?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Güzel mi?"

Hills bunu kelimelerle itiraf etmek istemiyormuş gibi omuz

silkiyor. "Hm." Çenemi ovuyorum.

"Nasıl görüldüğü önemli değil. O yanlış meslekte. Annenin arabası konusunda ona güvenmezdim. Ona hiçbir araba için güvenmezdim."

Zihnim 'güven' kelimesine takılıyor ve aklıma bir fikir geliyor.

Güven.

Güven.

Satın aldığımız franchise, Stinton Group ile ilişkilendirildiği anda para kaybetti. Franchise'ın kolundan vurulmaya ihtiyacı var. Markanın tamamen yenilenmesi.

Parmaklarım kalemimi bir daire çizecek şekilde oynatıyor. Basın bir kadın teknisyeni alıp onunla koşacaktı. Feminist dergiler, Stinton Group'a nefret kusanlar, sıraya girip elimizi sıkın ilk kişiler olacaktı.

Oradan devam edebiliriz.

Hills volta atmayı bırakır. "Bu bakışı biliyorum. Aklına bir şey geldi."

"Evet, yaptım." Sandalyemden fırladım. "Pazarlama müdürüne ihtiyacım olacak."

"Şimdi mi?" Hills saatine bakar.

"Evet, şimdi." Kaşlarım birbirine kenetlendi. "Max, herkes evinde. İş bitti."

"Bizim için değil."

"Tanım gereği, herkes için bitti. Her gün gece yarısına kadar çalışan tek deli sensin."

"Stinton Group acil bir durumla karşı karşıya. Pazarlama ekibi bizi bu durumdan kurtarmak için hayati bir rol oynayacak. Bu krizi çözene kadar işin bitmesi diye bir şey söz konusu değil."

Gözlerini deviriyor. "Çok dramatik."

geçip kapıyı açıyorum ve asansöre yöneliyorum.

Hills kulağında bir telefon ve dirseğiyle yan tarafına tutturduğu bir yığın dosyayla arkamdan hızla geliyor. "Evet," diyor telefonda, "evet, seni hemen istiyor. Nedenini bilmiyorum. Hemen buraya gel."

Asansörün düğmesine basıyorum. Hills yanıma yerleşiyor ve telefonu kapatıyor. "Tüm bunların neyle ilgili olduğunu açıklamak ister misin?"

Çenem bir sıkılıp bir açılıyor.

Stinton Group'un Oto Franchise yüzü olarak bir kadın tamirci.

Başlık neredeyse kendi kendini yazıyor. Makaleleri hayal ediyorum. Çevrimiçi vızıltı. Halkın görüşlerini dile getirdiğini ve

Trevor'ın günahlarından Stinton Group'un parlak yeni kraliçesine odaklanıyor.

Kalbim kaburgalarım o kadar yüksek sesle çarpıyor ki davul bile çalabilir.

Hills dramatik bir inilti çıkarır. "Harika. Yine yapıyorsun."

Hızla ona döndüm. "Bana o dükkanın müdürü ve tüm çalışanları hakkında bir rapor ver. Özellikle de arabamı tamir eden kadın çalışan hakkında. Toplayabildiğin kadar çok bilgi istiyorum."

Ağzı onaylamaz bir şekilde geriliyor.

"Ne?"

"Yani onu kovmuyor

musun?" "Hayır,

kovmuyorum."

"Ama sana söyledim-"

"Onun hakkında ne düşündüğün umurumda değil. Sadece ."

Lanet olsun. Ne zaman yönetici asistanımın etrafında böyle dolanmak zorunda kaldım? En son ne zaman bir talimat verdim ve sadece uygulandı?

Sinirli bir şekilde asansörden çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" Hills içeride kaldı.

"Dışarı. Halkla ilişkiler ekibi gelene kadar dönmüş olurum." Şaka yaptığımı düşünmemesi için ona sert bir bakış fırlatıyorum.

"Döndüğümde onunla ilgili tüm bilgilere sahip olsam iyi olur."

"Evet, evet." Bana el salladı ve asansör onun etrafında kapandı.

Beni gülümseyerek karşılayan güvenlik görevlisinin yanından geçip gidiyorum. "Bayım.

Stinton."

Geriye dönüp başımı iki yana salladım. "Bay Kavinsky.

Karın nasıl?"

"Güzel. Güzel. Sizi durdurduğum için özür dilerim. Acelen varmış gibi ."

Öyleyim ama ona söylemeyeceğim. Belli ki söyleyecek bir şeyleri var.

Kırmızı yanakları biraz daha kızararak kıvranıyor. "Size teşekkür etmek istedim. Karım ona gönderdiğiniz imzalı yemek kitaplarına minnettar. Vanya Scott'ın büyük bir hayranı. Ameliyatından beri

aynı şeyleri yiyebiliyordu ve bu onun için çok zordu. Bu yemek kitabı onun yeniden yemek yemesini sağladı. Yeniden gülümsemesini sağladı."

"Sevindim."

Yaklaşırken gözleri parıldıyor. "Bu arada, onu görmüş , değil mi? Vanya Scott yüzünü göstermeyen tek ünlü şef. Karım bilmek için can atıyor."

"Özür dilerim." Ses tonum kesik ama gülümsemem kibar. "Size yardımcı olamam."

"Oh. Şey..." "İyi geceler."

"İyi geceler, Bay Stinton."

Ben uzaklaşırken bakışları sırtımda kaldı. Kavinsky'nin karısı da annemle aynı hastalıktan muzdaripti. Tek fark, onun karısı hayatta kaldı.

Gelecek hafta bir ara Vanya'yı arayıp ondan bir yemek kitabı daha almayı aklıma not ediyorum. O çok satanları rekor sürede çıkarıyor ve Kavinsky'nin karısının bunu takdir edeceğini biliyorum.

Geldiğimde park yeri çoğunlukla boştu. Arabam kapının hemen yanında bekliyor. Ön koltuğa geçiyorum. Bir kadın tamircinin kaportayı kurcaladığını hayal etmeye çalışıyorum. Çekim ekibini ve röportajları hayal ettiğimde gülümsüyorum.

Kendini aşıyorsun, Stinton.

Araba çalışıyor. Vites kolunu çekerek park yerinden çıkıyorum ve herhangi bir sorun olup olmadığına dikkat ederek Black Beauty'yi bir tur attırıyorum. Hiç sorun yok. Bir kadın tamirci, bayideki teknisyenlerin tamir edemediği bir aracı tamir etti.

Şirkete döndüğümde ellerim titriyordu.

Merdivenleri çıktım ve Hills lobideydi. Gözleri yüzümde geziniyor. "Kötü haberlerim var."

"Hayır." Yanından geçip gidiyorum ve o da arkamda sıraya giriyor. Elimi havada kaydırarak ona "Kötü haber yok. Bir planım var."

"Dawn Banner tanıdık geliyor." "Hills, bir planım var."

"Sanırım Trevor'ın kadınlarından biri."

Bu beni yolumda durdurdu. Yavaşça dönüp ona bakıyorum.

"Ne?" dediğimde sesim çelik gibi bir fısıltıya dönüştü.

"Al." Bana bir dosya uzattı. "Onu internette araştırdım ve pek bir şey göremedim. Daha derine indiğimde, bu kadının bir hayalet olduğunu fark ettim. Sosyal medya yok. Çevrimiçi varlığı yok. Otomobil şirketinin web sitesinde bir profili bile yok. Ben de çalışan bilgilerini bulmak için veri tabanımıza bakmaya başladım. En azından var olduğunu doğrulamak istedim." Hills dosyayı göstererek kaşlarını çatıyor. "Araştırmam sırasında bunu buldum."

Dosyayı ters çeviriyorum. İçinde ne olduğunu görünce dehşete kapılıyorum. El yazısıyla yazılmış bir not. Benim yengeç gibi karalamam. Stinton Group ile ilgili tüm kişisel meseleler için doldurduğum bir form.

Çenem düştü. "Onu hatırlamıyorum."

"Ben biliyorum. Parayı yüzümüze geri fırlatan tek kişi o." Dehşet, çarpan bir korkuya dönüşüyor. "Kabul etmedi mi?"

"Şimdiye kadar hatırlamadın mı?"

"Detaylar bulanık. Trevor'ın tüm ilişkilerini takip edemiyorum. Daha önce bir sorun olmamıştı."

"Hâlâ yok. O bir sorun değildi. Parayı reddettikten sonra Stinton Group'a bir daha yaklaştı."

"Peki ya hamilelik? Karar verip vermediğini biliyor musun?"

"Hayır, ortadan kayboldu. İzini kaybetti."

"Ve sen bana söylemedin?" Gözlerim sertleşti.

"Talimatlarınız. O bizi rahatsız etmediği sürece bizim de onu rahatsız etmeyeceğimizi söylemişsiniz."

Kafamın içinde bir nabız atmaya başladı. Bir yeğenim olabileceği gerçeği göğsümü tokatlıyor ve sonraki adımlarımın etrafında şüphe bulutları uçuşuyor.

Hills sırtımı sıvazladı. "Umarım planında o kız yoktur çünkü yüzde yüz ihtimalle Stinton Group'un çökmesini istiyordur."

"Senin fikrini sormadım," diye ısııyorum. Baş ağrım daha da kötüleşiyor. Trevor'ın Stinton Group'u ortalıkta bile mahvedebileceğini kim bilebilirdi?

Sorumluluğumun ağırlığı ayaklarımı yere sürtüyormuş gibi hissediyorum. Dosyayı kapattım. "Plana devam edeceğiz."

"Planın ne olduğunu bilmiyorum ama sana söylüyorum, bu kadınla işe yaramayacak."

"İşe yarayacak," diye bağıriyorum.

Durdu ve bana baktı.

"Çocuğu doğurup doğurmadığını öğren."

Hills'in gözleri büyür. "Oraya , değil mi?" Ona boş boş bakıyorum.

"Yapacağını düşündüğüm şeyi yapmayacaksın."

Lanet olsun.

Hills bile incilerine sarılan bir büyükanne gibi geri çekiliyorsa, o zaman ahlaki açıdan iflas etmiş bir çizgiyi geçtiğimi biliyorum.

En iyi arkadaşım ve ben bakışıyoruz.

"Bay Stinton." Pazarlama bölümünün başkanı konferans odasından çıktı ve bana baktı.

Derin bir nefes alarak ilerliyorum. Omzumun üzerinden Hills'e emrediyorum, "Daha fazla bilgi edindiğinde bana haber ver. Her iki şekilde de ilerleyeceğiz."

"Stinton." Sırtıma bir delik açtı.

Konferans odasına giriyorum ve masanın başındaki yerimi alıyorum. Stinton Group benim nefes alma sebebim. Sabahları uyanmamın sebebi. Annem öldüğünden beri bir ayağımı diğerinin önüne koymamın sebebi.

Bunun için seninle gurur duymazdı.

Bu sesi duymazdan geliyorum ve parmaklarımı dikleştiriyorum. Ekip üyelerimin her birine bakarak, "Bir planım var. Haydi işe koyulalım."

* * *

SABAH ÇOK ERKEN GELİR.

Özellikle de şafak sökmeden hemen önce uykuya daldığınızda.

Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve özel dikim bir pantolon giyerek güne hazırlanıyorum. Karnımdaki gerginliği çok sıcak bir kahve içerek ve Stinton Group'un düşen hisse senedi fiyatlarından ya da polisin Trevor'ın peşine düşmesinden bahseden haberlerden dikkatle kaçınarak günlük haberlere göz atarak kovalıyorum.

Mutfağımın sessizliğinde telefonum çalıyor.

Babam.

Buz, bir mızrağın soğuk ucu gibi sırtımdan aşağı kayıyor. Cevap vermeden önce boğazımı temizliyorum. "Efendim."

"Dün gece pazarlama ekibini topladığınızı duydum."

Bu noktada, babamın bu kadar bilgili olmasına artık şaşırmıyorum. Artık şirkette aktif olmasa da teknik olarak hala CEO. Her yerde sadık casusları var.

"Evet, bir eylem planı yapıyoruz."

"Zamanı gelmişti. Trevor'ın adı çok uzun zamandır haberlerdeydi. Bu işi daha önce halletmeliydiniz."

Kaşlarımı çatıyorum ama cevap vermiyorum. Babam geri bildirim istemiyor ve zaten benim fikirlerimi duymak istemezdi.

"Ondan haber var mı?" Babamın sesinde endişeli bir ton var.

"Hayır."

"Daha çok çalış."

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Trevor bunu çok önceden planlamış olmalı. Onun izini bulamıyoruz."

"Buna inanamıyorum." Babamın sesi alçak bir tıslamaya dönüşüyor. "Sana hiçbir şey söylemedi mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve ağızımdan veriyorum. "Trevor bunu tek başına yaptı."

"Onu daha yakından izleseydin, böyle . Kardeşinden senin sorumlu olduğunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

Telefonum başka bir gelen aramayla çalıyor.

Kaşlarımı çattım. "Baba, gitmem gerek."

"Sana söylüyorum, Max. Kardeşini başkası bulmadan önce sen bulsan iyi . Polisin onu ele geçirmesini istemiyorum."

"Biliyorum baba. Ben de endişeliyim."

Bu doğru. İnansa da da. Trevor ve ben Stinton ailesinde büyürken iki farklı deneyim yaşamış olabiliriz, ama o hala benim kardeşim. O benim kanımdan. Ve annem öldüğünden beri, değer verdiğim insanlar tükeniyor.

"Beni daha fazla hayal kırıklığına uğratma, Max."

Telefonu yüzüne kapatıp diğer aramaya cevap veriyorum, sesim gergin. "Ben Stinton."

"Bay Stinton, ben Peter Clint. Cross Road's Auto Shop'un müdürüyüm."

"Bay Clint." Kahvemi fırlatıp atıyorum ve anahtarlarımı masanın üzerinden alıyorum.

"Dün olanları konuşmak için arıyorum. Anladığım kadarıyla bu sabah Bayan Banner ile bir toplantı ayarlamışsınız."

"Evet." Ses tonumda belirgin bir sadede *gelme* tınısı var.

"Saygısızlık etmek istemem ama onunla bir sorunuz varsa benim aracılığımı çözmenizi tercih ederim."

"Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Banner benim en iyi tamircim ve o olmadan işi bırakırım." Arabama doğru giderken durakladım.

"Bay Stinton?"

"Ben buradayım."

"Emekliliğime sadece bir ay kaldı ama Banner'ı liderlik rolünü üstlenmeye teşvik etmek istediğim için dayanıyorum."

"İstediyi bu mu?" "Şey..."

"Peki ya diğer çalışanlar?"

Boğazını temizliyor. "Bu iş için en iyisi o. Otomobil mekaniği konusunda bu kadar tutkulu biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Öğle aralarını el kitaplarını ve teknik forumları okuyarak geçirir. Kapıdan giren insanları . Başka kimse yapamaz."

"Ne demek istiyorsunuz Bay Clint?" Evrak çantamı arabaya attım ve bindim.

"... şey, ününüzü duydum ve bu seferlik merhamet göstereceğinizi umuyorum. Bakması gereken genç bir kızı var, anlıyorsunuzdur. Onu gerçekten soğukta görmek istemiyorum."

İşte orada. O suçluluk duygusu. Dün gece Hills, Dawn Banner ve kızı -yeğenim- Elizabeth hakkındaki bilgileri gönderdiğinde aklıma geldi.

"Bayan Banner'ı kovmak gibi bir planım yok." "Oh... yok mu?"

"Hayır. Haklı bir sebep olmadıkça kimseyi kovmayacağım." Stinton Group'un başı zaten halkla dertte. Toplu işten çıkarmalar gemimizi daha hızlı batırır. Şu anda kimseyi kıskırtmaya çalışmıyorum. "Hepsi buysa, Bay Clint, çok meşgulüm."

Telefonu kapattım ve ofise gittim. Hills orada değildi. Tipik bir durum.

Ama lobide biri var. Bol gri bir tulum ve iş botları giymiş. Kısa saçları afro şeklinde kabarmış. Ufak tefek ve narin yapılı, tulum ona hiç iyi gelmiyor.

Bu Dawn Banner olabilir mi?

Ona bir kez daha eleştirel bir gözle ve Hills'in çekici kadınlara bakışından şüphe etmeye başladım.

Ta ki arkasını dönene kadar.

Onu gördüğümde nefesim kesiliyor. İnce elmacık kemikleri, sıcak ve cömert güneş ışığı altında kahverengi şeker ve ceviz gibi parıldayan cilde baskı Kaşlarının ustalıkla kavisi, bir tür boğucu, manken şaşı bakışıyla yarıya kadar indirilmiş kahve-kahverengi gözlerinin üzerinde mükemmel bir şekilde yükseliyor. Boynunun zarif kıvrımını göstermek için tulumunun önü açık, dilimi köprücük kemiğinin çizgisini izlemeye teşvik ediyor.

Ve onun ağzı-

Her şeye lanet olsun, dudakları bir rüya. Baktıkça daha da güzelleşen, paha biçilmez bir sanat eserinin odak noktası. Gözlerim üst dudağındaki doğal kahverengi tonlara ve alt dudağındaki pembeye takılıyor.

Fark etmedim mi yoksa umursamadım mı bilmiyorum ama bu kadar tatlı, çift tonlu dudaklara sahip gördüğüm ilk kadın o.

Hayır. *Bu* yaratığın yeğenimin annesi olmasını beklemiyorum. Kardeşimin kullanıp attığı kadın. Stinton Grubu'nu kurtaracak kadın.

Dawn Banner bana doğru yürüyor, bir adamı erkenden mezara gönderebilecek o tehlikeli derecede olgunlaşmış dudaklarını ayırıyor ve tıslıyor, "Beş dakikan var, Stinton. İyi olsa iyi olur."

Yavaşça göz kırpiyorum. Sonra kendimi kontrol ediyorum ve sakın, tembel bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum. Tulum onun tam olarak kim olduğunu ve

Bundan utanmıyor. Keskin kahverengi gözlerinden zekâ fışkırıyor, bana karşı öfke ve tiksintiyle dolu .

Tanrım bana yardım et.

Büyüleyici. Mükemmel.

Bu sözleri yüksek sesle söyleme bastırıyorum ve bakışlarımı asansöre yöneltiyorum. "Neden ofisimde konuşmuyoruz?"

"Dört dakika." "Şafak."

"Bayan Banner." Gözleri da kısıldı.

Bu kadar küçük bir şey olmasaydı korkutucu olurdu.

"Bu, kamuoyu önünde tartışabileceğimiz bir konu değil." Stinton Group çalışanları ön kapıdan içeri doluşuyor. Hepsi bize bakıyor.

Eminim dedikodu fabrikası Dawn ve benim hakkımda bir hikaye uydurmaya başlamıştır bile. Bahse girerim beni zavallı, çaresiz tamirciye kazık atan bir canavar olarak resmedecekler.

Korkunç şöhretim beni hiç korkutmuyor. Aslında, işe yarıyor. Özellikle de birleşmenin eşiğindeki bir şirkete karşı sert oynadığımda.

Yan dönüyorum ve alçak sesle konuşuyorum. "Ya da burada kalıp dün yaptığın şeyin yasal sonuçlarını tartışabiliriz."

"Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Asistanımı bir odaya kilitlemek ve özel mülke müdahale etmek en azından lisansınızın iptal edilmesine neden olabilir."

Daha açık tenli olsaydı, muhtemelen öfke lekeli olurdu. Bu haliyle Bayan Banner beni öyle ölümcül bir bakışla iğneliyor ki, eğer bakışlarla öldürmek mümkün olsaydı, yere yığılmış, kendi kanımda boğuluyor olurdum.

Dudaklarını büzüyor ve o büyüleyici güzellikteki yüzüyle bana bakıyor. "Üç dakika," diye mırıldanıyor. Sonra asansörlerin olduğu yöne doğru yürüyor.

Üç dev adımda onun yanındayım. Onun afro saçlarına bakarken, eğlenmeme engel olamıyorum. Küçük bir kadın ama çok öfkeli. Atom bombalarının uranyum fırlattığı gibi çatırdayan öfke dalgaları fırlatıyor.

Neden kızgın olduğunu biliyorum.

Kızgın olmasının nedeninin *ben olduğumu* da biliyorum. Ya da en azından o. ben büyük bir parçasıyım

Onunla yakın yerlere girmemeliyim. Ben olmamalıyım bir gülümsemeyle savaşmak. Bu karmaşık durum karşısında verebileceğim en kötü tepki bu. Ama onun yanında olmak, tüm o çiğ, patlayıcı enerjinin etrafında olmak göğsümün garip bir şekilde gerilmesine neden oluyor.

Asansörde Dawn saçını geriye tarar ve küpesiyle oynar. Sapında 'AFRİKA' yazan dev bir tarak.

Beni ona bakarken yakalıyor ve kaşlarını çatıyor. "Neredeyse zamanın kalmadığını biliyorsun."

"İyi şeyleri aceleye getirmeye inanmam Bayan Banner."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Botlarına iki kez vuruyor. Ne demek istediğimi anlamaya çalışırken kıvranıyor.

Gözlerim ayakkabılarına takıldı. Oldukça endüstriyeller. Sarımsı kahverengi rengi şık ama kare şekli bana çimento bloklarını hatırlatıyor. Hımm. Fotoğraf çekimi için ayakkabıları saklamalı mıyım yoksa ona daha zarif bir şey mi giydirmeliyim?

Asansör açılıyor ve ben dışarı

çıkıyorum. Bayan Banner çıkmıyor.

Bunu bu kadar eğlenceli hale getireceğini kim bilebilirdi?

"Zamanınız doldu." Kara yumruğunu düğmeye vuruyor ve asansör kapıları kapanmaya başlıyor.

Rahatsız olmadan, kapılar kapanmadan hemen önce onunla birlikte asansöre biniyorum. Zorluk çıkardığına göre, yaratıcı olmanın zamanı geldi. Bakışlarını tutuyorum, cebimden çıkarıyorum ve bakım ofisini arıyorum.

"Ben Max Stinton," diyorum sakince, "dördüncü asansördeyim. Acil durdurma düğmesine basacağım ve ben tekrar hareket etmeye hazır olana kadar alarmı duymazdan gelmenizi rica ediyorum."

Dawn sığıyor ve dehşet dolu gözlerle bana bakıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Akıcı bir hareketle dönerek avucumu acil durdurma düğmesine basıyorum. Asansör sarsılıyor ve durmadan önce ışıklar bir anlığına sönüyor.

Dawn tökezliyor ve ben dirseğinden tutarak asansör yerleşirken onu dik tutuyorum. Beni başından savdı ve asansörün diğer tarafına doğru fırladı. O kadar da uzak değil. Çiçekli parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyorum.

"Umarım klostrofobik değilsindir." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçi, yaşamak için arabaların altında , olmadığını varsayıyorum."

"Ben de senin bu kadar büyük bir pislik olmadığını sanıyordum," diye tükürdü. "Sanırım bu yüzden varsayımlarda bulunmamalıyız."

Gülümsüyorum çünkü bu hakareti tüm kalbiyle ve uzun zamandır küçümsemesini koluna takan biriyle birlikte olmamıştım. Bu çok ferahlatıcı.

Bana ters ters bakıyor. "Çıkarın beni !"

"Asansör bozuk. Tamir etmeleri biraz zaman alabilir." Burun delikleri alevlendi ve bir boğa gibi üzerime atlamasını bekledim. Bunun yerine parmaklarını asansörün iki yanındaki parmaklıklara geçirip sıkıca kavırıyor. "Ne istiyorsun, Stinton?"

"Öncelikle size teşekkür etmek istiyorum."

Gözleri benimkilere kayıyor ve şok bir an için öfkesinin önüne geçiyor.

"Dün bu yüzden aradım."

"Takdirinizi böyle mi gösteriyorsunuz? İnsanları asansörlere kilitleyerek mi?"

"Bu, insanları müşteri salonlarına kilitlemekle aynı çizgide değil mi?" Başımı eğiyorum. "Hepinizin taş atması mı gerekiyor?"

Ofluyor ve bakışlarını .

"Benden nefret etmen için sana izin veriyorum."

Ağzı açık kaldı. "Az önce... bana izin *verdiğini* mi söyledin? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Kağıt üzerinde,
patronun."

Homurdanıyor.

"Eğer birlikte çalışacaksak benden hoşlanmana ihtiyacım yok."

"anasını. Sanki seni tokatlamamı *istiyorsun*."

Dudaklarımı içeri çekiyorum. Tüm vücudum sıcak hissediyor... bu garip heyecan biçimi de ne?

Mizahsız bir kahkaha attı. "Seninle asla çalışmayacağım." "Tam tersine, başka seçeneğin yok."

"Tipik bir Stinton. Kendini gerçekten tanrı , değil mi?" Ağzımı açtım.

"Şunu mümkün olduğunca açıklığa kavuşturayım. İstifa ediyorum. Şu anda. Seninle çalışmayacağım. Senin için. Senin altında."

Dawn Banner'ın yatakta altımda olduğu bir görüntü aklımdan geçiyor ve pantolonuma doğru bir sarsıntı gönderiyor.

Ne be?

"Şimdi bu iş halloldu. Çıkarın beni."

"Henüz bitirmedim."

"Evet, bu iş bitti. İstifa ediyorum. Artık patron sen değilsin. Bu artık bir rehine kaçırma."

Kahkahalar göğsümde hızla kabarıyor. "Hala seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Ve benim de gibi uzun ve mutlu bir alışkanlığım var. O yüzden şu kapıyı aç ve birbirimizi bir daha asla görmeyelim."

"Bunu yapamam."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Küçük tükürük ateşi.

Bu kadar küçük birinin bu kadar kinle yandığını hiç görmemiştim.

Ters ters bakıyor. "Neden? Neden birdenbire beni rahatsız etmek istiyorsun?"

"Çünkü Stinton Group, Cross Road Oto bayiliğini yeni devraldı..."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok ve açıkçası-"

"... Ve ben senin bunun yüzü olmanı istiyorum."

BÖLÜM 3

ASANSÖR TEHDİTLERİ

DAWN

Asansörde cinayet işlemek üzereyim.

Ciddiyim. *Hayatım* boyunca birini bu kadar boğmak istediğimi hatırlamıyorum.

Bu da bir şey ifade ediyor çünkü erkek türünün uygulayabileceği her türlü kadın düşmanlığıyla karşılaştım. Strateji toplantıları sırasında konuşulmak. Araba teşhisi koyduğumda görmezden gelinmek. İtidalden yoksun aptallar tarafından cinsel tacize uğramak.

Clint'in ekibine katılmadan önce, sırf göğüslerim beni terfi için daha az uygun kıldığı için bir erkek meslektaşım tarafından kazıklandım.

Her seferinde kendimi çizgiyi geçmekten alıkoymayı başardım. Nasıl mı? Büyük resme odaklanarak. Beth'e daha iyi bir hayat vererek. Küçüklüğümden beri kurduğum hayalleri gerçekleştirerek. Sevdiğim iş yapıyorum çünkü bu beni mutlu ediyor.

Ama bunların hiçbiri bugün beni kontrol altında tutmuyor.

Tek bir tanesi bile.

Max Stinton'ın kendini beğenmiş yüzüne *bakmak* bile yumruklarımı kaşındırıyor.

Belli ki benimle eğleniyor, ama bu soğuk kahverengi gözlü bakışım? Bu bir ölüm emri.

"Bu kameraların çalıştığını size hatırlatmak için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum." Kalın bir parmağını yukarı doğru kaldırarak altında kırmızı, yanıp sönen bir ışık bulunan bir kamerayı işaret ediyor. "Güvenlik bizi yakından izliyor olacak ve asansörü tekrar çalıştırmak için işaretimi bekliyor olacak."

Dişlerimi sıkıyorum. Belki de boğazıma yiyeceğim bir yumruk için her şeyden vazgeçerim. Küçük bir fiziksel saldırı suçlaması beni ömür boyu hapse göndermez. Ne ki? Beş mi? Altı ay mı?

Beth'i Sunny ve Darrel ile bırakabilirim. Ya da Kenya ve Alistair'e. Kızım ve Belle çok iyi anlaşırılar. Hapiste geçireceğim birkaç ay buna değer. Beth'e iş için yurtdışına gideceğimi söylerim. O daha iyisini bilemez.

Stinton bana yaklaşıyor çünkü belli ki ölümden hiç korkmuyor. "Bayan Banner, yumruklarınızı açın."

Nefesimi tutuyorum.

Tüylerimi diken diken eden kelimeler değil. O ses.

Derin ve dumanlı, kömürü yalayan alevler gibi. Karanlık odalar ve yalnız bir spot ışığı için daha uygun bir ses türü. Bir şarkıcı mikrofonu inerken, parmakları beyaz tuşların üzerinde sürüklenen bir piyano eşlik ediyor ve izniniz olmadan ruhunuzdan duyguları söküp alıyor.

Vücudumda bir farkındalık titreşimi var ama ben bekar bir anne ve kadın bir tamirciyim. Sahip olduğum tek şey, kendimi çok güçlü hissetmediğim zamanlarda bile sert bir yüz ifadesi takınmak.

Çenemi yukarı kaldırıyorum, başka bir talimat vermesi için onu cesaretlendiriyorum. Dudaklarının köşesi kıvrılıyor. Bu tam bir gülümseme değil -içimden bir ses Max Stinton'ın pek fazla gülümseme dağıtmadığını söylüyor- ama daha az etkili değil.

Bana doğru bir adım daha atıyor, alanımı daraltıyor. Başka bir kadın olsaydım, bekâr bir babayla büyümemiş, hayatının büyük bölümünde kaba saba tamircilerle çevrili olmayan narin bir kadın olsaydım titrerdim.

Max Stinton uzun boylu, zarif yapılı bir tehdittir. Kıyafetleri, hem toplumun en üst kademelerindeki statüsünü hem de bu konuma karşı kayıtsızlığını gösterecek şekilde güçlü bedenini sarar. Etkileyici kasları şık bir düğmeli gömleği zorluyor. Koyu gri pantolonu uzun bacaklarını daha da uzun gösteriyor. Deri ayakkabıları ise gösterişli olmadan zenginliği haykıran türden.

Dikkatsiz ve ukala.

Tehlikeli ve ölçülü.

Onu uşağı Hills ile karşılaştırmadan edemiyorum. Hills dün de aynı kıyafeti giymişti ama vücuduna bu kadar mükemmel oturmamıştı. Aynı tehdidi taşııyordu. Aynı cilaya sahip değildi. Belki de bunun kıyafetlerden çok Stinton'la ilgisi vardır.

Manyak eğiliyor ve elini benimkine doluyor. İrkiliyorum ve elimi geri çekmeye çalışıyorum ama elimi bırakmıyor. Parmağını başparmağımın altına sokarak, ben artık yumruk oluşturmaya kadar dua ediyor.

"Artık düzgün bir tartışma yapabilir miyiz?" Saçları alnına dökülüyor. Bu ona yakışıyor - hafif dağınık bir görünüm. Ona şık ve düzgün iş adamı rolünden çok daha fazla yakışıyor.

Uzaktan bir prens gibi görünebilir ama yakından tam bir haydut. Keskin kenarları, kare çenesi ve geniş omuzlarının altındaki gerginlik.

Ona tısladım. "Aklın başında mı senin?"

"Bazıları bunu düşünmek istiyor." İki yumruğumu da çözene kadar durmuyor. Hâlâ eğilmiş, yukarı bakıyor. Kristal mavisi gözleri yarı kapalı ve evet, o kesinlikle bir haydut. En tehlikeli türden. Kalbi olmayan türden. "Ama genelde insanların ne düşündüğü beni rahatsız etmez."

"Stinton Group ile çalışmıyorum. Bunu başka bir dilde mi söylemeliyim?"

"Yapabilir misin?" Gözleri dudaklarımda geziniyor. Sonra geri çekildi. Asansörün karşısına kadar yürüdü. Duvara yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerinden geçiriyor.

Dikkatsiz ve rahat bir prens görüntüsü verse de, gözleri onu ele veriyor. Delici bir mavidirler. Paha biçilmez değerli taşlar, mükemmelliğe parlatılmış. Sürekli değerlendiriyor, hesaplıyor ve sonuçlar çıkarıyor. Gözlerindeki keskinlik, kibir maskesi tarafından gizlenemez. Derinliklerinde karanlık ve tehlikeli bir şeyler dönüyor.

Sanki hayali bir kalemle oynuyormuş gibi parmaklarını çeviriyor. "İki dilli olsaydınız mükemmel olurdu. Daha geniş bir kitleye hitap ederdiniz."

Benim hakkımda bir ürünmüşüm gibi konuşuyor. "İğrençsin."

"Hâlâ soruma cevap vermiyorsun."

Ona kötü gözle baktım. "Sana bir cevap verdim. Sırf duymak istediğin cevap bu değil diye vermemişim gibi davranma."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Hâlâ duvara yaslanmış, uzun bacakları yere sağlam basıyor, başı eğik. Bir parmağını dirseğine vurarak sabit bir ritim tutturuyor. Durgun ve uzanmış, ama sadece görünüşte. Bir farenin üzerine atlamaya hazırlanan bir dağ aslanı gibi, saldırmadan önce bir an dinleniyor.

"Ödemeye hazırız. Fiyatınızı söyleyin."

Tabii ki paranın bunu çözeceğini düşünüyor.

Vücudum geriliyor. Sekiz yıl önceki o günün anısı kafamın içinde dans ediyor. *Her şeyi ödemeye hazırız. Sadece şurayı imzalayın.*

Boğazımdaki safra yükseliyor ve acılık zehirli bir fışkırmayla içimden dışarı fışkırıyor. "Bu şehirdeki her binayı satın alabilirsin, seni pislik. Ama asla satın alamayacağın tek şey *benim*."

"Herkesin bir bedeli vardır."

"İnsanların fiyat etiketleri olduğunu düşünmeniz, sizinle asla çalışmamamın nedeni."

"O zaman projenin başına başka birini koyarım, böylece doğrudan benimle çalışmak zorunda kalmazsın. Bu daha mı iyi?"

", değil mi?"

Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyor. "Hâlâ burada olduğunuza göre, müzakerelerin masada olduğunu düşünüyorum."

"Hâlâ buradayım çünkü beni lanet olası bir asansöre kilitledin!" Parmağımı kapıya doğru uzattım.

Çenesini ovuşturuyor. Başını sallar. "İyi bir noktaya değindin." Onu boğazlayacağım.

"İmza ikramiyesinin yanı sıra, seni dükkânın başına geçireceğim. Franchise sözleşmesine adını yazacağım. Başının altında bir tamirci ordusu olsun."

Sabrım tükeniyor. "Bu kadar yeter. Ben teröristlerle pazarlık yapmam."

"Teröristler mi?"

"Duygusal teröristler."

O mavi gözler bana doğru hücum ediyor. Sert bakışlar tüm vücudumu ürpertiyor ve tam olarak iğrenme olmayan bir duyguyla savaşıyorum.

Daha çok korku ve isteksiz bir pişmanlık dozu gibi.

Onun bir bakışıyla nefesimin kesilmesinden ve gözlerimi hemen başının üstündeki duvara dikmekten nefret ediyorum.

Mümkün değil.

Başka bir Stinton için üzölmeyeceğim, Tanrı aşkına. Bak geçen sefer ne kadar işe yaradı.

Sessizlik dönüyor, kalın ve titreşimli.

Önce Stinton kırıyor. "Madem hakkımda bu kadar ciddi düşünüyorsunuz Bayan Banner, size ne kadar alçalabileceğimi göstereyim mi?"

Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Nefes almaya cesaret edemiyorum, eğer şimdi ona bakarsam beni yok edeceğini biliyorum. Ve bunun için üzgün de olmayacak.

Parmaklarım tekrar yumruk oluyor. Kalbim çarpıyor, hareket ediyor, kaburgalarımın korumasından boğazıma doğru tırmanıyor. Belki tamamen hareketsiz durursam, tüm bunlar yok olur. Belki zamanı geri alabilirim, böylece Max Stinton'la hiç tanışmamış olurum. Onunla hiç göz göze gelmem.

"Yeğenim nasıl?" Sesi daha yumuşak. Silahtan mermi çıkmadan hemen önceki susturucu tıkırtısından daha yumuşak.

Dudaklarımı büzerek kendimi ileri itiyorum ve onunla yüzleşiyorum. Ayaklarım yere basıyor, tüm kaslarım savaşmak için geriliyor. "Sakın buna cüret etme."

"Ailem onun varlığından haberdar değil..."

Oksijen. Bu andan sağ çıkabilmem için oksijene ihtiyacım var. Yedi yıldır korktuğum tek an.

"... Henüz."

Elim hareket ediyor. Havada uçuyor ve yüzüne doğru hız kazanıyor.

Stinton solgun parmaklarını bileğime dolayarak elimi durma noktasına getiriyor. "Bayan Banner."

"O Stinton Group'a ait değil," diye tükürdüm.

"Damarlarındaki kan farklı söylüyor."

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Onu bu işin dışında tut."

"Ne istersen yaparım." Stinton'ın boş ifadesi beni durdurdu. "Eğer Stinton Auto'nun yüzü olmayı kabul edersen."

O saf bir şeytan. Onu kesip açsam, damarlarından siyah çamur akacağına bahse girerim. Kan emici vampirler bile bu kadar kalpsiz değildir.

"Evet, Bayan Banner?"

Bundan bir çıkış yolu düşünmeye çalışıyorum. Beth'i Stinton Grup'un kirli ellerinden uzak tutacak bir yol. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Beni bir köşeye sıkıştırdı.

"Tamam." Telefonunu çıkardı. "Büyükbabasını arayayım." "Yapma.

Sen. Cüret etme."

Telefonu hoparlöre verdi ve ben de çalmasını dinledim.

Ve al.

"Dur."

Hat bağlanıyor. Yaşlı bir adam mırıldanıyor, "Alo?"

Kalbim göğsümden fırlıyor. Öne atılıp telefonunu kapıyorum ve başparmağımı bitiş düğmesine bastırıyorum.

"Bunu ben alayım." Max Stinton telefonunu geri alır. "Ne olacak Banner? Bütün gün bekleyemem."

Gözlerim onunkilere kayıyor. Karşımdaki adam tüm insani terbiyeden yoksun. Bir Stinton'dan bunu beklemeliydim, dünyanın sahibi olduklarına inanan bir aileden. Etraflarındaki herkes onların çarpık oyununda bir piyon.

Stinton öne doğru bakıyor, ayakları yere sağlam basıyor, ellerini arkasında kavuşturmuş. Bana bakmıyor ama bakmak zorunda da değil. Ektiği tohumlar çoktan iek açmaya başlamış, zehirli sarmaşık izlerini tüm bedenime yayıyor.

Pislik. Saf pislik.

Sertçe yutkunuyorum. Başka bir seçenek yok ve ikimiz de bunu biliyoruz. "Ne yapmamı istiyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Evet de."

Canavar.

Göğsüm işkence gibi bir nefesle yükselip alçalıyor. Havayı yeterince hızlı çekemiyorum. ılgınca bir yöne dönen dünyayı kavrayamıyorum.

Stinton bana tek kelime daha etmiyor. Telefonunu kulağına götürüyor ve kısık bir sesle konuşuyor. "Asansörü aç."

Vitesler bir sarsıntıyla alışıyor. Ayaklarım titriyor ve Stinton dengemi korumama yardım etmek için arkasını dönmediğinde seviniyorum. Eğer bana bir parmağını bile sürerse, bundan sonra yapacaklarımdan ben sorumlu değilim.

Asansör doğru kata gelene kadar birbirimizi görmezden geliyoruz. Kapılar açılır açılmaz Stinton'ın asistanı beliriyor, içeri bakıyor.

Hills beni gördüğünde kaşlarını çatıyor.

Ben de kaşlarımı çatıyorum ve sanki bir ölüm tuzağıymış gibi asansörden ıkıyorum.

"Hills, sözleşmeyi getir. Bayan Banner, ofisime gelin."

Tasmasından ekiştirilen bir köpek gibi aniden duruyorum. Ayaklarım halıda yanıyor ve yine de koşup koşmamam gerektiğini tartışıyorum. Uzağa git

Stinton'dan ve bu acımasız ve karanlık dünyadan uzakta.

Ve nereye? O Beth'in amcası. Milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetiyor. Eğer o ve ailesi kızım hakkında kıyameti koparırlarsa, süslü avukatları onu benden alabilir.

Burun deliklerim açılıyor.

Arkamı dönüyorum ama Stinton eli cebinde koridorda yürümeye başlamış bile. Omuzları dimdik ve yemin ederim her adımda alevlerin parladığını görebiliyorum. Neden bu kadar öfkeli? Emirlerini yerine getirmesi için şantaj yapılan kişi o değil.

"Bayan Banner."

"Sen kimsin?"

Hills gözlerini bana doğru dikeyyor. "Dün tanıştık."

"O zaman sanırım tanışmamıza gerek yok." Alay ederek yanından geçip Stinton'ı takip ediyorum.

Köşedeki ofisin kapısını açtı. Oda, oturma odamın ve mutfağımın tamamından daha büyük. Her yerde koyu renkli ahşaplar. Ağzına kadar dolu bir kitaplık. Bağlayıcılar, düzenleyiciler ve süslü bir bilgisayar monitörüyle dolu büyük bir masa.

Hills bizi odaya kadar takip ediyor ve kapıyı kilitliyor.

Stinton sandalyeye oturuyor ve buz gibi gözleriyle beni süzüyor. "Otur."

"Benden ne istiyorsun?" Ellerimi birbirine kenetledim ve çenemi kaldırdım.

"Bayan Banner."

"Tükür ki gidebileyim." Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. "Tabii bunun için de iznine ihtiyacım yoksa."

Gözleri sola kayıyor. Neden vicdanı varmış gibi davranmaya devam ediyor? Bu sinir bozucu.

"Almak zorunda kaldığım oldukça sert önlemleri göz önünde bulundurarak," asistanını işaret ediyor, "her şeyi kâğıda dökmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Ne kadar da yardımsever.

"Al." Hills bana bir dosya itti.

Sözleşmeye bakıyorum. Çok fazla kelime var. Kendimi yavaşlamaya ve el kitabını inceler gibi parça parça incelemeye zorluyorum.

en sevdiğim teşhis tarayıcısının.

"Özetle, Stinton Group'un yan kuruluşu olan Stinton Auto'nun marka temsilcisi olarak imza atacaksınız. Röportajlara, fotoğraf çekimlerine katılacak ve franchise için bir sözcü olarak hareket edeceksiniz."

Ona bakmıyorum.

Reddediyorum.

Ama dikkatle dinliyorum çünkü bu sözleşmeyi imzalayarak ezeli düşmanıma teslim oluyorum. Stinton Group'un yüzüme, hayatıma ve mahremiyetime istediklerini izin veriyorum.

"Kızınızdan asla bahsetmeyeceğiz." Duraklıyor. Yutkunuyor. "Trevor'ın kızı. Basına değil. Ne de aileme."

İşte orada.

Siyah ve beyaz olarak basılmıştır.

Asansörde bana para ve kendi araba dükkanımıla kur yapmak için yaptığı girişimin başarısız olacağını zaten biliyordu. Kızımı fidye için tutmaya *hazırlıklı* geldi.

Kaynayan bir öfke kağıdı buruşturmama neden oluyor. "Kaç hayatı böyle paramparça ettin?"

Stinton'ın çenesi geriliyor ve çenesinin açılarını belirginleştiriyor.

"Bunu kişiselleştirdin." Hills'e bakmadan arkama uzandım. "Seçme şansım varmış gibi davranarak zaman kaybetmeyelim. Bana bir şey ver ki imzalayabileyim."

"Bir seçeneğiniz var Bayan

Banner." Elimi çırpıyorum.

"Bana bir kalem verin."

"Sözleşmeyi dikkatlice okursanız sevinirim-"

"Bana lanet bir kalem verin!"

Gözleri kısıldı.

Kanım eriyor. Şimdi "aynı taraftayız" numarası yapmasını istemiyorum. *Biri sana kim olduğunu gösterdiğinde, ona inan.* Babam hep derdi. Her zaman en iyi tavsiyeyi verirdi.

Onu kaybettiğimde aptalca, saçma sapan hatalar yaptım. Bir Stinton'la tek gecelik ilişki yaşamak da bunlardan biriydi. Bana kızımı verdi, yüzden şikayet etmeyeceğim. Ama babam olsaydı, bu sözleşmeyle ne yapacağını bilirdi. O yapardı

beni bu dışı göz alıcı, içi çürümüş aileden uzak tuttu.

"Tepeler" derken Stinton'ın sesinde bir ağırlık -ağırlık ve acımasızlık- var.

Asistanı bana bir kalem salladı, yüzü sanki bu tren enkazının gerçekleştiğini görmek istemiyormuş gibi başka tarafa dönüktü.

Ondan kaptığım gibi Stinton'ın masasına doğru yürüyorum ve sözleşmeyi yüzeye çarpıyorum. Sonuna kadar çevirip, noktalı çizginin üzerine adımı karalıyorum.

Stinton'ın dudakları düzleşir. "Elizabeth için bir üniversite fonu açtım ve bakımı için bir miktar para yatırdım bile-"

"Lanet paran sende kalsın." Etrafımda döndüm, dışarı çıkmaya niyetlendim. Onun yanında bir saniye daha duramam yoksa patlayabilirim.

"Bayan Banner." Stinton ayağa kalktı.

Durdum ve döndüm.

İkimiz de birbirimize bakıyoruz. Bakışların, duyguların ve kilisede asla söyleyemeyeceğimiz şeylerin çarpışması aramızdaki boşlukta geçiyor.

"Kızınızı tek başınıza büyüttünüz ama ona tek başınıza hamile kalmadınız. Ona bakmak Trevor'ın sorumluluğundaydı ve şimdi de benim sorumluluğumda. Parayla ne yaparsan yap beni ilgilendirmez ama o para sana ve Elizabeth'e ait."

Ona sivri bir parmak gösterdim. "Benden istediğini sonra ne seni ne de bu şirketten birini bir daha görmek istemiyorum."

"Amacımıza ulaştığımız an yakandan ama o zamana kadar-"

"Senin köpek ve midilli gösterini yapacağım. ." Kontratın ağırlığının omuzlarımdan kaydığını hissediyorum. Boğucu. "Burada işimiz bitti mi?"

"Yarın sizi alması için birini ayarlayacağım. Bir fotoğraf çekimi ve şirket içi bir mülakatla başlayacağız."

"Tamam." Parmaklarımı çantama doladım ve Hills'in yanından geçtim. Ezilmeden önce yolumdan çekilecek kadar akıllı.

Kamyonetimle yolda ilerlerken az önce olanları düşünüyorum. Kontratı. Stinton'ın tehdidi. Etrafımdaki ilmik

Boyun.

Stinton Group'a özgür bir kadın olarak ve şimdi bir şirket varlığı olarak çıkıyorum.

Elbette, Beth'in artık bir üniversite fonu var ve banka hesabım muhtemelen daha önce hiç olmadığı kadar çok sıfır görüyor, ancak tek derdim para olsaydı, ilk teklif ettiklerinde kabul ederdim.

Stinton, kendisi ve şirketinin ardında bıraktığı hasara para saçarak suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalışıyor ama ben ona bu zevki tattıramam. Bu para lekeli çünkü ondan geldi. *Onlardan.*

Tüm parayı çekip parçalamalı ? Yapmalı mıyım...

Beth'i düşün.

Direksiyonu daha sıkı sıkıyorum. Stinton Grup'la yaşadığım sorunlar kızımı olumsuz etkilememeli. Yasadışı bir şey yapmıyorum, yani para kirli değil. Artık Elizabeth istediği üniversiteye gidebilir.

En azından bu iyi bir şey, değil mi?

Hala yanıyor.

O kadar kötü yanıyor ki Clint'i arayıp öğleden sonra izin istedim.

"Stinton sana ne yaptı?" Clint'in endişeli tonu, az önce şeytanın kendisiyle güreşmemiş olsaydım beni gülümsetirdi. "Polisleri göndermemi ister misin?"

"Hayır." Nefesimi üfledim.

"Banner."

"Ben iyiyim Clint. Sadece biraz sakinleşmeye ihtiyacım var." "Tamam. Elbette. kadar zamanın var."

Eve gidiyorum ve arabamı apartmanın garajına çekiyorum. Geçen gece Kenya'nın bıraktığı şarap şişesini açmayı düşünüyorum. İnternete girmeyi, anonim bir avatar oluşturmayı ve Stinton Group'u dünyaya duyurmayı düşünüyorum. Gözlerim şişene ve burnum kadar yorganımın içinde hüngür hüngür ağlamayı düşünüyorum.

Sonunda, beni rahatlatacak tek yolu seçtim - bir araba üzerinde çalışmak.

Sunny'nin annesinden telefon geldiğinde ellerim dirseklerime kadar yağ içindeydi. Aramayı kabul etmek için kulaklığıma omzumla dokunmak zorunda kaldım.

"Şafak, bebeğim." Anne Moira'nın müzikal Belizean aksanı sıcak tavuk çorbasından daha rahatlatıcı. "Bailey'e seni ve Beth'i taco gecesi için davet etmesini söyledim ama seninle şahsen iletişime geçmemin daha iyi olacağını fark ettim."

"Oh."

"Anneden anneye, biliyor musun? Böylesi daha saygılı." Nefes almadan konuşmaya devam ediyor.

Bana babamı hatırlatan başka bir şey daha. O da sohbet etmeyi severdi. Beş dakikalık bir anlatımı, birçok dolambaçlı yoldan geçen geniş bir sohbeta dönüştürebilirdi.

Bir bez alıp parmaklarımı temizliyorum. "Tacos kulağa harika geliyor."

"Yani bu bir evet mi? Bu gece geliyor musun? Doğru miktarda tortilla alabilmem için bilmem gerekiyor. Yiyeceğin bitmesinden daha kötü bir şey olamaz."

Neredeyse gülecektim. Bayan Moira -ya da kendisine Moira Anne denmesini isterdi- bir yemekten sonra her zaman tonlarca yemek artığı bırakır. Bir partide yeterince yemek olmamasından gerçek ve içgüdüsel bir korkusu var.

Darrel, Sunny'yle düğününde yemek masraflarını burnundan getirecek. Umursayacağından değil. Sunny'yi seviyor ve bunu karşılayabilir.

"Bu evet demek."

"Mükemmel! Bailey çok heyecanlanacak. Kızınıza bayılıyor."

Karşılıklı olduğunu söylemek istiyorum ama Beth gerçekten kimseye 'tapmıyor'. Sessiz, içine kapanık ve biraz da biri. Babam bunu benden aldığını söylerdi.

Derin bir iç çektim.

"Her şey yolunda mı bebeğim?" Anne Moira bana bebek diyen ve bunu bir hakaret gibi hissettirmeyen tek kişi. Hayatım boyunca çelimsiz ve ufak tefektim, bu yüzden 'sevimli' ya da 'şirin' olduğuma dair her ima vahşi tarafımı ortaya çıkarırdı.

Moira Anne'nin yanında sevildiğimi hissediyorum. "Evet, evet. Her şey yolunda. Her şey yolunda."

"İş yerinde çok fazla baskı altında olmalısınız. Darrel'in Stinton Grup şirketlerinin para kaybettiğinden bahsettiğini duydum.

olan biten her şey. Otomobil mağazanızın da pek iyi durumda olmayacağını düşündüm."

"Evet, bir darbe aldık. Stinton Group dokunduğu her şeyi mahvediyor gibi görünüyor."

"Bu zor bir şey. Trevor Stinton Sunny'den çaldığında o gruba çok kızmıştım. Ama ağabeyi için üzülüyorum. Her şey onun omuzlarına yüklenmiş gibi görünüyor. Herkes onu suçluyor. Onu suçluyor. Ondandır düzeltmesini bekliyor. Çok yorulmuş olmalı."

Omuzlarım sertleşti.

Duymak istediğim son şey Max Stinton olarak bilinen yeryüzünün belasına sempati duymak.

"Annem güzel aksanını kalınlaştırarak, "Sunny ve Darrel'dan çocuklarla birlikte Beth'i de almalarını isteyeceğim," dedi.

"Oh, hayır. Sorun yok."

"Bu konuda endişelenme. Sen sadece okulu ara ki Beth'i bilgilendirsinsinler. Biz çiftlik evinde ona göz kulak oluruz, böylece sen de annenle biraz yalnız kalabilirsin."

"Anne-"

"Çok zorlu bir işte çalışıyorsun. Her zaman o makineler tarafından çiziliyor ve kazanıyorsun. Sonra eve gelip bekar bir anne olmak zorundasınız. Bu çok yorucu. Bunu düşünmek bile beni yoruyor. Küçük omuzlarında çok fazla sorumluluk var."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını ısıyor. Şu anda ağlamanın eşiğinde olmam dehşet verici. Arkadaşımdan annesinden gelen nazik bir moral konuşmasından çok daha kötülerine katlandım.

Sertleş Dawn.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve gözyaşlarımı geldiğinde geri emiyorum. "Teşekkür ederim."

"Oh, bana teşekkür etme. Bu akşam iştahlı bir şekilde gel yeter."

Telefonu kapatıyorum ve dikkatimi tekrar arabama veriyorum. Vücuduma sıcaklık doluyor ve parmağımı bile kıpırdatmadan zihnimin dolaşmasına izin veriyorum.

Sunny ne zaman annesinin ne kadar meraklı olduğundan şikayet etse, göğsümde küçük bir seğirme hissederim, ama asla

daha önce
yerleştirin.
Artık
yapabilirim.
Bu
kıskançlık.

Sunny annesinden şikayet edebiliyor çünkü bir annesi var. Benim gibi saçımı taramayı, fırfırlı ve fiyonklu elbiseler giydirmeyi ya da ergenliğe girdiğimde türlü duygularla beni yatıştırmayı zar zor bilen bir babayla büyümüş biri için durum farklı.

Moira Anne ile konuşmak bile göğsümden bir yükün kalkmasını sağladı. Gökyüzünü temizledi ve dünyayı biraz daha aydınlık hissettirdi.

Tarayıcıma uzanıp dalga boylarını okuduğumda gülümsüyorum. Basınç sensörünü kurcaladığımda gülümsüyorum ve bana istediğim sonuçları verdiğinde daha da çok gülümsüyorum.

Motorumu en iyi verecek şekilde ayarladığımda, Max Stinton'ın boynuma geçirdiği ilmik o kadar da sıkı görünmüyor. Göğsümde bir umut oluşuyor, parmaklarımdan başımın tepesine kadar karıncalanıyor.

Kendimi onun dalgalı mavi gözlerinde boğulmaktan koruyabilirim. Beni kavrayışında boğulmaktan kendimi alıkoyabilirim.

Onun kuklası olacağım, ama kadar teslim olmayacağım. Onunla savaşacağım.

Her biri.

Adım.

Çünkü Stinton Group beni köşeye sıkıştırmış olabilir ama asla bana sahip olamayacaklar.

Sözleşmede ne *yazdığı* umurumda *değil*. Ben *satılık değilim*.

Ve Max Stinton, Dawn Banner'a bulaştığı için pişman olacak.

* * *

MAX STINTON'A KARşI SAVAş BUGÜN BAşLIYOR.

Önce kızımın odasına gidip onu okul için uyandırmanın gerektiriyor.

"Beth."

"Anne." Kızım inliyor. "Beş dakika daha. Taco gecesinden tıka basa doyduum."

"Beş dakika daha mı? Bu bugün işe yaramayacak, tatlım. Bir randevum var."

Tek gözünü kırarak açıyor. "Yani beni okula götürmeyecek misin?"

"Bu yüzden seni okula erken götüreceğim." Omuzlarını silkeliyorum. Saçındaki altın tonlu bone güneş ışığında parlıyor. "Elizabeth."

"Hayır. Evde kalmayı tercih ederim." Cılız kolunu yüzünün üzerine atıyor. Mavi pijamasının etekleri, açık göbek deliğini göstermek için yukarı kalkıyor.

"Okulu sevdiğini sanıyordum?"

"Çok sıkıcı. Ve ödevlerden nefret ediyorum."

Gülüyorum. "Şimdi Bailey gibi konuştun." En iyi arkadaşı sürekli kendisine verilen ödevlerden yakınıyor. ", turbo."

"Mfff." Yorganın altında daha derine gömülür.

"Elizabeth."

"Beş dakika daha, anne." "I-

"

Kapı zili çaldı.

Sıçradım ve kafamı çevirdim. *Bu kim olabilir?* Saatimi kontrol ettim. Stinton bir araba göndereceğini söylemişti ama bu kadar erken gelmezdi, değil mi? Onun bir terörist olduğunu biliyorum, ama sabahın bu erken saatinde çalışma moduna girmemi beklemek bir sonraki seviye şeytani derebeyi davranışı.

Kızımın yatağını itiyorum ve ayağını okşuyorum. "Ben buraya dönene kadar bu yataktan çıksan iyi olur."

İnliyor ve yüzeye doğru çırpınan bir dalgıç gibi bacaklarını tekmeliyor.

Gözlerimi devirerek Elizabeth'in yatak odasından çıktım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Kapı tekrar çaldı. Gözetleme deliğini kontrol ediyorum. Stinton diğer tarafta durmuyor. Bu onun için iyi bir şey çünkü evime adım atmaya cüret ettiği için muhtemelen onu karate ile göğsünden doğrardım.

Ancak, diğer taraftaki adamı da tanıyamadım. Ayrıca neden şef şapkası taktığını da anlamıyorum.

Ve neden paslanmaz elik tavalarla dolu bir el arabası taşıdığını. Ya da o tavaların içindeki yemeklerin kokusunun neden duvarları aşır burnumu bir tüy gibi gıdıklayacak kadar lezzetli olduğunu.

Gözlerimi hızla kırıştırarak kapıya doğru bağırdım. "Efendim, yanlış daireye geldiniz. Sanırım bunu kuzey yakasındaki birine teslim etmek . Konakları ve yüz bin dolarlık apartman dairelerini görmeye başlayana kadar devam edin."

Bornozumu daha sıkı çekerek kapıdan uzaklaşmaya başladığımda gizemli yaşlı şef mırıldanarak "Bayan Banner?" diye sordu.

Donup kaldım.

"Bayan Banner, size bir teslimatım var."

"Teslimat mı?" Kızım koridorda hoplaya zıplaya ilerliyor. Ela gözleri önce bana sonra da kapıya dikiliyor. Akıcı hareketlerle kanepenin koluna atlıyor ve pijamalı bir bacağını diğerinin altına çekiyor. "Ne zamandan beri kahvaltı siparişi veriyorsun?"

"I..."

"Bayan Banner?"

şaşkınlıkla kapıyı çekip açıyorum ve şef el arabasını sürükleyerek yanımdan hızla geçerken nefesim kesiliyor. ığlık atıp onunla savaşmaya çalışırdım ama koku... muhteşemdi.

"İyi günler," diyor keskin bir sesle, "Ben şef Aimsley."

"Evimde ne yapıyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bütün bunlar da ne?"

" m r boyu yetecek kadar..." Duraklıyor ve gözlerini devirerek kendisine verilen senaryoyu hatırlamaya alışıyor: "Yemek şirketimden ömür boyu yemek tedariki."

"Oha!" Beth koltuktan zıplayıp yanıma geldi. "Gerçekten bir şey kazandık."

"Hayır, yapmadık." Bu saçma zeytin dalı girişiminin her yerinde Stinton kokusu var. "Bu bir hata olmalı."

Beth ayaklarının üzerinde zıplıyor. "Anne, biz hiç bir şey kazanamıyoruz. Biz gelmiş geçmiş en şanssız insanlarız. Ömür boyu yiyecek içecek kazandığımıza inanamıyorum."

"Sana söyledim Beth, bu bir hata olmalı." Bunun için Stinton'ın burnunu patlatacağım.

"Bu nasıl bir hata olabilir?" Kızım bana *deli misin* der gibi baktı. "Şef burada."

"Kesinlikle. I-"

"Sen. Sus." Ona bir parmak salladım ve sonra kızımın omuzlarını tuttum. Stinton Group'un el altından yürüttüğü taktiklerle gözlerinin kamaşmasına izin veremem. Max Stinton sırf zincirler güzel ve şık olduğu için bana zincir taktığını unutacağımı sanıyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir.

"Beth, okul için hazırlan. Bununla ben ilgilenirim."

"Ama... anne."

"Git." Saçma sapan sesimi kullanıyorum.

Omuzları çökmüş, kızım koridorda ilerliyor.

Şef Aimsley parmağını göğsüne götürür. "Teslimatları her zaman ben yapmayacağım; ancak, tanıştırma yapmak ve alerjilerin, yemek tercihlerinin bir listesini almak için geldim. Bunun gibi şeyler."

"Bak, eminim harika bir şefsindir ve yemeklerin harikadır." Karnım guruldayarak bu ifadenin doğruluğunun altını çiziyor. "Ama biz bu ailede-" Sesimi alçaltıyorum, "Stinton Group'tan hiçbir şey kabul etmiyoruz. yüzden kendinizi ve küçük arabanızı dışarıda görmenizi istiyorum."

"Ah, ama..." Ellerimi sırtına koyup onu kapıya doğru ittiğimde kıvranıyor.

"Güle güle."

"Gitmeden önce, Bay Stinton size bunu vermemi istedi." Bana bir kart uzattı. Düğün davetiyesine benzeyen şu süslü kartlardan biri. Hayatımda gördüğüm en çirkin el yazısıyla bazı kelimeler karalanmış ve anlamam bir dakikamı alıyor.

Kahvaltıyı kabul etmek sözleşmenizin bir parçasıdır. Şartların herhangi bir şekilde ihlali, sırlarınızın ortaya çıkmasına neden olacaktır.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Stinton.

"Hâlâ bir sorun var mı Bayan Banner?"

"Hayır." Yemeği aldım. "Bizde kalsın."

"Yaşasın!" Yatak odasında olması gereken ama aslında küçük bir kulak misafiri gibi koridorda saklanan kızım bana doğru kayıyor. "Oha." Tavanın kapağını geri çekiyor ve dumanlar çıkmaya başlıyor. "Çok lezzetli görünüyor!"

Şef Aimsley
ışınlanıyor. Kaşlarımı
çatıyorum.

Parmaklarım notanın üzerinde sıkılaşıyor.

Stinton silahlarını ateşleyerek dışarı çıktı. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama kardeşinin sorumluluklarını üstlenmeye niyetli olduğu hissine kapıldım. .

Artık Beth'in var olduğunu bildiğine göre, ona bir Stinton gibi davranacak.

Hoşuma gitse de de.

BÖLÜM 4

SAÇLARIMA DOKUN

MAX

Bayan Banner'ın dikenli dilinin uçuşmasına hazırım.

Ve hayal kırıklığına uğratmadı.

"Tam da pislikten daha aşağılık olamayacağını düşündüğüm anda, gidip yanıldığımı kanıtlıyorsun." Ofisimin kapısı pat diye açıldı ve saçına ipek bir eşarp takmış, minyon vücudunu örten bol bir tulum giymiş minyon bir ateş parçası odaya girdi.

Hills nefes nefese arkasından koşar. "Üzgünüm, Stinton. Onu durduramadım."

Sessiz bir şekilde *sorun yok* elimi kaldırıyorum.

Başını sallıyor, Bayan Banner'a sert bir bakış atıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, onu görmenin tadını çıkarıyorum. İlgi çekici.

Hoşnutsuz olmasını bekliyordum ama bu öfke gösterisi beni şaşırttı. Dün sözleşmeyi imzaladığında, sanki bir parçası ehlileştirilmiş gibiydi. Şu anda koyu kahverengi gözlerinden fırlattığı parıltıya bakılırsa, Bayan Banner hala her zamanki gibi vahşi ve inatçı.

İlginç. Ve sadece öfkesinden bahsetmiyorum. Göğsümdeki ateşi kaşıyor. Bir rekabetin ateşi. Kimin önce eğileceğini görmek için bir meydan okuma.

"Bayan Banner, size bir araba göndereceğimi söylemiştim."

"Bana 'Bayan Banner' deme." Bir panter zarafeti, dizginlenmiş gücü ve patlayıcı enerjisiyle masama doğru yürüyor. "Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum. Kızıma yaklaşmayacaksın. Onu Stinton Grup'tan uzak tutacaksın. Bunu kabul etmemin tek nedeni buydu."

"Sözümünden nerede döndüğümü göstermenizi istiyorum."

"Aptal numarası yapma."

Bir erkek bu ısırgan ses tonuyla boğulabilirdi. "Sizi temin ederim ki böyle bir şey yapmam mümkün değil."

Bayan Banner alay ediyor ve gözlerini deviriyor. Dünkü halinden iki kat daha ateşli.

Asansörde, üst dudağı sert ve başı gururla geriye eğikti. Yumruk haline gelmiş parmakları ve yüzüme tokat atmaya hazır bir eli vardı.

Bugün, bakmadığım bir anda sırtıma bıçak saplayacak kadar tehlikeli biri.

Vahşi kedi bir gecede kurnaz bir porsuğa dönüştü.

Bakışlarımı bol tulumunun üzerinde gezdiriyorum. Endüstriyel çelik burunlu botları. Bugün küpe yok ve neşeli Afrika taraklarını özlediğimi fark ediyorum. Güzel koyu teni altın ve bal tonlarıyla parıldıyor.

Değerlendirmem profesyonelden başka bir şeye kayıyor. O gülünç büyük kazağın altındaki kıvrımlarının nasıl olduğunu merak ediyorum. Cesur ve kadınsı bir şey giyer miydi? Yoksa iç çamaşırı tercihi de tulumu kadar faydacı mı olurdu?

Düşüncesi bile vücudumu sertleştiriyor.

Kaşlarını çatıyor, o tatlı ağzını düzleştiriyor. "Ünlü bir şef mi? Gerçekten mi? Kahvaltı için muhtemelen araba taksitlerimden daha pahalı bir yemek göndermişsin."

"Hoşuna gitmedi mi?"

Kaşları çatıldı.

Onun çarpıcı yüzüne bakmamak için bir dosyayı açıp tarıyorum. "Vanya Scott'ı aradım ve önce ekibini göndermesini istedim ama çok yoğun bir programı var. Beni araya sıkıştıramadı." Vanya'dan ilk kez bir şey istiyordum ve bu konuda öyle bir yaygara kopardı ki, onu dikkate aldığıma anında pişman oldum. "Şef Aimsley çok saygın-"

"Kes şunu." Gözlerini sıkıca kapatıyor.

Kaşlarımı kaldırdım, hâlâ bir sorun göremiyordum. Trevor'ın tüm kadınları, kardeşimin üreme organlarıyla olan ilişkilerinin karşılığını fazlasıyla almışlardı.

Bayan Banner bir kuruş *bile* almadı ama yine de Stinton kanına sahip birini doğuran kadın o. Benim gibi yarı kanlı. Bu da Beth'i bana daha çok sevdirecek.

Trevor'ın bir kenara attığı rastgele kadınlara yeğenim ve annesinden daha iyi davranılmasına izin veremem.

Bayan Banner titreyen bir nefes bırakıyor. "Ne oyunu oynuyorsunuz?"

"Bu bir oyun değil. Stinton Group'un kaderi bizim kampanyamıza bağlı."

"Demek istediğim," gözlerini açtı ve bana sert bir bakış attı, "Beth ile ne yapıyorsun?"

Ayağa kalktım ve ona yaklaştım. Samimiyetimi gösterebileceğim kadar yakın. "Yeğenim yemeği beğendi mi?"

Bayan Banner başını arkaya yatırıp bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. "Şef Aimsley'e beğendiğiniz ve her şeyi söylemekten çekinmeyin.

Havalı bir tip değil. Yemek konusunda gerçek bir tutkusu var ve deneyimi önemsiyor."

Burun deliklerini genişletiyor. Parmaklarını yumruk yapıyor. Yumruk atıp atmamayı düşünüyor gibi görünüyor. "Böyle numaralar yapmaya devam edersen kızım şüphelenecek."

"Şef Aimsley ömür boyu ödöl kazandığınızı açıklamadı mı?"

"Beth yedi yaşımda. Aptal değil."

"Huh." Çenemi ovuyorum. "Haklısın. Bir dahaki sefere daha az büyük olacağım."

"Bir dahaki sefere mi? Hayır, bir dahaki sefer olmayacak. Kızımın Stinton Group'tan gelecek hiçbir şeye ihtiyacı yok." Elini havaya doğru savurdu.

Onu yakaladım. Parmaklarımı bileğine dolayarak nabzının benimkine karşı attığını hissediyorum. Teni ipekten daha yumuşak. Bilinçsizce başparmağımı damarlarına sürüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Elini geri çeker.

"Özür dilerim. Alışkanlık. Bana tokat atacaksın sandım." Gözleri yarıklara kadar daraldı.

Evet, bugün kesinlikle bir Wolverine.

Dişlerini gösterip pençelerini keserek bana beklediğim şekilde zarar vermek için burada değil.

Bayan Banner acıyan bir yer bulmaya geldi.

Dönüyorum ve sandalyeme oturmadan masama doğru yürüyorum. "Stinton Group hakkındaki duygularınızı anlıyorum."

"Ne anladığın umurumda değil. Sözleşmeyi ihlal etmen umurumda."

"Ailemin hâlâ onun varlığından haberi yok."

"Ama kapımıza ünlü şefleri göndermeye devam edersen öğrenecek." "Yedi yıl boyunca Trevor'ın bir kızı olduğunu bilmiyordum. Yapamazsın."

bekle-"

"Hayatınıza devam etmenizi ve bunu hiç öğrenmemiş gibi davranmanızı bekliyorum."

"Korkarım bunu yapamam."

Kollarını kavuşturuyor ve bu hareket tulumunu vücuduna yaslayarak ince belini ve geniş göğsünü ortaya çıkarıyor.

Lanet olsun bu kadına.

Daha önce hiç yaşamadığım şekilde dikkatimi dağıtıyor.

"Canın cehenneme, Stinton." Doğal kahverengi-pembe dudakları nefret dolu sözcükler oluşturuyor.

Ona olması gerekenden çok daha uzun süre bakıyorum.

Değerlendirmeye ilham veren sadece pantolonumdaki özlem değil.

Onu çalışıyorum.

Tulumlar ve yağ lekeli ellerle etrafta dolaşıyor, erkek egemen bir sektörde geziniyor ve yine de üzerinde bir kadınlık pelerini tutmayı başarıyor. Sanki iki dünya arasında gidip gelmeyi öğrenmiş ve her ikisini de fethetmeyi hedeflemiş gibi.

Ben baktıkça o daha çok kıpırdanıyor. Bakışları ıslak kum gibi buruşuyor. Kaşları düşüyor, dalgın bir kaş çatmaya dönüşüyor.

"Gözlerini kırpmıyor musun?" Hızla gözlerini kaçırır.

Ofisime geldiğinden beri ilk kez gergin görünüyordu.

Dudaklarım . Kendime engel

olamıyorum. Dawn Banner garip bir

yaratık.

Ve belki de bu oyunu onunla oynamak benim için sorun olmazdı. "Otur."

"Hayır."

"Şimdi."

"Hiç soruyor musun?" Başını eğiyor, bir eli kalçasında. Gardını geri aldı. Sonuna kadar. "Hiç lütfen dedin mi? Hiç düzgün ev eğitimi almış normal bir insan gibi davranıyor musun? Bebeğim bile temel görgü kurallarını biliyor."

"Terbiye için zamanım yok." Masanın etrafında dolanıyorum ve günün programına uzanıyorum.

"Doğru ya. Çünkü siz atlayın dediğinizde hepimizin 'hangi uçurum' diye sorması gerekiyor."

Gülümsememi dosyanın arkasına saklıyorum. "Kamera önünde hiç deneyiminiz mi?"

"Kamera karşısında tecrübeli gibi mi görünüyorum?" Sesi alaycı.

Dosyayı masama bırakıyorum ve onu tekrar izlemek için bu daveti hevesle kabul ediyorum, her ayrıntıyı beynime kazıyorum. Burnunun eğimi. Dudaklarının şekli. Boğazının narin kıvrımı.

"Sanırım hayır."

"Bir kukla için para ödediniz. Bir mankene değil."

İç çekiyorum ve öne doğru eğiliyorum. Bu kadar düşmanlık çabuk eskiyebilir. Burada, ofisimde umurumda değil ama dışarıda birlikte çalışmamız gerekecek. "Sizi yakalamak için gelmedim Bayan Banner."

"Gerçekten mi? Dün tehditler savururken pek de iyi niyetli görünmüyordunuz."

Bu dikenler birbiri ardına geliyor.

"Sen kurban değilsin. Sözleşmeyi kendi iradenle imzalamayı kabul ettin."

"Biri kolunuzu büktüğünde, bu yine de özgür irade sayılır mı?" Bana kaşlarını çatıyor. "Burada gücü olan tek kişinin sen olduğundan emin oldun, Stinton."

"Aksine, oynayacak kendi kartlarınız var." Neden bunu ona söylüyorum ki? Neden bu oyunları hep zor modda oynamak istiyorum? "Sen Stinton Group'un yan kuruluşunun kamuya açık yüzü olacaksın. Yaptığın ve söylediğin her şey bize yansıtacak."

Gözleri sanki gerçeği yeni fark etmiş gibi parlıyor. Güzel. Koyu renklerle . Ağzını TV'de açıp hisselerimizin düşmesine neden olabilir. Yönetim kuruluyla başımın ciddi belaya gireceğinden bahsetmiyorum bile. Bu fikri onlara danışmadan yürütüyorum. Sonuçları onun hayal edebileceğinden çok daha büyük ve zararlı olabilir.

"Birbirimize güvenmeliyiz. Ancak bu şekilde istediğimizi elde edebiliriz."

Kapı çalınıyor. Resepsiyonist elinde bir tepsiyle içeri girdi. Normalde asistanımdan kahve getirmesini beklerdim ama Hills artık benim 'kahvecim' olmak istemediğine karar verdiği için bu görev ona devredildi.

Son zamanlarda beni yoruyor olmasının sebeplerinden biri de bu.

"Kahve?" Fincanı işaret ediyorum.

Bayan Banner elini kaldırdı. "Hayır."

"Başka bir şey ister misiniz?"

Gözlerini kısar. "Bana diğer kartın ne olduğunu söyle."

Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Kartlarım olduğunu söylemiştin. Çoğul. Diğer ne?"

Fincanımın kenarına sırtıyorum ve bir yudum alıyorum. dışarı çıkmasını işaret ederek, fincanı porselen tabağa koymadan önce onun gitmesini bekliyorum.

"Bunu size neden söyleyeyim ki? Size gereksiz bir avantaj sağlamış olurum."

"Bu konuyu sen başlattın. Bu konuyu sadece kendi konuşmanızı dinlemek için açmadığınızı varsayıyorum."

Onun zekası kan akıtacak kadar keskin.

Bu kadar eğlendiğime inanamıyorum. "Ben Elizabeth." Tekrar gerginleşiyor.

"Trevor'ın cilveleşmelerinin hiçbirisi bir çocukla sonuçlanmadı ve benim de çocuğum yok." Pervasız Üniversiteli Ben denemediğinden değil. "Elizabeth bir Stinton ve biz kan bağına önem veren bir aileyiz." Bunu herkesten iyi bilmem gerekirdi. "Tüm bunlar ona miras kalacak," diye elimle binayı gösteriyorum, "bir sonraki nesil gittiğinde."

Bayan Banner sinirleniyor. "İstediğimi elde etmek için kızımı kullanmayacağım."

"Benim aksime, değil mi?" Bir yudum daha alıyorum. "Eğer boynuzlar ve yaba uyuyorsa..."

Kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım. Burnunu kırıştırdı.

Hills odaya daldı. "Bu ses de ne?" Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ve otuz saniye gözlerini kırpmıyor.

"Stinton?"

"Hills, Jefferson'a benimle aşağıda buluşmasını söyle. Bizi fotoğraf çekimine götürmesini istiyorum."

"Elbette." Bana bir kez daha kuşkuyla baktı ve gözden kayboldu. Bayan Banner sertçe ayağa kalktı.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Banyo." Bana kaşlarını çattı. "Yoksa doğa her çağırdığında seni bilgilendirmek zorunda mıyım?"

Ona salladım. "Kaçma. Seni bulacağım."

"Emredersiniz, efendim."

Dudaklarım yine titriyor.

Acayip komik biri.

Hills, Bayan Banner gittiğinde aceleyle odaya geri dönüyor ve kendini masama atıyor.

"Ne?" alacağım dosyaları toplarken . Daha önce de fotoğraf çekimlerine katılmıştım, çoğunlukla Stinton Group'un birçok şirketinin pazarlama faaliyetlerini denetlemek için.

Saç ve makyaj sonsuza kadar sürebilir. Ayrıca, Bayan Banner'ın haklı olarak belirttiği gibi, modellik deneyimi yok. Bir süre orada olacağız.

Hills bana bakmaya devam ediyor ve bir santim bile kıpırdamıyor.

İçimi çektim. "Ne söyleyeceksen söyle. Yakında gitmem gerekiyor." "Ne zamandan beri gülüyorsun?"

"Herkes güler."

"Sen değil. Üniversiteden beri güldüğünü duymadım."

"Abartmayı bırak."

"Ben ciddiym. Annenden sonra gülmeyi bıraktın..."

Elim dizüstü bilgisayarın üzerinde donuyor. Sonra onu alıp çantaya . "Benim için Stinton Yatırım toplantısına katılmanı istiyorum. Bütün sabah meşgul olacağım."

"Bundan emin misin?"

"Hangi konuda?"

"O kadın tamirciyi kullanarak."

"Sözleşme çoktan imzalandı," diye huysuzca bilgilendirdim onu.

"Stinton, bundan hoşlanmadım. Bu kadın tehlikeli. Gardını indiremezsin."

"Endişelenmeyi bırak."

"Senin için endişelenmiyorum. Kendim için endişeleniyorum. Burada kimse beni sevmiyor. Eğer sen gidersen, ben de kovulmuş sayılırım."

Elimi omzuna koyuyorum. "O zaman daha çok çalış ki kendi başına ayakta durabilesin."

Bana kaşlarını çatıyor.

Ofisten çıktım ve Dawn'ı lobide gördüm. Resepsiyonistle konuşuyordu. İnce elleri ileri geri hareket ediyordu.

"Gerçekten mi?" Resepsiyonist hayretler içinde soluk soluğa kalır. "Sizi rahatsız etmek istemem ama bunu tamircime söyleyebilir misiniz?"

"Elbette."

Resepsiyon görevlisi bir numara çevirir ve telefonu Dawn'a verir.

Ellerini tulumuna siler ve kendinden emin bir şekilde telefonu kavrar. "Evet, sorunu açıkladı. Araba için yağ almadan önce kılavuzdaki API derecesini kontrol ettiniz mi? Bu daha yeni bir model ve özel bir yağ kullanıyor." Başını yana eğiyor. Dinliyor. Dilini yanağına sokar. "Hayır, bu işe yaramaz. Bu yeni modeller hakkında okumalısın." Durur. Yüksek sesle gülüyor. Duyduğumda kalbim göğsüme çarpıyor. "Hayır," diye devam ediyor, "aldığınız yağ kabını kontrol edin. O yağı boşaltmanız gerekebilir. Uygun türde yağ koymadan araç yola çıkamaz."

Bayan Banner göz ucuyla beni fark ediyor ve bakışlarındaki ısıltı bir mumun üzerindeki rüzgar gibi sönüyor.

"Sorun yok. Sorun değil. Tamam, ." Telefonu resepsiyonistime geri verdi. "Buyurun."

" teşekkür ederim."

Bayan Banner yüzünü bana döndü. Düz bir sesle, "Hazır mısınız?" diye soruyor. Başımı sallayıp asansörü işaret ediyorum.

Sessizlik bir parça gariplik taşıyor.

Bir sohbet başlatmak istiyorum. Oto tamir işine nasıl girdiğini ve bu işi neden bu kadar sevdiğini sormak istiyorum. Küçük bir kıza tek başına bakarken bu sertifikaları nasıl kazandığını duymak istiyorum. Onu güldürecek ya da kızdıracak bir şey söylemek ve gözlerinin öfkeyle keskinleşmesini izlemek istiyorum.

Ve bu beni

rahatsız ediyor.

Beni rahatsız

ediyor.

O elmacık kemiklerine ve o nefis ağzına bir kez daha bakabilmek için gözlerimin sürekli yüzüne kaymasından hoşlanmıyorum. Asansör açıldığında ve o benden uzaklaşmak için acele ettiğinde içimden geçen hoşnutsuzluktan hoşlanmıyorum.

Aklımla oynuyor. Tehlikeli kadın.

Kontrolü tekrar ele geçirmenin bir yolunu bulmalıyım. Oyun başlamadan bitemez.

Jefferson geldiğimizi görünce bir ok gibi doğruldu. Rüzgâr kıvrıcık saçlarını karıştırıyor ve Hills'in yönlendirmesiyle almış olması gereken o gülünç ince kravatı savuruyor.

"Bayan Banner." Jefferson Dawn'a sıcak bir şekilde gülümser. O da sıırtmaya başlar.

Tanımlayamadığım nedenlerden dolayı göğsümde bir sıkıntı patlak veriyor.

"Seni tekrar görmeyi beklemiyordum," diyor Jefferson. "Sana söylemek istedim... dün harikaydın." Ona doğru bir başparmak işareti yapıyor. "Gerçekten harikaydın."

Gülüyor ve onun omzunu sıvazlıyor. Adam ondan o kadar uzun ki, bunu yapmak için parmak uçlarında yükselmesi gerekiyor, ama aldırıyor gibi görünüyor. "Çok tatlısın, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Geç kaldık."

"Ah, doğru ya. Özür dilerim Bay Stinton." Jefferson Bayan Banner için arabanın kapısını açar ve eğilerek selam verirken Banner'la göz göze gelir. "Hanımefendi."

"Çok tatlı değil mi?"

Jefferson'ı yoldan çekiyorum. "Bunu ben hallederim." Jefferson bana şaşkın bir bakış attı.

"Git." Çenemi sürücü tarafına dayadım.

Bayan Banner arabanın yarısında durdu ve sonra geri çekildi. Ayaklarını yere basarak bana dik dik baktı. "Senin derdin ne? Neden ona havlıyorsun?"

"Havlamıyorum. Kapını açıyorum."

Kolu çekiştiriyor ve kapı elimden uçup gidiyor. "Kendi kapımı kendim alırım, çok teşekkür ederim."

"Bayan Banner."

Kapıyı suratıma çarptı, irkildim.

Öfkeli bir kahkaha attım ve arabanın diğer tarafına doğru yürüdüm. Arabaya tırmanıp Dawn'a baktım. Telefonuyla uğraşıyor ve beni görmezden geliyordu.

"Gitmeye hazır mısınız, efendim?"

Jefferson sorar. "Evet."

Trafiğe giriyoruz. Penceremin dışındaki manzara değişiyor ama arabanın içindeki aynı kalıyor. Bayan Banner-body benden olabildiğince uzağa dönmüş, gözleri telefonunda, dudakları çatık.

Kendimi aptal gibi hissederek enseme ovuşturuyorum. Jefferson'la iyi anlaştığını gördüğümde neden böyle tepki verdim? Neyim var benim böyle?

Ondan uzaklaşmak için yanımda getirdiğim dosyalara göz atıyor ve Jefferson arabayı deponun önünde yavaşlatana kadar işime odaklanıyorum.

"Ofise rapor ver," dedim ona. "İşimiz bittiğinde seni arayacağım."

"Evet, efendim." Bana başını salladı.

Bayan Banner ona gergin bir bakış atarak, "Bana şans dile Jefferson," diye mırıldanıyor.

Cesaret vermek için yumruğunu sıkıyor. "Bunu yapabilirsin." Gülümsüyor.

Fokurduyorum.

Depoyu işaret ederek, "Hadi içeri girelim," diye ısıırıyorum. Dawn sırtıtmayı bırakıyor ve bana her zamanki kaşlarını çatıyor.

Tamamını iade ediyorum.

Hareketli dev bir odaya doğru sert adımlarla yürüyoruz. Hızlı yürüyen stilistler tarafından itilen giysi rafları yerde kayıyor. Asistanlar beyaz bir fon üzerine ışıkları kuruyor ve kısa boylu bir adam yönetmen koltuğundan talimatlar yağdırıyor.

Dawn'ı elimi uzatarak durdurdum. "Sizi müdürle tanıştırayım."

Bir kez göz kırptıyor. İki

kez. "Bayan Banner?"

"Ha?" Gözlerini bana dikti. Korkmuş görünüyorlar. Bu sabah beni azarlayan yıkılmaz Wolverine nerede?

"İyi misin?"

"Tabii ki iyiyim," diye .

"O zaman neden terliyorsun?" Başparmağımı koyu renkli alnındaki sıvıya sürüyorum.

"Çok sıcak."

Bugün hava normalden daha serin.

" gel." Elimi sırtının küçük kısmına bastırıyorum ve onu yönetmene doğru itiyorum.

"Bay Stinton." Elimi tutuyor ve sıcak bir şekilde sıkıyor. Aynı şeyi Dawn'a da yapmak için uzanıyor ama Dawn'ın yüzünü görünce kolu gevşiyor. "Aman Tanrım. Şu elmacık kemiklerine bak." Çenesine uzanıyor. Sonra kendini durdurur. "Alabilir miyim?"

Dudaklarını büzüyor ama onay veriyor.

"Vay canına." Kızın başını iki yana yatırıyor. "Bu açılar. Işığın yüzünüze vurma şekli... oh. Yüz modellemesi yaptın mı?"

"Um..."

"Eğer bu kadar kısa olmasaydın, bir sonraki Naomi olabilirdin. Zavallı şey. Yine de o küçük bacaklar..."

Onun önüne geçiyorum. "Müdür Bey, buraya profesyonel modellik yapmaya gelmedi. İçerik sayfasını okudunuz. Bu onun Stinton Auto'nun yüzü olarak dünyaya tanıtılması. Sert ama cana yakın olmasını istiyorum."

"Doğru. Tabii ki. Tabii ki."

Bayan Banner'a dönüyorum. "Şimdi saç ve makyajı sen yapacaksın."

"Saç mı?" Gözleri açılıyor ve başındaki örtüye dokunuyor. "Merak etmeyin. Ünlü bir getirdim. Stilist nasıl başa çıkacağını biliyorum..." 'Siyah saç' deyince tökezliyorum ve acaba gücenir mi diye düşünüyorum. "Senin özel saç tipin." Onu kızdırmak ya da zaten olduğundan daha fazla korkutmak istemiyorum. "Bunu bir spa günü olarak düşün."

Fotoğraf çekimine tekrar bakıyor ve dişleri takırdıyor. "Spa günü. Doğru."

"Hemen geliyorum." Yönetmen koltuğunun yanındaki koltuğu işaret ediyorum. "Herhangi bir sorunuz olursa, gelip beni bulun."

Nedense beni duyduğundan şüpheliyim. Boynu gergin ve gözleri bir zombi filminde figüran olmaya çalışıyormuş gibi bakıyor.

Yardımcılardan biri onu yakalıyor ve gözden uzak bir yere götürüyor. O gidince yerime oturup tabletimde çalışmaya başladım.

Birkaç dakika sonra biri koşarak geldi. "Bay Stinton." Yukarı baktım.

Yardımcı, yıpranmış saçlarını çekiştiriyor. "Bir sorun var."

"Ne sorunu?"

"Bayan Banner ve kuaför kavga ediyor."

"NE?" Tableti bir kenara itip hızla geçiyorum.

Makyaj odasına adımımı atar atmaz gözlerim Dawn'ı arıyor. Onu sıksa bir adama bakarken buluyorum. Göğsünde siyah bir pelerin var ve saçları yüzünün etrafında uçuşuyor. Ayrıca saçları ve birkaç kırık tarak sarkıyor.

Stilistin boynunda bir eşarp var ve bakışları sinirden yanıyor.

Bayan Banner parmağını ona doğru uzattı. "Siyah saçlar hakkında *biraz bilginiz* olsaydı, ıslak ve nemlendirilmemiş haldeyken onları açmaya çalışmanın son derece zarar verici olduğunu bilirdiniz. Ayrıca bu kalınlıktaki saçları çözmek için böyle küçük bir tarak kullanamayacağınızı da bilirdiniz. Ayrıca yüzüme karşı saçıma 'pasaklı' demenin son derece kırıcı olduğunu da bilirdiniz."

Yanakları pembeleşti.

İlerliyorum ve odadaki herkes dönüp beni izliyor. "Burada ne oldu?"

Dawn bakışlarını kaçırır ve ağzını kapatır.

Kuaför üzerime atladı. "Bay Stinton, bu kız... saç konusunda benden daha bilgili olduğunu sanıyor." Gözlerini deviriyor. "Bu çok saçma. Pek çok siyahi ünlüyü şekillendirdim. Hiçbiri böyle davranmadı."

"Hangi siyahi ünlülerin doğal saçlarını şekillendirdin?" Dawn ona homurdanıyor. "Adlarını söyle."

Kuaför ağzını açar ve sonra kapatır. Dawn ayağını yere vurup bekler.

Soruya cevap veremeyeceğini anladığında bana dönüyor ve mızızlanıyor, "Görüyor musun? Çok gürültücü ve sinirli. Sessiz olup işimi yapmama izin verse-"

"Sessiz ol," diye .

Küçümseyici sırtışı kayboluyor ve yüzü . "Ne?"

"Sen. Sessiz ol. Sessiz ol." Bayan Banner'ı işaret ediyorum. "Saçına yaptığınız şeyden rahatsız olduğunu söylüyor. Bunun neresini anlamıyorsun?"

"Ama... ama-"

Ondan uzaklaşıp Dawn'la konuşuyorum. "Hills'e siyah saç konusunda bilgili bir kuaför bulmasını söyledim ve belli ki topu taca attık. Başka birini bulmam için bana biraz zaman verin."

Çenesi düştü.

Yardımcılardan birine elimle işaret ettim. "Lütfen bu adama dışarı kadar eşlik edin."

Stilist kıpkırmızı olur. "Bu ne cüret! Ülkenin her yerinde saç ödülleri kazandığımı bilmeni isterim. Ne yaptığımı biliyorum!"

"Acele edin. Gürültücü ve kızgın." Ona dik bakıyorum. "Bu özelliklerinden nefret ediyor gibi görünüyor."

"Efendim." Yardımcı, stilistin kolunu kelepçeliyor.

Onu başından savdı ve kendi başına dışarı çıktı. Ben arkalarından yürüyorum.

"Stinton."

Duruyorum. Dön. Şafakla yüzleş.

Boğazını temizliyor. Ensesini ovuşturuyor. "Zamanında başka bir stilist bulmak çok zahmetli olacaksa, saçımı kendim yapmayı deneyebilirim."

"Hayır," diye bağıriyorum, kuaför konusunda hâlâ sinirliyim.

"Ben hallederim." Yumuşak ifadesi tekrar sertleşiyor. "Peki. Ne istiyorsan onu yap."

Odadan çıkıyorum ve Vanya'yı arıyorum. İlk çalışta cevap veriyor, programının ne kadar yoğun olduğu düşünüldüğünde her zaman hayret ettiğim bir şey.

"Max. Vay canına. Beni bir hafta içinde iki kez mi arıyorsun? Dünyanın sonunun geldiğini mi düşünmeliyim?"

"Siyah bir kuaföre ihtiyacım var.

Hemen." "Ne?"

"Mankenlik yapmadığın zamanlarda saçını uzatıyorsun, değil mi? Birini tanıyor olmalısın. Ya da en azından bana doğru yolu gösterebilirsin."

"'Dışarı' derken, doğal mı demek istiyorsun?" "Evet."

"Elbette birini tanıyorum. Ama neden bana soruyorsun? Normalde bu tür işleri yapacak uşaklarınız yok mu?"

"Bana sadece bilgiyi getir, Vanya."

"Bana hırlama konusunda sana ne demiştim, Max?" Gözlerimi deviriyorum.

"Annen olmasaydı, senin saçmalıklarının yarısına bile katlanmazdım."

Burnumun kenarını ovuyorum. "Bu acil bir durum, Vanya."

"Tamam. Bana yerinizi gönderin. En iyi kuaförlerle çalıştım. On beş dakika içinde orada olurum."

"O kadar çabuk mu?"

"Neden bu kadar başarılı olduğumu biliyorsun, değil mi? Çünkü zamanım para demek."

"O zaman sanırım sana borçluyum."

"Bana birden fazla borcun var, ama şehre geldiğimde seninle anlaşacağım."

Telefonu kapattım ve Dawn'a döndüm. Sandalyede oturuyor, ince parmakları saçına dolanmış taraklardan birini karıştırıyor. Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıkıyor, çekiştiriyor ve uğraşıyor ama tarak daha da yerleşmiş gibi görünüyor.

"Kesmemi mi istiyorsun?" Huysuzca sordum.

Sıçradı ve aynada beni gördü. Omuzları havaya kalktı. "Makası saçıma yaklaştırırsan seni onunla keserim."

Bir kıkırdamayı engelliyorum. Ona doğru yürüyüp uzattım. "Bırak ben yapayım o."

"Ben ."

Elini geri çektim çünkü tartışmaya vaktimiz yok. İkimiz de kaybedeceğimizi biliyoruz.

Ben saç tellerini dikkatlice karıştırırken Dawn yerleşiyor. İlk kez siyah bir kadının dokunuyorum. Yerçekimine meydan okuyuşuna hayret ediyorum. Yumuşak ve yay gibi. Çok kalın görünmesine rağmen çok narin hissettiriyor.

"Bir gelişme var mı?" Dawn mırıldanıyor.

Islak olduklarında tellerin işbirliği yapmasını sağlamak zor, ama sonunda onları gevşetmeyi başarıyorum. "İşte oldu."

"Şimdi anladım." Elini kırık tarağın üzerine koyarak beni itiyor.

Boğazımı temizliyorum ve aynada onu izliyorum. Gözleri konsantrasyonla kısılmış ve parmakları saçlarının arasında çevikçe hareket ediyor. Merakla, suyun afro saçlarını nasıl sıkıca sarılmış buklelere dönüştürdüğünü fark ediyorum. Bu bukleleri neredeyse beline kadar uzatmasını izliyorum. O beni izleyene kadar onu izliyorum.

"Bana bakıp duruyorsun."

"Stilistle bir sorun yaşadığını bana söylemeliydin."

"Yardıma ihtiyacım yoktu."

"Bu yardımla ilgili değil. Sen Stinton Group'un bir değerisin. Biri seninle uğraşırsa, tüm şirketle uğraşmış olur."

Gülüyor ve gözlerini deviriyor. "Bu biraz dramatik." Sonra duraklıyor. "Bekle, az önce bana 'varlık' mı dedin?"

Kapı çalınıyor ve eminim bir kavgaya dönüşecek olan olay başlamadan bitiyor. Odaya bir adam girdi. Vanya'nın gönderdiği kuaför. Saçları rastalı, keskin bakışlı ve yakası açık beyaz bir gömlek giyiyor.

Dawn'a şöyle bir bakar ve kuru bir ses tonuyla şöyle der. "Ne kadar güzel bir siyah kadınsın sen."

Utangaç bir şekilde başını eğiyor.

Onu onun becerikli ellerine bırakıp dışarı çıkıyorum. Sandalyeme geri döndüğümde parmaklarımın ucunu burnuma götürüyorum. Hindistan cevizi yağı ve kakao yağı gibi kokuyor.

Garip ve sarhoş edici bir karışım.

Çalışırken, içime çekebilmek için ellerimi sürekli burnuma götürüyorum. Acaba böyle kokan oda spreyleri satıyorlar mı? Şafak gibi kokan.

"O hazır." Yönetmen beni düşüncelerimden uyandırdı.

Önüme bakıyorum ve Dawn'ın kameranın önünde ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü görüyorum. Zarif saç modelini gördüğümde çenem düşüyor. Saçlarının önü örgülü, arkası ise kalın siyah buklelerden oluşan bir patlama şeklinde sırtından aşağıya doğru akıyor. Daha formda bir çift tulum ve keskin beyaz tenis ayakkabıları giyiyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki eminim yönetmen duyabilir.

"Vay canına. Şuna bak." Ona yaltaklanıyor ve monitörü işaret ediyor. "Korkmuş bir Bambi gibi görüldüğünde bile kamera onu seviyor."

Gerçekten de öyle. Elmacık kemikleri toplanıyor ve ışık saçıyor. Dudakları dolgun ve baştan çıkarıcı. Güneş kahverengi teninde saklı olmalı çünkü eski bir tanrıça gibi parlıyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ve fark ediyorum.

"Başlayalım," diye boğuluyorum.

Yönetmen Dawn'a pozisyon alması için bağırır. Yakın çekimlerde harika iş çıkarıyor ama sahne dekorları girince bocalıyor. Zor.

"Hayır, hayır, hayır!" Yönetmen bağırıyor. "Çok sert görünüyorsun, Dawn. Gevşe biraz. Gevşe."

"Deniyorum," diye karşılık veriyor.

Fotoğrafçı daha fazla çekim yapar ve yönetmen oflar. "Durun!" Sonra bana mırıldandı, "Bu çok saçma. Çok güzel ama vücudu böyle kilitliyse bir önemi yok."

"Bir deneyeyim," diyorum.

Oflayıp pufluyor ve koltuğuna geri dönüyor. "Beş dakika ara verelim."

Dawn kollarını vücuduna sarıyor ve ben ona yaklaştığımda bir ayağından diğerine ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum ve çekimi bilerek sabote etmiyorum. Gülünç görünmek de istemiyorum."

"Gülünç görünmüyorsun."

Bana yan gözle baktı.

Bir kenara bakıyorum. "Peki, tamam. Sen . Ama bunun tek nedeni bunu çok fazla düşünmen."

"Ben seksi bir model değilim. Yapamam..."

Bunu yapamam." "Kendine güvendiğinde seksi oluyorsun."

Gözleri benimkilere kayıyor.

Ne söylediğimin farkına varıyorum ve geri adım atmaya çalışıyorum. "Bütün kadınlar öyledir. Özgüvenden daha çekici bir şey yoktur." Yakasını düzleştirmek için bir elimi yakasının üzerinde gezdiriyorum. "Bu sabah tamirciyle telefonda ne konuştunuz?"

"Ne?"

"Sekreterimin masasında. Ne hakkında konuştunuz?"

"Arabasına yanlış yağ koymuş."

"Nereden biliyorsun?"

"Semptomlar yüzünden."

"O kadar emin misin?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Arabasını bile görmedin."

"Sorunun ne olduğunu anlamak için bir araba görmeme gerek yok." Bakışlarını keskinleştiriyor.

Parmaklarım omzuna yerleşiyor. "Bu. İşte bu konuda kendine güveniyorsun Dawn. Seksi bir kadın tamirci fikrini kafandan çıkar. Seksi olmanın ne kadar deri gösterdiğinle ya da poponun ne kadarının dışarı çıktığıyla bir ilgisi yok."

Homurdanıyor ve sonra gülüyor.

Arabaya başımı salladım. "Bu şeyi tamir ediyormuş gibi yap. Kamerayı görmezden gel. Sadece en iyi yaptığın şeyi yap."

"Tamam." Çenesini aşağı indirdi. Müdüre işaret ediyorum.

Herkesi düzene sokar ve fotoğrafçı fotoğraf çekmeye başlar.

Bu sefer Dawn poz verirken çok daha gevşek. Kamyonetin kaputunu açıyor ve gözleri ışıltılı ve kararlı bir hal alıyor.

Yönetmen sessizleşir. Odadaki herkes durur ve arabaları avucunun içi gibi bilen bu kadının büyüüne kapılmış bir şekilde bakakalır.

Başka bir poza geçmesini izliyorum. O güzel ve zeki ve bu belli oluyor. İlk başlardaki tedirginliği gitmiş, tutkusu her hareketinde çınlıyor.

Gözlerim monitöre kayıyor ve gördüklerim karşısında irkiliyorum.

Çarpıcı, seksi bir kadın.

Dikkatli olmazsa bir erkeği mahvedebilecek türden bir kadın.

Neden beni mahvetme yolunda ilerliyormuş gibi hissediyorum?

BÖLÜM 5

SPANNER SAVAŞLARI

DAWN

NEFES ALMAYA DEVAM ET.

Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Nefes al-
Saçmalık.

Darrel'dan öğrendiğim nefes egzersizleri işe yaramıyor.
Terapisti tekrar aramalıyım. için başka bir yol bul.

En azından "kes" diye bağırmayı seven yönetmenin, anlamadığım talimatlar yağdıran fotoğrafçının ve Max Stinton'ın soğuk mavi gözlü bakışlarının önünde değil de makyaj odasının mahremiyetinde eriyebiliyorum.

Muhteşem şeytan.

Bugün beni tamamen şaşırttı.

Çoğu zaman bana soğuk bir küçümsemeyle bakıyor. Bana eşitmişim gibi davranmaya çalışmaktansa onurumu yerden kazımayı tercih ediyormuş gibi geliyor. Ama çılgın kuaför saçıma saldırdığında benim tarafımı tutmakta tereddüt etmedi ve fotoğraf çekimi sırasında moral konuşması yaparken tatlıya yakın bir şeydi.

Neredeyse bir insana dönüşüp dönüşmediğini merak ediyordum. Neredeyse.

Ama yönetmenin yanındaki koltuğuna döndüğünde çatık kaşlı yüzüne bir bakış attığımda Buz Kralı'nın geri döndüğünü anladım.

Onu anlamıyorum.

Onu yakalamak
istediğimden değil.

Sadece...

Urgh.

Max'i düşünmek kaygılarıma yardımcı olmuyor.

Ve emin olun, kameranın önünde sakın olmam gerekiyor. Çünkü artık sadece fotoğraf çekmiyoruz. Söylediğim her söz, elimin her hareketi, yüzümün ve bedenimin her parçası kaydedilmek ve dünyaya gönderilmek üzere.

Kendimi hazır hissetmiyorum.

Beş kişilik makyaj ve gardırop ekibinin sonuçlarına bakarken gözlerim aynaya kayıyor. Stilistlerin bu kadar vahşi olduğunu bilmiyordum. Görüşme için üzerime çöken faaliyet neredeyse nefesimi kesiyordu.

Makyaj fırçaları ve pudralar havada partiküller savurdu; kuaför saçımı saç kremi ve Eco-styler jöle ile taradı; telaşlı bir yardımcı mülakat adabı hakkında durmadan konuştu.

Tek kelimesini bile
duymadım. Bu benim
dünyam değil.

Tek istediğim yaramaz bir araba ve birkaç alet.

Onun yerine, benimkine benzemeyen bir yüzüm ve mide ekşimem var. Aynaya uzanırken parmaklarım titriyor.

Göz kapaklarımda ışıltı. Benimkilerden çok daha uzun ve kalın kıvrılan kirpikler. Dudaklarımda kırmızı. Elmacık kemiklerimde altın.

Ben böyle biri
değilim. Ben...

Bu.

Göz alıcı.

Bu yüzden stilist beni bir elbiseye sokmaya çalıştığında tulumumu giymeye devam etmek için savaştım. Spot ışıkları için ancak bu kadarını feda edebilirim. Henüz kazağımın rahatlığını terk etmeye hazır değilim.

Ellerim parlak beyaz üzerinde çırpınıyor. Onun elbisesini giymeyi reddettiğimde gardırop müdürü mini bir kriz geçirdi. Bana zorla mini etek giydirmeye çalıştığında neredeyse uçma krizi geçiriyordum.

Bir uzlaşmaya vardık.

Pantolon olarak kazağımla birlikte 'trendy' bir üst giyiyorum. Tulumun kolları belime dolanmış. Sorun değil. Kazağımı daha önce de böyle giymiştim. Özellikle de hava sıcak olduğunda. Oto dükkanları her yaz kazan dairesine dönüşebiliyor.

Benimle çalışmayı kabul ettiği için memnunum.

Gerçi Stinton ilk kuaförü kovmasaydı bu kadar uzlaşmacı olur muydu merak ediyorum. Onun hareketleri gardırop ve makyaj sanatçılarına çok şey anlattı. O zamandan beri etrafımda dolanıyorlar.

Neden yine Stinton'ı düşünüyorum?

Ona karşı çıkacağıma dair verdiğim sözü unutmadım.

O hala bir Stinton. Hâlâ kızımın iyiliğini fidye olarak elinde tutan bir huysuz.

Ayrıca, o gaz odasının içinde bir yerlerde kalbi olduğu için bana yarı-iyi davranmıyor. Milyonlarca kez söylediği gibi, ben şirketin bir değeriyim.

sadece Stinton Auto'yu değil, tüm Stinton Group'u temsil ediyorum. Ben hata yaparsam, o da yapar.

Hepsi bu kadar. Yumuşayıp tarafsızlığımı kaybetmeme gerek yok. Çantamdan telefonum çıkıyor.

Yerimden sıçrayıp telefona uzandım ve bilinmeyen bir numara görünce kaşlarımı çatıttım. Tuhaf aramaları cevaplamak gibi bir alışkanlığım olmadığı için telefonun kapanmasına izin verdim.

Bir saniye sonra, telefonum bir mesajla çaldı.

Stinton.

Sanki ne kadar gergin olduğumu hissediyor ve 'pislik' sensörleri çığına dönüyor.

Seni aradığımda telefonu aç.

Mesajına bakıyorum ve kızgınlık göğsümü tırmalıyor. Eğer yüzyüzeyken kaba ve otoriter olduğunu düşündüysem, mesajları on kat daha kaba.

Görmezden mi gelmeliyim yoksa kafasına sanal bir tokat mı atmalıyım? İç çekerek ikisini de seçmedim.

Ne istiyorsun?

gereken acil bir durum var. Röportaj için orada olamayacağım.

BEN: Mükemmel. Bütün zaman boyunca kaşlarını çatmış suratına bakmak zorunda kalmayacağım.

Çok komik. Bu çok önemli. Sakın .

ME: Çuvallamaktan kastınız Stinton Group'un başındaki kişinin asansörlerde masum kadınlara tehditler savurma eğiliminde olduğunu söylemek mi?

Gerçekliği olduğundan çok daha dramatik gösterme gibi bir huyunuz var. Kes şunu. Televizyona iyi yansımayacak.

Parmaklarımı telefona

sokuyorum. Pislik.

Yakışıklı pislik ama yine de...

Onu pahalı arabasının içinde sert ve asil bir şekilde otururken, düşünceli bir Batman gibi şehre bakarken hayal ediyorum. Asansörde yaptığı gibi parmaklarını döndürüyor - dudaklarında bir gülümseme iması ve gözleri her zaman olduğu gibi kısılmış, sanki herkesten daha iyi olduğunu biliyor ve rahatsız olamıyor.

Beni durdurmak için burada olacak değilsin ya.

Seni her zaman izlediğimi farz et Banner.

Mesaja bakıyorum.

Sonra sertçe yutkunuyorum ve omuzlarımın üzerinden bakıyorum. Orada kimse yoktu.

Sapık alarmı.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca Stinton Grup'un malı olacaksınız. Seni izlemek benim iş tanımımda var.

Ben kimsenin malı değilim, Stinton.

Bu özgüveni görüşmeye de getir. Bana karşı pısrık olma, Banner.

Telefonumun ekranına bir yumruk atıyorum, sanki onun iğrenç ve muhteşem yüzüymüş gibi davranıyorum. Kavgacılığımın altında bir yerlerde, Stinton'ın beni kasıtlı olarak kışkırttığını anlayabiliyorum. Beni sinirlerimden uzaklaştırmak istiyor. Ya da belki de ona çok fazla kredi veriyorum. Belki de beni kızdırmaktan zevk alıyordur.

Kapı aralanıyor ve şaşkın bakışlı bir ekip üyesi bana görüşme zamanının geldiğini söylüyor.

"Hemen ."

Başını sallıyor ve kapıyı kapatıyor, muhtemelen aklımı tamamen yitirip yitirmediğimi merak ediyor.

Belki öyledir, bayan.

Milyon yıl geçse de kamera karşısına geçeceğimi düşünmezdim. Büyürken böyle şeylerden kaçardım. Ben *o kız değildim*. Uzun dalgalı saçları, mükemmel gülümsemesi, giyinme tutkusu olan kız.

Bunun için uygun bir vücudum bile yoktu. Okuldaki diğer kızlar kıvrımlarını geliştirirken, ben sırtımın nerede durduğunu ve popomun nerede başladığını bulmaya çalışıyordum.

Gardırobumun büyük ölçüde babamın 'temiz ve yakın olan her şeyi al' giyim tarzından esinlenmiş olması da yardımcı olmadı. Çok geçmeden

İlgi odağı olmaktan -ve insanlardan- mümkün olduğunca uzak durmanın daha iyi olacağını çok iyi anladım.

Şimdi, kendimi liseden sonra hiç büyümemiş pisliklere sunmak üzereyim. Kendimi sosyal medyanın yorum bölümü olan lağım çukuruna atacağım ve ailelerinin bodrum katındaki rahat ortamlarında beni parçalamaktan çekinmeyecek klavye savaşçılarıyla yüzleşeceğim.

"Bunu yapabilirim. İyi olacağım." Bir nefes daha alarak odadan çıkıyorum ve neredeyse .

Yüzüme sıcaklık doluyor ve topuklara bakıyorum. Ayağıma bağlanmış kazıklar gibiler ve çok rahatsızlar. Neden diğer kadınlar kendilerini buna maruz bırakıyor?

Bacaklarım yeni doğmuş bir geyik gibi titreyerek yavaşça deponun önüne doğru ilerliyorum. Arka plan değişmiş. Şimdi bir kanep, yeşillik ve dev bir kitaplık var. Işıklar ve kameralar da daha yakın.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.

Mülakatı yapan kişi keskin mavi bir pantolon giymiş cıvı cıvı bir esmer. Gerginliğini hissediyor ve elimi okşuyor. "Sorun yok." Gülümsemesi pratik ve dişleri o kadar beyaz ki neredeyse kör edici. "Sana çok fazla zor soru sormayacağım. Bugün her şey seni tanımakla ilgili."

"Beni tanıyorsun. Doğru," diye mırıldanıyorum.

"Makyaj yapabilir miyim? Terliyor!"

Biri aceleyle gelip alnımı fırçayla sildi ve sonra koşarak gözden kayboldu.

"Motor!"

Röportajı yapan kişi bir anda cazibesini artırıyor ve kamerayla eski bir arkadaşımı gibi konuşuyor. Parmaklarımı sandalyenin koluna gömüyorum ve hissettiğim kadar paniklememiş görünmeyi umuyorum.

Durmadan konuşuyor.

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonunda bana döndü. "Dawn, sana diyebilir miyim?" "Evet."

Gölüyor ve sesi deponun kirişlerinde çınlıyor. "Kadın tamircilerin sektörün yüzde beşinden azını oluşturduğunu biliyor muydunuz? Seni bu sevimli tulumları giymeye iten neydi -" baş ağrısına neden olan bir kahkaha daha atmak için ağzını aralıyor, "ve yaşamak için araba tamir etmeye mi karar verdin?"

Alaycı bir yorum dilimin ucuna kadar geliyor. Kime 'sevimli' diyor? Kelimeleri geri çekiyorum, kendimi toparlıyorum ve olabildiğince düzgün bir şekilde cevap veriyorum, "Arabalar beni her zaman büyülemiştir. onlarla bir şeyler yapmak istediğimi biliyordum."

"Ama bir sabah uyanıp bu yola girmeye karar vermediniz. Bu karar nasıl ortaya çıktı?"

Kameraya bakıyorum. Ona dönüyorum. "Babam tamirciydi." "Oh." Dirseklerini sandalyeye yaslıyor ve çenesini Klasik *anlat* bakalım pozunda bir yumruk.

Dudaklarımı yalıyorum. "Bildiğim her şeyi bana o öğretti."

"Eminim tüm başarıların için seninle gurur duyuyordur. Stinton Auto'nun yüzü olman hakkında ne düşünüyor?"

Babam Stinton Group'un bana yaklaşmasına izin vermezdi. "O, yaklaşık sekiz yıl önce öldü."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Suratını astı. "Zor olmalı."

Sempatisi sahte geliyor. Bu da ona karşı samimi olmayı zorlaştırıyor.

"Eminim tamir ettiğin her arabayı ona ithaf ediyorsundur." Kalın kirpiklerini kırıştırıyor.

"Şey..."

"Bayılıyorum," diye uzanıp ellerimi sıkıyor, "bir kadın tamirci olarak tüm zorluklara meydan okuyuşuna. Erkeklerin *egemen* olduğu bir sektörde iz bırakmak yeterince zor. Ama bunu rahmetli baban için yaptığını bilmek," dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor, "bu her şeyi daha da iç açıcı hale getiriyor."

"Teşekkürler mi?"

Bana Noel'de bir aileye ihtiyacı olan bir yetimmişim gibi bakıyor. "Ben kendi adıma seni alkışlıyorum Dawn. Ve biliyorum ki bu büyük ulus, bu işe öncülük eden kadının arkasında durmaya hazır."

sanayi alanındaki bayanlar için. Zorlukları yenen hanımlar. Her yerdeki hanımlar."

"Gerçekten bir şeye *liderlik* ettiğimi söyleyemem-"

"*Kes! Bu harikaydı.*" Yönetmen alkışlıyor.

Mülakatı yapan kişi elimi sıcak bir patatesmiş gibi bırakıyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. Bana küçümseyici bir gülümseme vererek mırıldandı: "Ellerin çok sert canım. Salonumu tavsiye etmeme izin vermelisin."

Şok içinde çenem düştü.

Az önce bana hakaret mi etti?

Asistanı koşarak ona doğru geliyor ve bir şişe maden suyu uzatıyor. Kapağını açıyor, bir yudum alıyor ve sonra bana gülümsüyor. "Tırnakların için de bir şeyler yapmalısın. Onları temizlemenin zor olduğunu biliyorum ama sen hâlâ bir kadınsın canım. Ve artık Stinton Group'un yüzü sensin. Uyman gereken standartlar var."

Burun deliklerim alevlendi. "Affedersiniz?"

"Biraz oje lekeyi çabucak çıkarır."

Ayağa fırlayıp ona bu yağ lekeli ellerin burnuna neler yapabileceğini gösteremeden önce, yönetmen yanıma yaklaşıyor ve onu uzaklaştırıyor, başrolde oynamasını istediği yeni bir proje hakkında sohbet ediyor.

Sahne ekibi etrafımda dönüyor, ışıkları kapatıyor, kabloları söküyor ve arka planı söküyor. Işıklar kapanıyor, 'sahnem' karanlığa ve gölgelere gömülüyor.

Sesler ileri geri yayılıyor, çevremdeki yapıları bozmaya devam ederken talimatlar yağdırıyorlar. Kimse bana tek kelime etmiyor. Kimse bana bakmıyor bile.

Bir anlığına, onların evreninin merkeziydim. Şimdi, ben sadece başka bir dekorum.

Stinton Group'un mülkiyetindedir.

Parmaklarımı yumruk yaptım. Elbette Stinton'ın küçük kuklası olmak için kayıt yaptırmıştım ama bunun ne kadar moral bozucu bir his olduğunu fark etmemiştim. Bir kaideye oturtulmak, sunduğunuz tüm değer için pompalanmak ve sonra bozulmuş bir meyve sepeti gibi bir kenara atılmak gibisi yok.

Beth'i bu pisliğin yanına bile yaklaştırmayacağıma dair yeminimi yeniliyorum. Stinton'ların sahip olduğu dünya sahte ve kalpsiz.

Max Stinton'ın burada bu kadar rahat olmasına şaşmamalı. "Hey."

Dönüyorum ve Jefferson'ın yüzünü gördüğümde neredeyse rahatlıyorum. Genç şoför, blazer ceket, ince kravatı ve uzun pantolonuyla, atkı ve bere takmış yaratıcıların arasında son derece yersiz görünüyor.

Elini bilinçli bir şekilde sallıyor. "Görünüşe göre çekimler bitti. Gitmeye hazır mısınız?"

"Tabii ki evet." Gülümsüyorum.

Geri verir ve kapıya doğru eliyle işaret eder.

Depodan çıkıp güneş ışığına doğru yürüyorum. Başımı gerçek dünyanın sıcaklığına kaldırarak derin bir nefes alıyorum ve kim olduğumu hatırlıyorum.

Dawn Banner.

Gerçek bir
tamirci.

Hile değil.

Bir varlık değil.

Sadece kırılan şeyleri tamir etmeyi seven sıradan bir kadın.

Doğrulduğumda Jefferson'ı dikkatle bana bakarken yakalıyorum.

"O kadar zor muydu?"

"İnanılmaz." Boynumun arkasını ovuyorum. "Kameralardan nefret ediyorum."

"ama. Sen... yani... sen harikasin. Tüm bu ilgiye alışkın olmalısın."

"Bu ilgi değil. Bu bir sirk." Parmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum.

"Hoşuna mı?"

"Pek sayılmaz. Bu bana teknik üniversiteden mezun olduğumdan beri neden fotoğraf çektirmediğimi hatırlattı."

"Ne zaman oldu bu? Geçen yıl mı?"

"Seni tatlı çocuk." Yanaklarını çimdikliyormuşum gibi ona işaret ediyorum. "Yaklaşamadım bile, ama beni daha genç hissettirmen çok hoş."

"Benden o kadar büyük olamazsın," diye mırıldanıyor, yanaklarına kırmızı bir kızarıklık yayılıyor.

Gülüyorum. "Şu anda yüzünün kızarıyor olması bana tam olarak ne kadar yaşlı olduğumu söylüyor."

Yanağını ovuşturuyor. "Yüzüm kızarmıyor."

"Çoğu insanın artık yüzünün kızaramayacağı kadar çok şey yaşadığı bir gruptayım. İşte böyle."

"*Kendini* yaşlı *hissetmen*, yaşlı olduğun anlamına gelmez." Benim için arka kapıyı açtı.

Başımı sallıyorum. "Adı Verilmeyecek Olan burada olmadığına göre, törende durmamayı tercih ederim." Yolcu kapısını işaret ederek, "Buraya kadar gelsem sorun olur mu? Taksiye biniyormuşum gibi hissetmek istemiyorum."

"Elbette." Arka kapıyı çarpıp diğerini açmak için hamle yapıyor ama ben ondan önce davranıp tereyağı gibi gelen koltuğa .

Jefferson'ın bana katılmasını bekledikten sonra, "Bay Jefferson nerede?" diye sordum.

Daha önce mükemmel bir kaçış mı?"

Ellerini direksiyona sardı ve dümdüz önüne baktı. "Polis karakolu. Sanırım kardeşiyle ilgili bir şey olabilir."

"Trevor?" Kaskatı

kesildim.

Jefferson başını

salladı.

Elizabeth'in babasını her düşündüğümde hissettiğim o olağan tiksinti ve kızgınlığın gelmesini bekliyorum.

Gelmiyor.

Onun yerine, endişeyle kararan kobalt gözleri düşünmeye başlıyorum. Endişeli bir ağzın içinde kaybolan sert pembe dudakları düşünüyorum. Gevşeyen bir kravat ve kirli sakalla kaplı mükemmel bir çene hattı düşünüyorum.

. Bir Stinton'ın neler hissedebileceğini umursamamalıyım.

Max Stinton'ın duyguları *olmadığından* neredeyse eminim. O sadece tanrılar tarafından yontulmuş bir yüze sarılmış, yürüyen ve konuşan bir uçurum.

Onun duyguları yok.

Öyle olsa bile, onları umursamamalıyım.

"Trevor Stinton kaybolduğundan beri böyle." Jefferson göstergeye dokunuyor. "Kardeşiyle ilgili tek bir ipucu ve ne yapıyorsa bırakıp sonuna kadar peşinden gidiyor."

"Herhangi bir ipucu? Herhangi birinden?"

"Evet. Güvenilir ya da değil." Jefferson derin bir iç çeker. "Neredeyse onun için üzüleceğim. Her seferinde hayal kırıklığına uğramaktan başka bir şey yapmadı ama yine de

her ipucuna gerçek bir olasılıkmış gibi davranır. Sonra da araştırmaya varını yoğunu koyuyor."

"Yapmak zorunda," diyorum sertçe. *Onun için zlme. Onun için zlme.* "Kardeşi yaptıkları için özür dileyene kadar Stinton Group'u gerçekten affettiremez."

"Bunu Stinton Group için yaptığını sanmıyorum." Jefferson temiz traşlı çenesini ovuşturuyor.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bu tavsiyelere bizzat uyuyor."

Homurdanıyorum. "Hepsi bu mu?"

Gözleri bir bana bir yola kayıyor. "Bay Stinton'ın her gün yapması gereken milyonlarca şey var. Sürekli telefonda konuşuyor ya da Stinton Group'un bir sonraki adımlarını planlıyor. Ben araba kullanırken onu izlemek bile beni yoruyor." Sessiz kahkahası midemdeki düğümleri sıkılaştırıyor. "Bir şeyi önemsediğini anlarsınız çünkü o işi ekibine devretmez. Her şeyi bırakır ve bizzat kendisi yapar." Jefferson bilge bir ihtiyar gibi çenesini ne eğiyor. "Ben de öyle biliyorum."

Karnımdaki garip ağrı göğsüme kadar tırmanıyor. Kıvrırcık at kuyruğuma vuruyorum. "Radyoyu açabilir miyim?"

"Elbette."

Max Stinton hakkındaki konuşmalar boşa gider.

Jefferson beni garaja götürürken arabadaki tek ses müzik. Oto tamirhanesine bakıyorum ve kaybolan bir paramın geri döndüğünü hissediyorum.

"Bıraktığın için teşekkürler Jefferson." Kapımı açtım.

"Söylentilere göre Stinton Group ile çalışmaya başladığınızdan beri sizi daha sık göreceğiz."

"Bu doğru."

"Dört gözle bekliyorum." Bana bir kez daha gülümsüyor ve el sallıyor. *ok şirin değil mi?*

* * *

İÇERİ GİRDİĞİMDE BURNUMA ARABA YAĞI KOKUSU ÇARPIYOR.

Atölye. Ayağa kalkıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Derin nefes alıyorum. Bırakın kokular ve gürleyen araba motorlarının sesleri duyularımı doldursun.

Bu sabah tam bir kaos vardı. Buna ihtiyacım var.

"Banner, makyaj mı yapıyorsun?" Willis, eli göbeğinde ve gözleri bir fare gibi parlayarak bana doğru kasıla kasıla yürüyor.

Sakinliğim buharlaşıyor ve yerini güçlü bir sıkıntı alıyor. "Kapa çeneni, Willis."

"Dün öğleden sonra ve bu sabah yine yoktunuz. Görünüşe göre bir şeyler ."

"Beni takip mi ediyorsun Willis? Bu kadar önemseydiğini bilmiyordum. Çok etkilendim." Bu sözleri alaycı bir şekilde söylediğimden eminim.

"Umursamak mı?" Homurdanıyor. "umurumda olan şey duyduğum söylentiler."

Yemi yuttum. "Ne söylentileri?"

"ele geçirdiğini." Donup kaldım.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Bu sektörde laf ağızdan ağıza dolaşıyor Banner. Ayrıca, dün Stinton Group'ta olduğunu duydum. Başka ne yapmak için orada olabilirsin ki?"

Yüzümü Stinton Group'a devrediyorum tabii ki.

"Seni ." geçmeye çalışıyorum. Geçemeyeyim diye elini kaldırdı.

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Willis uzun zamandır benim hakkımda homurdanıyordu. Çoğunlukla Clint beni kayırdığı ve daha teknik işleri bana verme eğiliminde olduğu için - ki bunlar aynı zamanda daha pahalı işler oluyor.

Burada çalışmaya başladığımdan beri onun kırılman erkeklik gururunu ayaklar altına aldığımı biliyorum ama ilk kez bu kadar açık bir saldırganlık gösteriyor.

"Ne yapıyorsun?" Tükürdüm. "Çekil yolumdan."

"Sen ve ben, biraz konuşacağız."

İçimdeki her şey geri adım atmak istese de yerimde duruyorum. Dişlerimi sıkarak onu uyarıyorum, "Gözümün önünden defolup gitsen iyi edersin."

"Yoksa ne olur? Clint'e ağlayacak mısın?"

Gözlerim Clint'in ofisine kayıyor ve boş olduğunu fark ettiğimde mideme bir korku saplanıyor. Lanet olsun. Muhtemelen bankadadır. Clint eski kafalıdır. Para yatırma işlemlerini hâlâ kendisi yapıyor. Sırada durmayı ve kasiyerlerle sohbet etmeyi sever.

Willis gözlerini kısmış ve boz yanaklarını içine çekmiş bir halde üzerimde geziniyor. "İşte siz kızların dünyayı ele geçirmeye çalışmanızdan hoşlanmadığım şey bu. Bunu kendi başınıza yapamıyorsunuz. Her zaman dünyanın sizin için eğilip bükülmesini istiyorsunuz. Sorun şu ki, her iki şekilde de yapamazsınız. Ya erkeklerden birisin ya da bir kadınsın. Ama hayır, senin üzerine titremeli ve duyguların kırılanmış gibi davranmalıyız, sonra da sırf kadın olduğun için işlerimizi sana devretmeliyiz. Bu adil mi?"

"Geri !" Sonunda sesim gıcırdıyor. *Hay aksi.*

Willis gülüyor.

Bir adım geri çekiliyorum. Kendimi savunacak bir şey arıyorum. Willis fiziksel müdahalede bulunursa, oyun biter. Onun bir adamın yumruğunu kendi irademle engelleyebileceğimi düşünecek kadar aptal değilim.

"Hadi Willis." Her şeyi izleyen yeni işe alınanlardan biri olan Marco, Willis'in omzunu tuttu. "Bu kadar dırdır yeter, dostum. Banner iyi iş çıkarıyor. Hepimiz gibi."

"O zaman sen de sorunun bir parçasısın." Marco'yu kabaca itti.

Willis'in dikkati dağılmışken, ben geri geri gitmeye devam ediyorum. Alet arabam sadece birkaç adım ötede. Ona ulaşabilirsem, Willis çıldırırsa onu bayıltacak bir şey bulabilirim.

"Burayı ele geçirebileceğini düşünmesinin sebebi sensin." Willis'in dudaklarından tükürükler uçuşuyor. "Ya burayı tamamen kadınlardan oluşan bir tamirci cennetine dönüştürürse? Seni işsiz bıraktığında ne yapacaksın?"

"Willis, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye tersliyor Marco.

"Öyle değil mi? Söyle ona, Banner." Willis dönüyor ve benim çılgınca silah aradığımı fark ediyor. Gözleri çılgın bir parıltıya büründü ve bana doğru koşmaya başladı.

Panik vücuduma yayılıyor. Ne yaptığımı gizleme zahmetine etrafımda dönüyorum. Çılgınca hareketlerle alet arabasını karıştırıyorum.

Willis'in eli omzuma sertçe kenetlendiği sırada parmaklarım bir anahtarın etrafında kilitleniyor. Dönüp anahtarı aşağı indiriyorum, niyetim onu omzundan vurmak, ama birden bir el beliriyor.

Metalin ete çarpma sesini duyuyorum. Sonra her şey durgunlaşıyor.

Gözlerimi açarak, bakışlarımı yavaşça Willis'in çenesinden pahalı saate ve kalın ceket kolunun altındaki altın kol düğmelerine kaydırıyorum. Devam ediyorum. Geniş omuzları geçiyorum. Kalın boynu. Kare çene ve düz burun. Willis'i doğuştan gelen bir kibirle izleyen saf kobalt gözlere. Bu öğrenilemez. Öğretilemez. Sadece... öyle.

Omuzlarım sertleşti.

"Bayan Banner, sözleşmemiz Stinton Group'taki görev süreniz boyunca herhangi bir münakaşaya karışmamanızı öngörüyor."

Şok beni .

Stinton anahtarı parmaklarımın arasından aldı, gözleri Willis'ten hiç ayrılmıyordu.

Bunun benim hayal gücüm olmadığını fark ettiğimde geri sığıyorum. Max Stinton burada.

Etten kemikten.

"Ancak," Stinton'ın şahin gibi bakışları Willis'in geri çekilmesine neden olur, "böyle bir sözleşme imzalamadım." Sırıttıyor ve İngiliz anahtarını başının üzerine kaldırıyor. "Yani ben..."

"Ah!" Willis geri çekilir ve yüzünü kapatır.

Stinton İngiliz anahtarını Willis'in burnundan bir santim uzakta durduruyor. Kıkırdıyor, ama en sevdiğim siyah-beyaz filmlerdeki mafya babaları kadar soğuk ve tehlikeli bir ses.

İngiliz anahtarını Willis'in yüzünde hafifçe gezdiren Stinton fısıldar, "Kadınlara böyle el sürmeyi sana kim öğretti?"

Willis titriyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Max'in önünde parçalanışını izlerken öfkem derimin altında yanıyor. Willis ben olduğumda çok sertti. Sadece küçük ve çaresiz bir kadinken. Oto tamirciliği dünyasına ne kadar zarar verdiğim hakkında atıp tutabilirdi. İçinden kelimeler fışkırıyor gibiydi.

Şimdi nerede?

Kurban sızlanmaları nereye gitti?

İçimde öfke birikiyor ve birikiyor.

Stinton'dan anahtarı kapmak ve Willis'e bir ders vermek istiyorum. Karşılık vermesini ve tekrar konuşmasını istiyorum. Benimle yüzleşmesini ve bana saygı göstermesini istiyorum, şirketin sahibi burada olduğu için değil, bunu hak ettiğim için. Bunu hak ettim.

"Ah ah." Stinton'ın mavi gözleri sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana dönüyor. "Sakin ol, Wolverine."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

Bana sert bir bakış attı.

Pislik.

Beni öldürse de geri adım atıyorum ve kahramanı oynamasına izin veriyorum.

"Dükkânı bir bayanın yönetmesine karşı olduğunu paylaşmak isteyen başka biri var mı?" Stinton anahtarı sallıyor. Aletin etrafına sarılmış parmaklar uzun ve zarif. Rahat. Yine de hareketlerinde ona korkutucu bir incelik veren bir kontrol var.

Muhtemelen bağırış çağırıştan etkilenen diğer teknisyenler tamirhaneye giriyor. Willis'e, bana ve elinde silah gibi bir anahtar tutan Stinton'a bakıyorlar.

"Burada neler oluyor?"

Marco 'sorma' der gibi başını sallar. Willis gülmeye başlar.

Başım dönüyor ve gözlerim kısılıyor. Neyin bu kadar komik olduğunu düşünüyor?

Willis düz bir eliyle dizlerine vuruyor ve dünyanın en iyi şakasına rastlamış gibi eğiliyor.

Diğer teknisyenlerle yüzleşmek için dönen Willis, Stinton'ı işaret eder. "Size neler olduğunu söyleyeyim. Banner onun bir kadın olduğunu hatırladı ve terfisini eski usullerle aldı."

Kalbim sert ve hızlı çarpıyor. İçimde acımasız bir öfke sertleşiyor, çirkin duyguları yüzeye çıkarıyor.

Bu suçlamaları daha önce de duydum.

Ne zaman iyi bir şey yapsam, düşmanlarım hep buna sığınıyor. "Bu ne yolu?" Stinton soğuk, ölümcül bir sesle soruyor.

Willis çoktan uvalladığını anlamış olmalı çünkü ağzını vahşı bir sırtışla açıp fısıldıyor, "Bunu benden daha iyi biliyor olmalısın, Bay Patron Adam."

Stinton'ın dudaklarının kenarları kıvrılıyor, ama bu benim yanımda takındığı eğlenceli sırtışa hiç benzemiyor. Bu seferki zehirli. O kadar karanlık ve keskin bir şey ki beni ürpertiyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, yumruğu ileri fırlıyor ve Willis'in çenesine çarpıyor. O kadar hızlı ki, ben daha gözümü kırpamadan diğerk adam yere yığılıyor.

İçime çektiğim nefes keskin ve sersemletici.

Stinton yerde kıvranan adamı görmezden gelerek anahtarı sakince bana geri uzatıyor. "Bugün itibariyle bu adam kovuldu. Tazminatını hemen ayarlayacağım, ancak ona herhangi bir şey vermek benim için cömertlik olur."

Willis inliyor ve kendini yerden kaldırıyor. Öfkeli gözleri Stinton'ın sırtına dikilmiş, üzerine atılıp atılmamayı düşünüyor gibi.

Öne atıldım ve anahtarımı bir sopa gibi salladım. "Polisleri aramadan önce buradan gitmenizi öneririm."

Willis kan tükürüyor. "Devam et ve ara onları. Herkesin aklından geçenleri söyledığım için beni yumruklayan oydu."

"Kendi adına konuş," diyor Marco.

Başımı çevirip şok içinde ona bakıyorum. "Bizim adımıza konuşmuyorsun," diye ekliyor Marco.

Willis geri çekilir, bakışları Marco'ya kayar. Sonra tekrar gülmeye başlar. "Marco? Ona da mı vurdun? Personel salonunda mıydı yoksa asansörün arkasında mı?"

Marco alay eder ve gözlerini devirir.

Stinton'ın kıkırdaması titreşimli bir tehdit. Anahtarı elimden alıyor ve ileri atılıyor. "Görünüşe göre başka bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Willis'e tekrar saldırmasını engellemek için kolumu uzattım. Beni kurtarmasına ihtiyacım yok. İşim kendi adına konuşuyor. Davranışlarım ve karakterim bu kadar kolay yıkılamaz. Çocuklarda bu var.

Willis başını arkaya atar ve güler. "Devam et. Tekrar vur bana. Seni dava ettiğimde cebime daha fazla para girecek."

Marco yüzünü yana çevirir. "Onu dava etmek mi? Ne için?"

"Bana yumruk attı!" Willis çığlık atıyor. Çenesinde oluşmaya başlayan morluğa parmağını sokarak, "Hepiniz gördünüz!" diye mırıldanıyor.

"Neyi gördün?" Henricks dudaklarını birbirine vurur. Fuentes kaşlarını çatar. "Evet, ben bir şey görmedim."

"Willis, bir kapıya falan çarpmadığına emin misin? Atölyede daha dikkatli olmalısın."

Kahkahalar göğsümde kabarcıklar oluşturuyor. Eğlencemi gizlemeye çalışmıyorum ve kapıya doğru elimle işaret ettiğimde sesimle şarkı söylemesine izin veriyorum. "Sana eşlik edilmeden önce gitmeni öneririm, Willis."

Fırtına gibi küfrediyor ve ortadan kayboluyor. Bir an sonra motorunun çalıştığını duyuyorum. Otoparktan çıkıp caddeye çıkan çakıllı yoldan ilerlerken lastiklerinden çakıllar fışkırıyor.

Dükkâna sessizlik çöktü.

Kimse hareket etmiyor.

Willis çocuklardan biriydi. Bana arka çıkmış olsalar bile, bu kaybı hissedeceklerinden eminim. Her birine bakıyorum ve minnettarlığımı ifade edecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Ben söyleyemeden Stinton ve koca ağzı devreye giriyor.

"Bayan Banner'ın liderliğiyle sorunu olan başka biri varsa, işte kapı." Hepsine aynı şekilde bakar ve Clint'in ofisine doğru yürür.

Ona kaşlarımı çattım. Gerçekten böyle saçma sapan şeyler söylemek için en uygun zaman olduğunu mu düşünüyordu? Az önce olanlardan sonra?

Derin bir nefes aldım ve diğer teknisyenlerle yüzleştim. "Teşekkürler, çocuklar."

"Ne zaman istersen." Marco beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İyi misin?" "Evet."

"Onunla demek istedim." Stinton'ın Clint'in masasını karıştırdığı yeri işaret ediyor. "Willis tipleriyle bütün gün başa çıkabilirim, ama takım elbiseliler... sinsidirler."

"Merak etmeyin. Stinton'la başa çıkabilirim."

"O zaman bırakalım da sen yap." Marco sırtıyor ve başını sallıyor. "Patron."

Göğsüme sıcak bir şey doluyor. Çenemi eğiyorum ve sonra varlığımın baş belası, aynı zamanda *gerçek* patron ve bir türlü anlayamadığım adamı arıyorum.

BÖLÜM 6

SOĞUK VE KALPSIZ

MAX

ÖFKE, göğsümde kükreyen hisleri tarif etmeye bile başlayamaz.

Dawn -Bayan Banner- neredeyse bir soytarı tarafından saldırıya uğruyordu.

Adam anahtarı ondan çekip aldığıında, öfkesi alevlendiğinde ve öfkesi onu kör ettiğinde ne yapardı? Küçük kadın. Ya ona zarar verseydi? Onu bir asansöre uçursaydı ya da kafasını tamirhanedeki birçok sivri cisme çarptırsaydı?

Neredeyse hayal kırıklığımdan
boğulacaktım. Endişe ne kadar
da titiz bir solucan.

Beynimi keşkelerden kurtaramıyorum. Kendini savunmak için çaresizce bir yol ararken bir aptalın onu kabaca yakaladığını gördüğüm anı aklımdan çıkaramıyorum.

Kanım damarlarımda
yanıyor. Dişlerimi
gıcırdatıyorum.

Ya böyle bir şey tekrar olursa?

Bayan Banner'ı mağazanın lideri olarak belirledim, sadece Stinton Auto yazılarında iyi görüneceği için değil, aynı zamanda dünyanın onun orada güvende olacağı bir yere evrildiğine inandığım için.

En tepede. Lider
olarak orada.

Bu şansı kesinlikle hak etti. Raporları gördüm. Evet, onu sadece güzel olduğu için Stinton Auto'nun yüzü olması için sıradan koşullarından koparıp almadım.

Tek istediğim çarpıcı olmak olsaydı, profesyonel bir model kiralayıp birkaç haftalık mekanik eğitimine gönderebilirdim.

Hayır, Bayan Banner'ın istatistiklerini kontrol ettim.
her dükkândan iyi raporlar almış.

Nasıl oluyor da ben -otomotiv tamir dünyasına tamamen kör biri- onun yeteneklerini fark edebiliyorum da o soytarı gibi biri fark edemiyor?

At ve çok En azından,o yapmamalı var
ima etti o onun başarıları aramızdaki cinsel ilişkiden
kaynaklanıyordu.

Lanet olsun.

Bunun için suratını dağıtmalıyım.

İşin en kötü yanı da -eğer kabul edersem- bir şeylerin peşinde olmasıydı.

Dawn'la ne kadar çok vakit geçirirsem, onu o tulumdan çıkarıp
yatağıma atma isteğim de o kadar artıyor. Çıglık atabileceği tüm
yolları bulana kadar dilimi onun koyu ve ipeksi teninde gezdirmek
istiyorum. O nefis ağzın bana hakaretten daha fazlasını
homurdanmasını istiyorum. Ve onun içine o kadar derin dalmak
istiyorum ki adımı iç organlarına kazıyabileyim.

Bu sinir bozucu.

Şaşırtıcı.

Hiç bu kadar sakın olmamıştım.

Asla.

Ve kafası karışmaya başlayacak *en kötü* kadın.

Yeğenimin annesi.

O benim olabileceğinden çok Trevor'ın kadını. Ve neden
onun benim olmasını isteyeyim ki?

Küstah, kaba ve inatçı. Onun için her şey bir kavgadır ve lanet
olsun.

"Kendine gel, Stinton," diye hırlıyorum kendime.

Elim beni öldürüyor. Sarmak için bir şey bulmam lazım. Burası
tamirci garajı. Bir yerlerde ilk yardım çantası olmalı.

Parmaklarımı Clint'in masasının kenarına geçiriyorum, gözlerimi
kapatıp derin bir nefes alarak göğsümdeki tüm düğümleri çözüyorum.

"İyi misin, Stinton?" Yumuşak, gırtlaktan gelen bir ses kapı
aralığından süzülüyor. Çarpmanın etkisiyle kaskatı kesiliyorum.

"İyiyim."

"Bu kelimeyi bana havlayarak söylemen sana inanmamı
sağlamıyor. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

"Ne istiyorsun Banner?"

"Konuşmak."

"Sonra görüşürüz." Elim beni öldürüyor. Başım ikiye ayrılacakmış
gibi hissediyorum ve kalbim...

O tozlu şey tekrar atmaya başladı. Dawn'ın tamircide kullanmak istediği anahtarı alıp göğsümdeki aptala çevirmeyi düşünüyorum.

"," diye emretti bana. "Huh.

Sesim böyle mi çıkıyor?"

"Aynen öyle."

Yukarı bakma hatasını yaptım. Ona bakarak hata yaptım.

Vücuduma garip bir ağırlık çöküyor. Sonra içine batıyor. Derimi ve kemiğimi geçti. Damarlarımı geçiyor. Denesem bile ulaşamayacağım ve çıkaramayacağım bir yere gidiyor.

Dawn kalçalarını hafifçe sallayarak bana doğru ilerliyor; artık tulumunun beline bağlandığını ve şeklinin biraz daha ortaya çıktığını görebiliyorum.

O yaklaştıkça, tenimde daha fazla diken dans etmeye başlıyor. Hayır, bundan daha güçlü. Bir elektrik şoku gibi. Sanki daha önce hiç ışık görmemiş bir yanım güneş ışığıyla dolup taşıyor.

Ve lanet *olsun, acıtıyor*.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözlerimi ondan uzaklaştırıyorum.

Dawn Banner kara ellerini göğsüme, çok yakın olduğu için çift zamanlı atmaya başlayan kalbime bastırıyor ve itiyor. Tekerlekli sandalyeye tökezliyorum ve odanın içinde kayıyorum.

Başka biri olsaydı asla olmazdı. Ayaklarımın üzerinde kalırdım.

Onlara siparişlerini nereden alabileceklerini söyledim. Beni için ona lanet olsun.

Bana sahip olmamam gereken düşünceler verdiği için ona lanet olsun.

Köşedeki dolaba doğru yürüyor. Vücuduna oturan bluzunun her yerinde parıltılar var. Kolsuz tasarımı ince kollarını ortaya çıkarıyor. Narin altın bilezikler bileğini süslüyor ve teninden yansıyışları bana onun mücevherlerle kaplı olmak için *doğduğunu* söylüyor.

Elini dolabın üstünden geçirirken eflatun tonlu ağzı sinirli bir şekilde büzülüyor, uzanamayacağını fark ediyor ve kiti almak için ayak parmaklarının ucuna kadar kendini zorluyor. Dudaklarını büzüyor

Daha sert. Tüm o ruj kadar o ağzı emdiğimi ve sahiplendiğimi hayal ettiğimde içimden bir arzu dalgası geçiyor.

Bu anlaşma bu kadar karmaşık olmasaydı ona yapacağım şeyler beni geriyor.

Sonunda kiti parmaklarını geçirebileceği kadar yaklaştırdığında gözleri parlıyor. Göz kapaklarında parıldayan bir şey var. Elmacık kemiklerinde de bir şey.

Bir de o bukleler var - onları bir omzunun üzerinden atıyor ve sonunda simsiyah sarmallar halinde sırtına yerleşmeden önce bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyorlar.

Başını yana eğiyor, yaklaşmadan önce kısık gözlerle bana bakıyor. "Yine bakıyorsun."

Uzun zamandır ilk defa bir cevabım yok. Elini bana doğru uzattı.

Ona bakıyorum.

İç çekiyor ve bileğimi tutuyor. Tıslıyorum ve dokunuşu anında yumuşuyor.

"Özür dilerim. Bu kadar sert olmak istememiştim."

Sesinde bir şey var, neredeyse gerçek bir ilgi gibi hissettiren bir şey. Etrafımızdaki ağır sessizlik ve yaptığımız her hareketi mağazanın geri kalanına gösteren cam bölmeyle birlikte, hem kendi dünyamızda kozalanmış hem de acı verici bir şekilde sergilenmiş hissediyorum.

Kafamı karıştırıyor.

Bu kadının içimi parçalamasına izin vermeyi bırakmalıyım.

Elimi kabaca ondan çekerek itirazlarını karanlık bir bakışla susturuyorum. "Seninle bir şey konuşmaya geldim."

"Bir dakika bekle, Stinton. Hareket halindeki bir somun anahtarını çıplak ellerinle durdurdun."

"Ben iyiyim," diyorum soğuk bir şekilde.

"O zaman sanırım sen gerçekten bir robotsun." Masadan uzaklaşıyor ve ilk yardım çantasını kapatıyor. Adımları sert ve kararlı, neredeyse öfkeli. Dudakları her zamankinden daha cazip görünüyor, kaşlarını çatarak düzleştirse bile. "Her neyse. Benim tarafımdan pansuman yapılmak zorunda değilsin ama en azından hastaneye gitmelisin."

Gözlerim onu mızraklıyor. "Ben kendi meselelerimle ilgilenirim."

"Senin sorunun ne? Bu kadar sevimsiz olmaya mı çalışıyorsun?"

Kaşlarım kalkıyor.
Telefonunu çıkarır. "Jefferson'ı arıyorum. Hastaneye ."
Yüzümde bir kaş çatma ifadesi beliriyor. Neden Jefferson'ın numarası onda var?

"Hastaneye gitmeyeceğim."

"Neden gitmiyorsun?"

"İstemiyorum," diye .

Gözleri üzerimde geziniyor ve sonra gülüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Komik olan ne anlamıyorum."

"Sen. Sen komiksin."

Çılgın kadın.

"Tıpkı babam gibisin. O da hastaneden kaçardı." Başını sallıyor.
"Yenilmez gibi davranırdı. Kimsenin onun görmesine izin vermezdi.
Bunu yaptığında da gülünç olurdu." Sesindeki duygu yoğun.
Kelimelerde bir titreme var. Bir parça yorgunluk.

Ona hırladığım için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim.

Neredeyse.

Beni geçip atölyenin manzarasına bakıyor, gözleri kısılıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Dawn Banner ne düşündüğümü bilseydi, muhtemelen bana karşı bir yasaklama emri çıkartırdı.

"Willis'in... güçlü fikirleri var ama bunlar grup tarafından paylaşılmıyor."

"Böyle adamlar rastgele hareket etmez. Bu tür konuşmaları uzun süredir arkadaşlarına yapıyordu. İş arkadaşlarına. *Cesaretlendirildi.* Burada hala onun duygularını paylaşan erkekler olduğuna inanıyorum."

". "

"Ne düşündüğünüzün bir önemi yok. Bu gerçeği değiştirmeyecek." " gösteriyorsun."

"Ve sen aptalca bir iyimserlik içindesin."

Ellerini kalçalarına vuruyor. "Ne kadar soğuk, acımasız bir dünyada yaşıyorsun. Stinton Grubu sana bunu mu öğretti?"

Ailem hakkında söylenenleri duymazdan geliyorum. "Ya ben ortaya çıkmasaydım? Başka birinin devreye varsayıyorsun ama girmeme ihtimali de var. O zaman ne olacaktı?"

"Willis gibi insanlar çoğunluk değil. Sadece sesleri daha yüksek çıkıyor." "Ve?" Homurdanıyorum.

"Ve senin birdenbire iyi bir insan olduğunu düşünmeyeceğim. Sen hâlâ Beth'i fidye için tutan adamsın." Kolumu işaret ediyor. "Benim senin elinle ilgilenmem aynı tarafta olduğumuz anlamına gelmez. Yani senin için üzölmeye başlayacağımdan endişeleniyorsan, endişelenme. *Patron*. İplerin kimin elinde olduğunu her zaman hatırlayacağım."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdandım. "Stinton."

"Elimi unut. Stinton Auto olarak bir sonraki eylemin hakkında konuşmamız gerek-"

"Ben çalışırken konuş." Elim tekrar tutuyor, ancak bu sefer çok daha nazik davranıyor ve masanın üzerinde düz bir şekilde açıyor.

Parmakları avucuma bastırıyor ve ben tıslıyorum. "Acıdı mı?"

"Hayır."

İç çekiyor ve başını sallıyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Pazarlama ekibi bir fikir ortaya attı. Seni ünlü birinin arabası üzerinde çalışırken kaydetmek istiyoruz."

"Gerçekten mi?" Gözlerinde heyecan kıvılcımları.

"Aslında, hayır. Gerçek değil. Tamir için ünlülerin düzenli tamircisi getirilecek. Sizden tek istediğimiz teşhis."

Dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor ve elimi sıkıca kavıyor. "Bu, sorunun ne olduğunu bulma konusunda bana güvendiğini ama sorunu düzeltme konusunda güvenmediğini söylemenin süslü bir yolu."

"O kadar derin düşünme. Zaten hepsi göstermelik."

Doğruldu, gözleri bana hançer gibi saplandı. "Profesyonel becerilerime güvenmediğini söylerken bunu nasıl bir sorun olarak görmem?"

"Mesele bu değil. Mesele müşteri için en iyi olanı yapmak."

"Arabaya ben teşhis koyarsam ve diğer tamirci beni dinlemezse, kim aptal gibi görünecek?"

"Ünlü, tamircisiyle birlikte çalışmanızı istiyor."

"Ve sen de buna uyum sağlamaktan mutluydun, değil mi?"

"Dawn."

"Arabasını kendi başıma tamir edebileceğimi söylemek aklına bile gelmedi. Hayır, çünkü bu gerçekten yapabileceğime inandığın anlamına gelirdi."

"Sorumluluğu başka bir teknisyenle paylaşmak kötü bir şey değil. Stinton Group'un üzerindeki baskıyı azaltırken Mila Dubois ile işbirliğini de mümkün kılıyor." Başım yine ağrımaya başladı. Burnumun kenarını ovuşturuyorum. "Eğer yapmak istemiyorsan, söylemen yeterli."

"Arabayı tamir edebilirim. İkinci bir görüşe gerek yok." "Hayır."

"O zaman ilgilenmiyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"İplerin kimin elinde olduğunu unutmayacağını söyleyen sen değil miydin?" ısrarak söyledim.

Kaskatı kesilir. Gözleri alev alev yanıyor ve burun delikleri açılıyor.

Pişmanlık beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyor.

Artık çok geç.

Aniden döner ve kasıtlı bir gurur ekşi bir tiksinti bulutu içinde dışarı çıkar.

Sessizlikte irkiliyorum ve ilk yardım çantasına uzanıyorum. Elim gerçekten ağrımaya başlıyor ve başım, çocukların oyun hamurunu sıkıttığı gibi beynimi sıkmaya çalışan metal bir kıskaç gibi sıkılıyor.

Acı karakolda başladı, bir kez daha çıkmaza girdim. Trevor'ın nerede olduğuyla ilgili ihbarın, hızlı para peşinde koşan birine ait olduğu ortaya çıktı.

Kardeşim hâlâ kayıp ve onu bulmamız ne kadar uzun sürerse, bir şeylerin gerçekten gittiğinden o kadar endişeleniyorum.

Trevor her sorunun onun için silinip süpürölmesine alışkın. Hiç ailesi olmadan dünyayla yüzleşmek zorunda kalmadı. Bensiz. Tek başına hatalar yapabilir, yanlış insanlarla ilişkiye girebilir ve işler tehlikeli bir hal alabilir.

Telefonum çalışıyor.

HILLS: Kurul acil toplantıya çağırıyor. Kadın tamircinden memnun değiller, Max.

Acı katlanıyor ve dişlerimi sıkıyorum.

Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.

Bir dakika ve önce en acil sorunları ele alacağım. Listeyi teker teker inceleyeceğim. Bunu benden başka yapacak kimse yok.

Sürpriz bir şekilde kapı tekrar çarparak açıldı.

Dawn odaya geri döndü.

Buz torbası taşıyor.

Önce bana fırlatacağını sanıyorum ama bir santim ötemde duruyor. "Elini aç."

Kaşlarım başımın tepesine fırlıyor, parmaklarımı yavaşça uzatıyorum.

Buz torbası iniyor ve bir acı tıslaması ve bir rahatlama seliyle cildime çarpıyor.

Gözleri benden uzaklaşıyor ve ayağını yere vuruyor.

"Dawn."

"Bunu seninle aynı fikirde olduğum için yapmıyorum. Benim yüzümden incindin." Sözleri keskin ama dokunuşu nazik.

"Ben-"

"Sessiz ol." Gözleri kısıldı. "Sorumluluk almayı bilen tek kişi sen değilsin, Stinton."

İsteksiz hayranlığıma karşı koymamı sağlayan şey onun nezaketinden çok daha fazlası.

En son ne zaman biri benimle ilgilendi?

Benim bildiğim körü körüne itaat ve bazen de zorla itaattir. Bildiğim, para verdiğim için ya da Stinton Group'tan bir şey istedikleri için istediklerimi yapmaya koşuşturan insanlar.

Dawn benden hiçbir şey istemiyor. Hatta ondan uzak durmamı tercih ederdi. Para onu etkilemez ve şirketteki statüm de umurunda değil.

Onun gerçek ilgisine ve saygısına sahip olmak nasıl bir şey olurdu?

Bana kaşlarını çatıldığını hissettiğimde tekrar baktığımı fark ediyorum. Başını yana eğiyor.

Hemen gözlerimi kaçırıyorum. "Film ekibi yarın sabah kurulumu yapmak istiyor."

"Tamam."

"Aynı saç ve makyaj ekibi olacak. İnsanların bu süre zarfında mağazanın kapalı olduğunu bilmeleri için bir duyuru göndereceğiz."

"Her neyse." Buz torbasını elimin başka bir yerine götürüyor ve ben tıslıyorum.

Bana bakmıyor bile.

"Teşhisinizi dikkate almasını sağlayacağım."

"Onu bunu yapmaya zorlayamazsınız. Makinistler gururlu bir gruptur. Eğer iki farklı görüşümüz varsa, o kendi görüşüne göre hareket edecektir."

"O zaman kamera önünde olmasına izin vermeyeceğim."

"Kamerayı önemsediyimi mi sanıyorsun?" diye sertçe soruyor. "O zaman neyi önemsiyorsun?"

Dawn masaya bakıyor. Tutkulu olduğunda gözleri gece yarısı siyahına, koyu kahverengiden parlayan obsidyene dönüşüyor.

"Müşterinin arabasını trafiğe çıkarmasını veya gece geç saatlerde yola çıkmasını ve arabasının onu yarı yolda bırakmayacağına güvenmesini önemsiyorum. Yaptığım işin mükemmellik ve dürüstlikle anılmasını istiyorum. konusu olan sadece bir iş değil. Bu benim itibarım." Sesi kararlılıkla çelik gibi. "Ama anlıyorum. İyi bir itibar ve dürüstlük gibi şeyler Stinton Group için pek önemli değil."

"I-"

"Bir kukla için ödeme yaptığınıza göre, yarın rolümü oynayacağım. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Dawn."

"Eliniz daha sonra ağrımaya başlarsa bir ağrı kesici alın. Eğer dayanamazsan hastaneye git. Sert davranmaya çalışma çünkü kimseyi kandıramazsın."

Öfkesi sessiz ama bir kırbaç kadar ağır, aramızdaki havayı yakıyor. Bir kez daha odadan çıkıyor ve kapıyı bir daha geri gelmeyeceğini söyleyen bir kesinlikte çarpıyor.

* * *

UYKU BENİM ARKADAŞIM DEĞİL.

İyi bir günde, daha fazla çalışamayacağım zamana kadar çalışırım ve yatağa düşüp birkaç saat uyukladıktan sonra erkenden kalkıp

Spor salonu.

Ama bu gece, uyku bir kayıp neden ve hepsi onun yüzünden.

Gözlerim kapalı ama göz kapaklarımın arkasında Şafak resmi var.

O ezilmiş hayal kırıklığı bakışı.

Benimle yaptığı anlaşmadan pişman olduğu hissi.

Yapılması gereken doğru şey bu olsa bile gitmesine izin vermeyeceğimden eminim.

Gerçekten imkansız mı başardı? Kalbimin kara deliğinde balığa çıkıp kayıp vicdanımı buldu mu?

Keşke benim hakkımda yanıldığını söyleyebilseydim. Stinton Group'tan başka önceliklerim olduğunu, ama yapamam. Şirket benim kız arkadaşım, karım ve metresim.

Her zaman bütün toplanlarla hokkabazlık yapıyorum.

Eğer demir yumrukla tutunmazsam, her şey elimden alınabilir.

Kurul bu onuru yaşamak için can atıyor.

Yarın için çağırdıkları acil durum toplantısını düşündükçe iniliyorum. Babam cesaret edemez. Kendisi için olumsuz sonuçlanabilecek toplantılara katılmaz. Orada tek başıma olacağım, yönetim kurulu atışlarını yaparken sırtımda bir hedef olacak.

Bu yüzden uykuya ihtiyacım var.

Ve neden beni kalan tek insanlık kısıntısını bulmaya zorlayan sinir bozucu kadın tamirciyi düşünmemem gerektiğini.

Sabah oldu ve ben ancak iki saat dinlenebildim. Önemli değil. Her zaman yaptığım gibi spor salonuna gittim.

Güneş parlak ve oda tamamen sessiz.

Tek başına ve rahatsız edilmeden demir pompalamak, dünyanın yarı düzgün hissettirdiği tek zamandır.

"Görünüşe göre halletmen gereken bir şey var," diyor tanıdık bir ses.

Karşımda kimin durduğunu anlamak için gözlerimi açmama gerek yok.

Darrel'a, psikiyatrist olmak için finansı bırakmadan çok önce grubumuzun 'terapisti' derdik. Kendi kendimizi mahvettiğimiz hayatımıza bir göz atar ve bize gerçeği dosdoğru söylerdi.

Çevremizdeki pek çok çocuk Darrel'i bu yüzden sevmezdi ama ben onun dürüstlüğüne saygı duyardım. Annem öldükten sonra bana karşı dürüst olmaya zahmet eden yeterince insan yoktu.

"Beni nasıl buldun?"

"Birisi her sabah bir saatlik bloklar için tüm spor salonunu kiralamış. Evde çalışmak yerine bu kadar aşırı bir şey yapacak tek kişi sensin."

Ağırlığı yuvasına geri koyup doğrulduğumda homurdanıyorum. "Karın bana takıntılı olduğunu biliyor mu, Hastings?"

"Düğün altı ay sonra, Stinton." Bana bir şişe su uzattı. "Ve kimse sana senin kendine taktığın kadar takıntılı değil."

Kıkırdıyorum ve ondan alıyorum. Bu Darrel'in *gerçek külçesi*. Tanıdığım ve sevdiğim.

Hastings bana bakıyor. Uzun boylu, geniş omuzlu, siyah saçlı ve yeşil gözlü. Piliçler onun kara kara düşünen, gizemli havasına bayılırdı. Ta ki onun kasları olan bir beyin bilimi ineği olduğunu öğrenene kadar.

Üniversiteden beri hiç değişmemiş. Hâlâ o çok zeki ve az konuşan adam. Her şeyi ve herkesi sessizce gözlemliyor ve sizi en zayıf noktanızdan vuracak bir hamle yapana kadar onu hafife alma eğilimindesiniz.

Bu yüzden finans dünyasında bir canavardı.

Wall Street hala onu kaybetmenin yasını tutuyor.

Susuzluğumu giderdikten sonra şişenin kapağını kapatıyorum. "Beni bulma zahmetine sırf sucu çocuğum olmak için girmediğine eminim."

Hastings o değerlendirici yeşil gözleriyle beni iğneliyor. Hâlâ gülümsemiyor ama eğlendiğini anlayabiliyorum. "Haklısın. Seni kontrol etmeye geldim."

"Huh."

"Ben de özür dilemeye geldim." "Bu yeni bir şey."

"Şimdi düşünüyorum da, Trevor gittikten sonra suçu senin üzerine yıkmam doğru değildi. Sunny'nin parasını alamaması senin hatan değildi ve sen çok şeyle uğraşıyordun."

" değil. Aşık bir adam için her şeyi yapar."

Darrel başını sallıyor ama nişanlısından söz edilince yüzünde beliren gülümsemeye engel olamıyor. Sunny Quetzal. Son duyduğumda ülkenin dört bir yanında ve uluslararası alanda iş yapan başarılı bir iç mimarmış. Kardeşim onu Stinton Yatırım ofislerini dekore etmesi için tuttuğuna göre işinde iyi olmalı. Trevor'ın parayla arası iyi değildir ama zevk sahibi bir gözü vardır.

"Düğün davetiyemi aldın mı?" Başımı sallıyorum. "Tebrikler."

Başını sallıyor ve sonra ifadesi daha ciddi bir hal alıyor. "Trevor'ı hâlâ bulamadığınızı duydum."

Bir nefes üflüyorum. "Bu çok garip. Şimdiye kadar ortaya çıkar sanıyordum. Bu kadar uzun süre gizli kalacak kadar kurnaz değil."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" "Minnettarım ama hayır."

Sessizlik çöküyor.

Darrel bu uzun sessizlik hiç rahatsız olmadı ama ben alışkın değilim.

Bacağıma dokunuyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Evet." Kelimeyi güzelce ve yavaşça uzatıyor.

Bunun bir anlamı olduğunu düşündüm ve kendimi en kötüsüne hazırladım. "Dawn'la ilgili."

Bingo.

Parmaklarım titriyor ve tekrar su şişesine uzanarak bunu gizlemeye çalışıyorum. Kapağını dikkatlice açmak için zaman ayırıyorum, ağzını dudaklarıma götürüyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

Darrel ben bitirene kadar sabırla bekliyor, kılını bile kıpırdatmıyor. Gözleri yüzümü tarıyor. "Hanginiz babasınız?"

Neredeyse suyumu tükürecektim.

"Ha?" "Sen misin yoksa Trevor mı?"

Öksürüyorum ve sonra göğsüme vuruyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Dawn'ın Stinton Group'a karşı büyük bir nefreti var." Bakışlarını pencereye sabitler. Spor salonunun şehir silüetine bakan inanılmaz bir manzarası var. "Aşırı miktarda nefret. Normal bir insan bu düşmanlığı normal karşılardı ama-"

"Ama sen ürkütücü bir zihin okuyucusun, o yüzden daha iyi bilirsin." "Nöropsikolog."

"Süper gücünü kabul ediyorum. Kabul et."

Dudakları kıvrılıyor. "Bu konudan bu kadar rahatsız olduğuna göre, babası Trevor olmalı."

Başımı kaldırıyorum.

Bana bilmiş bilmiş sırtıyor. "Eğer sen olsaydın, bana bunun beni ilgilendirmediğini söyledin. Etrafında dans etmezdin. Başarılarınızdan ya da hatalarınızdan utanmıyorsunuz. Ama konu kardeşin olunca..."

Havlumu aldım ve omzuma attım. Ayağa kalkıp ona ters ters bakıyorum. "Bana psiko-analiz yapma."

"İşinize burnumu sokmaya çalışmıyorum. Mesele şu ki... oğlum Beth'in en iyi arkadaşı."

Kısa kesiyorum. Darrel'in kendi yeğenimi benden daha iyi tanıdığını fark ettim.

"Onlar en iyi arkadaş mı?"

"O her zaman çiftlik evindedir. Onu ailemizin bir parçası olarak görüyoruz. Dawn'ı da ailemizin bir parçası olarak görüyoruz."

Yavaşça göz kırpyorum.

Darrel'in önüne geçmek zor çünkü hiçbir zaman tüm kartlarını masaya koymaz. Aptalca önünü kesebilirim ve zaten o yöne doğru gitmediğini fark edebilirim. Çenemi kapalı tutmak daha iyi.

"Dawn belli ki kimsenin bilmesini istemediği için müdahale etmeyecektim. Ama Sunny bu sabah bana bir video gösterdi; Dawn'ın Stinton Auto'nun yüzü olduğunu ilan eden bir video."

Duyuruyu kadar erken göndermeyi planlamamıştım ama Hills bana yönetim kurulu toplantısından bahsedince zaman çizelgesi değişti. Yönetim kurulu haberi kontrol altına almadan önce haberin yayılmasını ve hızla alev almasını istedim

"Şimdi Dawn, Stinton Group ile alenen bağlantılı. Birilerinin onu araştırmaya başlaması ve parçaları bir araya getirmesi an meselesi."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Kontrol edemeyeceğin bazı şeyler vardır, Stinton. İstesen bile." Bana doğru ilerliyor. Sesini tehdide yakın bir şekilde alçalttı. "Eğer önce Beth'i düşünseydin, bunu görürdün. Ama sanırım kızları düşünmüyordun."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Açıkça söyle, Hastings. Buraya tavsiye vermeye mi yoksa tehdit etmeye mi geldin?"

"Size söylüyorum, Dawn etrafında ailesi ya da koruması olmayan yalnız bir anne gibi görünebilir ama bana sahip. Alistair'i var. Nişanlıma ve Kenya'ya sahip."

Oto tamirhanesinde de bir avuç tamirci var ama Hastings'e sayıca üstün olduğumu söyleyecek değilim.

"Onunla ne tür anlaşmalar yaptığınızı bilmiyorum ve her bu beni ilgilendirmez. Ancak Dawn ve Beth ya da Stinton Group arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsanız, umarım kızların kolay bir hedef olduğunu düşünmüyorsunuzdur. Bunun sonuçları olacaktır."

"Onları seçmeyeceğimi varsayıyorsun," diye homurdanıyorum.

Yine sessizleşti. Tek kelime etmeden bana bakıyor. Kıvranıyorum.

Sonunda Darrel fısıldar, "Hiç başka birini seçtin mi, Stinton?"

Buraya kesinlikle tehditlerle geldi. Sıkıntı bekleniyordu.

Tahmin etmediğim şey ise suçluluk duygusu.

Üzerime öyle bir hızla geliyor ki, bedenime bin kilo daha ekliyor.

Herkesi, annemi, kardeşimi, Stinton Group'u hayal kırıklığına uğrattığım hissi beni parçalamakla tehdit ediyor.

Eve gidip takım elbisemi giydikten sonra yönetim kuruluyla buluşmaya durum daha da kötüleşiyor.

"Siz buna çözüm mü diyorsunuz?" Hilary Stinton parmağını projektör ekranındaki Dawn'ın resmine doğru uzatıyor. Dawn arabanın açık kaputunun üzerine eğilmiş, parmakları bir İngiliz anahtarının etrafında sabitlenmiş ve kahverengi gözleri kameraya ışıldarken çarpıcı görünüyor.

"Stinton Auto bizim en zayıf şirketimiz. Eğer bu zayıf halkayı güçlendirebilirsek, bunun Stinton Group'un geri kalanı için sadece iyi yansımaları olacaktır," diye açıklıyorum.

"Bu kız yüzünden dünyanın dönüp Trevor'ın yaptıklarını unutmasını mı bekliyorsun?" Bu suçlama Angelie Stinton'ın acı dolu ağzından fırladı.

Bu odada herkes akraba, ister doğuştan ister evlilik yoluyla olsun. Ama birbirlerine karşı sürekli işbirliği yapmalarından bunu anlayamazsınız. Bu ailenin bir arada olduğu tek an bana saldırdıkları andır.

"Ben de buna karşıyım." Stinton ailesine gelin giden ve kendisini diğer tüm akrabaların sözcüsü olarak gören Patrick O'Heary elini kaldırıyor. "Halkın gözüne girmektense sessizce Trevor'ı bulmaya odaklanmalıyız."

"Neden Trevor'ı bulmak istesin ki?" Angelie Stinton ofladı. "Kardeşi ölürse daha iyi olur."

Masanın altında parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Sizi temin ederim ki Trevor'ı bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Buna inanmamızı nasıl beklersiniz? Diğer her şeyde hızlı sonuç alıyorsunuz. Ama iş kendi kardeşinize gelince ayak mı sürüyorsunuz?" Hilary bana söylenirken yumruğunu kaldırdı. "Bu çok saçma!"

"Üvey kardeş," diye tısladı Angelie. "O yarı Stinton yarı... annenin adı ? Unutup duruyorum."

Burun deliklerim alevlendi, ama öfkemi kontrol altında tutma pratiğim var. "Bu girişime bir şans verin. Bayan Banner işinde iyi ve insanları çekmeyi biliyor. Halkın duygularını değiştirebileceğini biliyorum."

"Evet, ama ya bu duygu bizim istediğimiz şey değilse?" Angelie mırıldanıyor. "Stinton Group'un var olduğu onca yıl boyunca hiç böyle biri..."

Sertleştım. "Ne gibi biri?"

Herkes kıpırdanmaya başladı.

"Ne söyleyecektin?" Homurdanıyorum.

Angelie akrabalarına bakar, kimsenin onunla birlikte bu tepede ölmek istemediğini görür ve yüzünü yelpazeler. "Aman Tanrım. Ben sadece onun genelde seçtiğimiz sözcü modellerden çok *farklı* olduğuna dikkat çekiyorum. Korkarım halk onu ve halkını simgeleştirdiğimizi düşünecek."

"Burada bir 'simgeleştirme' söz konusu değil. Dawn Banner güzel, zeki ve yetenekli bir oto tamircisi. Gerçek bir hikayesi ve yaptığı iş için gerçek bir tutkusu var." Dün araba tamir etmeyi neden sevdiğine dair yaptığı itirafı düşünüyorum. "İstatistiklere bakarsanız," diye klasörleri işaret ediyorum, "Stinton Group duyurudan bu yana internette trend oluyor. Yorumlar olumlu. Sektörde bir yenilikçi olarak görülüyoruz." Hills'e elimle işaret ediyorum ve o da başka kitapçıklar dağıtıyor. "Hisse senetleriyle ilgili olarak, bizimkiler haftalardır ilk kez yükseliş eğilimi gösterdi."

Bir an için odada plastiğın açılma sesi ve kâğıdın parmak uçlarına sürtünmesinden başka bir şey duyulmuyor.

Parmaklarımı birleştiriyorum ve sırayla her bir yönetim kurulu üyesine bakıyorum. "Bayan Banner Stinton Group'un başına gelen en iyi şeylerden biri. Teninin rengi ya da mesleğı ne olursa olsun, o korumamız gereken biri." Bakışlarım Angelie'nin üzerinde sertleşiyor. "Bu yüzden hepinizden onun hakkında konuşmadan önce ve otomotiv sektörünü ele geçirdiğı gibi dünyayı ele geçirmesi için ona bir şans vermenizi istiyorum."

Patrick boğazını temizler ve bilgi paketlerini masanın üzerine fırlatır. "Tamam. Ona bir şans vereceğiz."

"Alışılmışın çok dışında ama bence işe ," diye mırıldanıyor Hilary. Angelie gözlerini bana dikeyor. "Kararlarımı saklı tutacağım. Ne dediğini hatırladığın sürece, Max. O bir varlık. Bu, işe yararlılığını yitirmeye başladığı an..." Angelie kesme hareketi yapıyor.

İçimde sert bir öfke sertleşiyor, kararlılığım la çatışıyor. Onu geri itiyorum ve çenemi eğiyorum. "Anlaşıldı."

BÖLÜM 7

SKIN-FIT SÜVETERLER

DAWN

MAX bana duyurunun zaman çizelgesini öne çektiklerini bildirdiğinde, ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Normalde sakın ve soğukkanlı olan yedi yaşındaki çocuğumun bu düzeyde bir heyecan yaşamadığı kesin.

"Anne, *her yerdesin!*" Beth çılgılık atıyor, tablet bir eliyle burnuna yapışmış, diğer eliyle de özgürce bana el sallıyor.

"Yaşasın," diye

mırıldanıyorum

zayıfça. "Gel de gör."

"tercih ederim."

"Herkes bunun hakkında

konusuyor." "Umarım

yanılıyorsundur."

Heyecanla dolup taşan ela gözlerini benimkilere dikti. "Sen ünlüsün."

Beth'i alıp Belize'ye kaçmak için çok mu geç? Sunny memleketinde bir sürü ada olduğunu söyledi. Onlardan birinde saklanabiliriz.

"Vay canına. Annem ünlü biri."

Yere batmak istiyorum. Telefonum masanın üzerinde. Kapalı. Luana'dan, babamın eski tamirci ekibinden ve çeşitli atölye ve eğitim merkezlerinde tanıştığım kadın tamircilerden gelen mesajlarla dolup taşıyor.

Ve bunlar sadece benim tanıdığım numaralar. Haber kaynakları da benimle iletişime geçmeye çalışıyor. Gelen kutum röportaj talepleriyle dolup taşıyor. Toplu olarak silebilmek için her e-postaya tek tek tıklamak can sıkıcı oluyor.

"Mutlu değil misin?" Beth yüzünü bana dönerek soruyor. Burnunu bir tutam çil süslüyor, bu genellikle güneşte oynadıktan sonra olur.

"Evet, mutluyum." Kahvemi karıştırıyorum ve bir yudum alıyorum.

Dünya izliyor ama beni asıl rahatsız eden tanıdığım insanların da izliyor olması. Bunu düşünmek aşağılayıcı.

Babamın arkadaşları beni o saçma pozlarda, saçma saçlarımla ve saçma makyajımla görüyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, keşke video fiyaskoyla sonuçlansaydı ve sadece Stinton ailesi izleseydi. Keşke çılgın bir yangın gibi yayılmasaydı.

"İ okuyun bazı . ve yorumlar.

Onlar diyereksen Stinton Group'un sözcü modeli."

"Stinton Group'un ne olduğunu biliyor musun?" Sertleşiyorum.

Gözlerini deviriyor. "Anne, ben bir kayanın altında yaşamıyorum." Boğazım düğümleniyor.

"Neden bana söylemedin?" Beth bana suçlayıcı bakışlar fırlatıyor.

"Ben de fotoğraf çekimine gitmek istiyorum."

"Kesinlikle hayır."

"Neden?" Surat asıyor.

Fotoğraf çekimine giderse Max Stinton'tanışacak.

Ve ben buna izin veremem.

Beth'i o ailenin yakınında istemiyorum.

"Orası çılgınlık mı? Tehlikeli mi? Fotoğrafçı sana mı?" Kaşları kırışıyor.

"Tabii ki hayır. Bu sadece... bir çocuk için uygun değil."

Beynim çalkalanıyor. Beth neden Stinton Grubu'nu biliyor? Onlarla ilgili haberleri biraz daha araştırırsa, Trevor'la ilgili makalelere rastlayabilir.

Nefes al, Dawn. Nefes al.

Stinton Group, ailenin kara koyunu hakkındaki olumsuz basını bastırmak için harika bir iş çıkardı. Max hakkında Trevor'dan çok daha fazla makale var. Ve Beth'in Max'in amcası olduğunu ilk görüşte şüpheliyim.

Zihnimde iki adamı karşılaştırıyorum. Max'in küçük kardeşi zayıf, tatlı dilli ve konuşkan. Parti hayatı. Gürültülü. Cilveli. Odadaki herkesin dikkatini çekiyor.

Max ise muhtemelen soğuk bakışlarıyla odayı yıkar ve sonra tek başına bir kabine çekilip bana işkence etmek için yeni yaratıcı yollar düşünürdü.

"Anne, ben çocuk değilim. Yedi yaşındayım."

"Tatlım, yedi yaş bir çocuğun tam tanımıdır."

"Lütfen. Gidersem sorun çıkarmayacağım."

Hayır, bu çok büyük bir risk.

"Bailey ve Micheal bizimle gelse nasıl olur? Sen fotoğraf çekerken Sunny Teyze bizi izleyebilir."

"Elizabeth, konuyu değiştir," diye bağırdım.

İç geçiriyor ve sonra tabletini ters çeviriyor. "Bir soru daha. Saçını kim yaptı?" Buklelerimin omzumdan aşağı sarktığı fotoğrafı işaret ediyor. "Gerçekten güzel görünüyor."

"Teşekkür ."

"Kuaförden saçımı yapmasını isteyebilir misin?"

"Hayır, Elizabeth."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben öyle dedim."

"Neden sinirleniyorsun?" Burnunu kıvırıyor. "Kızgın değilim."

"Bir şey mi saklıyorsun?"

"Saklamadığımı söyledim!"

Gözleri kısılıyor ve beni dikkatle inceliyor.

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. *Babasından bahsetmiyor Dawn. Sakin ol. O bilmiyor.*

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye mırıldanıyor. "Neden bağıırıyorsun?"

O haklı. Bu benim hatam.

Boynumun yakasından başlayan bir kaşıntı yanaklarıma doğru yayılıyor. Sanki bir köşeye sıkıştırılmışım ve her taraftan bana mızraklar fırlatılıyormuş gibi hissediyorum.

Sahne ışıkları gerçeğin ne kadarını ortaya çıkaracak? Ya kızım babasının kim olduğunu öğrenirse? Ailesinin kim olduğunu?

Elini uzattım ve özür dileyerek sıktım.

Sebebi ne olursa olsun, davranmamalıydım.

"Tatlım, özür dilerim. Sadece... Sadece soru sormayı bırakmanı istiyorum."

"Anne, sorun ne?" Beth'in ses tonu biraz endişe taşıyor. "Başın belada mı?"

Kapı çalındı.

Ayağa fırladım. "Çabuk kahvaltını yap. Okul için hazırlanmalısın."

Kapıya doğru koştum.

Gözlerim Şef Aimsley'inkilerle çarpıştı.

"Merhaba, yine ben." Solgun ellerini sallıyor.

Kaşlarım kırışıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı." Sanki belli olması gerekiyormuş gibi bana bakıyor.

Kaslarım gerildi. Stinton'a Beth'e kraliyet ailesi muamelesini abartmamasını söyledim. Tabii ki beni tamamen görmezden gelecekti. O pislik ne isterse yapar.

"Size hizmet etmek için buradayım." El arabasını işaret ediyor. "Stinton bunu bizzat yapmamı istedi."

"Stinton'ın kahvaltıyı iptal etmesi gerekiyordu." Beth'in izlemediğinden emin için arkama bakarken çenem omzumu süpürüyor. "Bak, bu kadar zahmete girdiğin için üzgünüm, ama kızımın normal bir hayatı istiyorum ve gurme kahvaltılar-"

"Şef Aimsley!" Beth kendini kapıya atıyor, kolumun altına giriyor ve yaşlı adama bakıyor. "Geldiniz demek."

Şef şapkası sallanarak ona başını sallıyor. "Elizabeth, listendeki her şeyi bugün getirdim."

"Harika!"

"Affedersiniz? oluyor?"

"Şef Aismley'nin geçen sefer getirdiği formu doldurdum." Kızım al renkli parmaklarını koluma doluyor. "Şef Aimsley'nin yemeğini alabilir miyiz anne? Lütfen?"

"Elizabeth-"

"Çekilişi kazanmıştık, unuttun mu? Hiçbir şey için ödeme yapmak zorunda değilsiniz."

"Beni dinle." Kolunu tutuyorum ve kendimi onun seviyesine indiriyorum. "Bu dünyada hiçbir şey bedava değil, anlıyor musun? Hiçbir şey." Ses tonum çok sert. Bunu biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Ellerim o kadar kötü titriyor ki onu da sarsıyorum.

Elizabeth'in gülümsemesi kaybolur ve yüzünde korkmuş bir ifade belirir. "Anne."

Bu gereksizdi. Aşırı tepki gösterdim.

Elizabeth hâlâ beni izliyor, yüzümdeki kasların her küçük hareketini not alıyor. Dönüyorum, gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

ve sonra bir nefes verin. Şimdi parçalanma zamanı değil. Çocuğum için güçlü olmalıyım.

Şef Aimsley sessizce, "Eğer gerçekten rahatsız oluyorsanız, duracağım," diyor. Benimle Stinton Group arasındaki bu savaşta bir masum kurban daha.

Kızımın omuzları çöktü. "Anne, bütün bu yiyeceklerin ziyan olmasına izin veremeyiz."

"Tamam." El arabasına uzanıyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ."

Bana güven verici bir gülümseme veriyor, Elizabeth'e el sallıyor ve gitmek için dönüyor.

"Şef Aimsley."

"Evet?"

"Çabanızı takdir ediyorum ama bu, böyle bir şeyi son kabul ettiğimiz olacak."

"Anlaşıldı."

Kapıyı arkasından çarpıyorum ve kavgacı yedi yaşındaki çocuğumla yüzleşiyorum. Beth kollarını cılız göğsünde kavuşturmuş, suçlayıcı bir bakışla bana .

"Bu çok kabaydı, anne." Huffs. "Şef Aimsley yanlış bir şey yapmadı."

Hayır, ama Max Stinton yaptı.

"Acele et ve ye." El arabasını ileri itiyorum.

"Neden kızgınsın?"

"Kızgın değilim," diye hırlıyorum.

Burun delikleri alevleniyor ve parmaklarını yumruk yapıyor. Keskin bir dönüşle Beth odasına doğru yürüyor.

Hayal kırıklığım dalga dalga üzerime gelirken çenemi tavana doğru eğiyorum. Stinton Group hayatıma karışmaya başlayalı o kadar da uzun bir süre olmadı ve işler şimdiden dağılmaya başladı.

Beth sırlarınızı öğrendiğinde nasıl tepki verecek?

Beth'i okula götürürken içime huzursuz bir his çöküyor ve tutkal gibi tenime yapışıyor. Arka koltukta karamsar bir sessizlik içinde, sanki trafikle kişisel bir sorunu varmış gibi camdan dışarı bakıyor.

Ortaokulunun önünde duruyorum ve ona gülümsemeye çalışıyorum. "İyi günler."

"Teşekkürler," ısıyor.

Arka koltuktan inişini, yere tırmanışını ve avluya fırlayışını izliyorum. Büyük camlı gözlüklerinin ardında siyah saçlı ve mavi gözlü küçük bir çocuk ona doğru zıplıyor. Yüzüne bir kez bakıyor ve sonra başını ona doğru eğiyor, ifadesi endişeye dönüşüyor.

Derin bir nefes aldım ve kızımın hayatında Bailey gibi bir arkadaşı olduğu için bir kez daha minnettarlık duydum. Bu sabah olanlar içimde bir şeyleri parçaladı ve onun yalnız olduğuna inanarak tüm bu olumsuz duygularla acı çekeceğini düşünmek istemiyorum.

"Seni seviyorum Beth," diye fısıldıyorum , Bailey'nin sırtını sıvazlayıp onu okul binasına doğru itmesini izliyorum.

Anlamasa bile, tüm bunları onun için yapıyorum. Bir gün bana teşekkür edecek kadar olgunlaşacak.

* * *

YAPMAK İSTEDİĞİM EN SON ŞEY SÜSLENİP PÜSLENİP KENDİMİ GÖSTERMEK.

ama bu konuda başka seçeneğim yok. Sözleşme çok açıktı ve bu gösterinin tamamını bitirmek istiyorum. Stinton benden istediği her şeyi aldıktan sonra hayatımızdan çıkacağına söz verdi. Umarım o zaman geldiğinde sözünü tutar.

"Bayan Banner, saç ve makyaj bu tarafta." Binaya girdiğimde bir ekip üyesi üzerime atlıyor.

Kesime giden bir kuzu gibi onu takip ediyorum, ayaklarımı sürüyerek ve başımı eğerek.

Ekipmanı tutacak uzun kaideleri kuran ışık ekibinin yanından geçiyoruz. İstasyonuma yanaşmış üstü açık güzel bir arabanın etrafına yerleştiriyorlar. Gözlerim aracın kıvrımlarını ve hatlarını okşuyor. *Büyüleyici.*

Uzakta, gardırop çalışanları mağazanın bir köşesine giysi rafları yerleştiriyor. Kıyafetlerin yanında, ampullerle çevrili bir aynanın bulunduğu bir makyaj masası var. Çünkü uzun boylu kuaför masanın üzerine doğal saç ürünlerini yerleştiriyor.

Oto tamirhanesinde kreşendoya ulaşan kargaşa ve kaos göz önüne alındığında, odanın durduğunu hissettiğimde şaşırıyorum.

Herkes neye ?

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Max Stinton'ın odaya girdiğini fark ediyorum. Bir eli özel dikim mavi pantolonunun cebinde. Mavi ceket kollarını sarıyor ve altındaki kas yapısını belli ediyor.

Bunu inkar edemem. Adamın bir varlığı var. Her adımında dalga dalga enerji yayılıyor.

Benim alaycı gözlerime kibirli ve kendini beğenmiş görünüyor.

Ama etrafımdaki tüm kadınların çenelerinin düştüğünü görüyorum ve bazı insanların bu tür bir güce ilgi duyabileceğini fark ediyorum.

Ben değil tabii ki.

Belli sebeplerden dolayı.

Bakışları bana doğru kayıyor ve o mavi gözlü bakış beni tam kalbimden vuruyor.

Kendime ondan öğrendiğimi söylüyorum.

Ve gerçek olana kadar kendime bunu söylemeye devam edeceğim, lanet olsun.

Yine de, bana yaklaştıkça, kararlılığım daha da kırılıyor.

Muhteşem adımları uzun ve güçlüdür. Her iki yanında yer alan Hills ve Jefferson'dan oluşan maiyetiyle özellikle tehlikeli görünüyor. Hepsi uzun boylu ve solgun, ava çıkmış vampirler gibiler. Hills bana zamanki kaşlarını çatarak bakıyor ama Jefferson bana usulca gülümsüyor.

Keşke ben de gülümseyebilseydim, ama tüm dikkatim Stinton'a kilitlenmiş durumda. Dudakları gergin ve gözleri avını gören bir şahin gibi konsantre olmuş durumda.

Kalbim küt atıyor. Tuhaf.

Hayır, korkunç.

Hissettiğim şey öfke, hepsi bu.

Doğru. Öfke.

Önce bana sonra da saatine baktı. "Geç kaldın." "Henüz kimse hazır değil."

"Geç kalmak için bir bahane değil." Sesi gök gibi gümbürdüyor ve vücuduma ürpertiler gönderiyor.

"Kızımı okula bırakıyordum, *majesteleri*."

Gözleri üzerimde parlıyor ve oyalanıyor. Alaycı sıfatlarımdan hoşlandığı gibi garip bir hisse kapılıyorum.

"Kahvaltıdan keyif aldı mı?" Stinton soruyor.

Jefferson'ın kafası patronunu görmek için dönüyor, gözleri şaşkınlıkla irileşiyor.

Hills boğazını temizler.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Öyle yaptı, evet. Ancak bu sabah beklenmedik bir ziyaretçimiz vardı ve onu geri çevirmek zorunda kaldım. Bu onun hatası değildi. Ne yazık ki patronu temel anlayıştan yoksun. O sinir bozucu patrona daha sonra hitap etmeyi planlıyorum. Belki yavaş konuşursam o kalın kafasına sokabilir."

Ve lanet olsun, umduğum gibi ürkmedi.

Max Stinton gülümsüyor - dudaklarının kıvrıldığı ve tam gülümsemediği bir gülümseme - ama bu kesinlikle bir eğlence bakışı.

Buz gibi düşmanlık, göğsüme yerleşen ısı patlamasında eriyor. O gülümsemeyi izliyorum ve bu beni en kötü şekilde ısıtıyor.

Bakışlarımı Stinton'dan çevirip Jefferson'a odaklanıyorum. "Seni bu kadar çabuk göreceğimi bilmiyordum."

"Ben gölgeleme Bay Stinton. Stinton için olsun daha fazla deneyim içinde şirket."

"Bu harika." Ona içtenlikle gülümsedim.

"Bayan Banner." Stinton'ın sesi buz gibiydi.

Ona karanlık bir bakış fırlatıyorum ve o da bana ters ters bakıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sabırsız bir kırbaça başımı eğiyorum. "Ne?"

"Boş konuşmalar için vaktimiz yok. Şimdi makyaj koltuğunda olmalısın."

Ses tonundan kılanıyorum. *Fliptard*.

İki kaşını da kaldırıyor, *bu konuda ne yapabilirsin?*

Bir gün, yemin ederim onun mükemmel kafasını vücudundan ayıracağım.

Ancak, o gün bugün değil. Kıymetli Beth'im hâlâ onun pençesinde ve benim de bu saçma plana uymaktan başka seçeneğim yok.

Bakışlarımı alaycı bir gülümsemeyle değiştirerek ona başımı sallıyorum. "Hemen halledeceğim *patron*."

Bana sırtıyor ve yemin ederim kızımı düşünmeseydim ona bir tokat atardım. Ve bu sefer, avucumun yanağına değdiğinden emin olurdum.

Bir ekip üyesi aniden ortaya çıkıyor ve sanki ne düşündüğümü hissediyormuş gibi beni uzaklaştırıyor. Kuaför sihrini konuşturuyor ve makyaj sanatçısı parmaklarının bir hareketiyle beni kendi siyah Barbie'sine dönüştürüyor.

Bir kez daha aynaya bakıyorum ve tamamen farklı bir insan görüyorum.

"Seni bir elbise giymeye zorlamıyoruz." Çekim için kıyafetimi değiştirme zamanı geldiğinde stilist bana güvence veriyor. "Ama göğsünü biraz göstermeme izin vermelisin. Güzel bir göğüsle çalışıyorsun." Göz kırıyor. "Ve bence insanların endüstriyel sektörlerdeki kadınların da hala kadın olduğunu bilmeleri önemli."

"Kadın olduğumu anlamaları için yüzlerine karşı göğsümü sallamam mı gerekiyor?"

Gülüyor. "Çok komiksin."

"Şaka yapmıyordum," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Fikrimi değiştirmeyeceğimi anlayınca oflayıp puflayarak giysi rafına yöneliyor. "Böyle olacağını biliyordum. Al bakalım." Açık mavi bir kazağı bana doğru itti. "Dün ölçülerini not aldım ve bunu sana özel diktim."

"Tepesine kadar düğmeleri mi var?" Ona soruyorum.

"Evet," diye homurdanarak dudaklarını uzatıyor.

Kazağın içine giriyorum. Normalde tercih etmeyeceğim şekillerde vücuduma yapışsa da şaşırtıcı derecede rahat. "İyi iş," diyorum ona, kollarımı hareket ettirip vücudumu test ederek. Hareketlilik.

İşliyor. "Teşekkür ederim. Bir kadının çok bunu yaparken şık görünebileceğine inanıyorum. Sakıncası yoksa, burada kullanabileceğin farklı tarz ve renklerde bir sürü süveterim var. Belki bir gün, o *chuchaları* dışarı çıkarırken kendini rahat hissedersin."

"Vay canına. Teşekkürler." Desteyi ondan aldım. "Tabii ki." Göz kırıyor.

Hızla göz kırıyorum. Stilist ve ben pek konuşmadık. Yani, beni çıplak gördü ama bu iyi davranmak için bir sebep değil. Eğer

Beth'in babası ortadan kaybolmaz ve kapıma bir avukat ordusu göndermezdi.

Stilist gülümser. "Bak, senin için yaygara kopardıklarını biliyorum ve bu gerçekten yüzeysel bir his. Işıklar, kameralar ve yönetmen gerçek bir etki yaratmadığını düşünmen için seni kandırabilir." Omuz silkiyor ve tulumumu düzeltiyor. "Ama bu sadece Stinton Group'un tanıtım gösterisinden daha fazlası. Dışarıdaki pek çok kıza ilham veriyorsun. 'Kız işi' olmadığı için ya da zorbalığa uğramaktan veya kendilerine ait olmadıklarının söylenmesinden korktukları için sevdikleri şeyleri yapmaya cesaret edemeyen kızlara. O sınıflarda hayatta kaldığınızı bilmelerini sağlıyorsunuz. Darbelerden ve çürüklerden kurtuldunuz. Artık buradasınız. Harika gidiyorsun ve onlar da yapabilir." Buklelerimden birine dokunuyor ve sonra geri çekilip yaptığı işe hayranlıkla bakıyor. "İşte bu yüzden bu işin benim için özel bir anlamı var."

Duygular boğazımı tıkarken gözlerimi hızla kırptıştırıyorum.

Yüzünde endişeli bir ifade belirir. "Oh hayır. Sakın ağlama. Makyajını mahvedeceksin."

"Teşekkür ," diye .

Başını sallayarak sözlerimi geçiştiriyor.

Eğer kucaklaşan bir kadın olsaydım, muhtemelen kendimi ona doğru fırlatırdım.

Stilist beni itti. "Pekâlâ, Bay Stinton bekliyor ve keyfi yerinde değil gibi görünüyor."

"Her zaman kötü bir ruh hali içinde."

"Ama her zaman fotoğraf çekimlerine katılmaz." Omzumu okşuyor. "Demek ki sana gerçekten yatırım yapıyor."

Konuşabilseydim ona katılmazdım ama hala gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Kendimi kontrol altına aldıktan sonra soyunma odasından çıkıyorum. Kameralara doğru yürürken kalbimin küt küt attığını fark ediyorum ama bu korkudan, Max'e duyduğum öfkeden ya da Beth'le ilgili endişelerimden kaynaklanmıyor.

İçimde bir amaç duygusu dolaşıyor, parmaklarımdan ayak parmaklarımdan ucuna kadar akıyor. Kendimi bir kahraman olarak görmüyorum. Asla. Kendimi ortaya koymak için motivasyonlarımdan

dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek. Ama şimdi, işaretle durup kameraya bakarken, öngörüsüz olduğumu fark ediyorum.

Tüm bu süre boyunca tek görebildiğim Max'in bana kaşlarını çatması, yönetmenin bana bağırması ve odadaki kameralar oldu. Odanın ötesini, anahtarlar ve prizlerle oynayan küçük kızları göremedim. Erkeklerle dolu bir sınıfta, erkeklerden biri gibi sert olmak ve kadınlığına sadık kalmak için mücadele eden genç kadını göremedim. Sektördeki diğer kadın teknisyenleri göremedim; onlar da -kendimi desteklememe katılsınlar ya da katılmasınlar- kendileri gibi birinin alkışlanmasından ve tanınmasından dolayı içten içe gurur duyuyorlar.

Elimdeki İngiliz anahtarının ağırlığını biraz daha artırıyor. Arabaya doğru attığım her adımı önemli kılıyor. Ve bir başkasının gelip bu arabayı tamir etmesine izin veremeyeceğimden daha da emin olmamı sağlıyor.

Yönetmen nerede durmam ve kameraya ne zaman bakmam gerektiği konusunda bana yol gösterirken ben de Maxe konuyu nasıl açacağımı düşünüyorum. Sahneleri ayarlamak için duraklıyorlar ve sonunda ona hareket etme şansım oluyor.

Parmaklarımın bir hareketiyle Max'in gözünü yakalıyorum ve çenemi oynatıyorum. Bir kaşı alnında yukarı fırlıyor.

"Dawn, hareket etmeyi keser misin?" Makyaj asistanı çenemi tutuyor ve yüzümü pudrayla ıslatmaya devam ediyor.

Başımı sabit tutuyorum ama gözlerim Max'e kayıyor. Yönetmenin yanındaki sandalyeden tembelce kalkıp bana doğru gelene kadar göz temasını sürdürüyorum.

Makyöz kızlar hemen kıkırdamaya ve ona yan bakışlar atmaya başladılar. Onlara aldırış etmiyor ve soğukkanlı ve kendinden emin bir şekilde bana odaklanmaya devam ediyor.

Kalbim yine o garip taklayı attı.

Buraya gelmesine şaşırdım. Daha fazla mücadele düşünmüştüm.

"Biliyorsun, seni çağırması gereken kişi benim. İşler böyle yürümüyor." Bana yaklaşıyor ve kulağıma söylediği sözlerin samimiyeti vücuduma bir ürperti gönderiyor.

Ses tonumu sabit tutuyorum. "Diğer tamirciyi burada göremiyorum."

"Trafikte bozuldu. Eğer buna inanabiliyorsan." Dudakları uçlarından .

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

... oh wow.

Oh wow, oh wow, oh wow.

Max Stinton'ın benimle bir şaka paylaşmadığını söyle.

Yüz kaslarımı düzeltmeden dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Mavi gözleri parlıyor. "Yola çıktı."

"Bu konuda, Max-"

"Hm?" Başını eğmiş, bekliyor.

"Şu konuşmayı tekrar yapmak istiyorum-"

"Bu gerçekten bir prodüksiyon!" Koyu gri düğmeli bluz ve kot pantolon giymiş bir adam oto tamirhanesine giriyor. Bir elinde alet kutusu, diğerinde arabasının anahtarları, ki bu onun tamirci olduğunun tek görsel göstergesi.

Kendinden emin bir şekilde kameranın önünde yürürken ve Stinton'a elini uzatırken ekip ona yol açıyor. "Onu kaydedeceğinizi söylediğinizde, sadece bir teşhis için bu kadar çaba harcayacağınızı düşünmemiştim."

Kaskatı kesildim.

Max yumruk yaptığımı hissetmiş gibi parmaklarını bileğime doluyor. Bana eliyle işaret ediyor. "Dawn, bu Henry Shtick. Henry, bu Dawn Banner, Cross Roads Auto Shop'un baş teknisyeni ve Stinton Auto'nun sözcüsü."

"Böyle küçük bir bayan için süslü, süslü unvanlar." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Max önüme geçerek kendimi küçümseyen yaşlı adamın üzerine engelliyor. "Seni temin ederim Henry. Dawn'ın boyu küçük olabilir ama o bu sektörde bir devdir."

Gözlerim açılıyor ve şok içinde ona bakıyorum. Az önce bana iltifat mı etti?

Önce şaka, sonra iltifat mı?

Sinirlenmeye başladım. Max Stinton burada tam olarak ne oynamaya çalışıyor?

"Kimin standartlarına göre bir dev? Senin standartlarına göre mi?" Henry kıkırdar. "Halk boğazından aşağı ittiğin her şeye inanır, ama toplumdaki hiç kimse senin küçük ödüllü midillini duymadı, Stinton. O yüzden erdem gösterilerini kameralar kayıttayken yapalım, olur mu?" Max'in koluna iki tokat atıyor.

Max elimi bırakıyor ve Henry'yi yakalayacakmış gibi sarsılıyor. Şimşek hızında hareketlerle ceketini kaptım ve tüm gücümle tuttum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor.

Başımı sallıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve sonra bakışlarını Henry'ye çeviriyor. "Bu bir *işbirliği*, Bay Shtick. Siz ve Dawn, Bayan Dubois'nin arabasıyla ilgili sorunları çözmek için birlikte çalışacaksınız."

"Mila nerede?" Gözleri etrafta zıplıyor.

"Mila filmini başka bir yerde çekecek." Max kelimeleri dişlerini sıkarak söylüyor. "Başka sorunuz var mı?"

"Hayır. Çekiminiz bittiyse, şu kameraları yoldan çekmelisiniz. Çalışmak için alana ihtiyacım var."

Tanrım Louise.

"Biz." Çenemi kaldırıyorum. "Çalışmak için alana ihtiyacımız var." Bu görevi bana vermesi için Stinton'a yalvarmayacağıma karar verdim. Her zaman yaptığım şeyi yapacağım - Max Stinton olsun ya da olmasın. Kendi yeteneklerimle kendimi kanıtlayacağım.

Henry'nin gülümsemesi acı veriyor. "Yalnız çalışmayı tercih ederim."

Max boğazını temizler ve Henry'ye sert bir bakış fırlatır.

"İyi." Henry beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bakalım sende ne ."

Max'in telefonu çalmaya başladı.

Ekranı bir göz atıyor ve sonra pişmanlığa yakın bir ifadeyle bana bakıyor. "Gitmem gerekiyor."

"Neden bana söylüyorsun?" Saçlarımı omzumun üzerinden atarak mırıldanıyorum.

Gözleri saldırmak üzere olan bir aslan gibi üzerimde sabit duruyor.

"Kameraları kayıta bırakıyorum. Seni tutuklatacak bir şey yapma."

Henry durur ve hızla göz kırpar. "Bu da ne demek şimdi?"

"Kendime nasıl bakacağımı biliyorum,"
diyorum Max'e. Dudaklarını büzüyor.

"Bay Stinton, ilerlememizi engelliyorsunuz." Çenemi kapıya .
"Burası benim alanım. Git kendi işine bak."

Birkaç saniye daha bana bakıyor.

Max Stinton'ın mutlak gücü yaymak için bir *santim* bile hareket etmemesi çılgınca.

Bunun beni neden derinden etkilediğini açıklayamam.

Neden midemin düğümlenmesine ve koyu tenimin altında sıcaklığın ürpermesine neden oluyor.

Bu, bir aslanın yoluna sıçrayan ve tek bir hamleyle yırtıcı hayvanın pençeleri tarafından şişlenebileceğini çok geç fark eden bir fare gibidir.

Max uzaklaşmadan önce bana bir kez daha bakarken, 1.80'lik bedenimin her santimini kesinlikle hissediyorum.

Odadaki her göz, hak edilmesi gereken bir ağırlık ve saygıyla onun üzerine düşüyor. Güneş ışığı da onu takip ediyor, yakın olmak için can atan bir hizmetçi gibi arkasından koşturuyor.

Arkadan bakıldığında bile dikkat çekici. Takım elbise ceketinin altında geniş omuzlar. Adımları sert ve düzgün. Tüm zıtlıklar, açılar ve göğsünde sıkıca paketlediği karmaşık bir duygu döngüsü.

Merhamet edin, o dışarı çıktığında odanın bir şeyler kaybettiğini *hissede biliyorum* - elektrikli ve çatırdayan bir şeyler.

Sanki etrafındaki hava, dünyanın geri kalanıyla aynı fizik kurallarına ve kanunlarına göre işlemek zorunda değilmiş gibi.

Oksijeni tekrar ciğerlerime çekiyorum ve kafamın içinde dönüp duran tuhaf düşünceleri bastırıyorum.

Max Stinton dikkatimi dağıtamaz. Bu onunla ilgili değil.

Bakışlarımı tekrar Henry'ye çeviriyorum ve onun eğlenmiş bir şekilde sırıttığını görüyorum. Ona bu sırıtışın ne hakkında olduğunu sormuyorum ve neyse ki paylaşmayacak kadar akıllı.

"Pekala, Bayan Banner, ben işe koyulurken siz gözlemlemekte özgürsünüz." Ne yazık ki Bay Shtick için gözlemlemekten fazlasını yapıyorum.

Sevdiğim işi yaparken kameraları görmezden benim için çok daha kolay. Araba çok güzel ve Stinton'a sorduğuma memnunum.

Çünkü bu sayede el kitabını inceleyip makinede tam olarak neyin sorun yarattığını anlayabildim.

Henry'ye "Yanılıyorsun," dedim.

Gözlerini kırptırdı, doğruldu ve sonra bana ters ters baktı. "Ne?" "Yanılıyorsun. Hatalı olan aktarım değil."

Gömleğinin koluyla yüzünü siler. Yağ yanaklarını lekeliyor ve yüzünden akan tere karışıyor. Garaj inanılmaz derecede sıcak, özellikle de tüm ışıklar bize dönükken.

"Buraya bakın, genç bayan-"

"Neden şanzıman olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum." Sözünü kestim çünkü beni aşağılamasını ve kışına tekme yemesini istemiyordum. Stinton kameraları kayıta bırakmakla akıllılık etmiş. Beni kesinlikle biraz itidal göstermeye zorluyor. Sanırım Henry için de aynı şeyi yapıyor.

Ancak, pasif agresif yorumları giderek sinirlerimi bozuyor ve bana asistanı gibi davranmaya çalıştığı açık.

Ben .

Ve bunu fark etmesinin zamanı geldi.

"Ancak," diye ekliyorum, "bu sefer sorun şanzıman değil." "Araba birinci vitesten çıkmayı reddediyor." Eliyle işaret ediyor düz anahtar. "Bu, sorunun şanzımanda olduğuna dair bariz bir işaret."

"Bir şanzımanı değiştirmenin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musunuz?"

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Mila Dubois'nın paraya ihtiyacı yok gibi bir şey değil."

"Mesele bu değil. İhtiyacı yoksa yeni şanzıman için o kadar para harcamak zorunda kalmamalı. Tekrar kontrol edin. Tekrar test edin. Şanzımanı elden geçirmenin doğru hareket olduğundan emin misiniz? Sanmıyorum."

"Genç bayan," sesi hayatım boyunca erkeklerden duyduğum o küçümseyici mırıltıya dönüşüyor, "Ben Batı'nın en saygın garajlarından birinin baş teknisyeniyim. Anladığım kadarıyla kaybedecek çok şeyin var." Gözleri çakmak çakmak. "Bütün gözlerin

ama bunu uzun zamandır yaptığımı hatırlatmak isterim. Senden çok daha uzun süredir-"

"İşte tam da bu yüzden teşhis yöntemlerinizin modası geçmiş durumda. Arabalar her geçen yıl daha fazla bilgisayar kontrollü hale geliyor. Bunu eski yöntemlerle çözemezsiniz."

"Ve bence," diye devam ediyor, sanki ben tek kelime etmemişim gibi, "Mila Dubois'nın arabasını tamir etmem için *beni* seçmesinin bir nedeni var."

Dişlerimi sıkıyorum. "Testlerime dayanarak, sorunun arızalı bir tekerlek hız sensörü ve gaz kelebeği konum sensörü ile ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Mm-hm. Ve baş teknisyen olduğunda, bu kararları verebilirsin. O zamana kadar..." Sanki ayaklarının etrafını koklayan bir köpekmişim gibi beni kovuyor.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Daha fazla kendimi tutamayarak onu azarlamak için ağzımı açtığımda müdürden bir nefes yükseldi. Cep telefonu sesleri odada yankılanıyor ve insanlar yüzleri dehşet içinde buruşmuş bir şekilde cihazlarına bakıyorlar.

" oluyor?" Henry etrafına bakınarak bağılıyor.

Jefferson'a endişeli bir bakış attım.

Yüzü solgun, uzun bacaklı adımlarla bana doğru geliyor ve kulağıma fısıldamak için . "Haberlerde bir duyuru var. Trevor Stinton ölmüş."

BÖLÜM 8

PİSTTE KAOS

MAX

"SÖZDE. MUTLAKA ÖLDÜ," diye bağıriyorum telefona.

Hills kapıdan içeri daldı. Bana sert bir bakış attı ve ben de beklemesini işaret ettim.

"Hikâyenı geri al." Sıkılmadan önce durup tartışmasını dinliyorum. "Zaten yayınlamış olman umurumda değil. Bak, sana bir iyilik yapıyorum. Bu söylentilerin kaynağına başvurduğunda, tıklama tuzağı makaleleriyle bilinen değersiz bir tabloid bulacaksın. Savunmanız mahkemede bir saniye bile sürmez. Gazetecilik dürüstlüğünüzün sonsuza dek sorgulanacağından bahsetmiyorum bile. İstedığınız bu mu? Değilse, makaleyi derhal kaldırın."

Parmağımı telefonumun ekranına vurarak aramayı sonlandırıyorum.

Göğsümde bir iç çekiş oluşuyor ama onu serbest bırakmıyorum. Gözlerimi Hills'e dikerek, "Bu iyi bir haber olsa iyi olur" diye bağıriyorum.

"Halkla İlişkiler Ekibi zaten kamuoyuna bir açıklama yapıyor." "Güzel."

"Bu kaynakla kimin temasa geçtiğini ve onlara böyle saçma bir ipucu verdiğini bulmaya çalışıyoruz."

Parmaklarım ve daha fazla titremelerini önlemek için onları yumruk haline getiriyorum. Bu tam bir saçmalık fırtınası.

Ama bunun için minnettarım. Kardeşimin bulunabileceğine dair hâlâ umudum olduğu için minnettarım. Yaşıyor. Bir an için neredeyse manşetlere de inanacaktım. Beklemediğim bir şekilde beni şok etti.

Bu çağrıyı daha önce de almıştım. Annemi kaybettiğimde, hissizleşmekten ve polisin sözlerini geri almasını istemekten başka bir şey gelmiyordu içimden.

Öldü mü?

Hayır, ölmüş olamaz. Annem değil. Onu geçen hafta gülerken gördüm. Doğum günüm için Vanya ve Hadyn'i davet etti. Waffle ve kanat yapıyordu. O .

Bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

Ne yapmış olursa olsun, Trevor benim küçük kardeşim. Ailemden biri. Hills gözlerini kısar. Bakışlarında haklı bir öfkenin parıltısı var. "Avukatlarımız dava açmaya hazırlanıyor. Aslında, dişlerini bu işe batırmak için can atıyorlar."

"Güzel. Magazin gazetesine sert vur. Bir gün içinde kapılarının gıcırdayarak kapanmasını istiyorum."

"Bitti. Polis ne dedi?"

Masadan kalemimi alıyorum. Stinton Group'u devraldığım da Trevor bana almıştı. "Polis şu anda hiçbir şeyi doğrulayamıyor ya da yalanlayamıyor ama gazetelere bir açıklama yapmadılar. Aslında, Trevor'ın hayatta ve ulaşılabilir bir yerde olduğunu düşünüyorlar. Sadece nerede olabileceğine dair bir ipucu buldular."

Hills bir nefes verir. "Sence o mu?"

"Kardeşimin hayatta olduğuna inanmayı seçeceğim." Başka bir düşünceye izin yok. Doğru kanıtı görene kadar olmaz.

Hills başını sallar. "İşlerin bu kadar çabuk patladığına inanamıyorum. Stinton Auto'nun yeniden markalaşmasıyla büyük bir ivme yakalamıştık. Bu ilerleme için büyük bir darbe. Şimdi Trevor ve kirli işleri tekrar gündemde." Gözleri bana dikildi. "Sence biri bunu kasıtlı olarak mı yaptı?"

"Bunu düşünmüştüm." Bu son derece yerinde bir hamle olurdu. Son yirmi dört saattir Stinton Group hakkında olumlu görüşler yağıyor. Şimdi, bu 'ölüm' raporu tüm dünyanın görebileceği bir şey.

Bizi için bizi destekliyor.

Şirket, tüm yanlış nedenlerle yeniden trend olmaya başladı.

"İnsanlar onun kirli işlerini gündeme getiriyor. Kadınlar. Uyuşturucular. Stinton Yatırım'ın çöküşünü tekrar tekrar anlatıyorlar. Sanki Dawn'la yaptığımız iş boşa gitmiş gibi."

Yönetim kurulundan biri olabilir mi?

Manşetimin düğmesini çözüp kolumu kıvırıyorum. Stinton Group'u kasıtlı olarak sabote edeceklerinden şüpheliyim. Ne de olsa servetleri şirketimize bağlı. Eğer Stinton Grup batarsa, hepsi batar.

Kalemimi parmaklarımın arasında gezdiriyorum. "Şimdilik Trevor'ın adını basından uzak tutmaya odaklanalım." Başka bir rotasyon. "Yapamayız

Bu yangını söndürene kadar diğer yangınları söndürmeyeceğiz."

"Bugün Dawn için çektiğimiz video ne olacak? Bu akşam yayınlanması gerekiyordu. Yapım ekibi görüntüleri düzenlemeye başladı bile."

"Onu serbest bırakmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum." "Dawn yüzünden mi?" Bakışları suçlayıcıdır. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bana aptalca sorular sorma, Stinton."

Ona homurdanıyorum. "Mantıklı olmayan sensin."

"Bugün seni gördüm. Herkes gördü. Ona karşı korumacısın." "O benim yeğenimin annesi."

Hills gözlerini devirir. "Kör olduğumu mu sanıyorsun? Bunun Trevor'ın çocuğuyla hiçbir ilgisi yok ve bunu sen de biliyorsun."

Sanki peşimdeymiş gibi hissediyorum. *Dawn'a karşı bir şeyler hissediyor muyum?* Evet, var.

Hayır.

bile, bu sadece fiziksel bir şey ve düşünceleri kafamdan atmak benim için çok kolay. Hayatımda kimseye yer yok. Özellikle de Dawn gibi içeri dalıp mümkün olduğunca çok yer kaplamaya çalışan birine.

"Mila Dubois'nın ajansı aradı ve yıldızlarının bu karmaşanın içine çekilmesinden duydukları endişeyi dile getirdi. Eğer aşağı inersek, yalnız inmemizi istiyorlar." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İşte bu yüzden dikkatli olmalıyız. Mutlu musun?"

Hills kravatını çekiştiriyor ve küfrediyor. "Berbat bir zamanlamadan bahsediyoruz."

"Önemli olan polisin hala Trevor'ı canlı bulabileceğimize dair umudu olması. Stinton Group bu krizi atlatabilir, ancak bir insanı hayata döndürecek kadar güçlü değiliz."

Başını yavaşça sallıyor. "Bunu bu kadar iyi karşılamana ."

"Trevor iyi. Benim gereken şirket."

İç çekiyor. "Avukatları tasmalarından kurtaracağım."

"Yeni bir şey çıkarsa bana haber verin. Şu anda kamuoyu önünde bir darbe daha almayı göze alamayız."

"Yapacağım." O gidiyor ve ben ofis koltuğuma gömülüyorum.

Kalem elimden kayıyor ve masama çarpıyor. Başımı ellerimin arasına gömüyorum ve derin nefes almaya çalışıyorum.

Trevor iyi. O iyi ve muhtemelen bir yerlerde güneşin altında oturmuş, bu sahte ölüm duyurusu üzerine kopardığımız yaygaraya gülüyordur. kara mizahtan hoşlanacak bir tiptir. Bana takıldığını duyar gibiyim, "*Sence kendi cenazeme gelebilir miyim, Max?*"

"Hangi cehennemdesin, Trevor?"

Mırıldanıyorum. Oturamayacak kadar huzursuzum.

Sonunda ayağa fırlayıp pencerenin önünde sinsice dolaşmaya başladım.

Böyle saçma bir makaleyi yayınlamaları için gazetelere kim para verir? Birileri ipleri elinde tutuyor olmalı. Güçlü bir destekçisi olmadan kimse Stinton Group'a bu şekilde karşı çıkmaz.

Düşmanlarımızdan biri mi? Yoksa daha kişisel mi? Trevor'ın kadınlarından biri mi?

Aklıma Dawn geliyor.

Çok saçma.

Benden ve Stinton Grup'tan ne kadar nefret etse de bunu yapmaz. Onun saldırı şekli, birinin yüzüne bakarken onu karnından bıçaklamaktır.

Ayrıca, Trevor'dan intikam almakla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor - Stinton Grubu'ndan uzak durmakla ilgilendiği kadar.

Yavaşça nefes alıyorum ve pencerenin önünde duruyorum.

Kalın cam parçasının ötesinde pırıl pırıl mavi bir gökyüzü var. Güneş, gümüş ve beyaz parıldayan binaların üzerine ateşli bir sıcaklık saçıyor.

Lüks ve zenginlikle dolu bir ofisle çevrili ufka bakarken, her şeyin ellerimden ne kadar kolay kayıp gidebileceğini fark ediyorum.

üstüne darbe.

Hiç durmuyor.

Asla durmayacak.

Başımı sallıyorum. Bu acınası düşünceler bana

uymuyor. Bir dakika sonra kendimi toparlayacağım.

Kapı çalındı.

Omuzlarım dikleşti. Hills değil. İçeri girmeden önce kapıyı almak kadar kibar bir şeyi nadiren yapar.

"İçeri gel."

Dawn kapıdan içeri ve kalbim kulaklarımda çarpmaya başlıyor.

Gözlerimi kendime saklamam gerektiğini biliyorum. *Biliyorum.*

Ama o tulum sanki derisinin ikinci bir katmanı olmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi vücuduna yapıştığında bu zor.

Bu sabah tüm erkeklerin ona baktığını görmek beni rahatsız etti. Özellikle de şu Jefferson denen ocuk. Neredeyse Dawn'ın geri dönüp daha bol bir tulum giymesini isteyecektim. Tabii ona üstünü değiştirmesini söylemek, değiştirmeyeceğini garanti etmek anlamına gelirdi. Asla. *İnatçı kadın.*

Kumaş göğsüne ve belinin kıvrımlarına kadar uzanıyor. Kalalarının her şehvetli sallanışı pantolonumun içine bir elektrik şimşeği gönderiyor.

Harika.

şimdi soğuk bir duşa ihtiyacım olacak.

Dünyanın en kötü zamanlamasından bahsediyoruz.

Çenemi sıkıyor, sert bir ifade takınmak için kendimi zorluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Sesi yumuşak ve boğucu bir tonda. "Güvenliğe adımı mı verdin?"

"Dawn."

"Buraya çıkmama izin verdiler." Sanki içeri girmekten çok korkuyormuş gibi kapının yanında duruyor. Sanki bana yaklaşırsa başına neler geleceğini biliyormuş gibi. "Daha iyi bir güvenliğiniz olduğunu düşünmüştüm ama ofisinizin dışındaki resepsiyon masasında kimse yoktu. Hills de gitmiş."

"Ne istiyorsun?" Homurdanıyorum.

Sert ses tonumun onu kovalamasını bekliyorum. Sağduyulu ve kendini koruyan her kadın ipucunu alır ve kaar.

Ama Dawn değil.

Hayır, o ince elleriyle tutunmalı ve bir engerek yılanıyla aynı kafese girmek anlamına gelse bile kendisine sunulan her zorluğu kucaklamalıdır.

Çenesini kaldırıp içeri bir adım atıyor, sonra aniden duruyor.

Ona ters ters baktığının farkındayım.

Belki de korktuğum içindir.

Belki de Trevor'ın gerçekten gittiğini öğrenirsem, bu konuda gülümseyebilmemin *tek... tek* nedeni, geri dönüp Dawn'ı çalmayacağını bilmemdir.

Bu beni berbat bir insan yapar.

Beni böyle bir insan yaptı. Ona

kızgın değilim.

Ama öyle olduğuma inanmasına ihtiyacım var. Buna bir sonraki nefesim gibi ihtiyacım var.

Eğer giderse, Stinton Grup'un kalpsiz prensi olmaya geri dönebilirim. Kalbimin tellerini çekiştirerek daha önce hiç olmadığım şekilde davranmamı sağlayan güzel bir bekâr anne yok. Kulağıma ses tonumu ya da bakış açımı değiştirebileceğimi söyleyen bir vicdan fısıltısı yok.

Hareket etmediğinde ona dik dik bakıyorum. Daha önce hep işe yaramıştır. Sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha uzun süre göz teması kurmanın beni istenmeyen ilgiden kurtardığı biliniyor. Stinton ailesiyle ilk tanıştığım da bana yardımcı olmuştu.

Babamın akrabalarıyla tanışana kadar, birinin kibar bir söz ve bir gülümsemeyle sizi kalbinizden bıçaklayabileceğini fark etmemiştim. İrkilmemeyi öğrendim. Sonra göz kırpmamayı öğrendim. Tuhaflık benim değil, onların da tuhaflığı kadar bakmayı ve bakmayı.

Çoğu insan size hakaret ederken gözlerinizin içine bakmaz. Bu onları sizin insanlığınızı düşünmeye zorlar. Kendi küçüklüklerini düşünmeye zorlar.

Sonunda, bu taktiği iş ortaklarına, gazetecilere, Stinton Group'un benim için her zaman her şeyden daha önemli olacağını anlamayan yapışkan kadınlara uygulayabileceğimi öğrendim.

Henüz bakışlarımı tutabilecek biriyle tanışmadım.

Dawn Banner'a kadar.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve o içten, *saklayacak bir şeyim yok* bakışıyla beni izliyor. Alışılmadık derecede doğrudan ve

kaygımı, hayal kırıklığımı ve adını koyamayacak kadar akıllı olduğum başka bir duygumu harekete geçiriyor.

"Bak, tam olarak arkadaş olmadığımızı biliyorum." Sesi sessiz ama soğuk değil. "Ve Stinton Grubu'ndan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Bu kadarı asla değişmeyecek. Ama..." Nefis alt dudağını çiğniyor.

Siktir . Bana ilham verdiği bu kargaşadan kurtulmalıyım.

En azından bunu tek başıma yaşamayacağım.

"Benim için endişeleniyor musun Dawn?" Karanlık bir şekilde soruyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan masamın etrafında dolaşırken sabit bakışları dalgalanmaya başlıyor. Bakışlarındaki sertlik azalıyor ve biraz belirsiz bir şeye dönüşüyor.

Adımlarımı yavaş ve kararlı atıyorum. Eğer akıllı varsa ona zaman vereceğim. Onu daha iyi olurdu.

Yapamayacağımı tahmin etmeliydim. Bu kadın.

Kazaklı ve yüzü yağlı bir tanrıçanın baş ağrısı.

Sanki meydan okuması benim için bir tehditmiş gibi çenesini yukarı kaldırıyor. Sanki ona daha fazla işkence etmek istememe neden olmuyormuş gibi.

Önünde durduğumda parmaklarım hareketsizdi.

Dudaklarını büzüyor. "O Beth'in babasıydı."

"Bu yüzden mi duyar duymaz buraya koşun? Onun yüzünden mi?" Bu beni rahatsız ediyor. Yine aile sadakati ve adabına karşı savaşıyorum.

O sana ait değil, Max. Yeğeninin annesinin peşinden gidemezsin.

"Kaçtığımı kim söyledi?" Sesi havada yankılanıyor ama her zamanki ısrınganlığından yoksun. Yüksek sesle konuşuyor. Dürüst davranmıyor.

Biraz daha yaklaştım. Onun sıcaklığı beni sarıyor. için yalvaran içimdeki küçük sesi durduramıyorum.

Ona dokunmak için.

Parmakları kazağının içine kıvrılıyor ve bu, yakınlığımın onu etkilediğinin tek göstergesi. "Böyle olacağını tahmin etmiştim."

"Ne gibi?"

"Duygusuz." Dişlerini gıcırdatıyor. "Hiçbir şey seni incitemezmiş gibi davranacağını biliyordum. Sanki yıkılmamışsın gibi."

O konuştukça, ben de kapıyı kapatıp onu masama yaslamak istiyorum.

Önce kendimi o gülünç derecede dar tulumun üzerinden ona dokunurken görüyorum. Elime doğru eğilmesini ve öpücüğüme çılgılık atmasını sağlayacak kadar. Sonra düğmelerini açardım. Yakasındaki düğmeden başlayarak. Ve dudaklarımı, ortaya çıkardığı koyu teninin her santimine .

Tanrı olsun.

Sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi dudaklarını yalıyor. Sanki o da istiyor gibi.

Ona bakışlarım yoğunlaşıyor, yüzünden ağzına doğru kayıyor. Bana karşı olduğunu *hissedebiliyorum*. Yumuşak ve sert. Tıpkı onun gibi.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki eminim da duyuyordur. Akıntı kalınlaşıyor, bizi birbirimize bağlayan bir ip gibi etrafımızı sarıyor.

Nefes alıyor mu?

Anlayamıyorum. Sadece bana bakıyor, güzel, kalkık yüzü öpücüklerim için yalvarıyor. Nutku tutulmuş. Onu tanıdığımdan beri ilk defa dili bana doğru sallanmıyor. O nefis ağzını en müstehcen şeyleri haykırmak için kullanmıyor.

Elimi kaldırıyorum.

Parmak uçlarımı yanağından aşağıya doğru kaydırıyorum, elmacık kemiklerinin üzerindeki yağ lekelerini zar zor .

Sadece ufak bir dokunuş.

Ama bu beni çıplak hissettirmeye yetiyor. Vücuduma yayılan titremeleri göndermek, daha önce hiç hissetmediğim ezici bir sıcaklıkla alay etmek için.

Patlayıcı değil.

Eğer öyle olsaydı, üstesinden . Bana o havai fişekleri verecek birini bulabilir ve bunu sistemimden çıkarabilirim.

Hayır, Dawn kaynayan, sabit bir ısıdır.

Yavaş yavaş gelişen ve ne kadar kapana kısıldığınızı fark ettiğinizde artık çok geç olan türden.

"O kadar hızlı çıktın ki zahmet etmedin," diye homurdanıyorum. Sonra parmaklarımı geri getirip ona yağ lekesini gösteriyorum.

Gözleri neredeyse yüzünden fırlayacaktı.

Sanki denizde yüzerken kulağına su kaçmış gibi geri sıçrıyor ve başını sallıyor.

Ben de aynı şeyi hissediyorum.

Sisli. Sanki Trevor'ın hayalet hikayeleri o ürkütücü ormanlardan geçtim.

"Bana daha önce söyleyebilirdin."

Elimi yanıma bırakmadan önce başımı eğip onu dikkatle izliyorum. "Benimle bir yere gel."

"Nerede?"

Hayır demedi. Benim için üzüldüğü için mi? Trevor'ın öldüğünü düşündüğü için mi?

Tüm bunları kardeşim için yaptığı düşüncesi sırtımdan aşağı bir kova buz indiriyor.

Zalimce gülümsüyorum. Bu sıkıntının, sadece birkaç dakika önce içimi dolduran sıcak cazibeyi yok etmesine izin veriyorum.

"Oraya vardığımızda anlayacaksın," diyorum belli belirsiz. "Merak etme. Beth'i okuldan almak için zamanında dönmüş olacaksın."

Kaşları kahverengi gözlerinin üzerinde düşük bir şekilde duruyor. Beth'i düşünebilmeme şaşırmış görünüyor. Ya da belki de kendimden başka birini düşünmeme şaşırdı. Benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça belirtti.

Bilmediği şey ise Beth'i düşündüğüm. Şef Aimsley'nin doldurmasını istediği formda en sevdiği yemekle ilgili sorulardan daha fazlası vardı. Onu tanımak istiyordum ama Dawn'ın benden ve Stinton Group'taki herkesten nefret etmesi nedeniyle bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Seninle bir yere gitmek iyi bir fikir mi bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

Acaba aramızdaki gerginlikten bahsediyor?

"Yasadışı bir şey yapmayacağız." Masama doğru ilerleyerek telefonumu ve arabamın anahtarlarını masadan alıyorum. "Eğer buysa."

"şeylerin en küçüğü bu."

İçimden gülüyorum ve ona doğru eğiliyorum. " mısın?"

İçgüdüsel olarak bana kaşlarını çatıyor, gözleri yepyeni bir meydan okumanın aleviyle yanıyor.

"Black Beauty'yi sürmene izin vereceğim." Bir kaşımı kaldırdım ve anahtarlarımı önüne bıraktım.

Anahtarları elimden kaptı. "Pişman olma, Stinton." İmkansız.

Dawn Banner söz konusu olduğunda, pişman olacağım her türlü şeyi yapacağımı biliyorum. Ve her saniyesinden zevk alacağım.

* * *

ONU YARIŞ PISTINE YÖNLENDİRİYORUM VE GÖZLERİNİN BİR O YANA BİR BU YANA GIDIP GELMESİNİ İZLİYORUM.

ileri. Direksiyon başında rahat görünüyor ve içgüdüsel olarak Black Beauty'yi ustalıkla kontrol edeceğini bilsem de, onu o arka yolları şık bir şekilde kullanırken görmek tamamen başka bir şeydi.

Her şeyi yapar gibi araba kullanıyor.

Neredeyse vahşi bir kararlılık ve biraz da küstahlıkla. Bu kadın her zaman bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor.

Black Beauty'yi üçüncü vitesine attığında ona dokunmamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Tüm arabanın tepki verdiğini hissettiğinde çığlık attı. Dudaklarından dökülen kahkaha bana bazı şeylerin paradan daha değerli olduğunu hatırlattı.

Tehlikeli düşünceler.

Tehlikeli kadın.

Bana yaptığı bu büyü de ne?

İçten içe, bu ateşle oynamanın beni yakacağını biliyorum.

Yine de onu daha yakına davet ediyorum.

"Burası neresi?" Dawn sorar.

Büyük kahverengi gözlerindeki heyecanlı, hafif sarhoş bakışı inceliyorum, bu da yolculuğun onu iyi bir ruh haline soktuğunu ve beni o anda yarı tahammül edilebilir bulduğunu söylüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Parmaklarımı onunkilere bastırıyorum ve elim parmak eklemlerinin üzerinde gezinirken nefesinin nasıl kesildiğini fark ediyorum. Anahtarı elinden alıp çenemi pencereye doğru uzatıyorum. "Bir yarış pistindeyiz. Arkadaşım Hadyn sahibi."

"Yarışmak mı? Kederle böyle mi başa çıkıyorsun?"

Onun endişeli bakışını yakalıyorum ve bu beni neredeyse gülümsetiyor. Anelik yönü ortaya çıkıyor. Dawn'inki kadar korkutucu bir öfkeye sahip bir kadında bu kadar sevimli görüneceğini hiç düşünmemiştim ama işte buradayız.

"Sonunda benim için endişelendiğini itiraf mı ediyorsun?"

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Rüyada görürsün, Stinton."

Hayır, rüyalarımda endişelenmekten ve beni takip etmekten çok daha eğlenceli bir şey yapıyor olurdu.

Kahretsin, kendimi kontrol altında tutmakta zorlanıyorum ve Dawn'ı 'dokunma' kaidesi üzerinde tutmanın neden bu kadar zor olduğunu anlayamıyorum.

Arabadan iniyor ve kendinden emin bir şekilde önümde yürüyor. Bu kadın sinir bozucu. Çabuk sinirleniyor. Son derece inatçı.

Tutkulu.

Büyüleyici.

O kadar yoğun bir enerjiyle çatırdıyor ki, sadece varlığı bile odadaki her erkeğin dikkatini dağıtıyor.

Odaklan.

buradayken, Trevor'ın öldüğünü düşündüğü için önümden kaçarken nasıl yapabilirim? Her ne kadar değilmiş gibi davransa da onu önemsiyor diye mi?

Neredeyse bir taşla takılıyordum ve başını çevirdiği için utançtan kurtulduğuma seviniyorum.

Tribünlerin olduğu tepeyi aşıyoruz ve pist önümüzde uzanıyor. Bugün dışarıda birkaç araba var. Asfaltın üzerinde vızır vızır ilerlerken, virajları son sürat alırken motorlar alçak sesle kükrüyor.

Dawn ayak parmaklarının ucunda zıplıyor, esmer yüzünde heyecanlı bir gülümseme beliriyor. Rüzgâr buklelerinden birini alıyor ve omzunun üzerinden bana bakarken onu geriye savuruyor.

Lanet

olsun.

Yeterli.

Dikkatini dağıtma, Max.

Onu Trevor'ın eski sevgilisi ve şirketin sözcüsünden başka bir şey olarak göremiyorum. O sadece ondan istediğimi alabildiğim sürece işime yarıyor. Onunla uğraşabilmek için yanımda . Eğer Trevor yüzünden gardını düşürürse, bu kendimi fazla derine inmekten alıkoymak için daha da fazla sebep.

Hayır.

Ona karşı bir şey hissetmiyorum.

Ben .

Her ihtimale karşı, günün geri kalanında ona bir daha dokunmayacağım.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu?" Solumdan bir ses haykırıyor.

"Gördüğüm Max Stinton mı?"

". " Bir elimi kaldırıyorum.

"Peki bu kim?" Hadyn, Dawn'ı görünce durmak için bağılıyor. Parıldayan kahverengi gözleri ona hızlıca bir bakış atıyor, bu da beni hemen geriyor ama gözlerini tekrar kızın yüzüne dikeyor ve orada bırakıyor.

Yumruklarımı
gevşetiyorum.

Hadyn
yaşayabilir.

"Dawn Banner." Elini uzatıyor.

Onu alır ve sallır. "Sen..." Önce beni, sonra Dawn'ı işaret etti. "Sen Stinton Auto'nun sözcüsüsün. Kadın tamirci, değil mi?"

"Evet, kadının ve tamirciyim ama birinin diğeriyle pek alakası yok." Gülümsemesi kibar.

"Oh, doğru. Doğru." Hadyn beyzbol şapkasını kaldırıp geriye doğru başına yerleştiriyor. "Sadece ikiniz mi varsınız?"

"Vanya hâlâ iş için dışarıda," diyorum ona, çünkü asıl sorduğu .

"Oh." İç çekiyor. "Buraya oynamaya mı geldin?" Dawn bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

"Stinton?" Hadyn bir kaşını kaldırır.

Başımı salladım. "Buraya yarışmaya gelmedim. Sadece sürmek için."

"Ben ," diyor Dawn. "Eğer yarışmak istiyorsan."

Ona başımı sallıyorum. "Seni kim davet etti?"

"Sen yaptın." Geri kaçtı. "Beni buraya getirdiğinde."

"Tribünler rahat." Orayı gösteriyorum. "İşim bitene kadar bekle."

"Benden oturmamı bekleyemezsin, değil mi?"

Hadyn ikimizin arasına bakıyor, dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor. Sonra Dawn'a odaklanıyor. "Araba kullanıyor musun?"

"Bir iki şey biliyorum."

"Bu normal bir araba kullanmaktan farklı, Banner."

Kaşları birbirine çatıldı. "Farkındayım, Stinton. Eğer bir derse ihtiyacın varsa, sana bir ders verebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim."

Omurgamdan aşağı bir heyecan fırlıyor. Bana ne yaptı?

Hadyn, "Güvende olmak için arabada seninle birlikte birinin olmasını tercih ederim," diyor.

"Mükemmel." Ona yukarıdan aşağıya bir bakış atıyor. "Yapacaksın."

Hadyn'in yüzüne yayılan kızarıklık bana bunun planın bir parçası olmadığını söylüyor.

"Sen ve Stinton'ın aynı takımda olmanız gerekmez mi? Ne de olsa birlikte geldiniz."

Dawn kollarını göğsünde kavuşturup bana bakıyor. "Hayır, onun kışını tekmelemeyi tercih ederim."

Dudaklarım seğiriyor.

Gözleri tekrar Hadyn'e kayıyor. "Ben kullansam sorun olur mu?" "Uh... hayır."

"Güzel. Nerede üstümü değiştirebilirim?"

Hadyn sözsüz bir şekilde işaret ediyor ve Dawn yürüyüş yolunda süzülerek resepsiyon görevlisinin, salonun ve soyunma odalarının bulunduğu içeriye doğru ilerliyor.

O gider gitmez Hadyn bana doğru yaklaşıyor ve üst kolumu kavırıyor. "Ne zamandan beri kadınları buraya getiriyorsun?"

"O bir kadın mı?"

"Saçmalamayı kes, Stinton. Ona baktığın gözlerden, öyle olduğunu gayet iyi anlıyorsun."

Arkamı döndüm. "Hala pistte ne yapıyorsun? Şirkette olman gerekmiyor mu?"

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Tamam. Bana söyleme."

Çekip gidiyorum.

Yüzünde sinir bozucu bir sırıtışla beni takip ediyor. "Pistteyim çünkü bazı insanların aksine ben sağlıklı bir iş-yaşam dengesine inanıyorum."

"Yani her şeyi asistanına devrediyorsun, böylece kafanı dağıtabiliyorsun?"

"Bu yüzden mi Stinton Auto'nun sözcü modeliyle dolaşıyorsun? Şirket meseleleriyle ilgilenmeyi sevdiğin için mi?" Sesi anlamlı bir şekilde çatırdıyor.

Sertleştim. "Düşündüğün gibi değil."
"Ne düşünüyorum ben, Stinton Group'un kudretli varisi?"
Ağzımı açtım ve sonra . Hadyn'e Trevor ve Dawn'ın ilişkisinden .
"O pis zihninde ne olduğunu bilmek istemiyorum."
Hadyn çenesini ovuşturur. "Bunda iğrenç bir şey yok. Çok güzel bir kız.
Bu bir
gerçek."
"Ne?"
"Sözcü manken. Dawn. Çok çekici."
Kaşlarımı çattım. "Dikkat et, Hadyn."
"Ne? Ondan hoşlandığımı söylemiyorum. Benim zevkime göre biraz küçük. Kadınlarımın daha büyük olmasını tercih ettiğimi biliyorsun."
Gözlerimi deviriyorum. "Sadece giyin ve saçma sapan konuşmayı kes." "Senin adına sevindim."
Onu tersledim ve sakın kalmak için mücadele ederek salona girdim.
Hadyn isteyken soğuk ve ölümcül olabiliyor, ancak rahat olduğu insanlarla birlikteyken bu şapşal tarafı ortaya çıkıyor. Sadece beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum ama yine de Dawn hakkında konuştuğu için onu tokatlamak istiyorum.
Başımı sallayarak erkekler soyunma odasında kayboluyorum. Yarış takımım her zaman olduğu gibi dolabımda asılı duruyor. Vanya Noel için Hadyn ve bana kişiselleştirilmiş takım elbiseler vermişti. Her birimizin tulumunun arkasında annemin adı yazıyor. Gördüğümde neredeyse gözyaşı dökecektim.
Ben üstümü değiştirirken kapı çalındı. "Stinton, neden bu kadar uzun sürdü?"
"Neredeyse bitmek üzereyim," diye homurdanıyorum.
Hadyn güler. "Sakin bana takım elbisenin artık sığmadığını söyleme. Sana kuru üzümlü kurabiyeleri bırakmanı söylemiştim."
"Üzümlü fındık?" Dawn'ın ipeksi sesi, Hadyn'in gürültülü kahkahasının hemen ardından geliyor.
"İğrenç, değil mi? Ona ve Vanya'ya kurabiyelerin içinde meyve olmaması gerektiğini söylüyorum ama onlar sefalet içinde yaşamaya devam etmeyi tercih ediyorlar."
Dawn'ın kahkahası, kapıyı açabilmek için takım elbisemin geri kalanıyla neden oldu.
Ve o da orada.

Gülümsemesinde güneş ışığı. Gözleri parlıyor. Omuzları titriyor.

Yarış kıyafeti ona çok büyük geliyor ama kariyeri boyunca çok büyük tulumlar giymiş olmanın verdiği özgüvenle giyiyor. Kumaşın keskin beyazı teninin koyuluğunu güzel bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Aklım başımda olsaydı, Stinton Auto'yu düşünürdüm. ve DÜZENLEME a fotoğraf çekimi üzerinde ve yarış pisti. O görünüyor

O takım elbisenin içinde harikaydı ve dünyanın geri kalanı da öyle düşünürdü.

Aklım başımda olsaydı, Hadyn'le olan ilişkiyi nasıl en üst düzeye çıkaracağımı ve onun pisti ile Stinton Auto arasında nasıl bir ortaklık kuracağımı düşünürdüm. Dawn'ı da bunun yüzü yap. Onun yakınlığından yararlanın.

Ama iş yerine, onu tekrar nasıl gülümsetebileceğimi düşünmek zorunda kaldım.

Beni ona bakarken yakalıyor ve sırtışı sallanıyor ve sonra sönüyor. Gece yarısı rüzgarın söndürdüğü yalnız bir mum gibi yokluğunu hissediyorum.

Parmakları, yanına sıkıştırılmış kaskın etrafında sıkılaşıyor. "Olan biten her şey yüzünden sana yumuşak davranmayacağım."

"Neler oluyor?" Hadyn bana bakıyor.

Soruyu görmezden geliyorum. Dawn Trevor'ın 'ölümü' hakkında konuşursa Hadyn sorular sormaya başlayacak ve ben o sorulara cevap vermek istemiyorum. Henüz değil.

"Sadece tozumu yemeye hazır ol, Banner." Onun önüne geçiyorum.

Dudakları kıvrılıyor. Bana bakmak için başını arkaya yatırdı. "Sana haddini bildirmek için can atıyordum, Stinton. Böyle konuşmaya devam sana iyi davranmayacağım."

"Elinden geleni yap."

"Benim için bir zevk olacak."

Hadyn şaşkın bir ifadeyle bize . "... oluyor?"

Ona dokunma dürtüsü daha da güçlenmeden Dawn'dan uzaklaşıyorum. "Onu güvende tut, Hadyn."

Dawn'ın kaşları kalkıyor.

"Stinton Group ona çok yatırım yaptı. Tüm o paranın çöpe gittiğini görmekten nefret ediyorum." Gözlerim Dawn'a dikildi. "Bizi hastane yatağından tanıtamaz."

Dudakları kaşlarını çattı, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Boğazımı tıkayan bir duygu yumağı olmasaydı gülerdim.

Alay ediyor. "Bu kadar konuşma yeter, Stinton. Bunu pistte halledelim."

Hadyn yanımdan geçip Dawn'ı arabalara kadar takip ederken bana "*sana ne oluyor*" der gibi bakıyor. Sırıtişımı gizlemek için başımı eğiyorum ve peşlerinden koşuyorum.

Yarış başa baş gidiyor. Dawn'ın direksiyon başında çevik olması şaşırtıcı değil ama daha önce bu pistte hiç pratik yapmamıştı. Ondan saniyeler önce bitiş çizgisini geçiyorum.

Ek binadan çıkıyorum, zaferimi Dawn'ın yüzüne vurmaya ve belki de gözlerinin tekrar kızarmasını ve parıldamasını izlemeye hazırım. Ama kazananlar çemberinde beni bekleyen yüz Dawn'a ait değil. Hills'in.

"Burada olacağını biliyordum," diyor ciddiyetle.

Adrenalinim baloncuklara dönüşüyor ve rüzgarla birlikte kayboluyor.

"Sorun ne?" Hafif nefes nefese soruyorum.

Başını sallıyor. "Bir şey oldu."

Hills'in kasvetli yüz ifadesini izlerken, gözlerimi neden Stinton Group'tan ayırmadığımı hatırlıyorum. Dawn Banner bir dikkat dağıtıcı. Güzel bir dikkat dağıtıcı, elbette. Ama artık gerçek dünyaya dönme vakti geldi.

BÖLÜM 9

TREN YOLU BLUES

DAWN

Umarım Max Stinton tabutunu çoktan seçmiştir çünkü onu mezara erken göndereceğim.

"Nereye gidiyorsun?" Hills'in arkasından hızlı adımlarla uzaklaşırken arkasından bağıriyorum.

Max bana "Evde kal ve internetten uzak dur" diye bağırdı.

"Ne?"

"Hadyn, onu eve götür!" Max homurdanıyor.

" oluyor?" Bir heykele bağıriyor da olabilirdim çünkü Max bir bakış bile atmadan tepeye doğru koşmaya başladı. Ve ona yetişemeyen şu kısa bacaklarıma lanet olsun.

Alarm bastığında arabası cıvıldıyor. Yavaşça ön koltuğa kayar.

Ne haltlar burada?

"Hey!" için çabalıyorum.

Max arabayı çalıştırdı, telefonu kulağına dayalıydı. Ön camının dışındaki bir sivrisinek gibiyim, hafif rahatsız edici ama genel olarak önemsiz.

Ooh.

Kayıtsızlığı beni .

Kafasına atabileceğim bir taş bulmak için etrafıma bakındım. Etrafta hiç yok. Ne yazık ki.

Ter yanağımdan aşağı akıyor. Yarış arabası çok sıcaktı ve kask saçlarıma hiç iyi gelmemişti. Afro saçlarım kabarmaya ve yüzümün etrafında kalın buklelerden bir bulut oluşturmaya başladı.

Pencereden Max'e bakıyorum, camı indirmesini ve en azından neler olup bittiğini açıklamasını bekliyorum. Bunu yapmadığında şaşkınlık omuzlarıma yapışıyor. Kasıtlı olarak ve acımasızca ben orada yokmuşum gibi davrandığında ise öfkeye dönüşüyor.

Bu egoist manyak.

Ruh halim bozuldu. Yarışta beni yenmesi ve ondan daha iyi olduğuma dair sözlerimi yemeye zorlaması kesinlikle yardımcı olmuyor

Direksiyonun arkasında.

Elbette, adil şekilde kazandı.

Ama beni ıssız bir yere götürdükten sonra, normal bir insan gibi kardeşinin yasını tutmak yerine arabayla dolaşmak için kaçıp gitmek biraz fazla kaba değil mi?

Bunların bir kısmı benim hatam. Bunun farkındayım. Trevor'ın öldüğünü duyduğumda her şeyi bırakıp aceleyle ofisine gittim çünkü...

Çünkü...

Şu *anda* ne yapıyorum?

Hills'in kamyonetinin Max'in lüks aracının arkasından yola çıktığını gördüğümde toz bulutuna pis pis bakıyorum. Bir saniye içinde ikisi de park yerinden çıkıp tepelere doğru yol almaya başladılar.

Gitti.

Beni gerçekten ıssız bir yerde bıraktı.

Şu ahmak. Beyin özürlü. O iğrenç, kocaman hıyar.

Evet, onu öfkemle boyamak için aptalca ve yeni yollar icat ettiğimde kesinlikle geri dönüşü olmayan noktayı geçtim, ama kendimi onun seviyesine düşmekten alıkoyamıyorum. Beni olgunlaşmamış ve küçük biri olmaya itiyor.

Ayakkabılar arkamda gıcırıyor ve ben dönüyorum. Hadyn kaskını çıkarıp başını sallıyor. Parlak saçları sanki bir şampuan reklamı çekiyormuş gibi geniş alnının etrafına mükemmel tutamlar halinde dökülüyor.

Yontulmuş çenesi ve alev alev yanan süpernovalarla yarışabilecek parlıtlı çikolata gözleriyle Hadyn'in ne kadar muhteşem olduğunu inkar etmek mümkün değil. Gülümsemesinin bir kadını mum gibi eritebileceğini de inkar edemeyiz.

Eğer Max'e bu kadar kızgın olmasaydım, belki de gösterişli playboy prensinin bana bakışı gururumu okşardı.

Ne yazık ki Max yine saldırdı ve ondan başka bir şey düşünemiyorum.

Grumpasourus rex.

Hâlâ ona yedi yaşındaki çocuğumun bile utanacağı aptalca isimler mi uyduruyorum?

Evet, evet

öyleyim.

Umurumda

mı?

Ben kesinlikle .

Bir yanım Hadyn'e Max'in arabasını takip etmesini söylemek istiyor. Böylece yaygaranın neden koptuğunu görebilecek ve hoşnutsuzluğumu yüz yüze dile getirebilecektim. Bu onu kızdırır mı?

Umarım öyledir.

Onu kızdırma düşüncesi bile içimin zevkle kıvrılmasına neden oluyor.

Max Stinton'a haddini bildirme takıntım neredeyse sapkınlık boyutunda.

Yaptığı her şey beni sinirlendiriyor.

Hangi sebeple, onu bile *bilmiyorum*.

"Sanırım artık üstümüzü değiştirmeliyiz." Hadyn salonun ön kapısını işaret ediyor.

Ters yöne dönüyorum ve park yerine bakıyorum.

Gerçekten bir sorun mu var?

Adrenalinim azaldıkça şüphelerim de .

Max kardeşini kaybetti. Ya babası bu haberi duyduktan sonra şok geçirip yere yığıldıysa? Ya Trevor doğal nedenlerle değil de daha kötü bir şekilde öldüyse ve polis onun ölümünü araştırmak istiyorsa?

Max iyi mi?

Bu düşünce zihnimi kurcalıyor ve zonklayan endişe beni rahatsız ediyor.

Max için üzülüyorum.

Bunu asla yapmazdım. Bu bir rehinenin kendisini kaçıran için üzülmesi gibi olurdu.

Stockholm Sendromu sevimli değil. Ama...

Ve, demek istediğim, bu büyük bir *ama*, şok edici bir aile çilesinden geçiyor.

Onu bu işten sıyırmak *istemiyorum* ama sıyracağım. Bu seferlik.

Derin bir nefes alarak Hadyn'e dönüyorum. "Neler olduğunu bilmiyorum ama seni dışarıda bırakmak istemiyorum. Bir taksi tutacağım."

"Oh hayır, Bayan Banner." "Bana Dawn de."

"Dawn." Başını sallıyor. "Max seni eve götürmemi istedi." "Max Stinton beni kontrol etmiyor."

"Başımı vücudumun üzerinde tutmak istiyorum ve senin y r mene izin verdiğimi öğrenirse orada kalmayacak." Hadyn bana eliyle işaret etti. "Ben sürüngen değilim. Pinky yemin ederim."

Gülüyorum.

"Ayrıca, bu bana seninle sohbet etme şansı verecek."

"Uh-oh. Ne hakkında sohbet?"

Gizlice gülümsüyor ve bir kaşını hafifçe kaldırarak çenesini salona doğru uzatıyor.

Soyunma odasında yarış kıyafetini çıkarıp tulumun içine giriyorum ve düğmeleri hızlı hareketlerle kapatıyorum. Dışarı  ıktığımda Hadyn beni bekliyordu. Beni etkileyici bir eski model arabanın güneş işığında pırıl pırıl parladığı otoparka götürüyor.

Hayranlığımı gizleyemiyorum ve o da bunu fark ediyor. "Güzel, değil mi?"

Dürüst olacağım. Paraya bu zenginler kadar önem vermiyorum ama bir gün böyle bir güzelliğe sahip olabilmeyi umursamazdım.

"Onun için de bir adın var mı?" Ben soruyorum.

" ok mu?"  enesini kaşıyor. Sonra parlıyor. "Siyah Güzel'den mi bahsediyorsun?"

"Evet."  st  açık arabayı inceledim. Kaputun altında güçlü olmalı. V8 motor mu? Gözlerim arabada kalıyor ve sesim saygıyla  ukurlaşıyor. "Arabalara isim vermenin zenginlere özgü bir şey olduğunu sanıyordum."

"Hayır, bence bu Max'e özgü bir şey." Gülüyor. Sesi kalın ve gerçek. Ama altında da bir şey var.  elik. Nükleer bir sığınağı kaplayan güzel bir bahçe gibi.

Kaygısız doğasının kenarında bir keskinlik gizleniyor ve bu bana Max ile neden anlaşabildiklerini anlatıyor. Hadyn sorumsuz bir varis *gibi* görünebilir ama alev alev yanan kahverengi gözleri bana bunun taktığı bir maske olduğunu söylüyor. Mahkemeye  ıktığında Stinton kadar soğuk ve kararlı olabilir.

Arabaya tırmanıyorum ve restore edilmiş iç mekana bakıp ıslık  alıyorum. Bu bebeği hayata döndüren her kimse, orijinal üreticiyle aynı malzemeleri kullandığından emin olmuş. Detaylara gösterilen  zen

Hadyn'in ciddi kişiliğine daha fazla vurgu yapıyor. Gösterişli olmaya ve servetlerini etrafa saçmaya önem veren insanlar arabayı orijinal malzemelerle restore etmek için yatırım yapmazlar. Çoğu insan ilk bakışta farkı anlayamaz ama ben anlayabiliyorum.

Ve bu bana onun hakkında çok şey anlatıyor.

Max'in arkadaşına olan saygım birkaç metre daha arttı.

Hadyn bana beklenti dolu bir bakış attı.

İlk başta benimle flört mü ediyor düşündüm. Sonra emniyet kemerimi takmadığımı fark ettim.

"Özür dilerim." Yerine sabitlemek için acele ediyorum.

"Sorun değil." Vites kolunu çeker. "Bebeğime hayranlıkla bakıyorsun. İstediğin kadar vakit geçirebilirsin."

"Bu muhteşem. Kusursuz bir zevkin var."

"Hayattaki güzel şeylerin değerini bilen kadınlardan hoşlanırım." "Bu etiketin benim için geçerli olduğunu sanmıyorum."

"Hayır mı?"

"Tek bildiğim arabalar."

"Bu Max'in dikkatini çekmek için fazlasıyla yeterliydi."

Kıvranıyorum. Bir şekilde Hadyn'in Stinton'la olan ilişkimin etrafında dolanmaya çalışacağını biliyordum. Sanki ortada bir ilişki varmış gibi.

Ki öyle bir şey yok.

Max Stinton benim patronum. Benim şeytani derebeyim.

Küçük Denizkızı'nda bacaklarına karşılık Ariel'in sesini alan deniz cadısı gibi.

Kötü bir anlaşmanın diğer ucu.

Başka bir şey değil.

Lazer odaklı gözleri birkaç nefes nefese saniyeliğine dudaklarıma beni ürpertse bile.

Derin ve sert sesi kalbimi gitar telleri gibi titretse bile -ister bana hırılıyor olsun, ister dikenli hakaretlerime kendi hakaretleriyle karşılık veriyor olsun.

Süslü takım elbiselerinin ve pahalı saatlerinin bile yumuşatamadığı sert bakışları ve keskin bakışlarıyla uzun ve korkunç bir Viking'in soyundan geliyor gibi görünse bile.

Beni deli ediyor.

Her üç saniyede bir cinayeti düşünmeme neden oluyor.
Derimin altına giriyor.

... peki Hadyn neden benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana bakıyor?

Sinir bozucu.

Sinir bozucu biri.

Max'le iyi anlaşmalarına şaşmamalı.

Tekrar yola odaklandığında dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Sence Max'in sana baktığında gördüğü tek şey bu mu? İş mi?"

"Oldukça açık, değil mi?" "Belli olan ne?"

"İnsanlar onun umurunda bile değil. Biz onun için insan değiliz. Bizler sadece dolar işaretleri ve kendi kötü şöhretli amaçları için çekebileceği ipleriz."

Hadyn başını arkaya atar ve güler. "Tamam, şimdi anlıyorum."

"Neyi?"

"Sana bu kadar ilgi duymasının bir başka nedeni de bu. Max acımasızca dürüst kadınların yanında macuna dönüşüyor."

Kıvranıyorum. " bir şey değil."

"Nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Sen ve Max tamamen bilgisiz görünen tek insanlarsınız."

Kaşlarım birbirine kenetlendi. "Bak, hikâyenin tamamını bu kadar kendini beğenmiş olmazdın."

"Ve eğer Max'i tanısaydın..." Başını sallıyor. "Yapmak istemediği şeyleri yaparak zamanını boşa harcamaz."

"O kadarını bana söylemek zorunda değilsin." Max Stinton'ın efsanevi inatçılığını kendi gözlerimle gördüm. Fikrini değiştirmeye çalışmak bir dağı itmeye benzer. Tam bir zaman kaybı.

"Stinton Group'u seviyor." Hadyn'in kaşları boğucu kahverengi gözlerinin üzerine düşüyor. "Beni ve Vanya'yı endişelendiren saplantılı bir aşk gibi. Ama onu mutlu eden şey bu, o yüzden karışmıyoruz. Son zamanlarda daha da kötüleşti. Hiç durmadan çalışıyor çünkü başka bir şey yapmayı bilmiyor. Kendini ofisine kilitlemesi ve haftalarca çıkmaması normal."

Günlerdir duş almamış ve tıraş olmamış iğrenç Max Stinton'ı hayal etmeye çalışıyorum. Ondan iğrenmeyi bekliyorum ama aptal hayal gücüm doğru düzgün çalışmıyor bile.

Sakalina yemek yapışmış ve gözleri torbalarla kararmış bir serseri görmek yerine, görkemli bir saat beş gölgesiyle buruşuk ve dağınık bir Max Stinton görüyorum, gömleğinin kolunu parmaklarına kadar inen erkeksi damarları ortaya çıkarmak için geriye doğru kıvrırken seksi kolları sergileniyor.

"Ofiste olmadığı zamanlarda bile her zaman Stinton Grup işleriyle ilgilenir." Hadyn dikiz aynasına bakıyor. "Stinton Group'la yatar, Stinton Group'la kalkar. Ama o yarış pisti... Stinton Group'la hiçbir ilgisi olmayan tek yer orası. Max'in kendini soyutlayıp rahatlayabileceği ve onu ezen tüm sorumlulukları unutabileceği tek yer. Kişisel bir yer. Kutsal bir yer. Stinton Grubu'nu oraya getirmiyor. Stinton Group'la ilişkilendirdiği *hiç kimseyi* oraya getirmiyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Ne olmuş yani?"

"Yani sadece iş yapmıyorsunuz." Hadyn bir kaşını kaldırdı. "Eğer öyle olsaydın, garanti ederim bugün o yola adımını atmazdın."

Serin avuçlarımı aşırı ısınmış yanaklarıma bastırarak kendimi objektif kalmaya zorluyorum. Hadyn, Max kadar soğuk olmayabilir ama belli ki benimle uğraşmaya çalışıyor.

Bu zengin insanların normal insanları terörize etmesinin nesi var?

"Ne demeye çalıştığınızı bilmiyorum ama bahsettiğiniz Max ile hiç tanışmadım. Benim çevremde o..."

"Kaba mı? İğrenç mi? Talepkar?"

"Yukarıdakilerin hepsine evet."

"Sert adam rutini tamamen bir rol. Hiç yıkılmıyormuş gibi davranıyor." Hadyn gözlerini deviriyor. "Ya da hiç umursamıyormuş gibi. Ama bu doğru değil. O sadece..."

"Sadece ne?" Max'in iğrenç alışkanlıklarını nasıl savunacağını görmek için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Hadyn parmaklarını direksiyona gömdü. "Annesi öldüğünde dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Stinton Group'un sahip olduğu tek şey olduğunu düşündü ve kendini tamamen bu işe verdi. Max'in olayı... verdiği şeylere yüzde yüzünü ve yüzde onunu verir. Onun için ikisinin arası yok. Ve içinde bulunduğu durum

O öldükten sonra... 'Başka kimse bana yaklaşılamaz' gibi sert bir rutine dönüştü."

Sözleri Max Stinton'a karşı duyduğum mutlak tiksintiye yumuşak bir şekilde çarpıyor. Garip bir şekilde dengesiz hissetmeme neden oluyor.

Tüm bu kötülüğün altında atan bir insan kalbi var mı?

Hayır. Olamaz.

Hadyn'in Max'i bir kardeş gibi sevdiğini söylemek zor değil. Max onu kızdıracak bir şey yapsa bile, Hadyn bunu başından savabilecek bir tip. Ve Max'in en değerli şeylerini yem olarak sallandırarak onu zorlayamayacağı kadar zengin.

Bu açıkça önyargılı bir görüş.

Max Stinton'ın annesini kaybettiğini düşündüğümde hissettiğim acıyı görmezden geleceğim.

Bu acıyı babamı kaybettiğimde dünyanın nasıl yıkıldığıyla ilişkilendirmeyeceğim.

Max ve ben aynı değiliz.

O benim sempatimi hak .

Bacaklarımı çaprazlayıp saçlarımı kulağımın arkasına topluyorum. "Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama içimde Max Stinton'ı anlamak isteyen tek bir parça bile yok. Aramızdaki tek şey işveren-çalışan ilişkisi." *Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bu uzun sürmez.* "Bugün beni neden yarış pistine bilmiyorum ama sizi temin ederim ki beni saygı duyduğu biri olarak gördüğüne dair büyük bir işaret değil. Aslında, daha dün-"

Telefonum çalıyor ve beni Max Stinton'ın tüm kusurlarını zorba, soğuk kalpli CEO'lar üzerine bir Power Point sunumu gibi tek tek sıralamaktan kurtarıyor.

Eğiliyorum ve telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum. Hareketlerim acil ve sert.

Eskiden telefon çağrılarını görmezden gelen biriydim, özellikle de bir araba üzerinde çalışırken. Bir keresinde Beth'in kreşinden gelen bir aramayı kaçırdım ve bunun bir daha asla başıma gelmeyeceğine yemin ettim.

"Affedersiniz," diyorum Hadyn'e, telefonu işaret ederek. Başını sallıyor ve aramayı kabul etmemi bekliyor.

Cihazı kulağıma dayadım. "Sunny."

"Dawn, iyi misin? Güvende misin?"

"Elbette iyiyim." Hadyn'e bakıyorum. İri yarı ve geniş omuzlu ama bir tehdit gibi görünmüyor. Tabii şu muhteşem Ted-Bundy seri katillerinden biri değilse. "Bir arkadaşımın birlikteyim."

"*Tanrıya şükür.*"

"Neden? Ne oldu?" Doğruluyorum. "Beth mi?"

"Dawn, internetin her yerinde sen varsın."

Koltuğuma yaslandım ve inledim. "Biliyorum."

Şu itibaren kahvaltıda cep telefonunu yasaklıyorum. Yedi yaşındaki çocuğumun sabah ilk iş olarak beni sosyal medyada istemiyorum. Bu sağlıklı olamaz.

"Öyle mi?" Sunny tıslıyor. "Nasıl bu kadar sakınsın?"

"Bunun için kayıt yaptırdım sayılır." Bir nefes verdim. "Yani, insanların kadın teknisyenlere nesli tükenmekte olan bir tek boynuzlu at türü gibi davranmasını beklemiyordum ama sanırım benim gibi birine ilham verebildiğim için mutluyum. Tüm yaygaraya geliyor."

Hadyn

gülümsüyor.

Ben de

gülümsüyoru

m.

"Hayır, Dawn. Bu ilham verici, 'yaşasın kadınlar' türünden bir vızıltı değil. Bu... bu tamamen başka bir şey."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sertleşiyorum, omuzlarım yavaşça kulaklarıma doğru yükseliyor.

Biri kötü bir yorum mu bıraktı? Muhliflerin eninde sonunda bir kadının yerinin mutfak olduğu konusunda bağırarak için ağaç kovuğundan çıkacağını biliyordum. İnternet, kendi hayatlarıyla ilgili hayal kırıklıklarını başkalarını aşağılayarak gidermek isteyen insanlar için bir üreme alanıdır. Eğer erkekler yüzüme karşı kaba davranacak kadar cesursa, bir bilgisayar ekranının anonimliği ardında özellikle gaddarlaşırlar.

Önemli değil.

Kimse kızımı tehdit etmediği sürece, her şeyden sağ çıkabilirim.

"Kızım..." Sunny yavaşça nefes alıyor.

Sesinde bir ciddiyet notası duyuyorum. Bu çağrı, oto tamirciliği yapan bir kadın hakkında sızlanan birkaç klavye savaşçısından daha fazlasını içeriyor gibi görünüyor.

Nefesi kesiliyor. "Mila DuBois'in videosunu görmedin mi?"

"Mila?" İsim dilimin üzerinde geziniyor, tam olarak ulaşamadığım bir aşinalıkla beynimi gıdıklıyor. Sonra aklıma geldi. "Oh, bugün için çalıştığımız ünlü. Ne olmuş ona?"

"O..." Sunny kendi sözlerini kekeliyor gibi görünüyor. "Nasıl bilmezsın? Orman yangını gibi yayılıyor."

"Bu öğleden sonra meşguldüm." Kaşlarını çatmaya ve tek satırlık küstah laflar etmeye meraklı, soğuk kalpli bir buz kralı ile yarışmakla meşguldüm. "Mila ne dedi?"

"Sana videoyu göndereceğim." Duraksıyor. "Belki de ."

"Sunny."

"Yapacağım ama yorumları okumanızı tavsiye etmem, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkürler." Kalbim küt küt atıyor.

Bu kadar ne var?

Hafifçe titreyerek Sunny'nin paylaştığı bağlantıya tıklıyorum. " oluyor?" Hadyn soruyor.

"Bilmiyorum. Görünüşe göre Mila Dubois ile bir şeyler olmuş."

"Ünlü mü?"

Başımı sallıyorum ve elmacık kemikleri fırçalanmış, kırmızı dudaklı yıldızın videosuna odaklanıyorum.

Mila kameraya bakıyor. Sesi yüksek ve tizdir. *"Hey, choo-gums."* Yüzüne yapışmış chia petleri gibi görünen çılgın uzun kirpiklerini kırıştırıyor. *"Buraya gelip bugün neler olduğunu anlatmam gerekiyordu."*

Düzenli bir sosyal medya hikaye zamanı. Şimdiye kadar çok iyiydi.

"Setteydik, değil mi?" diye dudaklarını şapırdattı, *"arabamı tamirhaneden yeni almıştım. Küçük Kiraz'ımın, üstü açık arabama böyle diyorum, daha iyi olacağını düşünmüştüm. Çünkü o kadın tamirci kız hakkında çok iyi şeyler duyuyordum ve düşündüm ki,"* soluk bir elini kaldırarak bileğindeki narin çapa dövmesini gösteriyor, *"kız gücü, anlıyor musun?"* Kıkırdaması o kadar yumuşak ve plastik ki muhtemelen birinin popo implantı olarak işe yarayabilir. *"Ama şöyle bir şey var çocuklar, Küçük Kiraz dükkândan döndüğünde de aynı sorunları çıkardı. O*

bir klip çekiminin tam ortasında kapatıldı. Nerede olduğunu asla tahmin edemezsiniz..."

Kalbim göğsümde durdu.

Kapandı mı?

"Bir tren rayının üzerinden geçerken. Yalan bile söylemiyorum, çocuklar." "Çocuklar" kelimesini uzatıyor, böylece tıslama gibi bir ses çıkıyor. "Aynı sorunu verdi ve sonra kapandı. Tam da bir tren gelirken. Bu yüzden herkes tren geçmeden önce onu yoldan çekmek için acele ediyordu. Tren geçmesin diye itmeye çalışıyorlardı... bilirsiniz. Ama bir türlü karşıya geçirememişler." Saçlarını parmaklarının etrafında döndürüyor. Gözleri kocaman ve anlattığı hikayeye kendini kaptırmış gibi görünüyor çünkü ifadeleri giderek da abartılı bir hal alıyor. "Şaka bile yapmıyorum çocuklar. Görüntüler ve her şey var. Tren ona doğru hızla geldiğinde Küçük Kiraz'dan kaçmak zorunda kalmışlar. Ki bu iyi bir şey, biliyor musunuz? Kimsenin ölmesini falan istemem."

Göğsüm gittikçe .

Artık konuşmasını bile komik bulmuyorum.

Tek görebildiğim, atölyede baş teknisyene sorunun şanzımanda olmadığını söylediğim o an.

"Evet, daha sonra ne olduğunu size görüntülerin göstermesine izin vereceğim." Mila kameraya bir telefon tutuyor. Arabasının tamponuna çarpan bir trenin görüntüleri beni dehşete düşürüyor. Ağzımı kapatıyorum ve geri çekiliyorum. Ekranda, arabasının arka tarafı bir akordeon gibi buruşuyor ve sonra bir daire çizerek uçuyor, neredeyse yerleştirilmiş video ekipmanını biçiyor.

"Neyin yanlış gittiğini bilmiyorum. Bu pahalı yeni araba parçası için para ödedik. Binlerce dolara mal oldu. Ama bu konuda cimri değildim. Arabamın daha iyi çalışmasını sağlayacaksa, her neyse dedim. Ama yine de." Üzüntüyle başını sallıyor. "Bana bu tamircinin yasal olduğunu söylediler, ama merak etmeye başladım, biliyor musun? Çünkü bebeğime baksana? Bu sabah iyiydi ama şimdi her yeri yara bere içinde." Mila emir üzerine gözyaşı döküyor. Güzel mavi gözlerinde parıltıyor ve onu yağmurda bırakılmış bir köpek yavrusundan daha acınası gösteriyor. "Hayal kırıklığına uğradım çünkü tek istediğim arabamın düzgün çalışmasıydı. Bunu bile yapmadılar." Gözyaşları

daha hızlı düşmeye başlar. "Özür dilerim. Bu konuda daha fazla konuşabileceğimi sanmıyorum. Çok üzgünüm." Mila telefonunu kapıyor ve videoyu aniden sonlandırıyor.

"Bu çok dramatikti," diye mırıldandı Hadyn.

Soğuk bir ürperti boynumun altından başlayıp mideme doğru iniyor. "Hadyn, beni garaja götür."

"Max seni eve götürmemi istedi." Telefonuma bakıyor. "Ve nedenini anlamaya başlıyorum. Mila Dubois az önce seni gündem konusu yaptı. Araba dükkânı magazin gazeteleriyle dolup taşacak-"

"Umurumda değil."

"Ama-"

"Sana söyledim. Max beni kontrol etmiyor ve magazinciler de beni rahatsız etmiyor. Şimdi ya beni oraya götürürsün ya da bu arabadan atlayıp otostopla şansımı denerim."

Hadyn yüzümü inceliyor ve muhtemelen tehdit için iyi olduğuma karar veriyor çünkü frene basıp U dönüşü yapıyor.

Videonun görüntülerini tekrar izlerken alt dudağımı çiğniyorum. Mila arabasının da aynı belirtileri gösterdiğini söyledi. Bu da şanzıman konusunda haklı olduğumu kanıtlıyor. O parçanın değiştirilmesi arabanın neden olan koşulları gerçekten düzeltmemişti.

Öfke damarlarımda parlak ve sıcak bir şekilde yanıyor. Ya biri yaralansaydı? Ya mürettebattan biri bozulan arabayı rayların dışına iterken ayağı takılsaydı ve tren birinin oğlunu ya da kızını gözleme gibi dümdüz etseydi?

Bu öfkeyi kime yöneltmem gerektiğini bilmiyorum - sözlerimi tereddüt etmeden reddeden baş teknisyene mi yoksa o teknisyeni ilk etapta onarımdan sorumlu tutan patrona mı?

Suçlama oyunu oynama, Dawn. Önce sorunu çözmelisin.

Telefonum titriyor.

Eve gitmek güvenli mi? Çiftlik evinde saklanmak ister misin?

Ben iyiyim. Ne yapabileceğime bakmak için araba dükkânına gidiyorum. Sen bu işi kadar Beth'e biz bakarız.

Bir minnettarlık seli neredeyse beni boğacaktı. Sunny ve Darrel çok istikrarlı ve tutarlı arkadaşlar oldular. Neredeyse benim

Kızımın Bailey ile olan bağlantısı benim de kendime ait bir cennete girmemi sağladı.

yatıya kalabilir.

SUNNY: Ayrıca Darrel avukat tutmamızı isteyip istemediğini sordu. BEN: Avukatlar mı?

Avukatlara ne için ihtiyacım olacak?

Kötü yorum yapan insanları dava etmek için. Alistair'in hızlı aramasında bir sürü kana susamış var.

Hadyn boğazını temizler. "Bu konuyu açmak için doğru zaman olmayabilir ama Max arıyor." Gösterge panelinin yanındaki beşikte duran telefonuna başıyla ediyor. "Muhtemelen seni kontrol ediyordur."

"Cevap verme," diye mırıldanıyorum dikkatim dağılmış bir şekilde videonun altındaki yorumlara göz atarken.

Gördüğüm şey neredeyse ciğerlerimden nefesimi çalıyor.

Arabasının frenlerini keselim, bakalım hoşuna gidecek mi? O gerçek bir tamirci mi?

Fahişe.

Bunun bir aldatmaca olduğunu biliyordum. Stinton Group, tüm insanları kandırdı.

Biz.

İşte bu yüzden bir erkeğin işini yapacak kadınlara güvenmiyorum. Hayal kırıklığına uğradım. Onu gerçekten destekliyordum.

Sence Mila Dubois'ı bilerek mi öldürmeye çalıştı?

Ouch.

Daha önce hiç böyle bir düşmanlıkla karşılaşmamıştım. Bunlar Kelimeler minyatür bombalar gibi yüzümün her yerinde patlıyor.

Elbette, insanların kötü fikirleriyle mücadele ettim, ancak azmimle olmasa da yeteneklerimle çoğunu kazandım. Bu farklı. Bu daha acımasız. Adil değil.

"Ne okuyorsun?" Hadyn dikkatle soruyor.

Duygularımla boğuşurken parmaklarımı telefona gömüyorum.

Her zaman güçlü olan olmak berbat bir şey.

Bu, istediğinde gözyaşlarına boğulamayacağım anlamına geliyor.

"Sanırım bilmiyorsun ama internetteki insanlar korkunç olabiliyor." Bana baktı. "Vanya büyük beden bir süper model. İnsanların Vanya'ya kaç kez kötü yorum bıraktığını sana anlatamam.

fotoğraflarının altında. Bu iğrenç bir şey. Tanımadıkları biri hakkında gerçekten her şeyi söylüyorlar."

"Senin moral konuşmana ihtiyacım yok.

Ben iyiyim." "Dawn."

"Ben *iyiyim*." Kalp kırıklığımı, korkumu ve sessiz, savunmacı öfkemi içime atıyorum.

Parmaklarım gevşiyor ve telefondan uzaklaşıyor.

Önce tamir et.

Kendimi savunmadan önce onu tekrar bir araya getirmeliyim. Telefonum çalmaya başladı.

Ben Stinton.

reddediyorum.

Hadyn fark ediyor ve kaşlarını çatıyor. "Az önce bir boğayı dürttüğünü biliyorsun, değil mi? Senin iyi olduğunu ve bu karmaşadan uzaklaştığını duyana kadar peşini bırakmayacaktır."

"Max Stinton'ın yaptıklarının benimle hiçbir ilgisi yok."

"Muhtemelen bu konuda çok öfkeli."

"Elbette öyle. İnsanlar yine Stinton Grubu'na saldırıyor." Hadyn benden tamamen umudunu kesmiş gibi iç geçiriyor.

Umurumda değil.

Şimdiden çözümlerimi gözden geçiriyorum.

Her şeyden önce, o arabayı dükkanıma geri getirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Mila Dubois profesyonel kariyerimin her yerine nefret kusuyor ama Henry'ye yanlış yolda olduğunu söylemem dünyanın umurunda olmayacak.

Mila Henry'yi çağırmadı.

Beni çağırdı.

Stinton Oto'nun yüzü olduğum için herkes hayal kırıklığına uğradı.

Bu şekilde bitemez.

Karşı koymalıyım.

Gerçekten ne yapabileceğimi kanıtlayacağım.

Hadyn arabayı oto tamirhanesinin önünde yavaşlatıyor ve garajın etrafında toplanan fotoğrafçıları fark ediyorum. Clint ve diğer tamirciler , gitmelerini sağlamaya çalışıyorlar.

Suçluluk duygusu karnıma sertçe çarpıyor. Bu adamların çoğu sadece aileleri için düzenli bir maaş çeki getirmek isteyen çalışan insanlar. Bu sirke katılmadılar. Yüzlerine kamera tutulmasını istemediler, benim yüzümden hayatlarının mikroskop altına alınmasını istemediler.

Pişmanlık beni koltuğuma mıhladı.

Küçüklüğümden beri 'özel' olduğum fikrinden nefret ederdim. Araba tamir etmeyi seven bir kadın olduğum için farklı muamele görmek istemiyordum. Erkeklerin beni gördüklerinde omuz silkmelerini istedim. Müşterilerin beni sözüme inanmalarını istiyordum. Karbüratörleri ve gaz kelebeği konum sensörlerini bilmem önemli bir şey değilmiş gibi davranmalarını istedim.

Ama değerlerimden ödün verdim. Kim olduğuma ve neye inandığıma sımsıkı sarılmak yerine, kendimi halkın gözünde yüceltmek için bu tavşan deliğine girdim.

Şimdi de Clint bu karmaşanın içine sürükleniyor. Tüm iş arkadaşlarım gazetecilerin garaja girmesini engellemeye çalışıyor. Ve tamirci olmak isteyen kızlar bir başka gerilemeyle karşı karşıya kalacaklar çünkü erkekler oto tamir dünyasında ciddiye alınmaya çalışan bir kadın gördüklerinde bu skandalı düşünecekler.

Bunu düşünme, Dawn. Şimdi yıkılamazsın.

Gözyaşlarımı yutuyorum ve arabanın koluna uzanıyorum.

Hadyn kaşlarını çatır. "Dawn, bunu yapmanı gerçekten önermiyorum. Gazetecilerin nasıl gördüm. Nüfuz sahibi ünlülere karşı bile kan kokusu alan köpekbalıkları gibiler. Normal bir insana karşı ne kadar acımasız olacaklarını bir düşünsene."

Kapıyı açıyorum.

"Seni eve bırakayım." Hadyn'in sesi saçma olmayan bir tona düşüyor. Eminim iş yerinde astlarına karşı kullandığı türdendir. Ya da bir konuda sinirlendiğinde ve kibar olmaktan yorulduğunda. Artık sormuyor. Ve bahse beni daha iyi tanısaydı, fiziksel olarak beni tutmaya çalışırdı.

"Hayır."

"Dawn."

Yemin ederim, beni yakalamayı düşündüğü anı *görüyorum*. Bunu Stinton'ın iyiliği için mi yoksa benim için mi yaptığından emin değilim.

Arabasından iniyorum ve çantamı omzuma atıyorum. "İçin teşekkür ederim. Bugünkü yarışta yardımcı sürücüm olduğun için de. Kazanamamış olsak da eğlenceliydi."

Kahverengi gözleri kalmam ve bu işi başkasına bırakmam için yalvarıyor. Bırak bunu bir *erkek* halletsin. Bırak Stinton halletsin.

Kapıyı çarpıp gazetecilere bakıyorum.

Henüz beni görmediler, ama bu sadece bir zaman meselesi.

O kameralar - eğer kaydedilirse, beni daha fazla mı kötüleyecekler? Beni yeteneklerim hakkında yalan söyleyen biri olarak mı gösterecekler? Kendilerini hoş karşılamayan bir alanda çalışmak isteyen küçük kızların hayallerini avlayan biri mi? Bana ikiyüzlü derler mi?

Önemli değil, Dawn. Yürümeye devam

et. Bir adımını diğerinin önüne atıyorum.

Sonra bir tane

daha. Sonra

bir tane daha.

İçim gibi hissediyorum.

Zorlamaya devam etmekten korkuyorum ama güçlü olmaktan seçeneğim var mı?

"İşte " Bir kameraman bana doğru geliyor.

Diğer gazeteciler zıplıyor ve garaj kapısına doğru yavaş yürüyüşümü fark ederek bana odaklanıyorlar. Kalabalık hep birlikte bana doğru dönüyor.

Bir an için kimse kıpırdamadı. Sonra, serbest bırakılmış bir ok gibi, bana doğru fırlıyorlar, gözleri skandalla parlıyor ve dudakları bir gürültü kakofonisinde çarpışan soruları fırlatıyor.

Etrafımı sarmalarını beklerken başımın üzerinde bir şey uçuşuyor. Bu bir ceket. Biri yüzümü örtmek için ceketini aşağı çekiyor. Aynı anda bir el benimkine dolanıyor.

Şok oldum, öne doğru sıçradım.

Sonra yavaşça başımı kaldırıp Max Stinton'ın öfkeli yüzüne bakıyorum. Homurdanıyor. "Yürümeye devam et Dawn. Seni yakaladım."

BÖLÜM 10

GARAJ TARİHİ

MAX

Bunu Dawn Banner'a vermek zorundayım.

Beni aynı anda hem öfkeye hem de ruhumu parçalayan endişeye sürükleyebilen tek kadın o.

Özellikle de haber konularının leşleriyle ziyafet çeken kana susamış magazin muhabirlerinden oluşan bir çeteye kendini kurban etmeye çalışmak gibi aptalca şeyler yaptığında.

Neden telefonlarıma çıkmadığını ve yarış pistinden sonra eve *gitme* emirlerime kasten uymadığını bilmek istiyorum. Ve Hadyn'i bu karmaşadan uzak tutmak için daha iyi bir iş yapmadığım için ayak parmaklarından asacağımdan emin olacağım.

Ama önce onu ezilmeden ve boğazına mikrofon kaçmadan arabaya götürmeliyim.

"Bu taraftan," diye tıslayarak onu garajın çimlerine doğru sürüklüyorum.

Gazeteciler resmen ensemizde soluyor. Spor ayakkabılarının çimlere vuruşunu duyabiliyorum. Bu haberi en skandal şekilde çarpıtmak için duydukları çaresizliğin kokusunu alabiliyorum. Bu işten tüm kârı elde edebildikleri sürece, arkalarında bıraktıkları enkaz umurlarında değil.

Evet, Vanya gibi insanlara ne yaptıklarını gördüm.

Ve onlar Dawn'a aynı şeyi yapmadan önce bu lanet şehrin her yerini patlatacağım.

Black Beauty caddede bekliyor. Güneş ışığı şık siyah boyanın ve pırıl pırıl parlayan gümüş jantların üzerinde parlıyor.

"Acele et!" Dawn'ın kulağına homurdanıyorum. Hızımı arttırarak onu sürüklüyorum. Jefferson vücudunu arabanın arkasına doğru uzatıyor ve kapıyı açıyor.

Dawn'ı arka koltuğa yarı atar, yarı iter ve arkasına dalarım. Sürpriz bir nefes mi verdi? Acı mı? Bilmiyorum ve kontrol edecek zamanım da yok çünkü kameralar camlara fırlatılıyor.

"Ne ?" Jefferson'a bağırdım. "Sür. Şimdi."

Ayağını gaz pedalına vurur ve muhabirler ayak parmaklarının ezilmesini kıl payı önleyerek geri geri giderler. Jefferson kaldırımdan hızla geçip caddeye çarptığında araba kabaca seker.

Dawn'ı tutuyorum ve kafasını cama çarpmasını önlemek için yanımda tutuyorum. Uyuyor. Lanet olsun. Bana bir eldiven gibi oturuyor ve beni itip yanımdan kaçtığı an göğsümde içi boş bir sızı bırakıyor.

Dawn uzaklaşıyor. Dönüyor. Bana pis bir bakış fırlattı. Saçları hacimli bir afroya dönüşüyor ve sıkı bukleler rüzgarda titriyor. Beni bir zıpkının ucunda şişlemek üzere olan eski bir savaşçıya benziyor.

Çarpık parmağını yüzüme doğru uzattı. "Senin neyin var böyle?"

"Ben mi?" diye bağıriyorum ona. "Bu soruyu benim sormam gerekiyordu." "?" Çenesi düştü.

"Muhabirlere ne söylemeyi planlıyordun Dawn? Ne kadar acımasız olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı? Sen Stinton Auto'nun yüzüsün. Bizim onaylamadığımız hiçbir şeyi söyleyemezsin."

"İşte burada yanıliyorsun. İstediğimi söyleyebilirim. İkinci olarak, gazetecilere suçlayıcı bir şey söylemeyecektim. Sadece kendimi savunacaktım."

"Sence bu daha mı iyi?" Tersliyorum. "Bir plan olmasaydı, seni çiğneyip kemiklerini tükürürlerdi."

"Bu yüzden mi bir tür aksiyon filmi çekiyormuş gibi sahneye daldınız?"

"İçimde aptalca bir şey yapacağına dair bir his vardı, bu yüzden Jefferson'a arabayı geri çevirmesini ve beni oto tamircisine götürmesini söyledim. İyi ki de öyle yapmışım." Burun deliklerim şişiyor ve sesim . bağırmam. Sesim sanki biri canımı sıkıyormuş gibi gittikçe kısılıyor.

Jefferson başını sallar. "Bu doğru.

Endişeliydi." Dawn alay ediyor. "Endişelendi benim-"

Parmaklarımı avucumun içine sokarak tükürdüm, "Sana eve gitmeni *söylediğimde* oto tamircisine giderek tam olarak neyi kanıtlamaya çalışıyordun?"

"Bana istediğın her şeyi anlatabilirsin. Dinlemek zorunda değılim."

Bu sinir bozucu, inatçı kadın. Dişlerimi sıkıyorum. Kalbim kulaklarımdan fırlayacakmış gibi atıyor. "Sözleşme-"

"Aptal sözleşmenin canı cehenneme." Gözleri alev alev yanıyor ve eğer bu arabada sızan bir gaz varsa, muhtemelen bir patlamaya neden olurdu. "Mila Dubois'nın Stinton Grup hakkında kötü konuşması umurumda mı sanıyorsun? Umurumda değıl. Senin ve ailenin sahtekâr avukatlar ordusunun en ufak bir sorunu bile biliyorum." Elini göğsüne vurdu. "Bu benimle ilgili. Bir tamirci olarak itibarımla ilgili. Adım tren yolundaki o olaya karıştı."

"çalışanlarımız var."

"Senin halkın umurumda değıl." Bana kaşlarını çattı. Yüzüme doğru bakıyor. "Bugün biri *ölebilirdi. Ölebilirlerdi*, Stinton. Bunun sorumlusu ben olurdum."

"Dawn."

"Arabayı geri çevir. Ben geri dönüyorum."

"Cehenneme kadar yolun var," diye
bağırdım.

İleri atılıyor. "Jefferson." renk parmaklarını baş dayanağına sıkıştıran Dawn, "Arabayı hemen durdur," diye emrediyor.

Jefferson dikiz aynasından bana gergin bir bakış attı. "Patron?"

"Onu eve götürüyoruz."

"Max!" Dawn kafasını çevirip bana dik dik bakıyor. Gözlerinden hançerler fışkırıyor ama ben çelikten yapılmışım ve o mızrakların tek yapabildiğı göğsümden sekmek.

Ona sırtımı dönüyorum.

Bana hırlıyor. "Kendi başıma kaldığım an, oraya geri döneceğim."

"Cehennem gibi olacaksın."

"Dene ve beni durdur."

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Ona dik bakıyorum.

Burun delikleri genişliyor ve narin boynunda bir damar beliriyor. "Ne yapmamı bekliyorsun, ha? Stinton Group kendimi savunmam için onay verene kadar parmaklarımı mı oynatayım? Ya o onay hiç gelmezse? O zaman beni nasıl susturacaksın?"

"ve bekle. Bu bir emirdir."

Gözleri neredeyse .

Yanlış kelime seçimi, ama artık çok geç.

Kızgın bir nefes veriyor. "Beni her ne kadar malın olarak görsen de, değilim Max. Kendi kararlarımı kendim veririm ve beni kontrol etmek için yapabileceğin çok şey var."

"."

"Bu da ne demek oluyor?" diye tıslıyor.

Sinirli bir şekilde elimi saçlarımda . "Kahretsin Dawn. , üzerinde çalıştığımız anlamına geliyor. Halkla ilişkiler ekibi uyarıldı. Mila'nın ajansıyla bir uzlaşma ayarlamak için görüşmeler yapıyoruz."

"Bu yeterli değil." Dawn kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bakışlarını ön cama dikmiş bir halde koltuğuna doğru fırlıyor. "Arabayı tamir etmek istiyorum."

"Bunu istemiyorlar. Tek istedikleri tazminat. Eğer bunu sessizce halledebilirsek, halk eninde sonunda öfkelenecek yeni bir şeye yönelecektir."

"O arabayı tamir etmem gerek, Max," diye ısrar ediyor.

Burnumun köprüsünü ovuyorum. "Bu inatçılığın yüzünden birilerinin seni alkışlayacağını mı sanıyorsun? Samimiyetinin dünya için önemli olduğunu mu sanıyorsun? Tek istedikleri bir kötü adam. Hayır, tek istedikleri kötü adama dönüştürebilecekleri ve ulusun önünde yakabilecekleri bir kahraman. şu anda hasar kontrol modundayız. Arabayı tamir etmenin bir faydası olmaz. Mila Dubois'ya videoyu kaldırması ve arabayı değiştirmesi için para ödeyeceğiz. Bu onları susturacaktır."

"Siz Stinton'lar hep böyle yaparsınız, değil mi? Soruna sadece para atarsınız ve bu sorunu ortadan kaldırmaya yeter. İşte burada işler karışıyor, Max. Gerçeği ancak bu kadar uzun süre gizleyebilirsiniz. Sonunda, şeffaf ve hesap verebilir olmaktan bu kadar korkan bir şirkete kimse güvenmeye cesaret edemez." Başını sallıyor. "Beni Stinton Auto'nun yüzü yaptınız ama Mila'nın arabasını tamir etmem için bana güvenmediniz. şimdi yüzüme çürük domatesler fırlatılıyor ama işleri kendi yöntemimle düzelteceğim konusunda bana güvenmiyorsun. Kimseye güvenmiyorsun ve bu da sana güvenmemi imkânsız kılıyor."

Alt dudağımı çiğniyorum.

anasını.

Çok fazla duygu parçalıyor.

Öfke, korku, kalbini yere atmaya ve hayatını para ve avukatlarla çözebileceğimiz bir şeye yatırmaya devam ederse incineceğine dair hayal kırıklığı.

Hayranlık, çünkü bu kadının pratikte tutku ve amaç ile parladığını inkar etmek mümkün değil.

Tedirginlik, ona teslim olmak istememin sebebinin onun haklı olması mı yoksa Dawn olması mı olduğunu merak ediyorum.

Ve en tuhaf his, onu koruyamazsam bunların hiçbirinin önemi yok.

"Bana arabayı getir, Max." Sanki düşündüğümü anlıyormuş gibi sesi yumuşuyor. "Lütfen."

Çenemi sıkıyor ve gözlerimi ondan ayırıyorum. Ceketimin yakasından kalemimi alıp parmaklarımın arasında gezdiriyorum ve kendimi onun önerisini düşünmeye zorluyorum - beni delirten kadın olduğu için değil, en bu onarımdan sorumlu olması gereken tamirci olduğu için.

Ya bunu onun yöntemiyle yaparsam ve Stinton Group ve Dawn'ın en az zararı görmesi için bunun üzerine inşa edersem? Olumsuz basını çevirerek bu işten kazançlı çıkmamızı sağlayacak bir yol bulabilir miyim?

Dawn'ın kalkık yüzüne bakıyorum. Gözleri ciddiyetle benimkilere bakıyor.

Başımı salladığımda omuzlarıma bir örs çarpmış gibi hissediyorum. "Tamam, ama benim yöntemimle yap."

"Anlaştık."

"Ciddiyim. Bunu birlikte yapmalıyız. Ve ben sana onay verene kadar araba dükkanından uzak dur."

"Bu ne kadar sürer?" Ona

kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerini kısıyor ama geri çekiliyor. "Tamam." Dawn elini bana doğru uzattı. "Hadi el sıkışalım."

Kaşlarımı çattım. "Buna yok."

Elimi tutuyor ve ince parmakları elimi sarıyor. Elleri temiz ama tırnaklarının etrafında sürekli yağ ve motor sıvısıyla temas ettiğini gösteren belirgin bir leke var. Nasır da var. Daha önce bir kadının ellerinde nasır hissettiğimi sanmıyorum.

Daha önce de elimi kullanmıştım. Çevremdeki kadınların çoğu onlarla ölüme yakalanmazdı.

Dawn elimi sert ve sıkı bir şekilde sıkıyor. Bu bana onun hakkında daha fazla şey anlatıyor.

Yumuşak tarafını göstermektense sert ve agresif görünmeyi tercih ediyor.

Tırnaklarıyla kazıyarak ilerlemeye o kadar alışmış ki, bu onun için ikinci bir doğa haline gelmiş.

Kendini idare edebileceğini. Gerçekten yapabilir.

Ve aynı zamanda bana onu istemediğimi de gösteriyor.

Garip bir nedenden ötürü, sert kız rolünü bırakmasını ve ne kadar kanıtlamak istese de her şeyi o küçük omuzlarında taşıyamayacağını kabul diliyorum.

Jefferson arabayı Dawn'ın dairesinin önünde yavaşlatır. Motoru durdurur.

Telefonum avucumun içinde zıplıyor.

HILLS: Kurul yabalarını keskinleştiriyor.

Derin bir iç çektim.

Aşağı bakıyor. "Ne oldu?" "Hiçbir şey."

Telefonum gelen bir aramayla aydınlandı.

Baba.

Kafatasımda bir baş ağrısı canlanıyor.

Bu bitmek bilmeyen fırtınalı günde tam da ihtiyacım olan şey.

Dawn gözlerini kısarak telefonuma bakıyor ve ben de telefonu ondan uzaklaştırıyorum. Başımı kaldırıp Jefferson'a sert bir bakış fırlatıyorum. "Merkeze git. Hills'e dizüstü bilgisayarımı, tabletimi ve Mila Dubois ve ajansı hakkında bulabildiği tüm dosyaları göndermesini söyle." Kapıya uzanıyorum ve dışarı çıkıyorum. Dawn'a dönüp bakarak homurdandım. "Hadi gidelim."

"Uh, ne yapıyorsun?"

Gözlerimi ona diktim. "Bebek bakıcılığı." Kılanıyor. "Kime?"

"Sen." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sana bakıcılık yapıyorum." Yüz ifadesi biraz şaşkınlığa dönüşüyor. "Ben mi?"

"Jefferson, flaş belleklerime de ihtiyacım olacak, biliyor musun? Hills'e bir liste göndereceğim. Onları en kısa sürede buraya getir."

"Evet, efendim."

Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Eee?" "Evime davetli değilsin."

Saatimi kontrol ettim. "Okul kapanalı bir saat oldu. Bu da Beth'in bugün ya ders dışı bir şey yaptığı ya da Darrel ve Sunny ile birlikte olduğu anlamına geliyor."

"Nasıl-"

"Darrel geçen gün gelip beni tehdit etti. Beth ve Bailey'nin en iyi arkadaşlar olduğunu ve ikinize de zarar verecek bir şey yaparsam arkamı kollamam gerektiğini söyledi." Araçtan inmesini işaret ediyorum. "et. Jefferson'ın ofise gidip dönmesi biraz alacak."

"Hemen döneceğim Dawn." Jefferson ona nazik bir bakış atar.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bunu ona duyurmana gerek yok Jefferson. Ben senin için çalışıyorum."

Boğazını temizler ve tekrar öne doğru bakar. "Evet, efendim."

Dawn hâlâ arabadan inmeyince parmaklarımı bileğine doluyor ve onu benimle birlikte kaldırıma çekiyorum. Jefferson havalandı ve ben küçük kadına baktım. "Wi-Fi'n nasıl?"

"Evime davetli değilsin."

"Birbirimize güvenmeye ne oldu?"

"Evde kalacağıma güvenmediği için bana kelimenin tam anlamıyla 'bakıcılık' yapan adam söylüyor bunu."

Ayrıca onu cep telefonundan uzak tutmak istiyorum -insanlar her türlü korkunç şeyi söylüyorlar- ama bu kısmı söylemeden bırakıyorum. Ve Dawn'ın duygularını korumanın benim için neden önemli olduğunu kesinlikle incelemiyorum.

Çeneme vuruyorum. "Belki de seninle çalışmayı kabul etmeyi yeniden düşünmeliyim. Bu sıcak ve misafirperver bir ortaklık gibi gelmiyor."

Gözlerini deviriyor. "Sen bir pisliksin." "Bundan bahsetmiştin."

"Beni takip edin."

Dawn beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor, kalçaları tulumunun içinde hafifçe sallanıyor. Gözlerimi onun kışından ayırıyorum ve adımlarımı hızlandırarak onun yanında yürüyorum.

Telefonum cebimde titreyip duruyor.

Durdu ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Buna cevap vermeyecek misin?"

Babam olabilir. Hills olabilir. Gazeteciler ya da yönetim kurulundan istifamı isteyen biri olabilir. Polis bana Trevor'ı bulma konusundaki ilerlemelerini anlatabilir ya da Başkan'ın kendisi olabilir.

Bilmiyorum.

Umurumda

değil.

Sonraki bir saat boyunca bu kaostan hiçbir .

Dawn bana içtenlikle baktı. "Eee?"

"Önemli değil." Ona biraz daha yaklaşıyorum. "Merak ettiğim bir şey var. Tamircilik işini neden bu kadar ciddiye alıyorsun?"

Geri çekiliyor. "Neden sen?"

"İşiniz konusunda tutkulu olmanızı anlıyorum ve itibarınız konusunda tutkulu olmanızı da anlıyorum. yere gelmek için çok çalışmanız gerekti. Bunu görebiliyorum." Duvara yaslanana kadar ona ilerliyorum.

Kaçmaya çalışıyor ve ben onu sıkıştırmak için kolumu ileri uzatıyorum. Kahverengi gözleri açılıyor ve bana kilitleniyor.

"Ama başka bir şey daha var." Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum ve gerilimin arttığını hissediyorum. "Bir çeşit çaresizlik. Kimsenin zarar görmemesi senin için neden bu kadar önemli? Arabada bizzat çalışmamış olsan bile neden bunun senin sorumluluğun olduğunu düşünüyorsun?"

Gözlerini kaçırıyor ve bir şeylerin peşinde olduğumu anlıyorum.

Nefesini yanağımda hissedebiliyorum, kirli sakallarımın alay ediyor.

"Peki ya sen?" Kaşlarını çatıyor. "Neden senin hatan olmayan şeyler için sorumluluk alma ihtiyacı hissediyorsun? Stinton Group'a olan takıntın nedir?"

Başını yukarı kaldırıyor, bakışları çığ ve doğrudan.

Elektrikli, beni daha yakına çekiyor, kanımın damarlarımda kaynamasına neden oluyor - özellikle de öne doğru eğilip onun bilinçsiz tepkisini izlediğimde. Kirpikleri çırpınıyor, sanki onu benden saklayabilecekmiş gibi yarıya düşüyor.

"Önce sen gidersen sırlarımı açıklayacağım," diye fısıldıyorum.

Dawn sertleşiyor. Görkemli dudakları ince çizgiler haline gelene kadar bastırıyor. "Önemli değil."

"Katılmıyorum."

"Beni neden bu kadar merak ediyorsun? Beni tanımak sözleşmenin bir parçası değil."

"Bunu bir yan ürün olarak düşünün."

"Bu seni ." Bana doğru zıpladı ve merdivenlerin geri kalanını çıktı.

Bir fare kadar küçük olabilir ama bugün kesinlikle tam bir aslan.

Onun keskin pençelerini geçmek beni öldürecekmiş gibi bir his var içimde.

Peki neden hala denemek istiyorum?

Dawn beni dairesine aldı ve bana sert bir bakış attı. "Hiçbir şeye dokunma. İş kıyafetlerimi giyeceğim."

"İş kıyafetleri mi?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Boş zamanlarımda arabam üzerinde çalışıyorum. Beth, Darrel ve Sunny ile çiftlik evinde olduğu için bu sayılır." Kollarını sallıyor. "Bu açıklama size uygun muydu, efendim?"

kıvrıldı. "Biraz su alabilir miyim?"

"Senin için almayacağım." Buzdolabını işaret ediyor. "Burası bir otel değil."

O gittiğinde gülüyorum ve küçük ama düzenli dairesine bakıyorum. İşte Dawn ve yeğenim son birkaç yıldır böyle yaşıyorlar. Kadınsı ve faydacı karışıklığı son derece belirgin. Perdeler ağır lacivert ama uçlarında fırfırlar var. Kanepe yastıksız siyah deri bir kanepe, ancak plastik çiçeklerden oluşan bir vazo seyrek dekorasyona daha yumuşak bir dokunuş katıyor.

Standın üzerindeki çerçeveye yaklaşıyorum. Dawn ve Elizabeth kameraya gülümsüyorlar. Yeğenimin açık kahverengi teni, ela gözleri ve kıvrık saçları var.

Benim yüzümden neredeyse dünyaya gelemeyeceğini fark ettiğimde içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyorum çerçeveye. Telefonum tekrar titriyor.

Arayan her kimse ısrarcı.

Cebimden çıkardım ve babamdan gelen cevapsız aramaların sayısına bakarak irkildim. Çok kızmış olmalı. Sonunda benimle iletişime geçtiğinde kendimi sözlü bir dayığa hazırladığımı biliyorum ama şu anda bunu dert edemem.

Babamın aramalarına aldırmadan Hills'i aradım.

İlk zil sesinde cevap verir. "Max, hangi cehennemdesin? Burada herkes panik içinde. Kurul seni sormak için ofisini arıyor. Mila Dubois'nın ajansı sert oynuyor. Saçma bir anlaşma istiyorlar-"

"Onlara yerleşmeyeceğimizi söyle."

"Ne?" Hills'in patlaması neredeyse kulak zarımı parçalıyordu.

Telefonu kulağımdan çekiyorum, irkiliyorum ve sonra yerine koyuyorum. "Arabasını tamir edeceğiz."

"Neden? Tazminatı ödesek de ödemesek de videoyu kaldırmayı tartışmıyorlar bile. Mila'nın bazı şeyleri abarttığı biliniyor. Bu iddiaların tekrar ortaya çıkmasını göze alamazlar."

Zihnim uğulduyor. Videoyu kaldıracaklarına güveniyordum. Bu iş biraz daha karmaşık bir hal alıyor.

"Neden birdenbire arabayı tamir etmeyi düşünüyorsun? Bu gereksiz bir iyi niyet jesti ve onlar bunu istemiyorlar bile." Hills boğuluyor. "Dawn yüzünden mi?"

Dawn ve yeğenimin fotoğrafına tekrar bakıyorum.

Kimseye güvenmiyorsunuz ve bu da size güvenilmesini imkansız hale getiriyor.

İşine odaklan, Max.

"Bana bu yüzden ofiste olmadığını söyleme. Şu anda onunla birlikte misin?" Sesi yine o rahatsız edici yüksekliğe tırmanıyor. "Delirdin mi sen? Stinton Group senin küçük planın yüzünden kelimenin tam anlamıyla dağılıyor ve sen bu karmaşanın merkezindeki kadınla gezmeye mi gidiyorsun?"

İrkildim. "Jefferson daha dönmedi mi?"

"Ne?" Arka planda karışık sesler duyulur. "Evet. Az önce içeri girdi."

"İhtiyacım olan şeylerin bir listesi var. Daha sonra ofiste olacağım."

"Daha sonra mı? Saat kaçta? Ve tahta konusunda ne yapmalıyım?"

"Bana güvenmelerini söyle."

"Güven..." Bir kahkaha atıyor. "Birbirlerine güvenmiyorlar bile. Ve Dawn'ın Stinton Auto'nun yüzü olması fikrinden başından beri nefret ediyorlardı. Sence gerçekten-"

"Ne düşündükleri umurumda değil. Sadece ihtiyacım olan her şeyi topla ve Jefferson'la gönder." Durakladım. "Ayrıca, araba dükkanına birkaç adam gönder. Clint'e herhangi bir görüşme yapmamalarını ve Dawn'la bizzat ilgilendiğimi . Bu yüzden içeri girmesine izin vermiyorum."

Ayak sesleri koridorda patırdıyor.

Şafak söküyor.

Hills'in suratına kapatıp arkamı dönüyorum.

Göz göze geldik. Onun gözlerinin içine bakarken neredeyse bocalıyorum. Hills'in sözleri kafamın içinde dönüp duruyor.

Burada ne işim var benim? Stinton Grup'ta olmalıydım. Ekibimle birlikte hasar kontrolü yapıyor olmalıydım.

"Suyu getirdin mi?" "Ha?"

Gözleri Elizabeth'le birlikte çekilmiş fotoğrafına takılır. Çenesini sıkıyor ama bu konuda herhangi bir yorum yapmıyor. Yerde kayarak buzdolabına gider ve kapıyı açar.

Her hareketini büyülenmiş bir izliyorum. Vücudu bol, soluk bir tulumla sarılmış. Saçlarını topuz yapmış ve önünü bandana ile kapatmış. Siyah spor ayakkabıları, başka herhangi bir kadında rüküş durabilecek ama Dawn'da nefesimi kesen bir görünümü tamamlıyor.

Beni bakarken yakaladığında dudaklarını büzüyor ve o dolgun ağzının içeri doğru çekildiğini görmek kemiklerimi sızlatıyor.

Onu elindeki bir bardak sudan çok daha fazla istiyorum.

Kaşları gözlerinin üzerinde aşağı doğru iniyor ve bir türlü tam olarak kapanmayan ağzının kenarını ıslatmak için dilini dışarı çıkarıyor. Hızlı bir hareketle arkasında ıslak bir parlaklık bırakıyor.

Sanki bir tür ulusal bakış yarışmasındaymışız gibi çenesini yukarı kaldırdığında dengemin daha da bozulduğunu hissediyorum. Güneş ışığı koyu kahverengi gözlerinin üzerine düşüyor ve genellikle gölgeler ve öfke tarafından gizlenen açık tonları alıyor.

Merhamet edin.

Evdeyken ve benim yanımdayken bile o kadar kendinden emin ki bu çok seksi.

Beni bu kadar dengesiz yapmamalı. Onu neredeyse her toplantıda kazak giyerken gördüm. Ve ben kadınlarının kıvrımlarını fazla kumaşla gizlemesini seven bir adam değilim.

Ama bu Dawn.

Ve onun her kuralın istisnası olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Parmaklarını suyun üzerinde kıvrıyor. "Bunun ne kadar ürkütücü olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Ne?"

"Gözlerini kırpmadan bakma." Gözlerini kırpmadan bakma yarışına devam ederken bile benimle dövüşmeye hazır görünüyor. "Söyle bana. Dürüstçe. Sen uzaylı mısın?"

Bakışlarımı kırıyorum çünkü iznim olmadan kahkahalar patlıyor içimden. "Hayır."

"Oh."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Burnunu kıvrıyor. "Bu pek çok şeyi açıklar." "Ne gibi?"

"Neden bu kadar soğukkanlısın?"

Tekrar kıkırdıyorum ve ona doğru yürüyorum. Bu sefer çekinmiyor, bakışlarını bana kilitliyor. Uzanarak parmaklarımı onunkilere doluyorum ve fincanı alıyorum, ona dokunduğumda nasıl titrediğini fark ediyorum.

"Teşekkürler." Bardağı geri deviriyorum ve suyun gideremeyeceği susuzluğumu gidermeye çalışıyorum. Hayır, bunu sadece Dawn yapabilir.

Ve bunu itiraf etmek çok tehlikeli bir şey.

Bana büyü yaptı.

Artık kendi düşüncelerimi bile tanıyamıyorum.

Kirpikleri titriyor ve telaşlı adımlarla geri çekiliyor. "İşin bittiyse aşağı inelim."

Onu apartmanın garajına kadar takip ediyorum ve parlak kırmızı bir alet kutusunun kilidini açmasını izliyorum. Açtığında, üst kısmı üç dev rafı ortaya çıkaracak şekilde genişliyor. Aletler düzgünce içine yerleştirilmiş. Bir kova lolipop da öyle.

Dawn bir lolipop kapıyor, ağzına atıyor ve derinlerden bir anahtar çıkarıyor. Dönüp ona baktığımı görüyor ve kaşlarını çatıyor. "Sana bir tane vermeyeceğim ama gelip kendin alabilirsin."

"Ben iyiyim. Teşekkürler."

Kamyonetine gidiyor ve kaputu açıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunu eğlenceli mi buluyorsun? Araba tamir etmeyi?"

"Öyle olmasaydı hayatımı buna adamazdım." O kadar küçük ki motora bakmak için eğildiğinde kaput onu canlı canlı yiyormuş gibi görünüyor. "Para kazanmak için daha iyi maaşlı, daha az tehlikeli bir sürü yol var."

"Tehlikeli mi?"

"Herhangi bir şey olabilir olur ne zaman sen çalışıyor ile a metal ve hareketli parçalardan oluşan üç bin kiloluk bir makine."

Dawn'ın yaralanacağı düşüncesiyle kaşlarımı çatıyorum. Belki de ona bir çeşit koruyucu eldiven almalıyım.

Ne düşünüyorsun, Max?

Yere geri kayıyor ve elini pantolonuna siliyor. Lolipodu çıkarıp bana doğru uzatıyor. "Bu, bir ofiste yirmi dört saat masaya zincirlenmiş bir şekilde yaşamaktan çok daha eğlenceli."

"Bunu sana kim söyledi? Hadyn mi?" Başımı sallıyorum. O ve Vanya beni takip etmekte ısrar ediyor.

"Bu arada, beni bir daha açıklama yapmadan terk edersen seninle başka bir yere gitmem."

Eğlendiğimi gizlemek için ağzımı kapatıyorum. "Not edildi."

"Hadyn'den beni eve bırakmasını bilerek mi istedin ki senin için iyi şeyler söyleyebilsin? Pusuya düşürülmüş gibi hissettim." Alet çantasına yürür.

Kısa bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Pusu mu?"

"Oh, *hadi* ama. Senin için iyi şeyler söylemesi için birine para ödemekten çekinmezsin. Bunu ve daha fazlasını yaparsın."

"Kimse Hadyn'e istemediği bir şeyi yapması için *para ödeyemez*. İnanın bana. Ailesi yıllardır onun şirketle daha fazla ilgilenmesini sağlamaya çalışıyor ve başaramıyor." Sırıtiyorum. "Benim hakkımdaki düşüncelerin geliyorsa, bu tamamen sana ait."

Bakışları titriyor, bana doğru kayıyor ve sonra uzaklaşıyor. Ağzı açılıyor ama konuşmuyor.

Ben aldırmıyorum. Onun her kelimesine takılmaktan, sessizliklerde beklemekten - gerçekten uzanmaktan ve bu rahat sessizlik anlarının daha sık geldiği bir dünya hayal etmekten hoşlanıyorum.

Ayrıca o sessizliklerin, dudaklarının bana bakmaktan biraz daha ilginç bir şey yaptığı için olduğu bir dünya da umurumda olmazdı.

Onun nefis ağzı benimkine doğru ilerlerken ne hissedecekti?

-

Dışarıda bir korna sesi.

"Jefferson burada olmalı." Dawn ensesini ovuşturur ve kamyonuna geri dönüyor.

Jefferson'dan eşyalarımı almak için garajdan çıkıyorum ve sonra onları Dawn'ın kamyoneti üzerinde çalıştığı yere geri getiriyorum.

"Bak, kaçmayacağım." Bir köşeye kurulmaya başladığımda Dawn kaşlarını çatıyor. "Ayrıca, Darrel ve Sunny birkaç saat içinde Beth'i geri getirecekler..."

Bu ifadenin sonunda *kaybolsan iyi olur* dediğini duyuyorum. "O zamana kadar gitmiş olurum."

"O zaman şimdi gitsen iyi olur."

"Sana göz kulak oluyorum. Araba dükkânı bir saat içinde kapanacak." Saatile bakıyorum, "bir saat. Rahat ol. Yakında yakandan düşeceğim."

Gözlerini deviriyor. "İyi. Ne istersen yap." Ben de yaparım.

Dawn arabasıyla uğraşırken ve benzin kokusu havayı doldururken ben de e-postalarımı yazıyor ve pazarlama ekibimle telefonda strateji geliştiriyorum. Çok gürültü yaptığımda kulaklıkları takıyor ve ben de onun akışını bozmamak için sesimi alçaltıyorum.

İngiliz anahtarının tıngırtısı klavyenin üzerinde uçuşan parmaklarım için bir tür davul ritmi yaratıyor. Tekrar yukarı baktığımda, gökyüzü parlak maviden, parıldayan yıldızlarla dolu koyu kadife bir geceye dönüşmüştü.

Gözlerim önce Dawn'ı arıyor. Aracının içinde, kucağında bir tarayıcı ve ekrandaki her şeyi incelerken yüzünde ciddi bir ifade var. Arada bir ayağını gaza basıyor ve motor kükrüyor. Bu olduğunda bakışları tarayıcıda biraz daha keskinleşiyor.

Garip, dalgalı his geri dönüyor ve beni bıçaklıyor.

Kaşlarını çatarken bile muhteşem, ama araba tamir ederken resmen parlıyor. İnanılmaz bir şey.

O anda gözleri parlıyor. Kamyonuyla ilgili iyi bir şey olmuş olmalı çünkü zaferle gülümsüyor.

O gülümseme parçalıyor.

Onun zaferini paylaşmak istiyorum.

Kollarımı ona dolamak, başını ve ona iyi bir iş çıkardığını söylemek istiyorum - bu iş her neyse çünkü bir arabanın kozmetiği, beygir gücü ve lastiğin nasıl değiştirileceği dışında pek bir şey anlamıyorum.

Gaza bastığında ve araç *vızıldadığında* gülümsemesi genişler cevap olarak.

Neden yüzündeki o gülümsemeyi sonsuza dek korumak için çalışabilirmişim gibi geliyor?

Yavaşça nefes alıyorum ve düşüncelerimi gerçekliğe geri döndürüyorum.

Bu tür saçmalıklar imparatorlukların yıkılmasına neden olur. Dünyanın tüm büyük savaşçıları imparatorlukları için binlerce savaş kazandılar ama sonunda bir kadın bir hanedanı mahvedebilir.

O bataklık yığınınna adım atmayacağım.

Dawn ne kadar güzel olursa olsun.

Gülüğü ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun.

Bana soğuk ve boş hayatımı ne kadar sorgulattırsa sorgulatsın.

"Evet." Arabadan dışarı fırladı. Araba hâlâ çalışıyor, motor neşeyle gürlüyor. "Sonunda CTS sensörlerini doğru sıcaklıkta değiştirebildim."

"Tercüme."

Çekici bir şekilde gülüyor. "Motorum en uygun hale getirebildiğim kadar yakın."

Dudaklarım seğiriyor. "Tebrikler."

"Bu çok sahteydi." İyi huylu bir şekilde kıkırdıyor. " bu yüzden anlamayan insanlarla konuşmak berbat bir şey."

"Benim anlamama gerek yok. Senin anlamaman yeterli." Gülümsüyor.

Dudaklarım karşılık olarak kıvrılıyor.

Sessizlikte telefonum çalıyor.

Jefferson hazır olup olmadığını soruyor.

Ona mesaj atıp eve gitmesini . Bugün çok çalıştığı için erken çıkabilir. Eve taksiyle giderim.

Dawn başıyla dizüstü bilgisayarımı işaret ediyor. "Yapman gereken her şeyi yaptın mı?"

" yukarı."

"Hiç kimsenin bu kadar hızlı yazdığını ya da gerçekten oradaymış gibi sanal bir toplantı düzenlediğini görmemiştim." Duraklıyor ve başını eğiyor.

"Bir gözlemin mi var?" Kollarımı gererek ve boynumu döndürerek dürtüyorum. O kadar uzun süre aynı yerde kalmak kaslarımı kilitlemişti.

"Emir yağdırmayı seviyorsun."

"Kaybedecek zamanım yok."

"Evet, terbiye için zaman yok. O konuşmayı hatırlıyorum." Ona bakıyorum. "Ve?"

"Çalışanlarınız sizden korkmasaydı çok daha iyi tepkiler alırdınız."

"Benden korkuyor musun Dawn?" boşluğu siliyorum.

Gözlerini bana dikti. "Korku filmindeki bir hayalet gibi. Eğer kutsal suyum olsaydı, seni şimdiye kadar kovalamıştım."

Gülüyorum.

Gözleri parlıyor ve benimle alay ettiğini anlıyorum.

İçimden onu belinden tutup duvara asmak ve yarın dünyanın sonu gelecekmiş gibi ağzına sahip çıkmak geliyor.

Yarı gülümsüyor.

Ellerine bakıyorum. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Lekeli parmaklarını kaldırıyor. "CTS sensörü çoğunlukla kablolama ve-"

Elini tutuyorum ve inceliyorum.

Ağzını kapattı.

Gözlerimi parmaklarından ayırmadan homurdandım: "Mila'nın adamlarını arabayı getirmeleri için ikna ettim." Anlaşma parasını iki katına çıkarmamız ve geri çekilme talebimizden vazgeçmemiz gerekiyordu. Araba, endişelenecekleri en son şeydi. Onu bize vermeye razı oldular çünkü zaten hurdalığa gidecekti. "Yarın tamir ederken canın yanmasın."

Nefesi kesiliyor.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Bu eller Stinton Group'a ait."

Şok olmuş bakışları yerini kızgınlığa bırakıyor. Parmaklarını tuttuğum yerden çekip çıkardı.

Kıkırdamamı tutuyorum ve geri çekiliyorum. "İnternetten uzak dur. Elizabeth'e de sosyal medyadan uzak durmasını söyle."

"Tabii ki." Çenesini yukarı kaldırıyor.

de geri adım atıyorum.

Kalbimi yerinden sökecekmişim gibi gelse de garajından çıkıyorum.

Eve dönerken, iş ilişkimiz biter bitmez Dawn Banner'a karşı hissettiklerimi unutacağıma dair kendime söz veriyorum. Ona ve yeğenime kenardan, gölgelerden ama yakından yardım etmeye devam edeceğim-

"Merhaba oğlum." Daireme adım attığımda babamın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Donup kalıyorum, elim kapı kolunda ve kalbim boğazımı tırmalıyor.

Karanlıktan çıkıyor ve tıpkı benimkilere benzeyen mavi gözleriyle bana bakıyor. "Aramalarımın neden kaçtığını açıklamak ister misin?"

"Baba." Sesim kısık çıkıyor.

"Ya da," bakışları sertleşiyor, "bana Dawn Banner'dan ve sakladığı sırdan bahsedebilirsin."

Kalbim taş gibi oldu.

Babam Elizabeth'i öğrendi mi?

"İçeri gel." Bana kaşlarını çattı. "Konuşmamız gerek."

BÖLÜM 11

KODUN ALTINDA

DAWN

EĞER BETH İnternetteki kötü niyetli yorumlardan haberdar, ama bunu gündeme getirmedi.

Bugün benimle ve Stinton Group'la ilgili trend olan tüm konulardan kaçınmayı başarmış olma ihtimaline karşı, ilk olarak bu konu hakkında konuşmaktan çekiniyorum.

Ne yazık ki, videoyu tekrar kontrol etme hatasını yaptım. Hâlâ yayında.

Sadece bu da değil, daha fazla görüntülenme aldı.

Yorumlar temelde bir 'Şafak Sancağı'na sığınma' geçit töreninden ibaret.

Bu kadını iptal edebilir miyiz artık?

Tam bir sahtekar.

Babasının iyi bir bile olmadığını duydum.

Beni en çok babamla ilgili cümle etkiledi. Kazadan sonra itibarını geri kazanmak için çok mücadele etti. Her gün mücadele etti. Benim yüzümden adının çamura bulandığını görmek kafamı yaracakmış gibi hissetmeme neden oluyor.

"Anne?"

"Ha?" İrkildim.

Beth araba temalı pijamalarını giymiş, başında altın bonesi ve dişleri yeni fırçalanmış. Battaniyeyi kavırıyor ve endişeyle bana bakıyor.

"Özür dilerim, bebeğim. Ne dedin sen?"

"Sonunda bir UNO maçı kazandığımı söyledim. Bailey, Belle'in karşısına çıkacak kadar iyi olabileceğimi söyledi."

"Bu harika, tatlım." Battaniyeyi omuzlarına doğru çekerken elimi saçlarında . "Çiftlik evinde güzel vakit geçirmene sevindim."

"Evet." Zeki ela gözleri üzerime dikildi. Beth alt dudağını çiğniyor ve bana değerlendirici bir bakış atıyor.

Bu çocuk.

Düşüncelerini her zaman göğsüne yakın tutar.

"Sorun nedir?" "Hiçbir şey."

"Bana anlatabilirsin."

"Sen de bana söyleyebilirsin," diyor ilkel bir sesle.

Parmaklarımı elinin etrafında kıvrıp sıkıyorum. O çok değerli. Bu dünyada yapmak istediğim tek şey onu korumak. Nasıl oluyor da bu kadar genç olmasına rağmen sahip olduğu her şeyle beni korumayı başarıyor?

"Yeterince yaşlıyım," diye ekliyor.

Kahkahalarım göğsümü ağrıtıyor. "Sen küçükken," diye fısıldıyorum, kahverengi ellerine bakarak, "parmaklarıma böyle yapışırdın ve bana gülümserdin. Bütün küçük diş etlerini gösterirdin."

Beth gözlerini kırıştırıyor, uzun kirpikleri aşağı yukarı zıplıyor.

"Çok küçük ve çaresizdin ama elimi böyle tuttuğunda bana her şeyi yapabileceğimi hissettiriyordun. Hâlâ bu kadar küçük görünmen ve aynı zamanda bu kadar hızlı büyümen inanılmaz."

"Anne, her şey yolunda mı?" Sesi yedi yaşındaki bir çocuğun taşınması gerekenden daha ağır.

Gülümsemeye zorladım. "Ben mükemmelim."

"Videodan haberim var," diye itiraf ediyor. Kaşlarım havaya kalkıyor.

Beth oturuyor ve omuzlarını kamburlaştırdığında bonesi öne doğru eğiliyor. "Okuldaki herkes bunun hakkında konuşuyordu. Micheal neredeyse benim önümde senin hakkında kötü konuşmaya çalışan bir çocuğa vuracaktı."

"Bailey'nin kardeşi Micheal?"

"Evet." Dudaklarını büzüyor. "Ama çocuğa vurdum, o da zorunda kalmadı."

"Elizabeth." Geri sıçradım. Kızımın kendini korumak için şiddete başvurması bir şeydir ama benim yüzümden bu kararı vermesini asla istemedim. "Yapmaman gerektiğini biliyorsun-"

"Mesele bu mu anne? Video hakkında ne yapacaksın?"

"Ben... çalışıyoruz."

"Araba konusunda gerçekten bir hata mı yaptın?" Bakışları içten ve yakıcı. Lambanın yumuşak ışığında, gözlerindeki ela

bulanık kahverengi.

Yutkunuyorum ve bakışlarımı . "Hayır."

"O zaman bunu yapan kişinin özür dilemesi gerekir. Senin hatan olmadığı halde suçlanman hiç adil değil."

Keşke dünya bu kadar makul olabilseydi.

Bu, önerilerim reddedildiğinde suçun ayaklarımın altına atıldığı ilk sefer değil. Bu sefer farklı olacağı konusunda nefesimi tutmuyorum. Henry hatasını kabul eden bir açıklama yapmayı planlasaydı bunu şimdiye kadar yapardı. Onun sessizliği, çamurda sürüklenen ben olduğum için rahatladığını gösteriyor.

Günah keçisi olarak yapabileceğim tek şey suçu .

Elimi omzuna koydum. "Elizabeth, bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Ben hallediyorum." Kolunu aşağı yukarı ovuyorum. "Eğer biri seni bu konuda rahatsız ederse, onlarla kavga etme, tamam mı? Artık kesinlikle yapamayacağın ana kadar kendini tut. Sorunu önce şiddet *dışında* her şeyle çöz, duydun mu beni?"

Uzaklara doğru bakıyor.

"Beni duyuyor musun?" Sert ses tonumu kullanıyorum. "Evet," diye mırıldanıyor.

Öne doğru eğilip alnına sert ve sıkı bir öpücük konduruyorum. Doğal saç ürünleri ve bebek pudrası gibi kokuyor. Kalbimin kaburgalarımın çarptığını hissediyorum. Buraya kadar gelmemin sebebi bu küçük kız. Şimdi pes etmeyeceğim.

"Her şey yoluna girecek anne," diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum. Tıpkı bebekken olduğu gibi, Beth bana her şeyi yapabileceğimi hissettiriyor.

"Teşekkür ." Ona sarılıyorum ve sanki olan oymuş gibi sırtımı sıvazladığında neredeyse gözyaşı dökeceğim.

"Şimdi uyu." yardım ediyorum, alnından bir kez daha öpüyorum ve parmak uçlarımda odadan çıkıyorum.

* * *

AĞIR BİR RUH HALİ İÇİNDE YATMAYA HAZIRLANIYORUM.

Hareketlerim yavaş ve ağır aksak. Şu anda tüm dünya acımasız görünüyor. Belirsiz. Stinton, Mila'nın arabasını tamir ettirmenin bir yolunu bulacağına söz verdi ama bana bir zaman çizelgesi vermedi.

Belki de zaman çizelgesi yoktur.

Bana yalan söylemiş olma ihtimali var. Bu onun üstünde bir şey değil.

Yine de öyle olduğunu düşünmüyorum.

Bugün garajda çalışırken, Max Stinton neredeyse... insan gibi görünüyordu.

Saçlar dağınık.

Gevşek bağla.

Garaj gittikçe gömleğinin düğmelerini açtığını ve yakasını kıvırdığını fark ettiğini sanmıyorum.

Onu nasıl izlediğimi fark ettiğini sanmıyorum.

Onu izlemek kalbimin zamanın dışında atmasına neden oldu.

O telefon görüşmelerinde çok yoğunlu. Uzak bir yerden bile mahkemeye çıkan bir kral gibiydi. O sessizce kara kara düşünürken diğer uçtaki ekibin tir tir titrediğini hayal edebiliyordum. O bir talimat verdiğinde öfkeyle bir şeyler karaladıklarını ve sonra işin bittiğini görmek için dışarı fırladıklarını hayal edebiliyordum.

Güç, bir fikri ortaya atmak ve bir takım insanın bunu somut bir şeye dönüştürmesini sağlamaktır. Somut bir şeye. Bir yönü işaret etmek, bir parmağı ufka doğru uzatmak ve bir mürettebatın ellerini küreklere koyup o gemiyi fırtınalı sulara doğru itmesidir.

Zenginlere her zaman kızmışımdır - hayır, Stinton Group'a yoluna çıkan herkesi ve her şeyi acımasızca fethettiği için her zaman kızmışımdır. Ama tacı takan başın bu gücün ağırlığını nasıl taşıyacağını bilmesi gerektiğini anladım. Bu sorumluluğu.

Ve Max Stinton bunu zarafetle yaptı.

Uykusuz bir kaplan gibi çalıştı. Bütün

gün çalıştığının farkındayım.

Kardeşinin öldüğünü öğrendikten sonra bile.

Bu beni ayıltıyor. Bu düşünce.

Trevor sarhoşken yapılan bir hataydı. Onunla hiçbir duygusal bağım yoktu ve eğer babamın ölümüyle sarsılmamış , ona ya da hikayesine bu şekilde çekileceğimi sanmıyorum.

Ancak, Trevor Max'in kardeşıydi.

Kardeşi öldü ve kimsenin değil. Neden umursasınlar ki?

Şu anda Stinton Grubu'nun kederli kardeş Max'e ihtiyacı yok. Herkesin ona baktığında gördüğü tek şey, *benim* de bu akşam ona baktığımda gördüğüm tek şey, Stinton Grubu'nun prensi, egemenliğini sergiliyor ve bir şeyler yapıyor.

O bir haydut olabilir, ama bu karşılığında benim de bir pislik olmam gerektiği anlamına gelmez.

Ayrıca, ondan bana güvenmesini istedim. Bu yol iki .

Babamı kaybettiğimde, beni rahatlatan büyük acıma jestleri ya da taziyeler değildi. Basit şeylerdi. Bunaldığımda konuşabileceğim birilerinin olduğunu hatırlatan şeylerdi. Yalnız olmadığımı.

Telefonumu alıp Max'e şifonyerimin üzerindeki lolipopun fotoğrafını gönderiyorum.

Muhtemelen bu saatte hala deli gibi çalışıyorsun. Bu, yorgun hissediyorsanız tatlı bir şeyler yemeniz için bir hatırlatma.

Saati göz önüne alırsak, sabaha kadar mesajımı görmezden gelmesini bekliyorum. Şu anda Stinton Grup için önemli bir varlık değilim. Mila Dubois skandalı yüzünden şirkete para kaybettiriyorum.

Ancak telefonum hemen onun cevabıyla çalışıyor.

Senin aksine, ben sağlığıma değer veririm. Bana lolipop yok.

Gülümsüyorum, parmaklarım telefonumun üzerinde uçuşuyor.

Bu yüzden hep mutsuzsun.

Tamam. Bunu benim için sakla. Belki bana sihirli mekanik güçler verir.

Kafatasımda alarm zilleri çalarken ekranıma homurdanıyorum. Beni güldürüyor.

Onu çekici buluyorum.

Belki de gece geç saat olduğu içindir. Ya da Stinton Group'ta yaşadığı onca baskıyı gördükten sonra bir yoldaşlık duygusu hissettiğim için.

Her iki durumda da, savunmam tamamen düştü. Gecenin bu Max Stinton gibi bir adamla mesajlaşırken bu kadar eğlenmemeliydim.

Seni hiçbir şey kurtaramaz, Stinton. Büyü bile.

Yatağa tırmanıyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum. Dizlerimi altıma çekip battaniyeyi vücuduma örtüyorum. Uyku göz kapaklarımı çekiştiriyor ama karşı koyuyorum.

Max'le konuşmak *istediğim* için değil.

Kesinlikle hayır.

Konuşmaları askıda bırakmaktan nefret ediyorum. Genel olarak.

şu anda kendimi biraz daha az yalnız hissetmemle hiçbir ilgisi yok. Ya da onun da kendini daha az yalnız hissetmesiyle.

Hayır.

Oraya gitmiyorum.

Bu sadece benim iyi bir insan olmam - Max'in hiç aşına olmadığı bir şey.

Beth nasıl? Üzgün değil, değil mi?

Beth'ten bahsettiğinde sıçıyorum. Onun için duyduğu endişe samimi geliyor ve bu beni daha da dengesiz yapıyor.

O iyi. Ona endişelenmemesini söyledim. Hiçbir şey beni bunu düzeltmekten alıkoyamaz.

O araba için üzölüyorum. Eşiyle karşılaştığından haberi yok.

Yine

gülüyorum.

Dang.

Max Stinton'ın yanında ne zaman bu kadar rahat olduğumu hâlâ bilmiyorum ama muhtemelen yavaşça geri çekilmeliyim.

Yavaşça mı?

Boş ver onu. Tepelere doğru kaçmalıyım.

O bir Stinton. Beth'in amcası. Sınırları aşmanın tam tanımı.

Karnımdaki bu kabarcıklı hisler, saatin geç olmasından ve gecenin bu saatinde ahmakların bile çekici görünmesinden kaynaklanıyor. Ne de olsa seks çağrısı saati. Kadınların en aptalca nedenlerle en kötü hataları yaptığı bir zaman.

Yatmalıyım. Dünyanın en nefret edilen tamircisinin yarın magazin dergileri için harika görünmesi gerekiyor.

Nefret uzun sürmeyecek. Sen benim bir numaralı varlığımın Dawn. Başarısız olan girişimlere yatırım yapmam.

Gözlerimi deviriyorum.

Siktir , Stinton.

Tatlı rüyalar, Dawn.

Sinir bozucu patron deliği.

Telefonumu kapatıp battaniyenin altına giriyorum ve midemdeki huzursuzluktan kaçıyorum.

Hepsi Max'in suçu.

Ama önümüzdeki altı saat boyunca onu düşünmemeye kararlıyım.

Ben uyurken Max Stinton kafamı dolduramaz, değil mi?

* * *

BU SORUNUN CEVABI NE YAZIK KI EVET.

Max Stinton her şeyi kontrol ettiği gibi rüyalarımı da kontrol etmekte hiç zorlanmıyor.

Harika.

Ben baygınken bile, kafamdaki her düşünceye sahip çıkmanın bir yolunu buluyor.

Rüyamda, ofisindeyim ve her zamanki gibi onunla tartışıyorum. Ancak, bana havlamak için masanın etrafında dolanırken, orada durmuyor. Kollarıyla beni belimden kavırıyor ve dudakları dudaklarıma doğru dalıyor.

Beni öpmeden hemen önce uyanıyorum, kalbim kükrüyor ve bedenim alevler kadar sıcak.

Doğrudum ve başımı çılgınca salladım. "Hayır, , hayır."

Çılgına dönmüş bir halde kendimi yataktan dışarı atıp banyoya koşuyorum. Yüzüme soğuk su çarpmak hiçbir işe yaramıyor. Mila'nın arabasının kullanma kılavuzunu okumak da işe yaramıyor, böylece ilk seferinde bir şey kaçırıp kaçırmadığımı görebiliyorum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, rüyalarımın kurtulamıyorum.

Aklımdan çıkmayan sadece öpüşme anı değil. Bu izlenimler bile varmadığım bir şey.

Tıraş losyonunun nane kokusu tam da arabasındaki koku.

Etrafında dönen karizma, her zaman biraz karanlık ve gizemli, sanki tüm kartlarını masaya koymuyormuş ve muhtemelen asla koymayacakmış gibi.

Beni yutmak istercesine ağızma dikilen okyanus mavisi gözler.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık.

Max sürekli ağızma bakıyor. Fark ediyorum ama fark etmemiş gibi . Böylesi daha kolay. Bakışlarının bir okşayış gibi olduğunu ve beni her izlediğinde dokunuyormuş gibi hissettirdiğini kabul etmek yerine ona ters ters bakmak ve baktığı için ona ürkütücü demek.

Çok ısındım.

Yüzümü yelpazeliyorum ve araba kılavuzunu okumaktan vazgeçiyorum. Max'i düşünmemek buraya kadarmış.

Beynim ödevin amacını tamamen kaçırdı.

Sendeleyerek mutfağa giriyorum ve bir tava alıyorum. Nadiren kullanılan paslanmaz çeliğin yüzeyinde koyu tenli, saçında ipek bir eşarp ve gözlerinin altında koyu renk torbalar olan yıpranmış bir kadın görüyorum.

"Kendini topla Dawn. Şimdi sadece utanç verici oluyorsun."

Yansımam bana gözlerini deviriyor. Tamam.

Resmen delirdim.

Kızartma tavasını bırakıp telefonumu elime alıyorum ve Max'le dün gecedan kalan mesajlar arasında geziniyorum.

Gün ışığında, mesajlarda belli bir *çapkınlık* açısı var.

Utaniyorum.

Sonra kafamı sallarım.

Hayır.

Max Stinton'la değil.

Stinton dışında *herkes*.

Hayal kırıklığı içinde inleyerek tavayı tekrar aldım ve ocağın üzerine koydum.

Kargaşa Beth'i uyandırıyor ve o da yataktan kalkıp yedi yaşındaki bir çocuğun toplayabileceği en yargılayıcı gözlerle beni süzüyor.

"Anne, yemek yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?" "Evet, düşünüyorum."

Esniyor ve pijamasının üzerinden karnını kaşıyor. "Mısır gevreği yemeyi tercih ederim."

"Hayır, bugün büyük bir kahvaltı yapacaksın, okula gideceksin ve harika, verimli bir gün geçireceksin."

Burnunu kıvırıyor. "Tuvalette yumurta kabukları ve yanmış tost kusarken bunu yapamam."

Gözlerimi ona diktim.

Nankör küçük...

Kapı çalındı.

Yanına gidip gözetleme deliğini kontrol ettim. Orada paslanmaz çelik tavalarla dolu bir el arabasından başka bir şey yok.

Kaşlarım çatıldı.

"Kim o? Şef Aimsley mi?" Elizabeth o kadar büyük bir umutla yaklaşıyor ki alınmaya başlıyorum.

Yemeklerim *o kadar da* kötü değil, mi?

Kızım kapıyı açıp bir ileri bir geri bakıyor. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum." Yemeği içeri götürüyorum. Her zamanki gibi nefis kokuyor ve midem gurulduyor.

"Anne." Elizabeth tavadan bir şey aldı. "Bir not var."

Stinton'ın sıkışık el yazısıyla.

Mila'nın arabası bugün tamirde olacak. Beni bekle.

Dudaklarım .

"Anne, gerçekten ömür boyu yetecek kadar yiyecek mi kazandın?" Elizabeth yüzümü dikkatle izliyor.

"Ha?"

"Neden birisi bize bunu gönderiyor?"

Çünkü amcan aynı zamanda benim yüzüme sahip olan boğa kafalı bir milyarder.

Yine o garip duyguya kapıldım.

Max, Dawn'ın amcası.

Garip bir şey. Cildime yerleşen yağlı, rahatsız edici bir yapışkan.
O Trevor'ın kardeşi ve sen onu öpmeyi hayal ediyorsun.
Yüzüme küçük bir gülümseme yerleştiriyorum. "Acele et ve kahvaltını yap.
Okula gitmen gerekiyor."
Neyse ki başka soru sormuyor.

* * *

ELIZABETH'I BIRAKTIKTAN VE ONA GITMEYECEĞİNE SÖZ VERDİRDİKTEN SONRA
İnsanlara yorumlarından dolayı yumruk atmak istemediğim için eve
döndüm ve Max'in aramasını bekledim.

Sinir bozucu.

Ben bir erkeği bekleyen ve sonunda kapımı çaldığında ellerimden
ter damlayan bir kadın .

Kapıyı açıyorum. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bazı düzenlemeler yapmamız gerekti." Oturma odama girdi ve
hemen alanı doldurdu.

Onun yakınlığından sinirlerim titriyor.

Rüya yüzünden, Max'in gerçek hayatta bilinçaltımda olduğundan
daha da nefis görünen dudaklarının aşırı farkındayım.

"Video biraz kontrolden çıkıyor." Bugün onda bir şeyler var. Daha
keskin bir şey. Daha sert. Sanki sabrının sınırlarını zorluyor.

İlk tepkimin nefret değil de endişe olmasından nefret ediyorum.

Göğsümde bir sızı olmasından nefret ediyorum çünkü tüm bu
baskının onu etkilediğini görebiliyorum.

Bocalamasına izin yok. Kırılmasına izin yok.

Devam etmek zorunda yoksa tüm şirket küle dönecek.

Tüm bu insanlar, aileler, hayatta kalmak, çocuklarını üniversiteye
göndermek, mutlu bir şekilde emekli olmak için bağımlı oldukları işler -
hepsi onun omuzlarında dengeleniyor.

O şirketi o kurmadı.

Ama bu onun hayatını emiyor.

Sorumluluk, cesedin üzerine üşüşen sinekler gibi ona üşüşür.

Tek bir hata bile yapamayacağınızı bilmek nasıl bir duygu olmalı?

Tek bir şirket sizi tüketene kadar daha da zorlayarak kendi hatalı sınırlarınıza cevap vermek nasıl bir güç gerektirir?

Gözlerinde bir kızgınlık, bir tür şüphe, kendisine verilen paydan memnuniyetsizlik arıyorum.

Hiçbir şey.

Gerçekten umursamıyor mu yoksa her şey kontrol altındaymış gibi davranmakta o kadar iyi mi?

"Araba dükkânı şu anda kuşatılmış durumda. Fotoğrafı çekilmeden kimse içeri giremez."

"Biliyorum. Clint aradı." Daha önce ben eve dönerken aramıştı. Bugün işe gelmemem gerektiğini söyledi ama bana bir neden söylemedi.

"Ev adresinizin sızmasını engellemeyi başardık ama Mila Dubois'nın arabasını buraya nakledersek alarm zilleri çalacaktır. Tek çözüm sizi garaja götürmek." Heykel gibi çenesini kapıya doğru uzattı. "Benimle gel."

Hikayenin kötü adamının o özel dikim takım elbisenin altında atan bir kalbi varmış gibi davranmak tehlikeli. Bana oyuncağıymışım gibi emirler yağdırdığı için ona kızmak yerine sessizce itaat etmemi sağlıyor.

Ki teknik olarak öyleyim.

Ama şimdi bunu sessizce kabullenmenin zamanı değil, lanet olsun!

Jefferson sürüyor. Bana anlam veremediğim endişeli bir bakış attı.

oluyor? Bugün herkesin ruh hali çok garip.

Stinton yolculuk sırasında hiçbir şey söylemez. Bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve telefon konuşmalarına sert, alçak ses tonuyla cevap veriyor. Sert pembe dudaklarından emir yağdırırken tam bir zorba patron modunda. Onda daha önce hiç görmediğim bir hayal kırıklığı da var.

Dün gece bir şey mi oldu?

Bilmek istemem beni rahatsız ediyor. Özel havaalanına vardığımızda bir ekibin bizi kapıda kraliyet ailesindenmişiz gibi karşılaması beni daha da rahatsız ediyor.

Max kimseyi tanımadan yanlarından geçip gidiyor. Adımları keskin ve emin. Bir Stinton'ın derisine kolayca bürünmesini izliyorum:

Soğuk, umursamaz, hükmedici. Konuşmadığı zamanlarda bile her odaya hükmeden bir şeytan.

İnsanlar onun etrafında koşuşturuyor, onun onayını ya da dikkatini çekmek için can atıyorlar. İkisi de Bundan hem nefret ediyorum hem de bir nefeste büyüleniyorum. Asfalta çıktığımızda Max beni kendine doğru çekiyor. Etrafımızda dönen hareketlilikten mi, yoksa onun

emin olmak istiyor.

Her iki şekilde de, dokunuşu beni rahatsız ediyor.

Kolunu aşağı itiyorum ve ona bakıyorum. "Neden bir helikoptere ihtiyacımız var?"

"Benden sana güvenmemi istedin." Bana bakıyor. "Şimdi ben de senden aynısını yapmanı istiyorum."

Tehlikeli, tehlikeli adam.

Beni helikoptere bindirmesine izin veriyorum ve havalanıyoruz. Şehir küçük ve önemsiz görünüyor. Gökyüzü tüm ihtişamıyla uzanıyor. İlk kez bir helikoptere biniyorum ama tadını bile çıkaramıyorum çünkü göz ucuyla Max'i incelemekle meşgulüm.

Şunu yapmayı kes, sağduyum yalvarıyor. Onu umursamaman .

Pencereden bakıyorum ve tanıdık yerler görmeye başlayınca nefesim kesiliyor. Bu... garaja mı gidiyoruz?

Helikopter doğrudan otomobil dükkanının çatısına indiğinde sorum cevaplandı. Kameralar yukarı doğru dönüyor. Gazeteciler işaret ediyor. Clint beni buraya gelmemem konusunda uyarmakta haklıydı. Sanki kalabalık bir gecede çoğalmış gibi.

Max helikopterden inmemi yardım ediyor ve güçlü pervaneler saçlarım uzaya ışınlanıyormuş gibi görünene kadar afro saçımı geriye itiyor.

"Gerçekten mi? Bu senin fikrin miydi?" Duyulmak için bağıriyorum. "Geldiğimizi herkese bildirmek için mi?"

"Madem filme çekileceğiz, bari şık bir şekilde çekilelim." Düz bir yüz ifadesiyle konuşuyor. "Dikkatlerini çekmek istiyorum."

"Sen ."

"Onların dikkati, Dawn. Kana susamışlıkları değil. Arabaya doluşup sen içeri girmeye çalışırken her yandan sana çarpmaları değil."

O durgun bir kibir. Jilet gibi keskin bir bıçak, sabırla bekliyor. İnanılmaz derecede sabırlı. Çünkü ne olursa olsun kazanacağını biliyor. Bu soğukluk, temiz bir filtredeki yeni yağ kadar kolay ve pürüzsüz bir şekilde üzerine yerleşiyor. Eskiden onun aurasını soğuk ve korkutucu bulurdum. Hâlâ öyle, ama eskiden düşündüğüm kadar korkutucu değil. Belki de Max Stinton'ın yaptığı her şeyin bir nedeni olduğunu bildiğim içindir. Bu nedenlere ama onun nedenleri var ve bu nedenler onu bu kadar ileri götürüyor.

Yorgun bir şekilde iç geçirir. "Clint plandan haberdar edildi. Seni almak için çatıya doğru yola çıktı."

"Gidiyor musun?"

"İlgilenmem gereken başka meseleler var." Omuzlarımı sıktı. "Sen en iyi yaptığın şeyi yap, Wolverine. Geri kalan her şeyle ben ilgileneceğim."

"Ama-"

"Dawn!" Clint'in sesi çınlıyor.

Müdürümle yüzleşmek için döndüm. Arkamı döndüğümde Max helikoptere tırmanmaya başlamıştı bile. Bir saniye sonra havalanıyor, gökyüzünde uçuyor. Önce biraz uzağımda, sonra o kadar uzakta ki onu takip etmeye çalışsam düşüp ölebilirim.

Uygun bir karşılaştırma.

Clint endişeli bakışlarıyla beni iğneliyor. "Sen iyi misin? Saçma sapan konuşan bir ünlü için bu kadar yaygara koparıldığına inanabiliyor musun?"

"Sosyal medya şöhretinin dünyası kesinlikle ait olduğum yer değil," diye mırıldanarak onu merdivenlerden garaja kadar takip ediyorum.

Atölyenin boş olmasını bekliyordum.

Ama boş değildi.

Mila'nın üstü açık arabasının etrafına kameralar yerleştirilmiş. "Bu nedir?" Elimle gösterdim.

"Bilmiyorum. Stinton bu sabah erkenden beni aradı ve bu işi ayarlamak üzere bir ekip gönderebilmek için anahtarları istedi."

"Bu sabah erken mi?" Kafamda hesaplamalar yapmaya başladım. Max ve ben dün gece geç saatlere kadar mesajlaştık. Clint'i, bunları magazin gazeteleri gelmeden önce gizlice sokacak kadar erken uyandırmak için iki saatlik uyku gibi ne aldı?

"Evet." Clint kaşlarını çatarak Mila'nın arabasına bakar. Yan tarafı fena halde ezilmiştir. Arka tampon neredeyse yerde asılı duruyor. Onu onarmak için

tamamen söküp yenisini takmaları gerekecek. Ancak, ihtiyacı olan tüm kozmetik onarımları yapabilmek için önce arabayı çalışır hale getirmem gerekecek.

"Ne yapacağını biliyor musun?" Clint arabayı işaret ederek sorar. "Evet. Dün gece çalıştım."

Başını iki yana sallıyor. "Bunu düşündüğümde çok sinirleniyorum. Stinton'ın ekranda yaptığı hataları kabul etmesi için Henry'ye yaklaşmaya çalıştığımı duydum."

"Ne?" Gözlerim açıldı.

"Bir baş teknisyene göre Henry sorumluluğu nasıl kabul edeceğini bilmiyor. Söylentilere göre, yanlış bir şey yapmamış gibi davranıyormuş. Stinton'ın onu güzel benzettığını duydum."

"Bu ne zaman oldu?"

"Dün öğleden sonra. O civarlarda. Gece Hal'den duydum. Henry'nin dükkanında çalışıyor."

Kalbim sızlıyor. Yani... Stinton'ın dün söylediği sert sözlerden bazıları Henry'ye mi yönelikti?

Buna inanamıyorum.

Bana hiç mantıklı gelmiyor.

"Çok fazla konuşuyorum." Clint yüzüme bakıyor ve geri çekiliyor. "Özür dilerim. Seni yalnız bırakayım."

Sözlerini zar zor kabul ediyorum ve odun gibi arabaya doğru dönüyorum. Zihnim ama odaklanmalıyım.

Bir süreliğine işe yarıyor.

Mila'nın arabasını tamir ederken kendimi kaybediyorum ve Clint ofisinden çıkana kadar geçen zamanın farkına bile varmıyorum.

"Şimdiden çalıştırdın mı?" Kaşları havaya kalktı.

"Evet." Gaza basıyorum, sonra başka bir vitese geçiyorum ve sorunun tekrar ortaya çıkıp çıkmadığını test ediyorum. "Teşhis, bir arabayı tamir etmenin en zor kısmıdır. Sorunun gerçek nedenini bilerseniz asıl iş çok daha kolay olur."

"Etkilendim." Ellerini çırpıyor.

O anda dışarıdan bir gürültü duyulur.

Clint ve ben birbirimize endişeli bakışlar atıp pencereye doğru koşuyoruz. Ne beklediğimden emin değilim ama kesinlikle gazetecilerin arabalarına binip ışık hızıyla yola çıkmaları değil. Bu

Daha önce kameralar, muhabirler ve minibüslerle dolu olan lawn, şimdi ürkütücü bir şekilde boş.

"Sence arabayı tamir ettiğini biliyorlar mıdır?" Clint soruyor.

"Hayır. Başka bir şeyler dönüyor."

Telefonum

çalıyor.

Clint'inki de öyle.

Ben çantamı bulmak için geri çekilirken o da cebinden çıkarıyor.

"Oh," diyor Clint sesinde bir hayranlıkla. "Sanırım hikâyenin geçtiği yerler değişti." Telefonu ters çevirip bana ekranı gösteriyor. "Bak."

Stinton Group'tan bir canlı yayın. Max, farklı haber kanallarının mikrofonlarıyla dolu bir podyumda duruyor. Geniş omuzlarına göre dikilmiş bir takım elbise giyiyor. Saçları dikkatlice yüzünden uzaklaştırılmış ve buz gibi bakışları beni bile delip geçiyor.

kamera aracılığıyla.

"Stinton Group ve Stinton Auto'nun CEO vekili olarak kamuoyundan ve Mila Dubois'dan özür dilemek istiyorum. Son zamanlarda, Dawn Banner'ın Stinton Auto'nun sözcüsü olarak geçerliliği konusunda şüpheler var." Gözleri acımasız bir parıltıya büründü. "Bugün buraya gerçeği ortaya çıkarmak için geldim."

İliklerime kadar her şey sarsılıyor.

"Lütfen ekrana bakın," diyor Max. Orada canlı yayında olan insanlar muhtemelen bir projekte bakıyor ama canlı yayında video tamamen ekranda görünüyor. Videoda Henry'ye yayını değiştirmesinin yanlış olduğunu açıkça söylüyorum.

"Ne yapıyor bu?" Clint'in nefesi kesilir.

"Henry'nin ne kadar pislik biri olduğunu ortaya çıkarması iyi bir şey değil mi?" Telefonu işaret ediyorum.

"Bakın, Henry'nin yaptığı alçakçaydı, ama patron sırf sizi korumak için tamircileri otobüsün altına atmaya başlarsa, bu iyi bir mesaj vermez. Tüm suçu ailesi ve engelli bir çocuğu olan Henry'nin üzerine mi yıkacak? Bu, başka biri işleri batırırsa ona da saldıracağı anlamına mı geliyor?"

Hızla göz

kırpıyorum.

Clint haklı.

Bekle, Stinton. Bir şey söyleme. Bırak benim hatam olduğuna inansınlar.

Bununla başa
çıkabilirim. Ama
Henry yapabilir
mi?

Video durur ve Max ekrana döner. Yakışıklı yüzünü gösterir ve soğuk bakışları kalabalığı tarar.

"Görüntülerden de görebileceğiniz gibi, Bayan Dubois'nın arabasını tamir ederken, Bayan Banner farklı bir teşhis konusunda ısrar etti, ancak ben dinlemedim. Önyargım nedeniyle başka bir tamirciye gittim. Onun sözlerini doğrulamamak ve arabadaki gerçek sorunlarla ilgili görüşlerini görmezden gelmek benim hatam."

durdu.

Ciğerlerim şu anda oksijen istemediğine karar verdi.

Lanet olsun.

"Benim hatam" dedi.

Tamamen.

Henry'yi otobüsün altına atmadı.

Gerçeği kamuoyuna açıklarken ikimizi de koruyor.

Max Stinton yine sorumluluk alıyor ve bu beynimde çarpık bir etki yaratıyor.

Çünkü gerçekten *hayranlık* duyuyorum.

Sert ve şiddetli ve midemden geçerek içimi burkuyor.

Sonra yumuşak ve çırpınarak bacaklarımın arasında birikiyor.

Tamamen kömürden yapılmamış kalbi olan soğuk milyarder için yanıp tutuşuyorum.

Bu bir aşk mı?

Ugh.

Bu berbat. Haşlanmış yumurta berbat.

Kameradan başka bir yere bakamıyorum. "Bayan Banner'ı dinlemiş olsaydım, Mila Dubois değerli arabasının zarar gördüğünü görmenin ruhsal sıkıntısını çekmeyecekti ve ekip üyeleri neredeyse hayatlarını kaybetmeyecekti. Bugün sizi buraya çağırdım çünkü ekipten ve Bayan Dubois'dan kamuoyu önünde özür dilemek istiyorum. Stinton Group, hasarın sigorta işlemlerinin yanı sıra her türlü masrafı da karşılayacaktır.

Bu olaydan kaynaklanan hastane tedavileri. Ve iiniz rahat olsun," dirseklerini podyuma dayamış, özür dilemesi gereken Şeyi dağıtırken bile ormandaki bir yırtıcı gibi görünüyor, "araç tamamen restore edilecek. En iyi teknisyenimizi grevlendireceğim. O da aracı yenisinden daha iyi çalışır hale getirecek."

Kalabalıktan yükselen kıkırdama yumuşak, savunmasız ve açık. Onları avucunun içine almış ve tüm bunları hiç terlemeden yapmıştır.

Ekran kararırken parmaklarımı telefona gömüyorum. Basın toplantısı sona erdi.

nemli değil.

Max'in derin ve boğucu sesinin tüm muhalifleri tek bir hamlede katlettiğini hâlâ duyabiliyorum. Her izleyiciyi sessiz bir meydan okumayla dağlarken, ifadesiz yüzünde yoğunlukla çatlayan kobalt gözlerini hala hissedebiliyorum. Kendini otobüsün altına attı ve bunu yaparken benden nefret eden herkesi de kendisiyle birlikte otobüsün altına sürükledi.

Nefes alamıyorum.

Burada değil, ama sanki odada benimle birlikte duruyor, etrafımdaki tüm alanı kaplıyor, beni o soğuk ve manyetik aurasıyla sarıyor.

Max Stinton gibi tehlikeli ve görkemli bir canavar neden başıma bu kadar bela açıyor? Ve neden ondan uzak durmamı gerektiren tüm nedenleri unutmaya başlıyorum?

BÖLÜM 12

BEN DELI MIYIM?

MAX

Dawn Banner'dan uzak durarak bir hafta geçirmenin onu zihnimden başarıyla sildiğini ve dünyaya karşı her zamanki antipatimi geri kazandırdığını İDDİA EDEBİLSEYDİM, ederdim.

Ama iki haftadan uzun bir süredir onu görmemek hayatımda tam bir terör estirdi.

Dengem bozuldu.

Ne zaman arabalar, motorlar ya da oto tamiriyle ilgili bir şey görsem aklıma o geliyor.

Öyle bir noktaya geldi ki, sırf çekip çıkarabilmek, gözlerimi kapatıp garajının kokusunu alabilmek için masamın çekmecesinde bir şişe motor yağı bulunduruyorum.

Dışarıdan bakıldığında, güçlü bir şirketler grubunun huysuz ve talepkâr lideriyim.

İçimde, ben bir .

Bu fırtınanın geçeceğine inanmak istiyorum ama Dawn'ın o tulumların ve soğuk duşların içindeki ve dışındaki kirli hayalleri artık benim en iyi iki arkadaşım. Onu gözleri parlarken ve dudaklarından ismim dökülürken hayal edip duruyorum. Vücudumdaki her hormonu harekete geçirmeye yetiyor.

Bu dikkat dağıtıcı olmadan da yeterince meşgulüm.

Yönetim kurulu, Stinton Oto'ya yaptığım gibi Stinton Yatırım'ı da yeniden canlandırmamı istiyor. Yanlış anlaşıldıktan ve tüm şüpheler karşısında yeteneklerini kanıtladıktan sonra Dawn yenilmez oldu. İnternetteki nefret dolu kişiler onun peşine düşerken iki kez düşünüyorlar ve taklit etkisiyle Sinton Group hakkındaki olumsuz basının etrafından dolaşıyorlar.

Skandaldan prime dönüşen fırsatı değerlendirerek televizyon ve podcast programlarına katılımını artırdım. Dünya Dawn'ın bulabildikleri her parçasını yalayıp yutuyor. O ulusun kalbinin kraliçesi.

Bu da onu ve Beth'i güvende tutmayı daha da önemli hale getiriyor.

Şu anda özel bir ekibim var, Beth'in kızından bahsedene herhangi bir şey bulmak için interneti tarıyor ve gerçek zamanlı olarak karartıyor.

Bu ikisini ailemin gözünden uzak tutmak hızla bir öncelik haline geliyor.

Stinton Group'un yeniden markalaşmasının bir sonraki aşaması da bu hedefle başa baş gidiyor. Şimdi, diğer şirketlerimizi de Stinton Auto ile aynı seviyeye getirmeye çalışıyorum.

Göründüğünden daha zor.

Sadece bir Dawn var.

Ve şu anda onu düşünmeden edemiyorum. Harika zamanlama.

Özellikle de sessizliğe gömüldüğünden beri.

İş gezisine çıkacağıyla ilgili mesajıma cevap vermedi.

Konferans için bir teşekkür bile etmedi.

Teşekkür etsin diye yaptığımdan değil.

Ama en azından iletişim halinde olmak güzel olurdu.

anasını. Bir kadın bana mesaj atmıyor diye sızlanıyorum.

Belki de onun keskin sözlerine ve daha da keskin bakışlarına fazla alıştım. Belki de tercih ettiği Afrika taraklarının her yerde takırdamasını özlüyorum, böylece o bir kelime söylemeden önce geldiğini anlıyordum.

Büyük boy süveterleri ve yumuşak afro saçları görüş periferilerinden geçmeden dünyam tek renkli görünüyor, koyu teninin ve koyu gözlerinin parıltısı beni içten dışa ısıtıyor.

Stinton Group ofislerinde dolaşıyorum ve dünya renksiz geliyor. Kasvetli. Sanki borsada zarar etmişiz gibi, oysa gerçekler Dawn'ın - ve dolayısıyla Stinton Group'un- popülaritesinde hayal bile edilemeyecek bir artış olduğunu söylüyor.

Anlaşmanın kendisine düşen kısmını o kadar iyi yerine getiriyor ki artık ellerimi direksiyonda tutmama gerek kalmadı.

Onun etrafında dolanamam, dolanmamalıyım.

Ondan uzak durmak yapmam gereken en doğru şey.

Özellikle de babam beni yakından izlerken.

Basın toplantısından önceki gece evime gelişini hatırlıyorum.

"Sen aptalca kararlar almazsın, Max. Yaptığın her şey Stinton Group'un iyiliği içindi, ama bu iş çığırından çıkıyor. Yönetim kuruluna danışmadan bir yabancıyı Stinton Auto'nun yüzü yaptın. Sonra da bu skandaldan sonra onu etrafta tuttunuz. Şirkete büyük zarar verdi ve siz hala kapatmadınız. Bu genç bayanın sizin üzerinizde ne gibi bir sırrı var?"

"Yanılıyorsun. Onun benim üzerimde hiçbir etkisi yok." "Peki senin onun üzerinde ne gibi bir sırrın var?"

Babam bu soruyu sorduğu için rahatladım. Demek ki Elizabeth'i henüz öğrenmemiş, ama Dawnı hafifçe takip etmeye, evini izlemeye ve tüm basın turlarında ve fotoğraf çekimlerinde görünmeye devam edersem, bir şeyler fark edecektir.

Hiçbir Stinton Group varlığına bu kadar dahil olmamıştım. Ürün performansını gösterdiğinde, onu bir başkasına devrediyorum ve başka bir markayı sökmeye ya da inşa etmeye geçiyorum.

Ben de öyle yaptım. Konferanstan sonra Dawn'ın terfilerini Hills'e devrettim.

olduğunu açıkça belirttiği bir şey.

Ya da belki de rahatsız olduğu şey, iş adına ondan talep ettiğim günlük güncellemelerdir.

...yatırımlarımı takip etmeyi seviyorsam ne olmuş? Dawn, Stinton Oto'nun bir çalışanı. Onu kontrol etmekte yanlış bir şey yok.

Gözlerimi tabletime dikip Dawn'ın basın turundaki son fotoğrafına bakıyorum. Gündüz kuşağı televizyonlarının sevgilisi, erkek egemen bir sektörde yaşadığı sevinçler ve karşılaştığı zorluklar hakkında konuşmaya hevesli parlak giyimli sunucularla şakalaşüyor.

Ünlüler de onun hakkında övgüler yağıdırıyor. Sadece Dawn'ın arabasını tamir ederken çıkardığı harika iş için övgüler yağıdıran Mila Dubois değil, aynı zamanda kadın sporcular ve ünlü komedyenler de ondan övgüyle bahsediyor.

Mila'nın dramıyla ilgili bir SNL skeci bile vardı ve oyuncular Mila'nın yapmadığı bir yanlış için onu çağırdığında Dawn'ın nasıl hissetmiş olabileceğini canlandırdılar.

Dünya gözlerini ondan alamıyor. Ben de alamıyorum.

Ve bu beni o kadar sinirlendiriyor ki patlayabilirim.

Başka bir fotoğrafına ilerliyorum ve kemiğe sarılmış bir köpek gibi salyalarım akmaya başlıyor. Bu fotoğrafta, vücuduna yapışan alametifarikası süveterlerinden birini giymiş. Saçları abartılı bir afro, sanki biri her zamanki saç modelini seçmiş de aslan yelesine dönüştürmüş gibi. Sanki paha biçilmez bir çikolata heykelmiş gibi saçlarının arasına çiçekler sıkıştırılmış ve elimde değil ama keşke onu bir sürüngen gibi internetten gözetlemek yerine bizzat görebilseydim diyorum.

Kağıt üzerinde hala onun patronuyum.

O yüz, o çevrimiçi kişilik hâlâ benim.

Güncelleme için onu ofisime çağırmak tamamen benim hakkım.

Ama ona bu kadar yakın olmak tam da bu yüzden mesafemi korumamı gerektiriyor.

Dawn Banner yasak bölge.

Videoda bordo tonuna boyanmış dudakları beni bir denizciyi baştan çıkaran bir siren gibi baştan çıkarsa bile.

Işıldayan gözleri bana kamera önünde giderek daha rahat olduğunu söylese bile.

Videolarının altındaki, 'kaputunun altına girmeyi' ve 'motorunu mırıldatmayı' ne kadar çok istediklerinden bahseden erkeklerin susamış yorumlarını bizzat avlamak istesem bile.

Dawn'ın motoru mırıldanacaksa, bu benden gelecek, lanet olsun.

Kapı aniden açıldı. Hills her zaman yaptığı gibi gözlerini kısmış ve dudaklarını büzmüş bir şekilde ofisime daldı. Kendini kanepeye atıp, sıska kravatını omzuna attı. "Artık bunu yapamam."

Tabletimi kapattım ve kalemimi alıp parmaklarımın arasında gezdirdim. "Ne?"

"Dawn'a bakıcılık yap. Beni deli ediyor." Bacaklarını döndürüyor ve yere koyuyor. "Tek yapmak istediği araba tamir etmek. Onu saç ve makyaj yapmaya zorluyorum ve sonra da televizyon sunucularıyla iyi geçinmesi için ikna etmem gerekiyor. İnsanların ne kadar cahil olduğunu biliyor musunuz? Sunuculardan biri ne zaman aptalca bir şey söylese, yüzüm kızarıyor ve sonra Dawn'ın ulusal televizyonda birine çarpmaması için dua etmeye başlıyorum."

"O kadar da zor değil." Yumruklarını sallamayı gerçekten çok sevmesine rağmen.

"Belki senin için." Bana kaşlarını çattı. "Sen ve Dawn tıpatıp aynısınız. Tek fark, onun bu konuda daha aceleci olması."

İçimi kemiren özlemin beni sertçe vurmasını, omurgamdan aşağı inmesini ve kaslarımı germesini beklemiyordum. İfademin yüzümde gezinmesini ve düşüncelerimi Hills'e ifşa etmesini engellemek için savaşıyorum.

Parmaklarım hâlâ kalemin üzerinde, "Onu idare etmeyi teklif eden sendin," diye mırıldandım.

"Çünkü diğer tüm proje yöneticilerini sağda solda reddediyordunuz."

"Dawn Banner, Stinton Auto'nun yüzüdür. Görevin ciddiyetini anlayacak birine ihtiyacım vardı."

"Hayır, en başta onun projesini kimsenin devralmasını istemedin." Bana öfkeli bakışlar fırlattı.

Eleştirel bakışı görmezden geliyorum ve masamdaki bir dosyayı alıp son kâr marjlarına dalmış gibi yapıyorum. "Yönetim kurulu şimdi daha büyük ve daha iyi şeylerin ortaya çıkmasını bekliyor. Onu denetleyecek zamanım olmadığını biliyorsun-"

"Saçmalık. Ama sürekli Dawn'ı sormak için peşime düşecek vaktin var. Bu yüzden farklı bir proje yöneticisi istemedin. Bunun kaşları kaldıracağını biliyordun, bu yüzden onu sıcak patates gibi kucağıma attın. Şimdi ikinizle birden uğraşmak zorundayım." Gözlerini deviriyor. "Kendimi ikiz taşıyan bir anne gibi hissediyorum."

Bu görüntü karşısında irkildim. "Madem bu kadar zor, o zaman biraz ara ver. Dawn da durmadan çalışıyor. Bir molayı hak ediyor."

"Tatil kulağa hoş geliyor."

"Dawn'a ara verin dedim, işe değil. Ofiste yapacak çok şey var."

Hills inliyor. "Dawn'a karşı bir şeyler hissettiğin için gevşeyeceğini düşünmüştüm. Hâlâ bir makine gibi çalıştığına inanamıyorum."

"Dawn'a karşı bir şey hissetmiyorum."

En iyi arkadaşım bana 'evet doğru' bakışı attı.

"Bu sadece iş," diye ısrar , ancak daha önce Hills'e karşı hiçbir konuda ısrar etme eğilimi hissetmemiştim ve bu bile bana

Uzakta.

Kollarını gözlerinin üzerinde çırpıyor. "Max, kimseyi kandıramıyorsun, o yüzden vazgeç."

Evet, biliyorum.

Kendi zihnimi kontrol altında tutmakta zorlanıyorum. Kendim bile inanamıyorken Hills gibi birini bunun sadece iş olduğuna nasıl ikna edebilirim?

Önemli değil. Daha fazla çizgiyi geçmeye başlamadan önce kafamı toparlamam gerekiyor. Bu çizgilerin kafamın içinde olması, onları daha az tehlikeli yapmıyor. Dawn hakkındaki kötü fantezilerim daha sık gerçekleşiyor. Saplantım büyüyor ve kontrolsüz devam ederse, önemli biri bunu fark edecek.

Babam gibi.

Tahta gibi.

Dawn'ın kendisi gibi.

Parmaklarımı masaya vurup başımı sallıyorum. Tam o sırada telefonum çalıyor.

Ekranı bir bakış beni taşın çevirdi. Bu Dawn.

Telefonu açarken her zamanki kayıtsızlık ifademi takınıyorum.

"Çık dışarı, Hills. Bu telefona cevap vermem gerek."

"Hangi çağrı?" Tembelce uzanıyor.

"Seni ." Ona kaşlarını çatıyorum. "Dışarı. Şimdi."

Benimle alay ediyor, koltuktan kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor.

O gider gitmez telefonu kulağıma dayıyorum ve net bir sesle konuşuyorum. "Dawn."

"Bu Elizabeth," diyor tatlı bir ses. Şok içinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Elizabeth mi?

Şaşkınlığı hızla kafa karışıklığı takip eder.

Dawn Elizabeth'in beni aradığını biliyor mu?

"Annem seni aradığımı bilmiyor," diyor kısık bir sesle. cevaplar.

"Um, bu Bay Stinton, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

Yeğenimin sesini ilk kez duyuyorum. El yazısını ve Dawn'ın dairesinin her tarafına dağılmış resimlerini görmüştüm ama vay canına. Şu anda telefonun diğer ucunda olması çılgınca.

Sandalyemde daha dik oturuyorum. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Elizabeth?" "Yarın bir kariyer günüm var ve sınıfımın kazanmasını istiyorum.

en çok kişiyi getirmek. Bütün sınıfımız bu şekilde pizza alıyor. Ama diğer sınıf şu anda bizi yeniyor." Ses tonundan kaşlarının çatık olduğunu anlayabiliyorum.

Dudaklarım titriyor ve kıkırdamamak için dudaklarımı içeri çekiyorum. Elizabeth'in annesinin iyi bir rekabete olan sevgisine sahip olduğunu görüyorum.

"Anneme seni davet edip edemeyeceğimizi sordum ama sürekli hayır dedi. Sizi rahatsız etmemeliymişiz."

Sözleri beni tam karnımdan vurdu. Kalbimin hızlı attığı yere çok yakın.

"Ben de sana kendim sormak istedim." Sesi bir melodi kadar tatlı. "Kariyer gününe gelebilir misin? John Hearst-oof'da!"

"*Elizabeth Drew Banner, telefonumla ne yapıyorsun?*" Dawn kükrer.

"Anne, açıklayabilirim." Elizabeth'in sesi kasırgadaki ağaç gibi titriyor.

Biri ve bir karıştırma sesi duyulur. Telefon bir saniye sonra kapanıyor.

Gözlerimi kocaman açarak geri aradım ve telesekretere düşene kadar telefonun çalmasına izin verdim.

Sonra tekrar

aradım.

Ve tekrar.

Dördüncü kez sesli mesaj aldığımda, sandalyemden fırlıyorum ve Dawn'a gidebilmek için otoparka koşmaya hazırlanıyorum.

Sonunda, ekranımda onun numarasının yandığını fark ettim. Cihazın üzerine atlıyorum. "Alo?"

"Ben Dawn." Sesi nefes nefese geliyor ve yeğenimi kovalamadığını merak ediyorum. Bu düşünce beni olması gerekenden çok daha fazla gülümsetiyor. "Bunun için özür dilerim. Telefonumla gizlice dolaştığından haberim yoktu."

"yok." Sandalyeme yerleşiyorum.

Sadece kıcıma iş.

Dawn'ın sesini duyunca, işleri profesyonelce yürütmek aniden imkânsız hale geliyor. Kulaklarımda ne kadar alarm zili çalıyor olursa olsun.

Tehlikeli olduğunu biliyorum.

Biliyorum.

Dikkatimi dağıtan şeyler beni
zayıflatıyor. Beni
savunmasız bırakıyor.

Ve Stinton Group gibi dev bir gemiyi yönetiyorsanız, kırılabilirlik er ya da geç bir buzdağına çarpmak anlamına gelir.

Ama Dawn Banner beni avucunun içinde kıvrandırıyor ve kaçış yok.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım." Dawn'ın ses tonunda bir parça koyunsuluk var.

Utanmış yüzünü görmek isterdim. Neredeyse flörtöz yüzünü ve nefes nefese kalmış yüzünü görmek istediğim kadar.

Dawn Banner'ın o müstehcen düşüncelerini aklımdan geçirmeyeceğime bininci kez yemin ediyorum ama yine de aklıma geliyorlar.

Onun sesi.

Buna hazırlıklı olsaydım, bu kadar sarsılmazdım.

"Ona kariyer gününe katılamayacak kadar meşgul olduğunu söyleyeceğim." Boğazını temizliyor. "Ve bunun bir daha asla olmamasını sağlayacağım."

"Orada
olacağım."

"Nerede?"

"Kariyer günü."

"Hayır."

"O kadar girdi." Sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve Dawn'ın sinirli yüzünü hayal ediyorum. O yüzü daha önce çok görmüştüm. Kaşları alnının ortasında birbirine yaklaşıyor. Burnunun üzerinde kahverengi tenini kırıştıran bir kırışıklık beliriyor. Dudakları sadece ince bir çizgi görünene kadar ağzının içine doğru çekiliyor.

"Bay Stinton."

"Max." Onu düzeltiyorum. "Bana Max deyip duruyorsun. Şimdi durma."

"Bay Stinton," diye vurguluyor, "Elizabeth'in sizden özür dileyebilmesi için telefonu hoparlöre aldım. Ona çok meşgul olduğunuzu söylemenizi istiyorum-"

"Hiç meşgul değilim."

"*Gördün mü anne?*" Elizabeth arka planda cınlıyor.

"Max," dedi Dawn, "programını tekrar kontrol ettin ve meşgulsün. Değil mi?" İçinde bir parça çaresizlik var.

Yüzüme yavaş, şeytani bir gülümseme yayılıyor. "Aslında yarın bütün gün hiçbir işim yok."

"*Yani geliyorsun, değil mi?*" Elizabeth . "Eğer annen için de uygunsa."

"*Lütfen anne. Lütfen. Gelebilirse kesin kazanırız.*"

Dawn birkaç saniye sessiz kalıyor ve kafasının içinde uçurumdan düşmem için bana beddua ettiğini biliyorum.

Sonunda, "Sanırım Bay Stinton için çok fazla değilse _."

"Hiç de değil. Hatta yanımda birkaç arkadaşımı da getirebilirim."

". *Siz en iyisisiniz, Bay Stinton. En başından beri öyle düşünüyordum. Televizyonda annem hakkında güzel şeyler söyledin.*" Elizabeth heyecanla cıvıldıyor. "*İkinci sınıf yarın taşları yerinden oynatacak.*"

"Elizabeth, dikkat et," diye azarlar Dawn.

"*Üzgünüm, anne.*"

Kıkırdıyorum. Bir sebepten dolayı enerjim yüz katına çıktı. Elizabeth'in çocuksu masumiyetinden mi yoksa Dawn'dan nihayet haber almanın verdiği rahatlamadan mı ya da her ikisinden mi bilinmez, kendimi bir maraton koşabilecekmişim gibi hissediyorum.

"Hiç yardımcı olmadın," diye mırıldanıyor Dawn bana. Kızının duyamayacağı bir yerde olduğunu varsayıyorum çünkü sesi beni buza çevirecek kadar soğuk.

dizime dayıyorum ve sabahın erken saatlerinde güneş ofisime vururken penceremin dışındaki manzaraya gülümsüyorum. "Ülkemizin gelecekteki liderlerine geri vermenin önemine inanıyorum."

"Saçmalık. Bunu beni kızdırmak için yapıyorsun."

"Bunu yeğenimle tanışmak için yapıyorum. Seni kızdırmak sadece bir bonus."

Hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve eğer karşımda olsaydı, muhtemelen tutup öperdim. Güvende olması harika bir şey.

ve benim yaramaz ellerimden uzakta.

"Stinton Group'u Elizabeth'in yakınında istemediğimi biliyorsun." "O zaman oraya Max Stinton olarak gitmeyeceğim. Oraya Max olarak gideceğim."

"Kendini o şirketten ayırabilir misin? Ayrılabilceğini sanmıyorum."

Birkaç hafta önce olsaydı ona katılırdım. Onunla tanışmadan önce. Hayatıma girmeden önce.

"Biz Bak, olmaz Biz mi?" I daha düşük benim ses. "Eğer sen vardı Bu fikirden bu kadar rahatsız olduysanız, neden kabul ettiniz?"

Yine bozuk bir ses çıkarıyor ve sonra sessizleşiyor.

Yumuşak bir güven tonuyla Dawn'a, "Kim olduğumu ya da onunla nasıl bir ilişkim olduğunu itiraf etmeyeceğim. Bu sadece basit bir kariyer günü. Sadece iş."

Sadece iş mi?

"Hmf." Dawn nefesinin altında homurdanır. Şuna bir bakın. O da inanmıyor.

* * *

VANYA LÜKS ÖZEL JETİNİN MERDİVENLERİNDEN AŞAĞI INER, KARANLIK
Yüzünde güneş gözlüğü ve boynundan sarkan bir eşarp.

Üzerinde henüz beğenmediğim tuhaf moda parçalarından biri var. Elbisenin üst kısmı okyanusa doğru uzanan bir uçurum gibi garip bir açıyla dışarı çıkıyor ve etek kısmı da önü kısa, arkası uzun bir çeşit kat kat puf.

Bu moda, Max. Vanya'ya neden o saçma kıyafetleri giydiğini sorduğumda bana moda derdi. Bunu Moda Haftası'ndaki mankenlerden aldım.

Eğer öyleyse, parasını geri alması gerekiyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor Hadyn yanımda. Sanki gördüğü en güzel yaratılmış gibi gözlerini Vanya'ya kilitlemiş. Belli ki onun avangart giyim tarzı hakkındaki fikirlerimi paylaşıyor.

Vanya pistte süzülerek bize doğru geliyor. Manken yürüyüşü - bunun için müstehcen bir miktar para alıyor -

Belini hareket ettirme ve bir ayağını diğerinin önüne koyma şekli.

Tehlikeli bir dağ yamacını kıskandıracak kadar kıvrımlara sahip, uzun boylu, şehvetli bir kadın. Kremsi kahverengi bir ten, yüksek elmacık kemikleri ve boğucu dudakları büyük beden bir süper modelin görünümünü tamamlıyor.

Vanya bize yaklaştığında güneş gözlüklerini peri kesiminin üzerine çekerek maviler, kırmızılar ve yeşillerle gölgelenmiş kahverengi gözlerini ortaya çıkarıyor. Her nasılsa, bu renk patlaması onda palyaçoluktan ziyade sofistike görünüyor.

"Bu hoş geldin partisi de neyin nesi?" Vanya geri çekilip Hadyn'e bakarak soruyor. "Yani, Max'in neden burada olduğunu biliyorum. Bir iyilik daha dilenmek için."

"Ben asla yalvarmam," diye alay ediyorum.

Gözlerini deviriyor. "Sen de bana hiçbir zaman tüm detayları vermiyorsun."

"Moda hakkında bir şeyler öğrenmeye hevesli genç kadınlarla dolu bir odada konuşmaktan çekinmeyeceğini söyleyen sendin." Benim hatam olmadığını söylemek istercesine elimi kaldırıyorum.

"Bana yedi yaşında olduklarını söylememiştin, Max." Gözlerini kısarak bana baktı.

Omuz silktim. "Öyle olsaydı, evet demezdin."

"Sinsi." Parmağını sallıyor. "Ondan çok fazla ders alıyorsun." Hadyn'e başını sallıyor. "Sana Hadyn'in kötü bir etkisi olduğunu söylemiştim."

"Ben o kadar sinsi değilim. Sana olan aşkıma açık açık söyledim."

Vanya homurdanıyor. "Bu yüzden mi Cuma gecesi iki yanında ikizlerle Altıncı Sayfa'ya yayılmıştınız?"

"Beni takip mi ediyorsun, Vans?" Hadyn sırtıyor. "Kıskandığını kabul etmekte sorun yok."

Ona ters ters bakıyor.

Onlar kavga edemeden aralarına giriyorum. "Artık gitmeliyiz. Zaten geç kaldık."

"Modaya uygun şekilde geç kalmak daha iyidir. Merak uyandırır." Vanya omzumu okşadı.

Mesele şu ki, geç kalmaktan nefret ediyorum. Özellikle de bugün. Dawn'ı haftalardır ilk kez göreceğim. Ve yeğenimle de ilk kez yüz yüze grşeeğim.

Bu büyük bir .

Vanya beklediğim arabaya doğru ilerliyor. "Gündem tam olarak nedir? Çok uzun bir şey değil, değil mi? Menajerimle toplantımı , o yüzden sadece bir saatim var."

"Bir saat yeter de artar bile. Güven bana."

Hadyn, Vanya için kapıyı açar.

Burnunu kaldırıyor, adamın yanından geçip diğer taraftaki kapıyı açıyor.

Hadyn'in sinirli bakışını gördüğümde neredeyse kıkırdayacaktım. Hills gibi o da kadınların onun için her şeyi yapmasına alışkın. Vanya onun varlığına sadece bana yakın olduğu için tahammül ediyor ve bunu asla unutmasına izin vermiyor.

Arabaya bindiğimizde, Jefferson Vanya'ya aşık olmuş gibi bakıyor. Vanya da ona gülümsüyor. "Hey, Jeff."

"Bayan Vanya." Jefferson yutkunurken adem elması neredeyse hem benim hem de Hadyn'in yüzüne arpacaktı. "Vay canına. Sen... seni son gördüğümden bile daha güzelsin."

"Ne kadar tatlı." Pratik bir kıkırdamayı serbest bırakır.

Hadyn koltuğunun kenarına doğru kayar ve Jefferson'ın sandalyesinin arkasına tutunur. "Hey, dostum. Neden gözlerini kaybetmeden önce yoldan ayırmıyorsun?"

"Hadyn, halkımın gözünü korkutma."

"Ben sadece ona dostça bir tavsiyede bulunuyorum." Hadyn takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. Vanya için giyinip kuşanmıştı. Saına jöle bile sürmüştü.

Zavallı adam.

Vanya onu hiç fark etmez.

Telefonda mutfak ekibiyle planlar yapıyor. Vanya benden daha meşgul olan tanıdığım tek kişi. Tam zamanlı bir süper model kariyeri ve gizli, delicesine başarılı bir yemek kitabı ve catering imparatorluğu ile hokkabazlık yapıyor.

İş görüşmesini kapattığında bana karanlık bir bakış fırlattı. "şanslısın ki model arkadaşlarımdan biri onun

Bebeğin vaftiz annesi olmasaydım seni öyle bir geri çevirirdim ki başın ağrırdı."

"Vaftiz annesi olmanın bu kariyer günüyle ne ilgisi var?" Hadyn soruyor.

"Çocuklarla aram iyi değil. Pratik yapmam lazım."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sakin ol. Bir süper model olmandan etkilenecekler."

"Ya içlerinden biri cebinden bir şey çıkarsa?" Dudaklarını büzüyor. "Mesela 'Süper model olmak için çok büyük değil misin? O zaman ben de onlara hakaret ederim. Onlara küçük sümüklü falan derim. Sonra da kötü adam ben olurum."

Hadyn çenesini ovuşturuyor. "Eğer saldırgan bir şey söylerlerse, onları dava edebiliriz."

Gülüyorum.

Vanya bir kaşını kaldırır. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Aileleri onları daha iyi yetiştirmeliydi."

Vanya alay ediyor. "İşte bu yüzden fikir almak için sana gelmiyoruz."

"Hey, ben çocuklarla çok iyiyim. Ne yaptığını bilmeyen sensin." Başını sallıyor. "Bebeklere bile tahammül edemezken neden birinin vaftiz ebeveyni olmayı kabul ettiğini anlamıyorum."

"Bebeklere katlanamadığımı hiç söylemedim. Onlarla aram iyi değil dedim." Vanya ve Hadyn telaşlanmaya başladığında yeni bir mesaj aldım.

Daha gelmedin mi? Başlamak üzereler. Beth gerginleşiyor.

"Ooh." Vanya'nın sesi bana doğru geliyor. Beklediğimden çok daha yakınımda ve omzumun üzerinden telefonuma baktığını fark ediyorum. Çok geç, onu gözden uzak tutmaya çalışıyorum ama beni yakalıyor ve bana sivri bir gülümseme veriyor. "Maxy aşık olmuş."

"Nesin sen? On mu?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bu yüzden çocuklarla anlaşıyor. Çünkü o da onlardan biri," diye belirtiyor Hadyn.

Vanya ona vurmak için bana doğru uzandı.

"Hey, hey." Onu engellemek için bir elimi kaldırdım. "Bir kez olsun yaşıınıza uygun davranamaz mısınız?"

Annem bu ikisine nasıl katlanıyor hiç bilmiyorum. Çok yorucular. Ve yapışkanlar. Annem öldüğünde, onlar

beni bir saniye bile yalnız bırakmıyor, her zaman beni ölümüne kızdırmak için uğruyor. Her zaman arardı. Taşınmak istemediğim zamanlarda beni evimden dışarı sürüklüyordu.

Onlar ve Hills başımın etini yerken, dünyasını kaybetmiş kederli bir oğuldan daha fazlası olduğumu hissetmek için Stinton Group'a koşmam şaşırtıcı değil.

"Stinton Auto'nun basın gezilerini takip ediyordum. Kadının ateş gibi." Vanya başıyla onaylıyor. "İlk başta onun sahte olduğunu düşünmüştüm. Ama onu dinledikçe araba tamir etmeyi ne kadar çok sevdiğini fark ettim. Çok ilham verici. İçimde lastik değiştirme isteği uyandırdı."

"Sanki o güzel ellerin bir araba lastiğine dokunmasına izin verecekmişim gibi," diye mırıldandı Hadyn.

Ona ters ters baktım. "Güzel eller her zaman lastik değiştirir."

"Dikkat et, Hadyn." Vanya uyarıyor. "Stinton bu kadın konusunda çok sinirli."

"Güven bana. Biliyorum." Hadyn gözlerini devirir.

"Şimdi de oto tamiriyle mi ilgileniyorsun?" Bir kaşımı kaldırdım. Vanya bir ampulün nasıl değiştirileceğini bile bilmiyor. Bir keresinde beni ve Hadyn'i, perde çubuklarını yerleştirmesine yardım etmemiz için evine çağırmıştı. Kadın umutsuz vaka.

"Kızların kazandığını görmeyi seviyorum. Özellikle de mazlum oldukları zaman."

"O benim kadını değil, o yüzden bunu kesebilirsin." Kaşlarımı çatıyorum. "Oraya gittiğimizde de ona tuhaf bir şey söyleme."

Hadyn sırtıyor. "Bunu kastediyor. Onu hiç kimse hakkında bu kadar korumacı görmemiştim."

"Şimdi daha da meraklandım." Vanya'nın gözleri parlıyor. Heyecanlanmaya başladım.

Belki de bu ikisini kötü bir fikirdi.

Yeğenimin sınıfı için pizza kazanabileceği anlamına gelse bile.

* * *

KALABALIĞIN ORTASINDA DAWN'I FARK ETMEK SADECE BİRKAÇ DAKIKANIZI ALIR.

okulun spor salonunda. Sanki üzerinde bir ışık var. Tulumundan, afro saçından ya da o büyüleyici tarak şeklindeki küpelerinden kaynaklanıyor diyeceğim ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

Onda manyetik bir şey var. İstesem de istemesem de beni içine çeken bir şey.

Arkasını döndü ve beni gördü.

Ağzında bir gülümseme belirttiğinde neredeyse çıldıracaktım.

Sıcakmış.

Çok etkileyici.

Sonra benden nefret etmesi gerektiğini anlıyor ve ifadesi bozuluyor.

Dehşet içinde tüm çocuklara bakan Vanya'yı ve sorduğu anda onu oradan süpürecekmiş gibi Vanya'ya bakan Hadyn'i unutuyorum. Önce yürümeye, sonra da Şafak'a doğru koşmaya başlıyorum.

Dolgun dudaklarını düşünceli bir şekilde bükerek benimle konuşmak için kendini hazırlıyor. Gerginleştiğini görebiliyorum, ifadesini sert bir hale getirmeye çalışırken zihninin döndüğünü görebiliyorum.

Tam önünde durdum.

Sonunda, kalbim şarkı söylüyor.

Bahar ve araba yağı gibi kokuyor. Görünüşü de öyle. Afrosunun bir tarafını çiçekli bir toka tutuyor ama yağ lekeli tulumu ne iş yaptığını tüm dünyaya anlatıyor.

Bugün biraz makyaj yapmış. Dawn'ın doğal yüzü ile makyajlı yüzünü ne zaman ayırt etmeye başladığımı bilmiyorum ama hemen anlıyorum. Dudakları her zamankinden daha parlak. Çift tonlu olmaktan ziyade, koyu kahverengi tenine karşı aynı tatlı bordo, saf ipek gibiler. Hareket halindeki kelebek kanatları kadar canlı.

Gözleri parıldayan bir şeyle kaplı ve bu sadece zeka pırıltısını daha da öne çıkarıyor.

Yüzüne, çölde sürünürken bir vahaya rastlamış bir adam gibi bakıyorum.

Evet, bu kadın bana hayatımın geri kalanında yanımda taşıyacağım çift tonlu dudakları takdir etmemi sağladı.

Sırayla beni izlerken yüzü yumuşuyor ve bakışlarını kaçırdığında neredeyse telaşlanmış görünüyor. "Geç kaldınız."

"Vanya'nın uçağı rötar yaptı."

"Vanya?" Gözleri beni geçti. "Süper model mi? O Vanya mı? *Sports Illustrated*'ın kapağındaki ilk siyah büyük beden model mi?"

"Evet. Sanırım Vanya *Sports Illustrated*'da bir şey yaptı. Nereden biliyorsun?"

"Bir röportaj için stüdyolarına gittiğimde Essence Hall of Fame'deydi. Fotoğrafını o kadar çok sevdim ki onu araştırdım. Burada olduğuna inanamıyorum. Büyük bir hayranıyım."

Dawn'ın utangaç ve heyecanlı sırtışını gördüğümde kalbim tamamen duracak gibi oluyor.

Merhamet edin.

Tüm ruhumu kısıpaca aldı.

"Bay Stinton!" Kalabalığın içinden neşeli bir ses yükseliyor.

Trevor'ın kızının bize doğru hızla gelişini izlerken nabzımın belli belirsiz teklemesi kulaklarımda çınlıyor. Dawn ve Trevor'ın mükemmel bir karışımı gibi görünüyor. Esmer tenli. Ela gözler. Küçük, ince bir vücut. Yemin ederim ona görür görmez aşık oldum ve nasıl ya da neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Beth başını bana doğru eğerek, "Başardın," diyor.

Gözlerime bakabilmek için zorlandığımı fark ediyorum ve kendimi onun seviyesine indiriyorum. ". Ve söz verdiğim gibi arkadaşlarımı da getirdim."

Bailey, Darrel'in oğlu, bize doğru bağılıyor. Parlak mavi gözleri ve kocaman gözlükleriyle solgun bir çocuk. "Evet! Kesinlikle kazandık! Bay Hanksworth'a söyleyelim."

Çocuklar kaçıtır ve Dawn biraz rahatlar.

Gözlerime bakıyor. Alt dudağı endişeleniyor. İç çeker. "Yapmayacaksın-"

Koluna uzanıyorum ve sıkıyorum çünkü ona dokunmamak benim için düşünülemez bir şey. "Merak etme. Darrel'in adına kayıt yaptırdım. Biri kontrol ederse, burada olma sebebim Bailey. Beth'le hiçbir ilgisi yok."

Omuzlarındaki gerginlik kayboluyor ve bana gerçek, gün ışığı gibi bir gülümseme veriyor.

Ona takılıp kaldım, kirpiklerinin kalın siyah kıvrımlarına ve pürüzsüz kahverengi yanaklarını okşayan altın tonlarına takılıp kaldım.

O çok tehlikeli.

Çok karışık.

Çok güzel.

Çok fazla.

Bu kadın hayatımı ediyor ve ben ne yaptığının farkında bile olmadan parçaları teslim ediyorum.

Seni görmeden bir hafta, bir gün daha nasıl hayatta kalabilirim?

Birisi kürsüden bir anons yapıyor ve Dawn benimle göz temasını kesiyor.

"Buna hazır mısın?" diye

mırıldanıyor. Kesinlikle hazır değilim.

Ama çenemi eğiyorum ve bedenimi onunkine yaklaştırıyorum. "Öyle ?"

Bana bakıyor ve aramızda sessiz bir anlayış anı geçiyor. "Hayır, ama şu anda durdurabileceğimiz bir şey değil."

Kolunu sıkıca kavriyorum.

Evet, bu kadın kesinlikle benim sonum olacak.

BÖLÜM 13

YILDIZ IŖIĐI PIKNIĞI

DAWN

KELEBEKLERİM UÇUŞMAZ. Bu benim için olan bir şey değil.

Ama Max Stinton o buzkobalt gözlerini bana diktiğinde, yemin ederim Midemde *bir şeyler* şiddetli bir kasırga gibi çırpınmaya başladı.

Kariyer gününden sonra bir dondurmacıdayız, dört yetişkin ve iki çocuktan oluşan bir grup için çok fazla gürültü yapıyoruz.

Beth ve Max arabalar hakkında derin bir dalmışlardır. Gözlerini kaldırdı.

Ona çocukça bir aşkla ürkütücü bir hayran kız gibi baktığımı fark etmeden önce gözlerimi kaçırıyorum.

Bu neden benim başıma geliyor?

Bu bir Stinton
olamaz. Olamaz
işte.

Nedenlerini sıralamama bile gerek yok, ama sıralasaydım, bir binanın uzunluğuna yayılan o eski parşömenlerden birini doldururdu.

Ugh.

bakarken, soğuk ikramın yavaş yavaş akan süte izlerken, kalbime uslu durması için koçluk yapıyorum.

"... işte bu yüzden Siyah Güzel'i hiç gezdirmezdim. Ta ki Kırmızı Güzel'i alana kadar. O bir klasik ve garajımdan hiç çıkmıyor. Özel durumlar dışında," diyor Max.

Beth öne eğilir, gözlerinde yıldızlar vardır. "Kaç yaşında?" "Seksenli yılların bebeği," diyor Max gururla.

Beth gıcırıyor ve seksenlerdeki en sevdiği arabaların listesine atlıyor. Onu Bailey dışında hiç kimseyle bu kadar hareketli görmemiştim. Ne zaman yabancıların yanında olsa utangaç ve içine kapanık oluyor. Yeni yüzlerin yanında rahat etmek onun için zor, özellikle de bu yüzler ondan çok daha büyükse.

Onu şimdi görsen, yalancı olduğumu düşünürsün.

Yüksek sesle konuşuyor, elleriyle işaretler yapıyor ve çok heyecanlandığında Max'in sözünü kesmek için araya giriyor.

Bailey bile ona daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor.

"Dawn, iyi misin?" Sunny bana fısıldıyor. Sağ tarafımda oturuyor. Son bir saatin çoğunda nişanlısı Darrel'in elini tutuyor ve Elizabeth'in masadaki herkesten çok Max'e odaklanmasından rahatsız olduğu fark edilen Bailey'i neşelendirmeye çalışıyordu.

Beni izlediğini fark ettiğimde irkildim. Umarım Max'e baktığımı fark etmemiştir.

"Ben iyiyim." Dudaklarım ikna edici bir gülümseme olduğunu umduğum bir şekilde yukarı kalkıyor.

Sunny kaşlarını çatıyor. Etkileyici bir stil anlayışına sahip muhteşem bir kadın. Maya kökenli olduğu, kahverengi teninin altındaki kırmızımsı alt tonlardan, burnunun köprüsünden ve gözlerinin çekikliğinden anlaşılıyor. Parlak siyah saçları güneş ışığının altında parlayarak düz ve düz bir şekilde düşüyor.

Sunny bana ikna olmamış bir bakış attıktan sonra ellerini masanın üzerine koyuyor. Elini ağırlaştıran devasa elmasa rağmen elini hareket ettirebilmesine şaşırdım.

Doğrulup bana gülümsüyor. "Bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor. Benimle gelebilir misiniz?"

"Uh..."

Ben bir şey söyleyemeden tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Max bakışlarını sağa sola çeviriyor, soluk mavi gözleri parlıyor, yaramaz ve daha önce hiç görmediğim kadar nazik. Daha yumuşak. Sanki Beth onun tüm sert yanlarını yumuşatıyor.

Göz kırpıyorum.

Onu ilk kez bu kadar cana yakın ve şefkatli görüyorum. Kibir maskesi yok, bu da onun farklı bir yönünün parlamasına izin veriyor. Stinton Group'un zengin, ukala, haydut prensinin sessiz, şefkatli amca tarafından geride bırakıldığı bir taraf.

Amca. O Beth'in amcası, Dawn. Kendini topla.

Onu *bu* şekilde düşünmek çok adice. Ama kilitlendim.

Gözlerindeki nezaketi görmezden gelemiyorum.

I yapamam direnmek düşmek daha derin içine onun kobalt mavisi bakışlar ve gerçek Max Stinton mı yoksa sadece bir illüzyon mu olduğunu merak ediyorum.

Bu yumuşaklık sadece ailesi olarak gördüğü insanlarla birlikteymi mi ortaya çıkıyor?

Bu nezaketi başka yerlerde de uyguluyor mu? Mesela ayın süper modelini öperken, dudaklarını teninde gezdirirken vücudunu sıkıca tutarken-

Kendi nefesimde boğuluyorum ve öksürmeye başlıyorum.

Max ayağa fırlar ve endişeyle ona doğru eğilir. "Dawn, iyi misin?"

"O iyi." Sunny beni çekiştiriyor. "Hadi gidelim." tökezledim, tamamen utanç içindeydim.

Kafam pamuk dolu ve Max Stinton'la ilgili her türlü yapışkan düşünce orada sıkışıp kalıyor.

Bu adama karşı bir şeyler hissetmeye iznim yok.

Dev bir halkla ilişkiler karmaşasını şirketi için altına dönüştürecek kadar hırslı olup olmaması umurumda değil.

Kardeşinin günahlarını kendi sırtına alıp ödeyecek kadar sorumlu olup olmaması, şikayet etmeden suçu ve öfkeyi üstlenip üstlenmemesi umurumda değil.

Sessiz bir şekilde beni kollamaya devam etmesi ve onunla tartışmanın son birkaç haftadır özlediğim bir şey olması umurumda değil.

Hiçbir şey onun bir Stinton olduğu gerçeğini değiştiremez ve dolayısıyla bu asla gerçekleşemez.

Sunny banyoya dalıyor, tamamen yalnız olduğumuzdan emin olmak için her kabini tekmeleyerek açıyor ve sonra bana dönüyor. "Tamam, dökül bakalım. Stinton Grubu'ndan ve o taşıyan herkesten nefret ettiğini sanıyordum. Neler oluyor?"

"Sen neden ?" Ondan uzaklaşıyorum. Madem banyodayım, bari ellerimi yıkayayım, yüzüme soğuk su çarpayım ve kendimi toparlayayım.

Yavaş ve bilmiş bir gülümseme Sunny'nin yüzündeki endişeli çatık kaşları değiştiriyor. "Aman Tanrım. Ondan *hoşlanıyorsun*."

"Hayır, bilmiyorum." *Kahretsin*. Çok hızlı konuştum. Suçlu gibi görüldüğümü biliyorum.

"Son bir saattir ona goo-goo gözlerle bakıyorsun, Dawn.

Bana yalan söyleyecekseniz lütfen makul bir mazeret gösterin."

Titreyerek nefes alıyorum, ciğerlerimin hâlâ oksijen süzebildiğine şükrediyorum. Zihnim bir çöküşün eşiğinde sallanıyor ve Sunny hiç yardımcı olmuyor.

Yaklaşıyor. "Bu ne zaman oldu? Siz ikiniz birlikte çalışırken mi?"

"Hayır." Lavabonun üzerine eğildim ve tezgahın kenarlarına tutundum. Omuzlarım kulaklarıma kadar kamburlaşmış, dik durmak için mücadele ediyorum. "O sınırların dışında."

"Neden? Stinton Group'la tam olarak ne alıp veremediğin var?" "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Şimdi Alistair gibi konuştun." Gözlerini deviriyor. "Dawn, parçalanıyor gibi görünüyorsun. Gerçeği saklamak sana yardımcı olmuyor ve hissettiğin şeyleri hissetmene kesinlikle engel olmuyor."

"Sana söylüyorum. Yapamam

Sunny." "Neden yapamazsın?"

Banyoyu adımlıyorum. "O... o düşman." Kollarımı . "Ailesindeki herkes zehirli. Biliyor musun..." Nefesimi tutamıyorum. "Beth doğmadan önce Stinton Group avukatlarının evime geldiğini biliyor musun? Para teklif ettiler, Beth'ten kurtulmamı istediler."

Sunny'nin çenesi düşer.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Kelimeleri yüksek sesle söylemek sadece ne kadar gülünç olduğumu vurguluyor. Max'in benim için ve Elizabeth için ne kadar uygunsuz olduğunu.

"Bekle." Sunny yavaşça göz kırpmıyor. "Stinton Group hamileliğinizi sonlandırmanız için size para ödemeye çalıştıysa, bu Elizabeth'in..."

"Evet."

"Max?" Sunny'nin nefesi

kesilir. "Hayır, kardeşi.

Trevor."

Ağzını kapatıyor. "Bu iş daha da karmaşıklaştı."

"Gördün mü?" Adımlarımı banyonun diğer tarafına doğru atıyorum. "Nasıl hissettiğimin bir önemi yok. Önemli olan Elizabeth'i o şirketten uzak tutmak. Max, Stinton Grup'un ta kendisi. Onu bundan ayırmak mümkün değil. Onu önemsemek çok tehlikeli."

Tökezleyerek geri çekildi. "Tamam. düşünmeme izin ver."

"Düşünmek mi?" Çığlık atıyorum. "Düşünecek ne var ki? Bu . Beth'e yaklaşmasına izin vermem bile büyük bir yanlış hesaplamaydı. Bana yaptığı şey bu. Kafamı karıştırıyor. Zaten büyük hatalar yapıyorum. Daha fazla yaklaşmasına izin veremem."

"O olup olmadığını biliyor musun?" "Ne?"

"Avukatlara Beth'ten kurtulmanız size baskı yapmalarını emreden Max miydi?"

Sertçe yutkunuyorum. "Bilmiyorum."

"Belki de ona sormalısın." Elini omzuma koydu. "Beth'in sorumsuz babasının yaptıkları yüzünden bütün bir şirketi suçlamadan önce, belki de Max'in bütün bu nefreti hak edip etmediğini ya da sadece burada olduğu ve kardeşi olmadığı için en yakın hedef olup olmadığını öğrenmelisin."

Sözleri beni olduğum yerde durdurdu.

Sunny parlak, düz saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Trevor Stinton Yatırım'ın parasını alıp kaçtığında, benim maaşımı da alıp . Buna çok kızmıştım. Tüm şirketin batmasını istedim. Ama sonra Max beni bizzat aradı ve kardeşi adına özür diledi. Bana olan borcunu ödedi ve Trevor'ın işi batırmasının kendi hatası olduğunu söyledi. O tek telefon görüşmesi bana onun nasıl bir insan olduğunu gösterdi. Kendini çarmıha gerecek kadar sorumluluk sahibi biri."

"Bu bir reklam gösterisi olabilirdi-"

"Değildi. Max beni arabamda özel olarak aradı. Kamera yok. Kayıt yok. Hiçbir şey yoktu. Ben onun endişelerinin en küçüğüydüm ve yine de bunu kişisel olarak yaptı."

Boğazım rahatsız edici derecede sıkılıyor.

Sunny'nin kahverengi gözleri düşüncelere dalıyor. "Max bir şeyler ters gittiğinde günah keçisi olmaya alışkın. Yapmadığı bir şey için özür dilediğini duyduğumda gerçekten içim rahat etmedi." Başını iki yana sallıyor. "Ve Dawn, sen de aynı şeyi yapıyor olabilirsin. Bu sana da doğru geliyor mu?"

Max'in Mila Dubois'nın arabasının sorumluluğunu aldığını düşünüyorum. O gerçekten de tüm sorumluluğu üstlenecek türden bir insan. Neredeyse

ikinci doğa. "I..." Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Bu kadar basit olamaz."

"Ama ya öyleyse?"

"O hâlâ bir Stinton," diye çıkıştım. "Evet, ama o Trevor değil." Bu beni susturdu.

"Beth'in babasına kızmak istiyorsun ama yapamazsın çünkü o gitti. Stinton Group o avukatları göndermeden çok önce kaçtı. Ama Max'e bağırabilirsin çünkü o burada. Bir yeğeni olduğunu öğrendiğinde kaçmadı. Kaldı ve onun hayatının bir parçası olmaya çalışıyor."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor ve lavaboya yaslanıyorum. Sanki Sunny içimi tutup koparıyor ve yere saçıyor gibi hissediyorum.

Max o kadar da iyi niyetli değil.

Stinton Grup'la çalışmamı sağlamak için Beth'i kullandı.

Ama aynı zamanda Beth için bir üniversite fonu oluşturdu, sizin kurallarınızı çiğnemeye ve onu yemekli kahvaltılarla şımartmaya çalıştı ve şirketiyle ilgili yapması gereken milyonlarca daha önemli şey olduğunu bildiğiniz halde onun kariyer gününe . Diğer yandan, Trevor hamile olduğumu biliyordu ve ortadan kayboldu.

O sesi susturmak için başımı sallıyorum. Hâlâ çok riskli.

"Bak, sana ne yapacağını söylemiyorum. Max konusunda bu kadar üzgün görünmeseydin seninle bu konuşmayı yapmazdım bile. iyi bir adam olup olmadığını söyleyemem ve *senin için* iyi bir adam olup olmadığını sadece sen bilebilirsin, ama seni onu Stinton Group'un temsilcisi olarak değil, kendi değerlerine sahip bir adam olarak düşünmeye davet ediyorum. Kendinize ve ona karşı adil olmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum."

Oraya Max Stinton olarak gitmeyeceğim. Oraya Max olarak gideceğim.

Kızıma teslim olduğumda ve bir Stinton'ın ona yaklaşmasına izin verdiğimde telefonda bana söylediği buydu.

Sunny bana doğru adım atıyor ve beni kucağına çekiyor. Güneş ışığı ve güvenlik gibi kokuyor. Onun, Moira Anne'nin ve hatta Kenya ve Alistair'in hayatımda olmasından dolayı şükranla dolup taşıyorum.

"Sorun yok." Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. "Cevap karmaşıksa sorun değil. Yavaş hareket etmen ve atılmadan önce her adımı test etmen sorun değil. Kimse seni aceleye getirmiyor. Eğer acele ediyorlarsa, bu senin daha da yavaşlaman ve kendi kalbinde emin olmak için acele etmemen gerektiği anlamına gelir."

Banyo kapısı açılıyor.

Başka bir müşteri içeri giriyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. Sunny'den uzaklaşıyorum. "Teşekkür."

Göz kırpıyor. "Kızım, ben bunun için buradayım." Telefonu çalıyor ve sadece Darrel'in yanındayken ortaya çıkan bir gülümsemeyle telefona bakıyor. "Gitmeye hazır mısın? Darrel kaçırılıp kaçırılmadığımızı merak ediyor."

"Evet." Bir adım atıyorum ve sonra duruyorum. "Aslında," elini sıkıyorum, "bundan sonra Beth'i çiftlik evine götürmenin bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki. Ama neden?"

"Max ile konuşmak istiyorum."

"Bu bir yatıya kalma sohbeti mi?" Kaşlarını oynatıyor.

Yanaklarımda ısı birikiyor. "Göreceğiz."

"Aferin kızıma." Omzumu okşuyor, kollarımızı birbirine bağlıyor ve beni banyodan dışarı çıkarıyor.

Masaya yaklaştığımda Max'in gözleri kızımdan bana kilitleniyor.

Kalbim çarpma anında yankılanıyor.

Mayday.

Ona bir şans vermenin iyi bir fikir mi yoksa devasa bir hata mı olduğundan bile emin değilim, ancak onda beni daha da yaklaştıran bir şeyler olduğunu inkar edemem.

Bu bağlantıyı keşfetmenin korkutucu olduğunu da inkar edemem. O hala bir Stinton.

O her zaman bir Stinton olacak.

Ancak onu ailesinin günahlarına dayanarak yargılamak, kendi düşünceleri ve değerleri olan bir adam olduğunu inkar etmektir.

Max Stinton'ın kalbimin tellerini koparıp durmasının ve beni daha önce hiç olmadığım şekilde titretmesinin bir nedeni var.

Umarım o soğuk gözlerin ve katil kıyafetlerinin altında yatan gerçeği ortaya çıkaracak cesarete sahip olurum.

Ve umarım bu gerçek ortaya çıktığında ona inanabilirim.

* * *

"KONUŞABİLİR MİYİZ?"

Max önce bana sorunca afalladım.

Sipariş vermeyip sorabildiğine hayret ediyorum.

Ve bana umut dolu bir bakış attığında kalbimin kaburgalarımın çarpması beni şaşkına çeviriyor.

"Evet. Ben sadece..." *Ateş et. Neden bu kadar gerginim?* Şeytani derebeyi Max Stinton olmayı bırakmış değil. Daha az ölümcül ve tehlikeli de değil. "Önce üstümü değiştirmeliyim."

"Hoşça kalın Bay Stinton." Beth, Bailey, Darrel ve Sunny'yle birlikte çıktığı yerden ona el sallıyor. "Sözünü unutma."

"Ne sözü?" Kaşımı kaldırıyorum, zaten gerginim.

"Sakin ol, Anne Ayı. Beth Kızıl Güzel'i görmek istiyor. Ona önce sana sormasını söyledim. Eğer sorarsa senin hayır diyeceğinden oldukça emindi. Ben de ona sorarsam kesinlikle hayır diyeceğini söyledim. Taş-kağıt-makas oynadık ve ben kaybettim."

Dudaklarım kendime rağmen seğiriyor. Bu hikaye hiç de beklediğim gibi değil.

"Kırmızı Güzel mi? Diğerinin adı Black Beauty olduğu için mi arabana bu adı verdin?"

"Eşit derecede güzeller, bu yüzden ayırt edici bir faktöre ihtiyacım vardı," diyor net bir şekilde.

Bir kahkaha attım.

Gözleri bana parıldıyor.

Max Stinton şaka yapma yeteneğine sahiptir. Ve alay edebiliyor. Ve yedi yaşındaki kızlara tatlı davranabilir.

İçimden akan hayranlıkla savaşıyorum ve ağzımı açıyorum. Ben daha bir şey söyleyemeden bir grup genç dondurmacıya doğru yürüyor. Max'e bir bakış atıyorlar ve sessiz sessiz kıkırdamaya başlıyorlar.

ona anlamlı bakışlar atarak.

Hemen kaşlarımı çatmaya başladım.

Neye ?

Sonra gözlerimi tekrar Max'e çeviriyorum ve onları yargılayamayacağımı fark ediyorum.

O muhteşem.

Max bugün takım elbise giymiyor ama giyse iyi olur çünkü düğmeli bir gömlek ve bir kot pantolonla da aynı derecede heybetli görünüyor.

Eminim o kotlar tasarımcıdır. Eminim o süslü spor ayakkabılar da öyledir.

Onu sığ olmakla suçlardım ama kıyafetlerinin belli bir klasi olduğunu kabul etmek zorundayım. Koyu gri gömleği kaslı göğsünün üzerine boyanmış ve canavar gibi göğüs kaslarının ilgi odağı olmasını sağlıyor. Kot pantolon koyu ve net, kalçalarını tam olarak sarıyor ve muhtemelen arabamın dört lastiği kadar pahalı olan deri bir kemerle yerinde duruyor.

Uyum ve kalite tam olarak zengin bir adamdan beklediğim gibi.

Ancak Max'in kıyafetlerinde öyle bir zarafet var ki, gözlerimizi ondan alamıyoruz.

"Dawn?" diye fısıldıyor, kaşlarını kaldırarak.

Onu kontrol ettim ve o da bunu biliyor.

Rüzgâr hızlanıyor ve saçlarını bir tarafa savuruyor. Bu dağınık görüntünün ona ne kadar yakıştığını fark ettiğimde nefesimi tutuyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi ve kendim karıştırmayı ne kadar çok istiyorum.

Bedenimden dışarı fırlamak isteyen kalbimin çarpıntısını durdurmak mümkün değil.

En temel özelliklerine kadar soyunan Max, hâlâ yıkıcı derecede tehlikeli bir prene benziyor. Kendine güvenen, muhteşem ve çapkın.

Evet.

Kesinlikle başım belada.

"Ben de seninle geleceğim." Sesinde bir eğlence çatırtısı var.

"Jefferson'a öğleden sonra izin verdim."

"Neden?"

"Çünkü öğleden sonra izinliyim." Saatini kontrol ediyor.

"Kamyonetin nerede?"

Çenem düşüyor ve arkasından otoparka doğru ilerliyorum.
"Nasıl mola vereceğini biliyor musun?"

"Bu kadar şaşırmış görünme. Bu aşağılayıcı." Bir kaşını kaldırdı.
"Sen de öğleden sonra izin almadın mı?"

Bunu neden bildiğini merak ediyorum. "Evet, ama durmaksızın basın turlarına çünkü ahmak patronum dengenin ne olduğunu bilmiyor."

Kıkırdıyor.

Kalbim durdu.

Tamam, artık Max Stinton gülümsediğinde ona bakmak yok. Düzgün düşünemiyorum.

Arabamda çok fazla yer kaplıyor. Dairemde.

Daha önce hiç önemsemediğim şeylerin farkına varmamı sağlıyor.

Kıyafetler gibi.

Tişörtler ve kot pantolonlarla dolu dolabıma bakıyorum ve panikliyorum çünkü giyecek güzel bir şeyim yok.

Kimse için değişmeyiz, unuttun mu? Özellikle de bir Stinton için.

Normal bir tişört ve şort ama yine de bir kadını, bu yüzden rujumu tazeliyorum, güzel ve nemli olması için afro saçıma su sıkıyorum ve biraz da parfüm ekliyorum.

Bunu kendim için yapıyorum, Max için değil.

Doğru.

"Vay canına." Oturma odasına girdiğimde bakışları vücudumun üzerinde geziniyor. Bu bakışın yoğunluğundan neredeyse bükülüyordum.

"Ne?" Sertçe sordum.

"Tulum ve tulum dışında bir şeyiniz var mı?" "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Bunu atlatmanın bir yolunu bulacağım," diyor kuru bir sesle.
"Şaşırdım. İş uyuduğunuzu sanıyordum."

"Oh lütfen. Peki ya sen? Düğmeli önlüklerden başka bir şeyiniz var mı? Üç parçalı takım elbiseleriniz olmadan kendinizi çıplak hissetmez misiniz?"

"Çıplak olduğumda kendimi çıplak hissediyorum Dawn." Bir düğmeye uzanıyor. "Kanıtlamamı ister misin?"

Ağzım açık kaldı.

Benimle *flört ediyor*.

Kalbim öyle hızlı atıyor ki bir balona güç verebilir.

Kaşlarımı çatıyorum çünkü bunun alternatifi onun yakışıklı yüzünü gören genç kızlar gibi kıkırdamak. Evet. Bunu yapmayacağım. "Gözlerimi travmadan korumayı tercih ederim."

Sert sözlerime rağmen, Max Stinton'ı gömleksiz hayal ettiğimde tüm vücuduma sıcaklık yayılıyor.

Kolunu sandalyenin koluna dayıyor ve çenesini ellerinin arasına alıyor. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Neden benimle konuşmak istiyorsun?" Gözlerimi kısarak ve umursamaz bir tavır takınarak konuşmayı yeniden *yönlendiriyorum*, altındaki titreyen kadını görmemesini umuyorum. "Huzurlu öğleden sonramı sinir bozucu suratınla mahvedecek kadar önemli olan nedir?"

Sinir bozucu derken, güzelce yontulmuş, muhteşem, GQ'ya layık demek istiyorum.

Ama bunu bilmesine gerek yok.

"Belki de sadece mal varlığımı kontrol etmek istiyordum. Seni fazla çalıştırmadığımızdan emin olmak istiyorum."

Gözlerim kısıldı.

Doğru ya. İşte bu yüzden ondan nefret ediyorum.

"Sen kime varlık diyorsun..." Max ayağa kalkıp bana doğru ilerlediğinde sözlerin geri kalanı uçup gidiyor.

"Sen, Dawn. Sen Stinton Group'un başına gelen en iyi şeysin." Sesi düşüyor. "Benim için."

Saçmalık, saçmalık, .

Anlamıyorum.

İş açısından mı yoksa... kişisel açıdan mı konuşuyor?

"Sadece senin şu öfken üzerinde çalışmalıyız." Dudaklarının bir tarafı yukarı kalkıyor. "Duyduğuma göre birkaç sunucuya ters davranmışsın. Hatta röportajcıyı azarladığın için yayınlanamayan bir bölüm bile varmış."

"Yani bu bir müdahale mi?"

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye fısıldıyor, eğilerek. "İş dışında bir şey konuşmamızı mı bekliyordun?"

Ona kaşlarımı çatıyorum, vücudum . "Bu günlerden birinde..."

"bağlayıp işkence mi edeceksin?" Başını öne eğiyor.
"Aldıracağımı sanmıyorum."

"Pislik."

"Bunu duymuştum."

"Ahmak."

"Bu yeni bir şey."

Gözlerim ona dikildi.

"Bir yumruk daha atmak ister misin, Wolverine?" Elini, yumruk haline geldiğini bile fark etmediğim parmaklarıma .

"İğrenç olmayı hiç bırakmayacak mısın?" "Bu kadar gergin olmayı hiç bırakmayacak mısın?"

"Yine ikiyüzlülük ediyorsun. Sen tam olarak Bay Zen değilsin.
Yoksa neden basın turumun her ayrıntısını mikro-yönetesin ki?"

"Belki de gözlerimi senden bir saniye bile ayıramadığımı içindir."

Kutsal chimo-le.

Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim bu telaşa değmeyeceğine karar veriyor.

Kalbim kendi isyanını gerçekleştiriyor, boğazıma kadar tırmanıyor ve bir kaplandan kaçan yavru bir maymun gibi aşağı inmeyi reddediyor.

Gözleri benim gözlerimle yanarken, yaramazlık ve başka bir şeyle parlarken kelimelerin ne olduğunu bilmiyorum. Farklı bir şey.

Bu yüzden şey söylemiyorum.

"Elizabeth bir otomotiv dehası. Tıpkı annesi gibi." Gözleri tekrar hassaslaştı.

Bu konu beni oyundan düşürüyor.

Karşılığında yumuşak olmak istiyorum.

"Şu anda tamirci olmak istediğini söylüyor." Bu yüzden Max'in basın toplantısındaki konuşması onu çok şaşırttı. Beni günü kurtaran bir kahraman yaptı. O da bunu gördü. Takdir etti.

"Eminim doğuştan karar verilmiştir."

"Olabilir. Başka bir şey bilmiyor. İki yaşından beri ona araba tamircisi dergileri okutuyorum. Zamanının çoğunu garajlarda benim işten çıkmamı bekleyerek geçiriyor. Bu onun dünyası."

"Ve burada çok başarılı. İyi sevildiğini ve ona iyi bakıldığını için tek bir bakış yetti."

Bu büyük bir iltifattı ve ondan gelmesi bir anlam ifade ediyordu. "Trevor ikinizin yanında olacak kadar olgun davranmadığı için üzgünüm."

Göğsüme bir ağırlık çöküyor ve bir türlü gitmiyor. "Neden özür diliyorsun? O gece yattığım kişi sen değildin ki."

Kardeşi yerine Max'le tanışsaydım her şey farklı olur muydu? O aptal, sarhoş hatanın sorumluluğunu sonuna kadar üstlenir miydi? Beth'in sorumluluklarından kaçan bir babası yerine, ortaya çıkan bir babası olur muydu?

"Bunun bir önemi yok. O artık gitti."

Max dudaklarını sıkar. "Aslında değil."

"Ne?"

"Basın hikayeyi uydurdu. Polis onun hakkında bir ipucu bulunduğunu düşünüyor. Şimdi onu takip ediyorlar."

Göz kırpiyorum.

Max çenemi ellerinin arasına alıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Onun hayatta olduğu gerçeği?"

Evet.

Hayır.

Olabilir

mi?

Dikenli, karmaşık duygular midemi tırmalıyor. Eğer Trevor hâlâ hayattaysa, bu onun zorbalıkla Beth'in hayatına geri dönmeye çalışacağı anlamına geliyor. Bu da Beth'in, ben ona hep öldüğünü söylerken babasının hayatta olduğuna dair bir kanıta sahip olacağı anlamına geliyor.

Max'in amcası olduğuna dair kanıtı da olacak.

Amcası.

Ve eğer Max'le aramdaki bu duygulara teslim olursam...

Bu doğru değil.

Bunların hiçbirisi...

Geri çekiliyorum. "Bana daha önce söyleyebilirdin." "Hiçbir zaman iyi bir zaman değildi."

"Kardeşinin sahte bir ölü olduğunu kabul etmek için iyi bir zaman var mı?" Tekrar geri çekiliyorum.

Fazla uzağa gitmiyorum. Max kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Ürkekleşmeden önce seni bir yere götürüyüm."

Beni arabama götürmesine izin verdim. Sürücü koltuğuna oturmasına izin verdim. Beni yarış pistine götürmesine izin verdim ve oraya gideceğini bilmeliydim. Hadyn'in bana anlattıklarından sonra, Max Stinton'ın kendini en çok hissettiği yerin orası olduğunu bilmeliydim.

Max gibi.

Sadece

Max.

Arabayı şehre bakan bir tepede durdurur. Gece gökyüzü karanın üzerine alçaktan yayılıyor ve yüzlerce gökdelenin daha parlak bir şekilde parıldıyor.

"Burası düşünmeye ihtiyacım olduğunda gittiğim yer." Omzunun üzerinden arka koltuğa bakıyor. "Burada battaniyen var mı?"

Veriyorum ve o da arabadan iniyor, kapımı açıyor ve inmemi işaret ediyor. Çok yavaş hareket ettiğimde, ellerini belime doluyor.

Sırtıma değen avucunun sıcaklığı nefesimi kesiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bu büyük kamyonlardan inmene yardım ediyorum." "Kendi başıma inebilirim."

"Güven bana. Farkındayım." Beni vücuduna doğru çekmeye ve yere indirmeye devam ediyor.

Çok güzel.

Max Stinton hala bir haydut, ancak bunun altında bir miktar hassasiyet var ve bu tamamen silahsızlandırıcı.

Onun cüssesi beni battaniyenin üzerinde sıkıştırıyor. İkimiz de küçük bedenim ve daha da küçük kızım için tasarlanmış dev kare kumaşın üzerine uzanmaya çalışırken kaslı ön kolu benimkine sürtünüyor.

Kalbim deli gibi çarpıyor.

Bu sefer öfkemi bile suçlayamıyorum.

Harika.

Göz ucuyla bakmaya çalıştığımda Max beni yakalıyor ve gülümsüyor. Kendimi kötü çocuklarla takılan liseli bir kız gibi hissederek bakışlarımı hızla kaçırıyorum.

"Beni buraya sadece yıldızlara bakmam için mi getirdin?" Şikayet ediyormuşum gibi geliyor ama gökyüzüne iyice baktığımda nefesim kesiliyor.

Uzun böyle bir manzara görmemiştim.

Yıldızlar her yerde parıldıyor, her taraftan bastırıyor, böylece neredeyse ışık yağmuruna tutuluyormuşuz gibi hissediyoruz. Sessiz bir rüzgar havayı müzikle dolduruyor. Sanki şu anda dünyada sadece iki kişi varmışız gibi ve içime samimi bir huşu duygusu çöküyor.

Max'in sesi alçaktan ve kulağıma yakın geliyor. "Annem Hadyn'in ailesi için çalışıyordu. Bu pistte resepsiyon görevlisiydi."

Gözlerim açılıyor ve onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Yan yatmış, benim yıldızlara baktığım gibi bana bakıyordu. Minnettarlığa yakın bir şeyle ve biraz da hürmetle.

Yakınıma eğiliyor, o kadar yakın ki sakalının çiziklerini koyu tenimde hissedebiliyorum. Sanki gözlerimde kendini görmek istiyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Sanki bu bağlantıya ihtiyacı varmış gibi.

"Babamla orada tanışmışlar. Aşık oldukları yer. Babamın evli olduğunu bilmiyordu."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Göğsümde bir isyan var, içimde bir fırtına kopuyor.

Neden bu kadar dürüst davranıyor?

Stinton Grubu'nun soğuk ve heybetli lideri neden bana tüm yaralarını gösteriyor?

Anlamıyorum.

Onu anlayamıyorum.

"Ona hamile olduğunu söylemeye gittiğinde öğrenmiş ama o zaman çok geç olmuş. Ben zaten yoldaydım. Bu yüzden ona olan aşkını gömdü. Gözlerindeki ışığı çaldığını gördüm. Babam bizi her sır olarak sakladığında biraz daha öldüğünü gördüm. İlk başta ondan nefret ettim. Beni nefret etmemeye ikna eden oydu. Hayatın her zaman siyah ve beyaz olmadığını söyledi. Kontrol edebileceğim şeylere odaklanmam gerektiğini söyledi. Bana ait olanı almaya hazır olmak gibi. Zamanı geldiğinde beni ailesinin bir parçası yapacağına gerçekten inanıyordu." Karanlık bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Babam on üçüncü doğum gününe kadar bir hayaletti. İlk karısı, yani Trevor'ın annesi o zaman ölmüş. Sonunda Stinton Group'un piç çocuğuyla tanışmaya hazır olduğunu düşündü."

Parmaklarımı yumruk yapıyorum.

"Ben her zaman bir Stinton değildim." Yıldızlara bakıyor. "On üç yıl boyunca sadece resepsiyonistin çocuğuydum. Ben Hadyn'in

oyun arkadaşımıydı. Ben bir hiçtim. Ama Stinton Group'a geldiğimde bu sona erdi. Kanıtlamam gereken şeyler vardı. Doğuş şeklimden dolayı benden nefret eden ve bunu asla unutmama izin vermeyen insanlar vardı."

Ona yaklaşıyorum. Göz . Burun . "Özür dilerim."

"Sana sempati kazanmak için söylemiyorum Dawn. Elizabeth'le aranızda olanları belki de herkesten daha iyi anladığımı istiyorum. Onu neden Stinton Grubu'ndan uzak tutmak istediğini anlıyorum. Onu korumanı engellemeye çalışmıyorum. Sadece onu benden korumak zorunda olduğunu düşünmeni istemiyorum."

Bu güzel, karmaşık adamın gözleriyle karşılaştığımda her santimim deli gibi zonkluyor.

O bu kadar yakınken neden uzak durmam gerektiğini hatırlamak zor. Nefesi nefesim olmaya başlayacak kadar yakın.

Gözleri bir an için dudaklarıma kayıyor.

Elimi uzatıp yüzüne bastırıyorum ve parmaklarımı ensesinde gezdiriyorum. Aramızda cızırdayan gerilim sessiz bir şey, ama yüksek sesli olmaması onu daha az güçlü yapmıyor.

Bunca zamandır onun kim olduğunu hatırlayarak kendimi tutuyordum.

Ama şimdi bu adamı tanıyıp tanımadığımı merak etmeye başladım.

Kızımı fidye için kaçıran soğuk ve zalim kral gerçek Max Stinton mıydı, yoksa karşımdaki nazik, açık ve savunmasız adam mı?

Buna bir anlam veremiyorum. Ondan.

Karanlık her iki taraftan da bastırırken, şu anda gördüğüm adama inanmak istediğimi fark ediyorum.

Max'in bakışları için için yanıyor.

Ben kendimi onun gözlerinde kaybederken gecenin belli belirsiz sesleri kayboluyor.

"Mila Dubois olayında yaptıkların için sana hiç teşekkür edemedim," diyorum sessizce.

"Önemli bir şey değildi."

"Bu bir şeydi. Kabul etsen de etmesen de Max, kalbinin altında bir yerlerde ." Yerleştiriyorum

bir elini göğsüne götürdü. "Henry'yi kolayca otobüsün altına atabilirdin ama yapmadın. Kendi zararına bile olsa sorumluluk alıyorsun. Bu bir güç ama aynı zamanda bir zayıflık. Ve bu beni meraklandırıyor," dudaklarımı yalıyorum, "ya ben de senin için sorumluluk almak istediğimi söyleseydim?"

"Bana ne yapıyorsun Dawn?" Sözleri bir inilti gibi. "Seni düşünmeden duramıyorum. Senin için endişelenmeden duramıyorum."

Ürperiyorum.

"Beni mahvettin," diye fısıldıyor.

Aynen , artık kendimi tutmayacağıma karar verdim.

Battaniyenin üzerinden atlayarak yüzünü kavırıyorum ve Max'i bile şaşırtan bir çaresizlikle dudaklarına yapışıyorum.

Kıpırdamadan duruyor.

Sonra kollarını bana doladı ve beni öptü.

BÖLÜM 14

SÖYLEDİĞİMİZ YALANLAR

MAX

KALBİ avucumun altında kükrüyor, hızlanıyor, gümbürdüyor, kriz geçiriyor.

Kalbim de aynı şeyi yapıyor.

kendime yaklaştırıyorum, gözlerimi kapatıp içime
çekiyorum. Lanet olsun. Onu saatlerce yutabilirim.

Öyley

im.

Yapa

cağı

m.

Öpücük sonsuzluğa uzanıyor.

Mükemmel.

Güzelmiş.

Dudakları-

Tadının nasıl olacağını, benimkine karşı nasıl hissedeceğimi hayal
ettim.

Hayal edebileceğim hiçbir şey gerçeğiyle boy ölçüşemez.

Bana karşı çok yumuşak. Çok şehvetli.

Kimyamızın uyuştüğunu biliyordum ama göğsümden geçen
garip, ezici dalgayı beklemiyordum. Kollarımdaki kadın için Stinton
Group'u yerle bir edebileceğimi söyleyen tarifsiz bir his.

Bu hayatımda hissettiğim en korkutucu şey.

Bunu fark ettiğimde bile gitmesine izin veremiyorum.
Öpücüğümün baskısıyla ağzını ezerken gölgeler etrafımızda
hareket ediyor, bana yaşattığı kaosun sadece bir tadını
hissetmesine ihtiyacım var.

İniltisi kulaklarımdan süzülüyor.

Müzik.

Görkemli bir rapsodi.

Beni nefessiz bırakıyor, uyuşturuyor, sanki vücudumun tüm
uzunluğu koparılmış ve sadece Dawn Banner'ın duyabileceği bir
frekansta titreşiyor. Başımdan ayak parmaklarıma kadar içimi titreten
bir sıcaklık kaplıyor.

Parmaklarını gömleğimin içine sokuyor, sanki dudaklarını boğduğum gibi geri kalanını da boğmamı istiyormuş gibi beni daha da yaklaştırıyor.

Onun üzerinde yuvarlanarak, vücudumun ağırlığını ona bastırarak ve onu battaniyenin daha derinlerine iterek cevap veriyorum.

anasını.

Aramızda şimşekler çakıyor, on mil çapındaki her ağacı yakmakla tehdit eden bir elektrik.

Gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum. Rüya görmediğimden emin olmak için. Boğucu bakışları üzerime bal gibi damlıyor.

Islak ve davetkâr.

Bu kadının içinde kapana kısıldım.

Bana yaşadığımı hissettirmesi.

Onu ve Beth'i her şeyle korumak istemem. Tüm dünyanın şekli.

Ona nasıl bu kadar uzun süre karşı koyabildim?

Kollarını bana dolayıp beni tekrar aşağı çektiğinde sıırıtırıyorum. Dudaklarımız yavaş, keşfedici bir öpücükle buluşuyor. Ama damarlarımda bir uğultu başladığında hızlanıyorum. Bu tutku. Bedenimi ve zihnimi kasıp kavuruyor.

Başını zorla eğiyorum. Onu battaniyeye hapsedip bacağımla sıkıştırıyorum. Ona tecavüz ederken ellerim yüzünü yerinde tutuyor.

Muhteşem.

Nefes kesici.

Bu gece gökyüzünü aydınlatan yıldızlardan daha güzel.

Şortunu bacaklarından aşağı sıyırmaya çalıştığımda Dawn elini göğsüme koyuyor.

Duraklıyorum, onu

bırakmıyorum. Tabii ki

hayır.

Arzu beni canlı canlı yiyor.

Beni bu kadından ayırmak için levye gerekirdi.

Dudaklarını birbirine yapıştırıp gözlerimin içine bakıyor. "Max."

Dili adımın üzerinde kıvrılırken derin, titrek bir nefes alıyorum.

Ham ve savunmasız bir ses.

Vücudum sertleşiyor.

Ona karşı koyamıyorum.

Bu boşuna.

Kesinlikle .

"Aynı hatayı tekrar yapamam." Başını sallar. "Buna gücüm yetmez. Düşünmem gereken bir çocuğum var."

Vücudum soğuyor. Beni reddediyor mu?

Gömleğinin eteğiyle oynuyor. "Bu... biz..."

"Ne?" Ellerimin üzerinde yükseliyorum, böylece onun üzerinde duruyorum. "İkimiz iyi değiliz... Yani, değiliz..."

"Eğer yalanı bitiremiyorsan, o zaman hiç yalan söyleme," diye homurdanıyorum. Gözleri başka yere kayıyor.

Parmaklarımı yumruk şeklinde kısıyorum. "Aynı değiliz ama ikimiz de bunu biliyoruz. Bu bizi çekilmekten alıkoymadı. Ve ben Beth'i seviyorum. Onu uzun zamandır tanımıyorum ama inanılmaz biri olduğunu söyleyecek kadar tanıyorum."

"Önemli değil."

"Tabii ki önemli."

"Sen onun amcasısın," Dawn bu kelimeyi skandalmış gibi tıslıyor.

Omuz silkiyorum. Bu değiştirebileceğim bir şey değil. Ve belli ki bu onu benden daha çok rahatsız ediyor.

Parmaklarımı alnında gezdirerek, "Seninle akraba falan değiliz," diyorum. Bu konuşmayı yapabilecek kadar akli başında olması bile ne kadar inatçı olduğunu ortaya koyuyor. Ben düşüncelerimi zar zor toparlayabiliyorum. "Bu yasadışı değil."

"Mesele bu değil." "Mesele ne?"

Alt dudağını ısırıyor.

Başparmağımı oraya bastırıyorum ve vahşi ağzını dişlerinden kurtarıyorum. "Dawn, Trevor'ın kardeşi olduğumu değiştiremem."

"Biliyorum."

"Sonra?"

"Bir anlam ifade etmiyoruz," diyor.

Kahkahalar göğsümde gümbürdüyor. "Aşk ne zamandan beri mantıklı?"

Kaşları kavisli.

Ne söylediğimi fark ediyorum ve yanaklarım yanıyor. Geri dönmek için çok geç.

Söylemiştim.

Gerçek bu.

"İstemediğin şeyleri söyleme, Max."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Bana meydan okuyorsun. Beni yeni bir bakış açısını değerlendirmeye zorluyorsunuz. Sana saygı duyuyorum. Kendi başına başardığın her şeye. Olduğun her şeye. Başka ne diyebilirim ki?"

"Ya bu sadece geçici bir tutkuysa?" "Hadi ama Dawn."

"Ben bir süper model değilim, tamam mı? Balonun güzeli değilim. Gevezelik edip partilere ev sahipliği yapmıyorum. Senin şaşaalı dünyana uyamam."

"Ne oluyor? Bir partiye ev sahipliği yapmanın bizimle ne ilgisi var?"

"Eğer tek istediğin kolunda küçük güzel bir şeyse, o zaman bu oyunu oynamayalım."

"Ne oyunu? Beni ilk öpen sendin."

Tartışmak için ağzını açıyor, haklı olduğumu anlıyor ve sonra gözleri parlıyor. "İyi o zaman. O zaman buna bir hata diyelim. Gidip sosyal çevrenizdeki kadınlardan biriyle tatlı tatlı konuşabilirsiniz. Git Vanya'dan seni süper model arkadaşlarıyla tanıştırmasını iste-"

Hayal kırıklığı sesimi alçak ve küstah yapıyor. "Neden bir süper model isteyeyim ki?" Parmaklarını kaldırıyorum, başparmağımı ellerinden tam olarak ayırlamayan lekelerin üzerinde gezdiriyorum. "Kimse bir çift tulumun içinde senin kadar seksi görünemez. Ve seni arabalar üzerinde çalışırken izlemek kanımı kaynatmaya yetiyor. Bir kamyonun kaputunun üzerine eğilmişken seni kaç kez arzuladığımı tahmin bile edemezsin. Ve bu eller." Onları yakalıyorum. "Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en güzel eller-"

Ağzı benimkine kenetlenmeden önce gitmiştim. Lanet olsun.

Bu öpücüğün nazik bir yanı yok.

Tanıştığımızdan beri yaşadığımız her tartışma kadar agresif ve bir o kadar da derin; dudaklar birbirine dolanıyor, ısırıyor, savaşıyor ve umutsuz nefesler arasında hücum ediyor. Isırıklarım, ağzının içini yakından tanımamı sağlayan her umutsuz hareketle onu yaralıyorum.

Onun tadına baktıkça daha çok tatmak istiyorum. Yine inliyor.

Beynim patlıyor ve kanım erimiş lav haline geliyor.

Nefesimi kesiyor. Bu
kadın.

Dünyam tereyağlı ve sıcak hale gelirken ellerim kalçalarının
üzerinde kayıyor.

Dil.
Dişler.
Havai
fişekler.
Neşe.

Aklımda kalan tüm şüpheler onun tadıyla, tenimde bir iz bırakmaya
çalışıyormuş gibi sırtıma batan parmaklarıyla yok oldu. Baştan çıkarıcı
ve arzulu bir yuvarlanma içinde benimkiyle buluşan vücudunun
sıcaklığıyla.

Onu istemekten çok daha fazlası.

Onu, onun için her şeyden vazgeçebileceğim kadar çok
istiyorum.

Tehlikeli.

Gözlerimiz ilk buluştuğu andan itibaren tehlikeli olduğunu
biliyordum. Ama buna değer.

Öpücüğün kontrolünü alıyorum ve ihtiyaç fırtınasının dokunuşumu
biraz daha sertleştirmesine izin veriyorum. Boynunu ısıyorum ve o da
tırnaklarıyla sırtımı çiziyor, o kadar lezzetli bir acıyla benimle alay
ediyor ki neredeyse dayanamıyorum.

Bundan sonra hangi uzvumu öpmeye başlasam diye
düşünürken iki elin ısrarla göğsüme bastırdığını hissediyorum.

Görmezden .

Geri çekilip Dawn'a bakıyorum.

Gözleri, güneş, ay ve tüm yıldızlar tarafından öpülmüş bir yüzün
içinde parlayan iki mücevher gibi. Çok küçük. Çok yumuşak. Çok
kırılgan.

Kalbim göğsümde sanki şekerden düşüyormuşum gibi çarpıyor.

"Yavaş. Yavaş gitmek istiyorum," diye mırıldanıyor.

Benden yatakta yavaşça gitmemi istemediğini anlamam bir aldı,
ki bunu anında yapardım.

Başımı yana eğiyorum.

Bağımlılık yapıyor.

Ona kafayı taktım. Yavaş

mı? Bunu yapabilir miyim?

"Beth..." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Doğru şeyler söylüyorsun ama artık risk alamam. Bu işe körü körüne atlayamam. Düşünmem gereken çok şey var."

Sözlerini zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. İçlerindeki korkuyu duyuyorum. Kendini nasıl tuttuğunu görüyorum.

Bu beni daha çok savaşılmaya
itiyor. Korktuğunu anlıyorum.

Trevor onun güvenini kırdı.

Belki kardeşimden sonraki adamlar da öyle yapmıştır. Bilmiyorum ve bunun bir önemi yok.

Dawn Banner ile inşa edeceğim gelecekte başka hiçbir şeyin önemi yok.

Her şeyi. Ondan her şeyi istiyorum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir arzuyu ateşliyor ve bundan hiçbir şey için vazgeçmeyeceğim.

Dawn yavaşça nefes verir. "Ciddiyim, Max. Hiçbir şeyi aceleyle istemiyorum. Eğer bu bir sorunsa, bana hemen şimdi söyle. Hiçbir şey... aramızda hiçbir şey değişmedi. Kalkıp bunlar hiç olmamış gibi davranabiliriz."

Onu bu kadar iyi tanımasaydım, .

Ama sadece kendini koruduğunu biliyorum. Kendini neden koruduğunu da biliyorum. Buraya kadar zayıf kalarak ve her baskıya boyun eğerek gelmedi. Kendisi için tehlikeli olabilecek durumlara atladığı için dahi bir teknisyene dönüşmedi.

Sıradan bir kadınla uğraşmıyorum.

Eğer öyle olsaydım, çoktan çıplak ve benim için mırıldanıyor olurdu. Adımı aya haykırıyor, bana ve yıldızlara merhamet için yalvarıyor olurdu.

Ama başka bir kadın *olsaydı*, kalbim yerinden oynamazdı.

Onun için çıldırıyorum çünkü o Dawn.

O, bana ve diğer herkese haddini bildirmekte hiçbir sorun yaşamayan, sert konuşan bir kadın teknisyen. Benim astlarımdan ve insanları memnun edenlerden oluşan dünyama uymuyor. Param ya da statüm yüzünden benimle ilgilenmiyor. Muhtemelen ben olduğum için duygularıyla boğuşuyor.

Bu gece öpüşmekten öteye gidemeyeceğimi bilmek yüzüme soğuk bir tokat gibi indi. Ama çok iyi acıtıyor çünkü o Dawn.

Ve beni şimdiden parmağında oynatıyor. Verdiği her şeyi alacağım.

Ne isterse yaparım. "Max?"

"Anlıyorum." Parmaklarımı karanlık yüzünde gezdiriyorum.

Titremeye başladı. O hırçın dudaklar daha sert bir ceza için yalvarıyor ve ben de tam bu dersi verecek adamım. Onun sınırları içinde tabii ki.

Alt dudağını içeri çekip dişlerimle ısırıyorum. "Sana olan hislerimi itiraf ettiğim ilk gece seni yalayıp yutmamı istemezsin."

"Bu değil..."

"Kıyafetlerini çıkarmamı istemezsin," parmağımı şortunun fermuarından aşağı kaydırıyorum, "seninle sadece oynamadığımdan emin olana kadar. Düşünmen gereken bir kızın var. Dalga geçecek yerin ." Başparmağımı uyluğunun iç kısmına doğru kaydırıyorum. "İstesene bile."

Onun küçük ihtiyaç tıslaması, uzun zaman önce öldüğünü düşündüğüm bir parçamı parçalıyor.

Dudaklarım ilkel bir gülümseme olduğunu bildiğim bir şekilde yukarı kalkıyor. "Peki, Wolverine. Bu gece sadece öpüşeceğiz." Bunu doğrulamak için dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Senin hakkında ne hissettiğimi bilmen yeterli."

Parmakları enseme geziniyor. "Bana karşı tam olarak ne zaman böyle hissetmeye başladın?"

"Emin değilim." Gözlerimi kısarak aya bakıyorum. "Bir adamı anahtarla öldürmeye çalıştığın zaman mıydı?"

"Öldürmek mi?" İnançsız bir kahkaha atıyor.

"Yoksa asansörde bana tokat atmaya çalıştığın zaman mıydı?" Kalçasına bir daire çiziyorum.

"Görünüşe göre şiddetle ilgili bir şeyiniz var."

Sırıyorum. "Hayır, sanırım Hills'in beni arayıp çılgın bir kadın tamircinin onları bir odaya kilitlediğini diğer profesyoneller on ayda yapamazken arabamı on dakikada tamir söylediği andan itibaren başladı."

O kalın kirpiklerini kırıştırıyor ve ben kendi adımları unutuyorum.
"Oldukça etkileyiciyim, değil mi?"

"Kendi borunu öttür, sevgilim. Benim için sakıncası yok." Gülüyor ve sonra ciddileşiyor.
Ona bakıyorum. "Ne oldu?" "Hiçbir şey."

Ona bakarken kalbim küt küt atıyor. Bana olan aşkını çatılardan haykırmıyor ama beni kendinden uzaklaştırmıyor da. Bu da bir başlangıç.

"Max." Sesi samimi bir tınıya dönüşüyor. "Max."

"Adımı böyle söylemeye devam edersen kendimi dizginleyecek bir şey kalmayacak, porsuk."

Biri ipini çekmiş gibi sırtını dikleştiriyor ve beni kucaklıyor. Ellerimi onun üzerine koymamak ve vücudunun her santimini parçalamamak için içimde her şey var.

Gözleri benimkilerle
buluşuyor.

Gülümsüyor.

Siren.

Cadı.

Belki de yüzümde yazıyordur.

Belki de beni test etmeye

çalışıyordur. Ama bana güvendiğini
görebiliyorum.

Beni itebileceğine, kızdırabileceğine ve dürtebileceğine güveniyor.
Patlayan bir rock konserinin şiddetiyle boynuma doğru inleyebilir.
Ellerini göğsümde ve vücudumun her santimine sahipmiş gibi gezdirebiliyor. Beni öpebilir, dudaklarını daha geniş açabilir ve dilini benimkiyle birleştirerek vahşi bir zevkle bana saldırabilir.

Ve daha fazlasını yapmayacağımı biliyor.

Ellerimi pantolonunun içine sokmayacağım ya da kıyafetlerini almayacağım.
Kapalı.

Onun belirlediği hızın ötesine geçmeyeceğim. Asla.

Çünkü onu kendi arzularımdan daha çok önemsiyorum.

Programımı önemsemiğimden daha fazla. Belki de Stinton Grubu'nu önemsemiğimden bile fazla.

Ona bu kadar güç verdim.

Ve bundan zevk alıyor.

İkimizin de nefesi tükendiğinde öpüşmeyi bırakıp battaniyeye sarılıyoruz.

Onun gülümsemesini yıldızları izlediğimden daha fazla izliyorum ve kendime bu güveni asla kaybetmeyeceğime söz veriyorum, eğer yapabilirsem-

"Beth'ten, senin onun amcası olmandan falan bahsetmişken, sana sormak istediğim bir şey var," diye fısıldıyor Dawn, başını yanıma yaslayarak, "sekiz yıl kadar önce, Trevor'a hamile olduğumu söyledikten sonra."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Buz damarlarımda geziniyor.

"Sekiz yıl önce mi?"

Yan yatıyor ve başını dirseğiyle destekliyor. "Hamileliğimin ilk günlerinde bazı avukatlar kapımı çaldı. Stinton Group'tan olduklarını söylediler. 'Sorunu halletmem' için beni ikna etmeye çalıştılar. Trevor'ın hayatında bir çocuğa yer olmadığını ve onların parasını alıp bebeğimi aldırırsam daha iyi olacağımı söylediler." Gözleri çakmaktaşı gibi sertleşti. "Beth'in hayatına son vermem için bana para teklif ettiler."

O an bana bir ton tuğla gibi çarptı. İşte bu yüzden Stinton Grup'tan nefret ediyor.

Nedense, Trevor'ın sorumsuz davranışlarının nefretinde rol oynadığını düşündüm. Ya da belki de şirketimiz onun ailesine bir şekilde kazık attığı içindi. Satın aldığımız için çökmekte olan bir işle ilgili bir hikaye olduğunu düşündüm. Birinin işini ya da evini kaybettiğini düşündüm.

Beth'le ilgili olduğunu bilmiyordum.

Bu kadar kişisel olduğunu bilmiyordum.

Ağzım açık kaldı. Kapandı. Tekrar açılıyor.

Damarlarımda zonklayan bir korku dolaşıyor ve beni suskunlaştırıyor.

"Yüzündeki şoka bakılırsa, bundan haberi olmadığını tahmin ediyorum." Dişlerini gıcırdatıyor. "Biliyordum. O avukatları gönderen Trevor'dı, değil mi?" Dudakları hırıltıyla kıvrılıyor. "Eğer geri gelirse, benden olabildiğince uzak dursa iyi olur."

"Neden?" Gözlerimi hızla kırpttırıyorum. Yüzüm ay ışığı kadar solgun ve ondan uzaklaşıyorum.

Suçluluk duygusu aramızdaki boşluğa sürünerek giriyor ve yanıma uzanıyor, soğuk ve yapışkan.

"Neden?" Burnunu kıvırıyor.

"Sekiz yıl önceydi. O zaman olduğu kişi olmayabilir. Artık bu tür kararlar vermiyor olabilir."

"Değişmiş olabileceği gerçeği onu suçlamalardan kurtarmaz. Avukatların bunu daha önce de yaptığı hissine kapıldım. Bu, Trevor'ın *yıllardır* korkmuş, savunmasız kadınlara bu aşağılık teklifleri yaptığı anlamına geliyor."

Ağızından çıkan her kelime tabutuma çakılan bir çivi.

"Bunu yaptığı için onu asla affedemezdim. Affedemezdim. *kimse* bir şey yapamaz. Bu kötölük..." İrkildim.

"... Bu aşağılık bir şey." Daha çok utanıyorum.

Koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyordun, değil mi?"

Panik boğazımda düğümleniyor.

Ben Stinton Group için yaptıklarımın etrafında dolanan biri değilim. Benim yönetimim altında şirketin baş döndürücü bir hızla büyümesinden her zaman gurur duydum. Bu, ailenin beni göstermek istediği gibi başarısız biri olmadığımı kanıtlıyor. Annemin tavsiyesine kulak verdiğimi kanıtlıyor. Bana ait olan her şeyi alıyorum.

"Max?"

Bu sefer, adımı söylediğinde, göğsüme sürpriz bir kurşun yemiş gibi hissediyorum.

Nasıl oldu da Dawn Banner içimi dışıma çıkardı?

Nasıl oldu da bu kadar değiştim, istese banka hesabımdaki her kuruşu onun için Ay'ı yakalamak için harcayabilirdim?

Ama şu anda Ay'ı sormuyor. Hayır, o koyu kahverengi gözler, sırf bebeğinin Stinton Group'la bağlantısı olmasıyla uğraşmak zorunda kalmayayım diye ona kürtaj yaptırması için baskı yapacak bir adam olup soruyor. Sırf Beth, yani yeğenim hayatta olmasın diye.

Göğsüm hızla inip kalkıyor.
"Hayır." Daha ne düşünmeden ağızımdan bir kelime çıkıverdi.
"Hiçbir fikrim yoktu."

* * *

SUNNY ARAYIP BETH'IN EVE GITMEK İSTEDİĞİNİ SÖYLEYİNCE SEVİNDİM,
gecemizi kısa kesiyor. Dawn kızını almak için acele ederken beni bir
geçitte bıraktığında sevindim. Kamyoneti görüş alanımda küçülünce
sevindim.

Gerçi "sevindim" kelimesi kullanmak istediğim
kelime değil. Daha çok karnıma yumruk yemiş
gibi oldum.

Ona yalan söyledim.

Deli gibi aşık olduğum kadının gözlerinin içine baktım ve ona
gerçeği söylemeyi aklımdan bile geçiremedim.

Ben bir aziz değilim.

Stinton Group'u suyun üstünde tutmak için çok daha kötülerini
yaptım. Birleşme ve satın almalarda blöf yaptım ve yatırımcılarla
sert oynadım. İşime yarayacaksa gerçeği kendi isteğime göre eğip
bükmeyi iyi bilirim. Ama daha önce bunu hep bir oyun olarak görüp
geçtişirdim. Bağlantısız ve kalabilirdim.

Bu durumda bu imkansız.

Dawn bana neredeyse hiç şans tanımıyor ve ilişkimizdeki ilk
eylemim onun gözünü boyamak oldu.

Eğer bu en kirli şey değilse.

Hayır, en kirli şey o avukatları ilk etapta göndermektir. Lanet olsun.

Bilseydi bana bakardı hayal bile edemiyorum.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Titriyorlar.

Beni alması için Hills'i aradım çünkü şu anda taksiye binmek
istemiyorum. Ben de eve gitmek istemiyorum.

Kötülük.

Aşağılık.

Dawn'ın bana fırlattığı kelimeler bunlardı.

Onların benim için olduğunu bilmiyordu. Her hakaretiyle içime bir bıçak sapladığını bilmiyordu.

Kamyonlar geçiyor.

Rüzgar esiyor.

Hiçbirini . Hiçbirini hissetmiyorum.

Hills yolun kenarına çekip kornasını çalıyor. İrkildim.

Arabayı açtı ve koşarak geldi. En iyi arkadaşım elini uzatarak "Bıçaklandın mı?" diye bağırdı.

"Ne?"

"Silah sesi mi? Ne oldu?" Gözleri üzerimde geziniyor. "Neden bana hastaneye gitmen gerektiğini söylemedin?"

". "

"Ne?"

"Ben iyiyim," diye homurdanıyorum. Onu geri iterek ayağa kalktım ve arabasına doğru yürüdüm.

Hills şaşkın bir ifadeyle beni izliyor. "duruyordun, ölü gibi görünüyordun. Ne düşünmem gerekiyordu ki?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum.

Hills arabaya biner ve öfkeyle emniyet kemerini yakalar. "Bugün okulu asmak hoşuna gitti mi? Umarım yönetim kurulunu senden zar zor kurtardığımı biliyorsundur. Sen hiç izin almadın. Asla. Herkes ölümcül bir hastalığın olup olmadığını sorup duruyordu."

"Dawn'a bu gece onun hakkında ne hissettiğimi söyledim," diye .

Hills'in gözleri yüzünden fırlıyor. İşlem yaparken parmakları direksiyonun üzerinde kayıyor. "Tamam... Seni reddetti mi? Bu yüzden mi bu kadar berbat görünüyorsun?"

"Hayır, beni reddetmedi. Açıkça değil." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bana sekiz yıl önce avukatları gönderenin ben olup olmadığını sordu."

Direksiyonu kırdı ve araba yan şeride uçtu. Bir araba deli gibi korna çalarak bize doğru geliyor.

"Tepeler!"

Göğsü kabararak aracı sağa çekti. Frene basarak bana doğru baktı. "Ne dedin sen?"

"Buna ne diyebilirim ki?" G mleğimin  st düğmesini kabaca açtım. "Bunu kabul edemezdim."

Nefesinin altında küfrediyor.

 чим çalkalanıyor.

Pislik.

Evet, o etiketi hak ediyorum.

"Belki de ondan ayrılmalısın." Gözlerim

keskin bir şekilde kısıldı.

Hills bir elini kaldırır. "Bunu bir d   n. Onun  ğrenmesi konusunda her zaman gergin olacaksın. Her an patlayabilecek bir bombanın etrafında parmak uçlarında dola maktan asla mutlu olmayacaksın. Zararın neresinden dönersen kardır ve başka birini bul."

Bu imkansız.

Dawn'dan bu kadar kolay ayrılabilseydim, en başta duygularımı bilmesine izin vermezdim. Ben bakmıyorken sinsice yaklaştı. Ona karşı bir savunma olu turamadan derimin altına girdi.

Ondan vazgeçmek bir seçenek değil.

"Hayır." Parmaklarımı yumruk şeklinde kıvırıyorum. "Bu i e yaramayacak." Derin nefes alarak zihnimin rahat, problem çözücü bir ritme yerleşmesine izin veriyorum. Yıllardır Stinton Group'la ilgileniyorum. Devasa bir holdingi y netiyorsanız, sorunsuz yelken açmak diye bir şey yoktur. Önüme çıkan her şeyle ba a  ıktım. Bu da farklı değil. Gözlerimi sıkarak, "Ona söyleyeceğim." diye mırıldandım.

Hills iki ka ını da kaldırıyor. " yle mi?"

"Ama  imdi değil." Parmaklarımı gev etiyorum. "Ona kim olduğumu göstereceğim. Onun ve Beth'in benim için her şey olduğunu göstereceğim. Benden korkmalarını gerektirecek hiçbir şey olmadığını. Bana g venebileceğine onu ikna ettiğimde,"  enemi aşağı doğru eğiyorum, "ona o zaman söyleyeceğim."

Hills alay ediyor. "Kulağa korkunç bir plan gibi geliyor."  yle de olabilir.

Ama elimde bir tek bu var.

* * *

O GECE UYUYAMADIM.

Dawn'dan iyi geceler mesajı aldığımda içim suçlulukla doluyor.

Huzursuzluk rüyalarımın girdiğinde, kalkıyorum ve onun için yapacağım her şeyi başlıyorum.

Sabah üçte muhasebecime bir hesap tablosu, proje zaman çizelgesi ve e-posta hazırladım.

Sabahın dördünde spor salonundayım, ağırlıkları kavriyorum ve Dawn'a yalan söylemenin kesinlikle işe yarayacağına kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Saat beş buçukta şehrin en ünlü kafesinin önünde, Dawn ve Beth'in kruvasanlarını ve sıcak strudellerini kapabilmek için kapıların açılmasını bekliyorum.

Saat altıda kahvaltayı kapılarına bıraktım ve Dawn'a bir mesaj gönderdim. Şef Aimsley'nin kahvaltısının bu kadar büyük olmasından hoşlanmamış.

Güzel.

Ama yaklaşık on beş dolara mal olan ev yapımı bir yemeği reddedemez.

Sabah erkenden Stinton Investment yönetim kurulu ile bir toplantım var, bu yüzden öğleden sonraya kadar boş vaktim yok.

"Hills," diyerek ofisime girdim ve anahtarlarımı kaptım, "Dawn'ın bugün terfisi var mı?"

"Şu lüks alet kutusu markası için bir fotoğraf çekimi yapması gerekiyordu. Ondan sonra da *Shane Johnson Garage* şovuna çıkacak."

"Mükemmel." Anahtarlarımı kaptığım gibi geçip .

Hills eliyle beni durdurdu. "Max, bu konuda gerçekten içimde iyi bir his yok."

". "

"O bir dikkat dağıtıcı. Ve bir sorumluluk. Eğer kurul ikinizin birlikte olduğunu öğrenirse-"

"Dawn'la çıkmama karşı bir kural yok."

"Mesele senin onunla çıkmaman değil. Senin için ne kadar önemli olduğunu öğrenirlerse onu nasıl çalışacaklarıyla ilgili. Dawn'ın bir kızı var. Bu onun gerçekten büyük bir zayıflığı olduğu anlamına geliyor."

"Yeğenim bir zayıflık değil."

"Bu kadar çok sevdiğin biri zayıflıktır." Bana sert bir bakış attı.

"Sadece ortaya çık ve söyle, Hills. Meselenin etrafında dans etmek hiçbir zaman senin güçlü yönün olmadı."

"Tamam." Tükürdü. "Bak, tüm bunlar bir Jenga oyunu gibi gelmeye başladı ve her şey çökmek üzere."

"Her şey kontrolüm altında."

"Cehennem gibi biliyorsun! Seni hiç böyle davranırken görmemiştim, Stinton. Bu kadına kafayı takmışsın. Hayatını ele geçiriyor ve bu belli oluyor. Mantıklı düşünmüyorsun. Çaresizsin. Bu senin yapacağın bir şey değil. Kendini sorgulamıyorsun. İçeri dalıyorsun. İş bitiriyorsun. Özür dilemeden ayrılıyorsun. Bu şekilde davrandığını görmek beni endişelendiriyor. Bir hata yapman an meselesi."

"Endişeni anlıyorum Hills, ama Dawn'ı ve Stinton Grubu. İkisinden de vazgeçmeyeceğim. O yüzden rahat olun."

"Doğru düzgün bir planın bile yokken nasıl rahatlayabilirim ki?" Hills mırıldanıyor.

Ama bunu asla kabul etmeyeceğim.

Onu kenara çekip Dawn'ın fotoğraf çekimine gidiyorum çünkü görmeye ihtiyacım var. Havaya ihtiyacım varmış gibi.

Jefferson orada, kenarda. Dawn'a karşı zaafı olduğu için bu etkinliklerde ona eşlik etmesi için onu görevlendirdim. Tehlikeli bir duruma düşerse ona göz kulak olacağını biliyorum. Her ne kadar ona bakışını beğenmesem de, uygunsuz bir şey yapmadı, bu yüzden henüz bundan bahsetmedim.

"Bay Stinton." Jefferson şaşkınlıkla yukarı bakar. "Burada ne işiniz var?"

"Sadece kontrol ."

Müdür bana baktı ve sonra iki kez geri döndü. "Stinton, bu zevki neye borçluyuz?"

"Bölmek için gelmedim." Gözlerini bana doğru çeviren Dawn'a el sallıyorum. Ona bir işaret yapıyorum. " edin."

Gözlerini deviriyor.

Bu tavrı görmek beni gülümsetiyor. Fotoğraf çekimi devam ederken bakışlarım onun üzerinde geziniyor. Kazağını yarıya kadar giymiş. Kolları ekose bir ceketle birlikte beline bağlanmıştı. Üstünde bir

kıvrımlarını gösteren yapışkan beyaz yelek. Kıvırcık at kuyruğu başını her sallayışında sallanıyor.

O bir hayal.

Parmaklarımı sandalyeye gömüyorum, kameranın önünde çalışmasını izliyorum ve poz verirken ne kadar doğal olduğuna hayret ediyorum.

Fotoğrafçı seti yenilemek için durduğunda, Dawn'ın boğazına dokunduğunu ve biraz öksürdüğünü fark ediyorum.

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Susamış." Kimse beni duymuyor.

Sesimi yükseltiyorum. "Biri ona biraz su getirsin."

Mürettebat durdu ve bana baktı.

Dawn da öyle.

Şaşkınlık yüzüne yayılır.

"Hey! Ona biraz su getirin!" Yönetmen, ekip üyelerinden birine eliyle işaret ederek bağıırır.

Bir saniye sonra biri odanın öbür ucundan uçarak Dawn'a bir şişe su uzatır.

Başını eğerek alıyor ve sonra bana kızgın bir bakış atarak "*senin neyin var?*" diyor.

Çenemi ona doğru uzattım, *bu konuda ne yapacaksın?*

Müdür bana baktı. "Başlayabilir miyiz, Bay Stinton?"

Başımı sallıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Çekim bitene kadar Dawn'ı dikkatle izliyorum.

Bittiğinde bana karanlık bir bakış fırlatıyor ve sonra telefonunu çıkarıyor.

Bir saniye sonra bir mesaj aldım.

Bana öyle bakmayı kes. BANA: Ne gibi?

DAWN: Sanki benimle konuşan herkesin kafasını koparacakmışsın gibi.

Bakışlarımı

onunkilere

kaldırıyorum.

"*Rahatla.*" diyor.

Göğsümde sıcaklık patlıyor. , bir saniye içinde, bir düğmeyi çeviriyor.

Tüm endişe, tüm gerginlik, göğsümdeki sıkışma, hepsi geçiyor.

O bütün zehirlerin panzehiri. Onsuz ne halt edeceğim ben?

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Bundan sonra ne yapacaksın?

Tam ona mesaj atacakken ekran yeşile dönüyor ve önümde bir telefon simgesi dans etmeye başlıyor.

Arayanın polis olduğunu gördüğümde vücudumdaki tüm kaslar geriliyor.

Sandalyemin kolunu kavırıyor, cevap verip vermemeyi tartışıyorum. Telefon sessizleşiyor.

Sonra tekrar çalmaya başlar.

Telefona cevap vermek için dışarı çıkıyorum. İçimden bir ses mahremiyete ihtiyacım olacağını söylüyor.

"Ben Max Stinton," diye bağıriyorum, gözümü deponun hemen ötesindeki ağaçlara dikerek.

"Bay Stinton."

Hava basıncı artar. Nefes almayı zorlaştırıyor. "Trevor Stinton hakkında bazı haberlerimiz var."

"Ne... oldu ona?"

"Madrid açıklarında bir adada bulunuyordu. Bir bar kavgasına karışmış ve yerel polis tarafından tutuklanmış."

Tökezleyerek
geri döndüm.

Düşünemiyoru
m.

Nefes alamıyorum.

Başımı salladım. "O şimdi nerede?"

"Uluslararası polisin gözetiminde." Duraklıyor. "Bayım. Stinton, kardeşini eve getiriyorlar."

BÖLÜM 15

KURU ÜZÜMLÜ FINDIK ORTAYA ÇIKARIR

DAWN

Max bana her baktığında *duyabildiğim* bir cızırtı var havada.

Onunla ne zaman bu kadar yakınlaştığımı bilmiyorum ama fotoğraf çekimi sırasında kendimi geçmişte olduğundan çok daha fazla ona bakarken buldum. Belki de uzun zamandır böyle bir fotoğraf çekimine katılmadığı içindir. Ya da belki duygularımın geçmesine izin veriyorum.

Hâlâ itirafını anlamaya çalışıyorum.

Birbirimizle nefes almak kadar doğal bir şekilde tartışıyoruz. İlişkimizin bu kısmı bir günde değişecek gibi değil. Aramızda bir çekim olması bir ilişki için uygun olduğumuz anlamına da gelmiyor.

Ya bunu anlarsa? Ya dün gece, yıldızlı geceden ve annesiyle ilgili hikayesini paylaştıktan sonra hissettiği kırılğanlıktan esinlenerek anlık bir şey ?

Dün gece kendimi Max'in sözlerini geri almasının kaçınılmazlığına hazırlamaya çalıştım.

Sonra kendimi, eğer hayatın nasıl olacağına hazırladım.

Tüm bu yoğunluğun bana yönelmesi nasıl bir his olurdu?

Beni hem heyecanlandırdı hem de korkuttu. Max ham, sınırsız bir güç.

Her şeyi sertlikle, korkusuzca yapar. Kızgın bir kaplanın vahşiliği.

Aşk onun gözlerinde nasıl görünürdü? Tavırlarında?

göre, onun geri kalanı kadar sert. Aynı derecede saldırgan, iğrenç ve karşı konulmaz derecede korkutucu. Fotoğraf çekimi sırasında, parmağımı arabanın motoruna en ufak bir şekilde batırırsam ayağa fırlayacak, odayı geçecek ve beni savunacakmış gibi beni izledi. Sanki su soğutucusuna ulaşmak için herkesin derisini yüzecek ve vücutlarını insan köprüsü olarak kullanacakmış gibi bana su getirme emri verdi.

Bu tutkudan gerekirdi ama korkmuyorum.

Çok
heyecanlıyı
m.
Başım
dönüyor.
Yaşıyor.

Ama bu duygulardan kaçamıyorum. Kalbimin 'her şeyi şansa bırakan' kısmı beni en başta hamile bırakan şey. Ne olursa olsun dürtüselliğimi katlayıp ait olduğu yere geri koymam gerekiyor.

Ben bir kadını, evet. Ama önce bir anneyim.

Beth her zaman önceliğimdir ve ona bir ilişki teklif etmek -özellikle de Stinton Grubu ile bağları olan bir adamla- Stinton Group kimdir-

Elbette, geçmişte olanlar için Max suçlanamaz. Sunny'nin şüphelendiği gibi, bebeğimden kurtulmam için bana baskı yapan avukatlarla hiçbir ilgisi yoktu. O kadar büyük bir değil ve bu konuda gerçekten çok rahatladım. Ama önümüzde hâlâ çok fazla sorun var.

Yani, o hala Beth'in amcası.

Bu elektrik kıvılcımının beni alıp götürmesine ve sonrasında hata yaptığımı izin veremem. Kızım bundan daha iyisini hak ediyor.

Ben de istiyorum.

Peki neden hala onu görmek için bu kadar hevesliyim?

"Sadece... bir saniyeliğine kımıldamaz mısın?" Makyöz fırçasıyla yüzüme nokta atışı yapıyor. Çekmekte olduğum diğer program için makyajımı değiştiriyorlar.

Yüzümü .

Bana sert bir bakış attı.

"Özür dilerim." Kıvrınmayı durdurmaya çalışıyorum ama heyecanım dizlerimin titremesiyle dışarı sızıyor.

Kalbim on yıldır böyle çarpmamıştı. Umarım Max henüz gitmemiştir. Ona mesaj atmalı mıyım?

Makyaj odasının kapısında hafif bir tıkırtı var.

Kafamı kaldırıyorum ve düşüncelerimin merkezindeki adam kapının girişinde duruyor. Max Stinton kaşları çatık ve kendinden emin bir şekilde odaya giriyor. Gözleri hayal kırıklığıyla fırtınalı. Şimşek saçan kara bir bulut onu takip ediyor gibi görünüyor. Eğer siyah bir pelerin sallayıp dişlerini gösterseydi, daha az korkutucu görünürdü.

Bazen, beyaz atlı şövalye yerine hikayenin kötü adamına mı aşık oldum diye düşünüyorum.

Makyaj asistanı doğrulur ve Max'e korkulu bir bakış fırlatır. "Bay Stinton."

"Odaya ihtiyacım var," diyor kabaca.

Gözlerimi ona dikiyorum.

Dudaklarını büzüyor. *Ne?*

Bir kaşımı kaldırıyorum ve dudaklarımı titreyen makyaj asistanına doğru uzatıyorum.

Max iç geçiriyor, yüz ifadesini muhtemelen daha az korkutucu olduğunu düşündüğü bir bakışa çeviriyor (değil) ve başını sallıyor. "Affedersiniz. Odayı alabilir miyim?"

"Ehem." Boğazımı

temizliyorum. "... Lütfen."

"Tabii ki." Makyaj fırçasını masanın üzerine koyar ve koşarak uzaklaşır.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor.

Sessizlik çöktüğünde Max'e şöyle bir bakıyorum. Yine takım elbise giymiş, dün gece giydiği daha rahat düğmeli bluz ve kot pantolondan kesin bir şekilde ayrılıyor. Ceketindeki ince çizgili desen omuzlarının genişliğini ve o uzun bacaklarını öne çıkarıyor. Kemer ve ayakkabıları saçının koyu tonlarıyla uyumlu.

Gözlerim onun ağzında-

Burası ısınıyor mu?

O pembe dudaklara bir kez bakınca kanım bin derece kaynıyor.

Yıldızların altında beni yuttuğu anı unutamıyorum.

Tırnaklarımı gömleğinin üzerinde gezdirirken vücudunun elimin altında ne kadar sert olduğunu hatırlamadan edemiyorum.

Kendime tutkumu dizginlememi ne kadar söylesem de, kendimi yine ona doğru fırlattım. Ve tekrar. Zapt edilemeyen ve reddeden bir özlem dalgası.

Max tüm o yasak duyguları ortaya çıkarıyor. Asi olan kalbim, dudaklarıma baktığını fark ettiğimde daha hızlı atmaya başlıyor. Kesinlikle vücudumun o bölgesine takmış durumda. Bekle... Bu yüzden mi sürekli yüzüme bakıyor?

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Mideme yayılan karıncalanma hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Max'le bir odada yalnız bir şeylerin olması gerektiği anlamına gelmiyor.

Yani, olsaydı *umurumda* olmazdı. Ama buna gerek yok.

Gözleri kısılmış. Fareyi gözetleyen bir şahin gibi. "Seninle birlikte çekime katılmak isterdim ama gelemem."

"Sorun değil." Aynaya dönüp küpemle oynuyorum. Stilist elmacık kemiklerime yine altın rengi karıştırdı. Baş makyaj sanatçısına göre altın rengi benim süper rengim. Göz kapaklarıma kırmızı tonları serpiştirilmiş ve dudaklarımın alevli tonuyla eşleşiyor. Normalde kıvrıcık olan afro saçlarım su, sert bir fırça ve yarım kova jöle ile ehlileştirildi. Buklelerim sırtımdan aşağıya doğru uzanıyor.

Max önce kendimi güzel hissediyordum.

Ona bir kez baktığımda kendimi bir hayal gibi hissediyorum.

Gözleri açlıkla yüzümde geziniyor. Bakışlarının baskısından ağzım neredeyse acıyor, ama kapıdan ayrılmıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Tüm söylemek istediğin bu muydu?" "Hayır."

Dudaklarım bilerek kıvrılıyor. Devam etmesini bekliyorum. Hâlâ devam etmiyor.

Sandalyemden kalkarak bir elimi masaya dayadım ve "Buraya bana ters ters bakmak için mi geldin? Çünkü eğer , bu çok sinir bozucu."

"Sadece varlığımın bile rahatsız edici olduğunu bilmiyordum."

"Oh, çok sinir bozucu. *Süper* sinir bozucu." Topuklarım, kalbimin hızlanan atışından çok daha yavaş bir ritimle yere yumuşakça vuruyor. Max yaklaşmamı izliyor, bakışlarında ölümcül ve ağır bir şey parlıyor. Gülümsüyorum. "Ama bence bundan hoşlanıyorsun."

Bakışları beni rehin aldı. "Bir sorum var." "Ne hakkında?"

"Trevor'la tanıştığın gece."

Neredeyse vurulacaktım. Bunlar ondan duymayı beklediğim son

"O gece." Max bir adım öne çıktı. "Onunla tanıştığın zaman." Bir adım daha. "Seni ona çeken neydi?"

"Neden bana bunu soruyorsun?"

Dudaklarını birbirine yapıştırıyor. Aramızdaki sessizlik yoğunlaşıyor ama sakın ve sessiz değil. Hararetli, tehlikeli bir manyetizma ile zıplıyor ve bende hem Max'i kendime yakın tutma hem de onu kendimden uzağa itme isteği uyandırıyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Neler oluyor Max?" "Sen cevap verdikten sonra anlatırım."

Göğsümde karanlık ve çatırdayan bir enerji kaynıyor. O hep böyledir. Kapalı ve gizemli. Eğer uyandıgımda dudaklarının tadı hâlâ ağzımda olmasaydı, dün gece bana karşı bu kadar açık olduğuna inanmazdım. Sanki farklı bir adama bakıyor gibiyim.

O kadar zor nefes alıyorum ki omuzlarım kalkıp iniyor. "Babam öldükten bir hafta sonraydı. Onu özlemekten deliye dönmüştüm ve ağlamaktan yorulmuştum, bu yüzden arkadaşım Luana'dan beni içmeye götürmesini istedim. Gürültülü bir yere. Araya karışıp çılgın atabileceğim, ağlayabileceğim ve kimsenin fark etmeyeceği bir yere."

Dudakları içeri çekildi.

Anlamsız bir parçam kollarımı ona dolamak ve sıkıca sarılmak istiyor. Ona geçmişin bir önemi olmadığını ve öpüşmek varken neden bunu konuştuğumuzu söylemek istiyor. Gitmesi gerektiğini söyledi zaten. Çok fazla zamanımız yok. Neden birlikte olduğumuz anları Trevor hakkında konuşarak geçiriyoruz?

Odaklan, Dawn.

Belli ki Max'in çözmesi gereken bir şey var ve ben de onunla paylaşmaya hazırım. Saklayacak bir şeyim yok.

"Trevor o gece oradaydı. Onu fark etmemek mümkün değildi. büyük bir kalabalık vardı. Atış yaparken ona tezahürat yapıyorlardı." Dudaklarımı büzüyorum, kalabalığın içinde bana nasıl baktığını ve beni nasıl bulduğunu hatırlıyorum. "Beni görünce hemen yanıma geldi ve bana bir içki ısmarlamayı teklif etti. Ona önce hayır dedim." Öyle sert bakıyorum ki boynum çatlıyor. "Ama aptalca bir meydan okuma uydurdu. Yedi bardak tekila içebilirse ona bir dans borçlu olacağımı söyledi."

"Kulağa onun gibi geliyor," diye gürlüyor Max.

"Dans pistinde yine babamı düşünmeye başladım ve ben..." Bir nefes verdim. "Ağlamaya başladım. Bu konuda bir pislik gibi davranabilirdi ama beni VIP bölümüne götürdü. Boş odalardan birine. Ve benimle konuştu. Ona katıldığım cenazeyi anlattım, o da bana annesinden bahsetti. Dedi ki," Max'e baktım, "onsuz kendini kaybolmuş hissettiğini söyledi. Her şeyde mükemmel olan bir ağabeyi olduğunu ve birdenbire kendi ailesine uyum sağlayamadığını söyledi."

Max geriye kayıyor, gözlerini kırptırıyor ve sonra kaşlarını daha da çatıyor. Onu ezen dehşeti neredeyse hissedebiliyorum.

Trevor'la yaptığınız konuşma bana hiç mantıklı gelmedi. Ta ki dün gece Max, Stinton ailesine nasıl girdiğini itiraf edene kadar.

"Onun için üzuldüm. Kendim için de. Bu yüzden kendimizi bir otelde bulduk."

Max gözlerini sıkıca kapatır.

Kendimi onun yorumlarına hazırlayarak irkildim.

Bu garip, değil mi? Tek gecelik ilişki yaşadığım adam hakkında konuşmak. *Kardeşiyle* nasıl takıldığım hakkında konuşmak. Bu normal bir konuşma değil. Bu Max ile yapmak istediğim bir konuşma değil.

"Ondan hoşlandığını duymadım," diye mırıldandı sonunda. "Bu sadece acıma mıydı?"

Gözlerim açılıyor ve kıkırdıyorum.

" miydi?" Mavi gözleri beni olduğum yerde sabitliyor. "Bunun bir önemi var mı?"

"Gerçekten öyle, Dawn."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Beni kırbaçlıyor.

Arzunun alev alev yanan cehenneminden bir gülümsemeye karşı koymaya kadar ve şimdi göğsümü en kötü şekilde ağrıtıyor. İçimden bir ses Max'in yüzündeki bu hayal kırıklığı ifadesinin kardeşiyle çok ilgisi olduğunu söylüyor.

Sempati.

Bu devasa, heybetli adamın bu karmaşık sorunlarla tek başına boğuşmaya çalışmasını izlerken göğsüm *kabarıyor*,

Onları çözebilecek tek kişinin kendisi olduğuna inanarak. Cevapları bulmakta çıkarı olan tek kişinin kendisi olduğuna inanmak.

O zaman Max'in de Stinton Group'un elinde ne kadar acı çektiğini anladım. Şirkete duyduğum nefrete, kızımın amcasıyla çıkmaktan duyduğum rahatsızlığa o kadar odaklanmışım ki Max'in de kendi korkuları ve endişeleri olabileceğini fark etmemiştim.

Ayak parmaklarımın ucunda uzanıyorum ve ellerimle yanaklarını çerçeveliyorum. Düşünceli bir şekilde ona bakarken fısıldıyorum: "Trevor şu anda geri dönse bile onunla ilgilenmezdim."

Bir an için nefesi kesildi. Tüm vücudunun kelimelere tepki verdiğini hissedebiliyorum.

Bu beni şaşırtıyor.

Kaşlarım gözlerimin üzerine düşüyor. "Max, bu da ne-"

Patlayan bir el bombasının şiddetiyle aramızdaki mesafeyi yok ediyor.

Ağzı benimkini eziyor. Asi ve acımasız. İzin veririm beni öldürecek.

Ve buna izin verirdim. Memnuniyetle.

Parmaklarım gömleğinin içine kıvrılıp onu daha yakına çekiyor.

Kontrolü ele alıyor, dudaklarımı esir alarak beni cezalandırırken beni geriye doğru yürütüyor. Max Stinton kendisinden başka bir şey düşünmemi imkânsız hale getirirken her düşünce yerle bir oluyor, küle dönüşüyor.

Bir cazibe cehennemi.

Kontrol edilemeyen bir ateş.

Yanmasını istiyorum.

İkimizi de yıkmasını istiyorum.

Tadı nane gibi ve dokunuşu viski gibi yakıcı, sıcak ve sarhoş edici.

Ona teslim oluyorum, dilini ağzımda sonra da kan almak istercesine ısırıldığında boğazımdan kısık bir inilti kaçıyor.

Öpücüğü çiğ ve sahiplenici.

Benim, diyor gibi görünüyor.

Sanki bu bir tür yarışmaymış gibi. Sanki biri buraya gelip beni ondan koparmaya çalışacakmış gibi.

Bir adamın dokunuşu nasıl bu kadar açgözlü olabilir?

Ona karşı nasıl daha da açgözlü hissedebilirim?

Max'e yavaş gitmek istediğimi söyledim ama şu anda frene basmak isteyen tek bir parçam bile yok.

Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var.

Vücudum makyaj masasına çarparak beni ona yaklaştırıyor.

Max geri çekilir, gözleri kararsızca kırpışır.

"Hiçbir yere gitme," diye mırıldanıyorum. Kravatını tutarak onu daha yakına çekiyorum ve dudaklarımla onu tekrar kavuruyorum.

Düşünemiyorum. Duramıyorum.

Beni masaya fırlattığında, bacaklarımın arasına girip neredeyse vücudumdaki havayı sökecek şekilde ileri doğru ittiğinde değil.

Hiç bu kadar ateşli bir istek duymamıştım. Bu kadar çaresiz.

Kalçalarım genişçe açılıyor ve ellerimi sırtında gezdiriyorum, pantolonunun önü belime baskı yapıp vücudumdaki tüm kanı karnımın hemen altında biriktirdiğinde inliyorum.

Geriye sallanıyorum, makyaj şişeleri ve fırçalar dökülüyor. Yere saçıldılar.

İçimden bir sızı geçiyor ama Max'in ısrarcı ve tehlikeli ağzı tarafından bastırılıyor.

Tüm bu duygular bedenimi kasıp kavururken, daha fazla tenini hissedebilmek için gömleğinin düğmelerine uzanmaktan başka ne yapacağımı bilemiyorum.

Max Stinton tam bir büyücü.

Her dokunuş, her öpücük, her okşayış beni transa geçiriyor gibi.

Vücudumu onunkine yaslıyorum, daha fazlasına

ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var.

Daha uzun süre savaşılabirim sanmıştım

ama yapamıyorum. Sadece onun beni

tüketmesine izin vermek istiyorum.

Külden başka bir şey kalmayana kadar.

Arzudan başka bir şey kalmayana kadar.

Ama kendini benden ayırıyor ve ellerini masanın iki yanına dayıyor. Onu tüm gücümle öpüyor olmama rağmen, tüm sinyallerim büyük, yeşil ışıklar yakıyor olsa da, bana dokunmaya ya da kıyafetlerimi yırtmaya çalışmıyor.

Onun yerine ellerini kalçamın iki yanına koyuyor ve iri parmaklarını masaya bastırıyor. Bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve ürperiyorum. Beni parçalara ayırıyor, kalbimi kaburgalarımın eve götürüyor. Bunu hissedebiliyorum.

Merhamet edin.

Yutkunmaya çalışıyorum ama tükürük boğazıma takılıyor.

Hareket edemiyorum. Tehlikeli sığ nefesler dudaklarımdan sızıyor.

Hâlâ birbirimize yakın duruyoruz, bu yüzden göğsümün her dalgalanması vücudumu onunkine sürtüyor.

Çaresizce acı veren bir ihtiyaç içimde kıvrılıyor, zonkluyor ve daha fazlası için yalvarıyor.

Ona uzanabilirim.

Beni hâlâ masanın üzerinde tutuyor, bacaklarım açık ve vücutlarım mükemmel bir şekilde sıralanmış. Pantolonundan ihtiyacım olan şeyi çıkarabilir ve ona yavaş gitme isteğini unutturabilirim.

Ama benim yok.

Bir şey beni .

Ne kadar çok istesem de tedbiri elden bırakmam için riskler çok yüksek.

"Beni öldürüyorsun, Wolverine," diye homurdanıyor Max, sert ve hızlı nefes alarak. Nefes alırken çıkardığı sert ses göğsümün yarıldığını hissettiriyor.

Ona bakıyorum. Mavi gözleri, soğuk bir bakışla herkesi korkutabilecek bir yüzün içinde yanan ikiz alevler gibi. Dudakları doğal olmayan bir kırmızıya bürünmüş, ağzıma saldırırken üzerine bulaşan rujumun izini taşıyor.

Muhteşem biri.

Beni mahvetti.

Dün söylediklerini unut. Uçurumun kenarından düşmek üzere olan benim.

O iyi olacak.

İşler yolunda gitmezse o hayatta kalabilir ama ben aşağıdaki kayalıklara düşmeyi göze alamam. Ben düşersem, kızım da düşer.

"Bugünkü fotoğraf çekimine sadece rujumu denemek için mi katıldınız Bay Stinton?" Başparmağımı dudaklarına bastırıyorum ve geride bıraktığım izleri siliyorum.

Gözleri parlıyor ve ağzına dokunduğumda büyüyorlar. O kalın siyah kirpiklerin çerçevelediği sarhoş edici bakışlarına hapsoluyorum.

Eminim ben ondan çok daha dağınık görünüyorumdur ve umarım makyaj sanatçısı rötuş yapmak için geri geldiğinde bunu anlamaz.

Max ağzını okşamamı engellemek için elimi tutuyor. Gözlerini kapatıyor, alnını alnıma yaslıyor ve homurdanıyor: "Seni gerçekten çok seviyorum Dawn."

Nefesim keskinleşiyor ve sanki biri ruhuma biraz fazla sert bir tokat atmış gibi gözlerim yüzümden fırlıyor. Yanaklarım kızarıyor ve şaşkın bir ifadeyle ona bakıyorum.

Vücudunu ayarlıyor ve beni ne kadar çok istediğini *hissedebiliyorum*. Ama elimi tutmaktan başka bir şey yapmıyor, başparmağını bileğime sürüyor.

"I..." Max kelimelerle boğuşuyor ve onu ilk kez bocalarken görüyorum. İlk kez kendinden emin olmadığını görüyorum. "Ben düşündüğün adam değilim."

Ona dokunmak istiyorum. Parmaklarım titriyor, onu rahatlatmak için yanıp *tutuşuyorum*.

Yoğun bir bakışla bana bakıyor. Bakışları uzaklaşmadan önce gözleri aç ağzımda geziniyor. "Sana anlatmadığım çok şey var."

"Bana en önemli şeyi söyledin." Kalbimi vahşi bir geyik gibi attırıyor. İçim özlemle doluyor. Fısıldıyorum, "O avukatları gönderen sen olmadığın sürece, Max, her şeyi kabul edebilirim. Gerçekten kabul ."

Gülümsemesi zayıf, neredeyse yenilmiş.

"Trevor geri geliyor, değil mi?" Fısıldıyorum.

Gözleri bana dikildi.

Aramızdaki bağlantı, her ikimizin de bedeninden geçen gerçek bir şok dalgası.

Derin bir nefes veriyor, başını sallarken bile vücudu bana doğru bastırıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sezgi." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Seni bu kadar çözülmüş gösterebilen tek kişinin kardeşin olduğu hissine kapılıyorum."

Boğazından alçak, hoşnutsuz bir ses çıkarıyor.

"Eğer ortaya çıkarsa ona geri döneceğimi düşündün. yüzden beni görmeye geldiğinde çok üzgün görünüyordun, değil mi?" Ellerimi onun teninden ayırarak geri çekiliyorum, böylece daha net düşünebiliyorum. "Bu yüzden öpücüğün..."

"Ne?"

"Bir veda gibi."

Tam boyuna doğru doğrulur. İfadesi doğal buz gibi güven haline geri dönüyor. "Sana asla veda etmeyeceğim Dawn Banner. Ne olursa olsun, senden asla vazgeçmeyeceğim."

"Ve Trevor'a geri dönmeyeceğim. Ciddiyim." Gözlerim kısıldı. "Ona hamile olduğumu söylediğimde ortadan kaybolması yeterince kötü. Peşime avukat takmak korkaklıktan da öte bir şey." Kaşlarımı çatıyorum. "Bu insanlık dışı. Onu uzak tutmak için ne yapmam gerektiği umurumda değil. Beth'i benden almaya ve ne olacağını görsün. Sahip olduğum her şeyle onunla savaşıcağım."

Max dudaklarını kaldırmaya çalışıyor ama gülümseme tam olarak oturmuyor. Yanıma uzanıp makyaj masasından bir mendil alıyor ve ağzına sürüyor.

Bu kadar iri ve korkutucu bir adamın bu kadar sarsılmış görünmesi garip.

Ama Trevor'a karşı hissettiklerim konusunda bu kadar gergin olduğunu bilmek niyetinden biraz daha emin olmamı sağlıyor. Bu karmaşık ağı düzeltmenin kolay bir yolu yok, ancak kalbinin bana gerçekten yatırım yaptığını görmek kendi şüphelerimi yatıştırmak için uzun bir yol kat ediyor.

Geri çekildi. Yüzümü işaret etti. "Makyajını bozduğum için özür dilerim."

"Benimleyken Max," ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum ve ona anlamlı bir bakış atıyorum, "yanlış bir şey yapmadığında özür dilemek zorunda değilsin. Sana güveniyorum."

Elleri havada dondu.

Gözleri benimkileri arıyor.

İçlerinde tereddütlü bir şey var. Bir suçluluk duygusu.

Rahatsız edici bir soru beynimi kurcalıyor.

Max neden kadar endişeli?

Neden Trevor'ı ona tercih edeceğimi düşünerek beni bu umutsuzca öptü?

Onu kıyafetlerinden soyamak ve Trevor'la kıyaslanamayacağını bildiğim en fiziksel şekilde ona göstermek istiyorum. Bunun yerine ellerimi tulumumun üzerinde gezdiriyorum. Kapı kilitli değil ve zaten odayı darmadağın etmiş .

, *Dawn*.

"Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordum. Bir kaşını kaldırıyor.

"Normalde Beth'i Cumartesi günleri çiftlik evinde arkadaşlarıyla takılmaya götürürüm. Bu hafta sonu bilim müzesine gidecekler. Darrel beyin konusunda ineklik yapacak." Sunny'nin muhteşem ama inek nişanlısını düşününce başımı sallıyorum. "Gitmekle ilgilenmiyordum, bu yüzden araba üzerinde çalışmayı düşünüyordum. Ama," diye başımı eğiyorum, "sana zaman ayırabilirim. Eğer bir şeyler yapmak istersen."

Max Stinton'a çıkma teklif ettiğime inanamıyorum.

Sanki o da inanmakta zorlanıyormuş gibi bana bakıyor. Onu kim suçlayabilir ki?

Ona karşı olan hislerimi açıkça dile getirmedim. Belki olmaya başlayabilirim.

Birazcık.

Ayrıca, Trevor'ı düşünmek karşılaştırma yapmama neden oldu. Ve söz konusu sorumluluk, güvenilirlik ve karakter olduğunda - ki bunlar sadece görünüş ve paradan çok daha önemlidir - Max her kategoride kardeşini geride bırakıyor.

"Evet, Bay Stinton?" Dudaklarımı uzatıyorum. "Bir kızı askıda bırakma."

"Tamam. Bu hafta sonu." Yavaşça göz kırpmıyor. "Öyle mi?"

Kendi kendine bir karara varmış gibi görünüyor çünkü yüzü kararlı bir kaş çatmayla sertleşiyor. Benden uzaklaşıyor. "Sana söyleyeceğim

o zaman."

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Gerçeği." Gülümsemesi acı dolu. Beni öpmek için yaklaştığında, yine o son duygusunu hissediyorum.

Sanki bunu son kez yapacağını düşünüyormuş gibi.

Sanki her saniyenin tadını çıkarmak istiyor gibi.

Büyük Max Stinton'ı her şeyini kaybetmek üzereymiş gibi davranmaya iten nedir?

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Eline uzanıyorum, benden uzaklaşıp kapıyı usulca kapatana kadar tutuyorum.

* * *

"ANNE, BAY STINTON SANA HERHANGİ BİR SORU SORDU MU?" BETH SORUYOR, YAPIŞARAK ayaklarını kanepeye uzattı ve parmaklarını oynattı.

"Ne?"

"Gibi..." Sahte bir gösterisiyle başını eğiyor, "hiç kullanmadığı araba hakkında mı?"

Kahkahalarım kar gibi hafif. "Genç bayan, neden arkamdan yabancılarla anlaşıma yapıyorsun?"

"O bir yabancı değil. O senin patronun," diyor akıllıca.

O senin amcan.

Yine bir tutam şüphe tenimi sıkıyor.

Bunu Beth'e nasıl açıklayabilirim ki? Özellikle de biyolojik babası şehre dönmüşken.

Max gider gitmez, Trevor'ın hapsedilmesiyle ilgili herhangi bir haber olup olmadığına bakmak için internete girdim. İşlediği tüm beyaz yaka suçları göz önüne alındığında, ön sayfada olmalıydı. Olmadığını gördüğümde çok şaşırmadım.

Stinton Group yine saldırıyor. Çekirdeğe kadar yolsuzluk.

Garip bir şekilde, şirketin el altından yürüttüğü taktiklere karşı her zamanki tiksintim Max hakkındaki düşüncelerimle hafifledi.

Önceleri Stinton Group'u yüzü olmayan bir varlık olarak düşünürdüm. Etrafta gizlice dolaşan, evleri havaya uçuran ve hayatları mahveden büyük kötü kurt.

Şimdi şirketi düşündüğümde aklıma bir çift yorgun mavi göz geliyor. Bir telefonu kavrayan ve tüm geminin batmasını engellemek için durmaksızın çalışan bir ekibe komuta eden dev eller geliyor aklıma. Yakışıklı bir alnın üzerine nazikçe düşen ve masum bir adam başkaları adına özür dilerken hayal kırıklığıyla geriye taranan saçları düşünüyorum.

Lanet olsun. Max Stinton ezeli düşmanıma küfretmeyi iki kat zorlaştırdı.

İç çekiyorum.

"Anne?" Beth göz kırpmıyor.

"Ne?" İrkiliyorum.

"Soruma cevap vermediniz. Bay Stinton size sordu mu?"

Göğsümde bir duygu karmaşası düğümlendi. "Evet, sordu."

"Ve?" Alt dudağını çiğniyor.

Kızımın değerli yüzünü izliyorum. Ona Trevor'dan hiç bahsetmedim. Tek bildiği babasının etrafta olmadığı ve bizim de ona ihtiyacımız olmadığı. Çok konuşan bir tip değil ve bunun için her zaman sessizce minnettar olmuşumdur. Ama şimdi merak ediyorum, acaba sadece babasını önemsemediğini mi düşünmüştüm? Kendini ne kadar yalnız hissediyordu ki Max'le ilk karşılaştığında ona tutundu?

Kanepede dönüyorum ve kolumu sandalyenin arkasına yaslıyorum. "Bay Stinton'la tanışmak için neden bu kadar heyecanlıydın, Beth?"

"Ne demek istiyorsun?" Düğmeli burnunu kıvrıyor.

Ona doğru eğildim. "Sadece onu televizyonda gördüğün için mi?" Gözleri kayıyor ve kirpikleri aşağı iniyor.

"Beth." Sesimde bir uyarı iması var.

Omuzları çöküyor. "Sunny Teyze ve Moira Anne onun hakkında konuşuyorlardı."

"Ne?" Çenem düştü.

"Moira Anne, Bay Stinton'ın senden bahsetme şeklinin çok fazla olduğunu söyledi, neydi o kelime?" Parmağıyla küçük çenesine vuruyor. "Şüpheli."

"Şüpheli mi?"

"Evet. Senden hoşlanıyormuş gibi hissettiğini söyledi." Hızla göz kırpiyorum.

"Sunny Teyze bunun o kadar basit olmadığını ve Bay Stinton'ın iyi bir adam olup olmadığından emin olmadığınızı söyledi. Ben de onunla konuştum. Ona her türlü şeyi sordum ve onu izledim." Omuz silkiyor. "Bailey onun korkutucu olduğunu düşünüyor ama ben onun kötü biri olduğunu düşünmüyorum." "Ne?" Kelime dağarcığımda kalan tek kelime bu gibi görünüyor. I

Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum.

Beth ellerini birbirine kenetler ve çenesine doğru çeker. "Bence pek gülümsemediği için korkutucu *görünebilir*. Ama gerçekten zeki ve havalı biri. Her türlü şeyi biliyor." Sanki düşünceleri çok hızlı akıyormuş ve onları tekrar toparlaması gerekiyormuş gibi duraklıyor. "Sanırım o da benim gibi. Nasıl arkadaş edineceğini bilmiyor ve oyunlara falan katılmak istediğinde bu çok zor oluyor. Bu yüzden dışarıda oturuyor ve bunun için fazla havalıymış gibi davranıyorsun. Ama aslında, içinizde sadece birinin sizi davet etmesini istiyorsunuz."

Kalbim çarpıyor. "Beth."

"Ondan hoşlanıyorum." Bana yedi yaşındaki bir çocuk için fazla bilge bir bakış attı. "Ama sadece sen ondan hoşlanırsan, anne."

"Seni küçük melek." Kollarımı ona doladım ve yüzünü öpücüklerle boğdum.

Çığlık atıyor. "Anne. Ew!"

"Uh uh. Benden kaçamazsın. Gel buraya, seni tatlı şey." Kollarımdan kurtuldu ve koşmaya başladı.

oturma odasında kovalıyorum, gülüyorum ve yakaladığımda yüzünü daha da sert öpüyorum.

Bana sarılıyor, kaşlarını çatmaya çalışsa da çoğunlukla memnun görünüyor. "Bizi Red Beauty'de gezintiye çıkardığında ona aşık yardım edecektim."

"Bu fikre nereden kapıldın?"

"Bailey ve ben *The Parent Trap*'i izledik." Kıkırdıyor. "Micheal ikizlere aşık. Bailey onunla bu konuda dalga geçince kıpkırmızı oldu."

Gülüyorum. "Aslında Bay Stinton'la bir randevum var. Bu hafta sonu."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Yüzünü dikkatle izliyorum. "Bu senin için sorun olur mu?" "Evet!" Kollarını bana doluyor. "Evet, evet, ." Sırıttıyorum.

Beth arkasına yaslanıp bana bakıyor. "Randevuna ne getireceksin? Ona bir şeyler hazırlamalısın. Bir hediye gibi."

"Bunun ilk randevu için gerekli olduğunu sanmıyorum, tatlım." "Tamam, o zaman ilk buluşmadan önce yap."

"Neden randevudan önce ona bir şey vereyim ki?"

"Seni tüm o zorbalardan kurtardı. Seni savundu ve herkesin seni yeniden sevmesini sağladı." İnliyor. "Hadi ama anne. Her zaman insanlar bize yardım ettiğinde teşekkür etmemiz gerektiğini söylersin."

"Şey..."

"Ona kurabiye pişirmeye ne dersin?"

Bu konuda ne kadar heyecanlı olduğunu görebiliyorum ve onun hevesini kırmak istemiyorum. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Max'in kuru üzümlü fındıklı kurabiyeleri sevdiğini hatırlayarak tarifine bakıyorum. Beth ve ben yemek pişirirken müzik eşliğinde dans ederiz.

Ertesi gün onu okula götürüyorum ve o arabada kalıp bir talimatlar listesiyle sohbet ediyor.

"Bana tepkisini daha sonra söylemeni istiyorum," diye ısrar ediyor Beth. "Ona bunu birlikte yaptığımızı söylemeyi unutma. Böylece tadı berbat olursa suçlu benim üzerime atabilirsin."

Gülüyorum ve yanağından öpüyorum. ". Yalan söylemek yanlışdır."

"Doğru sebepler için olsa bile mi?" Kirpiklerini kırptırıyor.

"Önemli değil. Her zaman doğruyu söylemelisin. Acıtsa bile." Kaldırımında el sallayan Bailey'i işaret ediyorum. "İkinize de iyi günler."

"Tamam, anne. Güle güle."

Kamyondan inişini izliyorum ve sonra aracımı Stinton Group'a doğrultuyorum.

Popülerliğim arttıktan sonra tekrar binaya girmek garip hissettiriyor. Artık herkes beni isimle tanıyor. Güvenlik görevlisi bana el sallıyor. Biri imzamı almak için beni durduruyor. Bir başkası fotoğrafımı çekiyor.

Bu da bir fotoğraf ve dalgası başlattı. Asansöre binene kadar on beş dakika geçti.

Max'in katının düğmesine bastığımda öpüşmelerimizi hatırlıyorum ve midem düğüm düğüm oluyor. Umarım uğramama kızmaz ama onu görmek için gerçekten sabırsızlanıyorum.

Asansör kapıları birbirinden ayrılıyor. Resepsiyon

görevlisine doğru yürüyorum.

Bana korkmuş bir bakış ve sinirlerim alt üst oluyor.

"Hey, Max için bir şey bırakmaya geldim." Elimdeki sıcak kurabiye kutusunu kaldırıyorum. "Meşgul mü?"

"Uh... Bay Stinton bir toplantıda."

"Kiminle?"

"Um..."

"Dawn? Burada ne işin var?" Hills'in sesi arkamda patladı.

Dönüp Max'in asistanıyla göz göze geliyorum. "Hey, Max için bunu bırakmaya geldim."

"O... meşgul." Hills zorlukla yutkundu. "Ben ona veririm." Kutuyu elimden aldı ve beni asansöre doğru yönlendirdi. "Artık gitmelisin."

"Çek ellerini, Hills," diye .

İki kolunu da kaldırır. "Özür dilerim. Burada olduğunuzu haber vereyim." "Kızım bizzat teslim etmemi istedi."

"Senin araba dükkanında olman gerekmiyor mu?" Hills soruyor. "Max'e seninle orada buluşmasını söyleyeceğim."

Israrı beni daha da şüphelendiriyor. Kabı geri götürüyorum. "Clint şu anda garajda bekliyor, o yüzden bekleyebilirim."

"Gitmeniz gerekiyor." Sesi buz gibi oldu.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden? oluyor?"

O anda Max'in ofisinin kapısı açılır ve öfkeli bir ses havaya yükselir. Bir adam omzunun üzerinden küfürler savurarak odadan dışarı fırlar. Koyu renk saçlı. Koyu renk gözler. Uzun, zayıf bir vücut.

Sarhoş gece geçirdiğim serseri.

Kendi kızını terk eden ve doğmadan önce onu sonlandırmam için beni zorlamaya çalışan korkak.

Trevor Stinton.

BÖLÜM 16

PRODIGAL SON

MAX

Kardeşim hayatta olduğu için gerçekten çok mutluyum, ancak bu durumu daha ne kadar sürdürebileceğinden emin değilim.

Trevor hışımla ofisimden çıkarken ben şaşkın bir sessizlik içinde oturuyordum. Evet.

Küçük kardeşim geri döndü.

Perili evdeki bir hayalet gibi. O bir terör ve bir baş ağrısı ama onsuz dünya biraz boş geliyordu. O yokken anılarımıza dönüp bakmaya ve küllerin altında sevgi ve dostluk pırıltıları aramaya başladım. Hatta kendimi, geri döndüğünde ona daha yakın olmak için daha fazla çaba göstereceğime ikna ettim.

Yokluk gerçekten kalbi daha da büyütüyor. Onun nasıl bir pislik olduğunu unutmuşum.

Dünya benim öldüğümü düşünmeye devam etmeli, Max. Ben de bunu istiyorum.

Bunu söylediğine hala inanamıyorum.

Sekiz ay önce ulusun karşısına çıktığımda, yaptıklarının suçunu üstlendiğimde ve dünyanın tiksintisinin ağır yükünü taşıdığımda, bunu Stinton Group'u kurtarmak için yaptım. Trevor'ın bunu bana karşı çarpık bir kanıt olarak kullanacağını düşünmemiştim.

Ona göre, Stinton Group'u mahvetmesi, yatırımcıların parasını alıp kaçması ve polisin nerede olduğunu bulmak için cadı avına çıkması benim suçum. *Aylarca* yetkililerden saklanması ve sonra da olabilecek en utanç verici şekilde yakalanması benim hatam.

Dün ona sarıldım ve sırtına vurdum.

Bugün, onu merdivenlerden aşağı itip itmeyi düşünüyorum.

Korkunç, biliyorum.

Kardeşimden nefret ettiğimden değil.

Kısa bir an için onun öldüğünü ve hissettiğim dehşetin gerçek olduğunu düşündüm. Bazen, arama anlamsız görüldüğünde, acaba

Onu bir daha asla göremeyecektim. D n havaalanında onu kollarımda tutmak içimi rahatlat tı. Önümdeki darmada ınık, sakallı adamın gerçekten de kardeşim olduğunu kanıtladı.

Ama ailevi minnettarlık anı geçti.

Yeni bir gün ve Stinton Group'a yaptığı sürpriz ziyaret tabutuna çiviye  aktı.

Eve d n   n , onu saklandığı adaya geri sürerek kutlayaca ım.

"Trevor, sakın benden uzakla ayım deme," diye homurdanıyorum kardeşim ofisimden dışarı çıkarken. Tartı ıyoruz. Neredeyse bir yıldır yok ve benimle yapmak istediği ilk konuşma, yasaların ve halkın gözünde  l  kalmakla ilgili.

Çok saçma.

Onun aptalca kararları yüzünden şirketin ne hale geldiğinden haberi var mı? Şu anda bile Stinton Group belirsiz bir yöne doğru dönüyor. Yönetim kurulunu sakinle tirmeye çalışmak tam bir ba  ağrısı oldu. Aile  yelerime Trevor'ı bu sefer kontrol altında tutaca ıma dair saatlerce güvence verdim.

Başka bir hata yapmam için yer yok. "Trevor!"

Havlıyorum.

"Siktir , Max."

O kapıdan çıkıp kayboldu unda, ayağa kalktım.

Sandalye duvara çarpıyor, ama ben buna pek aldırmıyorum.

Arkasında tepinerek koridora fırladım ve hırladım, "Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun? Komiseri seni teslim etmesi için ikna etmek yeterince zorken bir de kamuoyu önünde tutuklama-" Resepsiyon görevlisinin masasının önünde duran güzel kadını gördüğümde sözlerim korkunç bir şekilde durdu.

Şafak vakti.

 st ne oturan s veterlerinden birini giyiyor. Koyu, obsidyen tonlarındaki tenini d zle tiren muhteşem bir krem rengi. Saçları küçük bir afro puf şeklinde arkaya doğru toplanmış,  n kısmı sarı bir bandana ile a ırla tırılmı . G ne  elmacık kemiklerine vuruyor ve gözleri yüzünün zarif simetrisine çekiyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en zahmetsiz güzel kadın olduğunu söylerken abartmıyorum. Bu öyle bir güzellik ki, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşsunuz gibi hissettiriyor. Sanki karşınızdaki yaratık gerçek olamazmış gibi.

Genelde o güzel kahverengi gözlere bakmayı severim.

Ama şu anda ofisimde durmasını isteyeceğim son kişi o. "Dawn," diye fısıldıyorum.

Cevap vermiyor. Bana bakmıyor bile. Trevor'a bakıyor.

Kalın ve yapışkan bir şey aşağı akıyor ve boynuma dolanıyor.

Şafak kalın kirpiklerini zıplatıyor. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Şok, kahverengi teninin altında saf ve berrak bir şekilde yayılıyor.

Bu kadar bilgili bir kadına göre, duygularını saklamakta berbat.

Onu omzuma alıp, oyuncak kutusuyla oynayan toy bir çocuk gibi 'benim, benim' diye bağırarak buradan çok uzaklara taşımak istiyorum. Özellikle de kardeşimin onu nasıl gördüğümde.

Trevor Dawn'a hayaletmiş gibi bakıyor. Parmakları pantolonunun üzerinde gevşiyor ve gözleri sanki kaçtığından beri hiç kadın görmemiş gibi Dawn'ın her santimetresinde geziniyor.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Dawn sıcak, saf ve güzel. İkimiz için de fazla iyi. Trevor için fazla iyi.

"Vay canına, inanılmaz görünüyorsun," diye fısıldıyor Trevor. Birbirlerini görmelerinin üzerinden sekiz yıl geçmiş. Tanıştıkları o geceden bu yana Dawn'ın ne kadar değiştiğini bilmiyorum ama Trevor'ın gördüklerinden hâlâ hoşlandığı çok açık.

Kardeşimi yakasından tutup geri çekiyorum. Sesim kısık bir hırıltıya dönüştü. "Sakın tek kelime etme."

Dawn çenesini sonuna kadar .

Sanki orada değilmiş gibi Trevorı atlayarak bana doğru geliyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Hem *gururlu* hem de üzgün hissediyorum. Düzensiz duygular yumağında çarpışan hisler.

Ağabeyimin başı dönüyor, gözleri şok içinde açılıyor. Keşke baktığı için onu suçlayabilseydim ama suçlayamıyorum çünkü Dawn'dan gözümü kaçırmak benim için de imkânsız.

Kalçaları yumuşak, kadınsı bir salınımla bir o yana bir bu yana sallanıyor. Kararlılık gözlerini beni tüketen bir ateşle aydınlatıyor. Bakışlarımla buluştuğunda dudaklarının kenarları kıvrılıyor ve kalbim onun önünde dümdüz oluyor, bu kadını mümkün olduğunca uzun süre yakınımda tutmam için beni davet ediyor, hayır, *emrediyor*.

Bana felç geçirtmek isteyen biri hakkında böyle hissetmek delilik ama Dawn tanıştığımız günden beri kalbimin iplerini elinde tutuyor.

Benden daha fazlasını istiyor.

Her şeyi talep ediyor.

Ona yalan söyleyebileceğimi düşündüm. Gerçekten söyledim. Eğer ilişkimizin iyiliği içinse, neredeyse her şeyi yapabilirim.

Ama gerçeği ondan saklamak işkenceydi.

Trevor'ı o avukatları gönderdiği için ne kadar ahlaksız bulduğunu her söylediğinde kaşınıyorum. Hayal kırıklığına uğruyorum. Boş. Huzursuz. Sanki bir giyotine kilitlenmiş, bıçağın kafamı kesmesini bekliyor gibiyim. Bu beklenti, bu korku, kaçınılmaz olan için nefesimi tutarken artan gerilim beni içten içe kemiriyor.

Bu yalanları bir çöp kutusuna atıp bunu Dawn'ın iyiliği için yaptığımı söyleyemem.

Ben .

Bunu kendi iyiliğim için yapıyorum.

Bunu yapıyorum çünkü onsuz olma düşüncesi beni çok korkutuyor.

Ama onunla yalanlar üzerine bir ilişki kuramam.

Başka bir kadın olsa fark etmezdi.

Ama bu Dawn.

O daha iyisini hak ediyor.

Ve elimdeki tek seçenek onun için 'daha iyi' olmak. "Selam."

Gülümsemesi tereddütlü ama şefkat dolu.

"Hey," diye .

"Senin için bir şey getirdim." Dawn'ın sesi samimi bir sessizliğe bürünüyor. Bunu Trevor, Hills ve resepsiyonist duymasın diye bilerek mi yapıyor yoksa o boşucu ses tonunu kullanarak tansiyonumu mu yükseltmeye çalışıyor emin değilim.

"Yaptın mı?" Ona bakıyorum, dudaklarım geriliyor.

Seyircilerin önünde iki oyuncu gibiyiz. Sahne karanlık olsa da, birbirimizin gözlerinin içine bakıyor olsak da ve bu koridorda sadece iki kişi varmışız *hissettirse de, öyle olmadığımızın* farkındayım. Trevor, ilişkiyi köklerinden koparacak güçle birkaç santim ötede duruyor.

Bir kaşını kaldırıyor. "Max, saçında bir şey var." "Var mı?"

Dawn hiçbir uyarıda bulunmadan ayak parmaklarının ucuna kadar itiyor ve elini başımın üzerinde gezdiriyor. Trevor'ın keskin nefes alışını duyuyorum ve yutkunuyorum.

"Yapamam..." Dawn hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. Ayaklarının üzerine düşerek yüzünü bana çeviriyor. "Max, sana ulaşabilmem için başını eğebilir misin?"

Bir anlık tereddütten sonra "Elbette," dedim.

"Dawn, ?" Trevor onun arkasından cıvıldıyor.

"Pazar günü için gerçekten sabırsızlanıyorum." Dawn elini saçlarımın üzerinde hafifçe gezdiriyor ve takım elbisemden düşmüş olması gereken bir ipliği çıkarıyor. Bana gösteriyor ve sonra üfleyerek uzaklaştırıyor.

Buruşan dudaklarını görünce onu duvara çarpıp dudaklarım onunkiler kadar kahverengi olana kadar o ağzı sahiplenmek istiyorum.

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum.

"Beni duyabildiğini biliyorum," diyor Trevor.

Dawn gözlerimin içine bakıyor. "Bunu dün gece senin için yaptık." Bir kabı bana doğru itti.

"Biz mi?" Aşağıya bakarak kabul ediyorum. Kuru üzümlü fındıklı kurabiyeler olduğunu görünce kalbim tamamen eriyor.

"Evet. Biz." Göz kırıyor. "Bu lezzeti sevdiğini söylediğini hatırladım. Yapması kolaydı ama o evde pek sık yemek pişirmeyiz, o yüzden tadının iyi olacağına dair söz veremem."

Kıkırdıyorum.

Dünyamın yıkılmasına üç saniye kaldı ama o benim kahkaha ve neşe bulmamı mümkün kılıyor.

"Ehem." Trevor Dawn'ın dikkatini çekmeye çalışır.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bir şey duyuyor musun? Kulağa korkak, sorumsuz, hayal kırıklığına uğramış bir adam gibi geliyor. Ama olabilirim

Yanlış. Sadece bir hamamböceği olabilir."

Trevor'ın çenesi düşer. Sonra kapatır ve kaşları öfkeyle çatılır. Öne doğru yürür. "Gerçekten böyle mi davranacaksın Dawn?"

Hızlı hareket ediyorum. Kadınımın önüne geçerek bir elimle kardeşimin göğsüne vuruyorum.

Geri sıçırıyor, şok olmuş gözleri bana kayıyor.

"Mesafeni koru, Trevor."

"Ne oluyor?"

"Sana bir daha söylememe izin verme," diye uyarıyorum.

Şaşkınlıkla Dawn *beni* geri itiyor ve Trevor'a kendisi bakıyor. "Dinle beni, seni piç kurusu. Şu anda seni tekmelemememin *tek ama tek* nedeni onun kardeşi olman." Beni işaret ediyor. "Ve hoşuma gitse de gitmese de, dış faturalarını ödemekten ve hatta belki de beni hapisten kurtarmaktan kendini sorumlu hissedecek türden bir insan. Senin için üzülmesini istemiyorum ve senin için hapse girmek istemediğimden eminim."

Şimdi gülme zamanı değil.

Kesinlikle değil.

Ama yine de şaşkınlıkla homurdandım.

Dawn irkilmiyor bile. "Bu yüzden bunu, benim için hâlâ ölü olduğunu söyleyerek halledeceğim. Sen . Eğer beni etrafta görürsen, diğer tarafa yürü ve beni test etme çünkü bir dahaki sefere kendimi tutmayacağım. Beni anlıyor musun?"

Trevor yutkunuyor.

Dawn'ın parmakları yumruk şeklinde kıvrılıyor ve biliyorum ki o yumruğu atabilecek kapasiteden çok daha fazlası var.

"Hills," en iyi arkadaşşıma sesleniyorum.

Çabucak geldi. Yüzüme bir kez baktı ve ağzımı açmama gerek kalmadan ne istediğimi anladı. Trevor'ın kolundan tutarak kardeşimi ters yöne doğru çekiyor. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Trevor, Hills'in arkasında tökezlerken ben Dawn'a doğru eğildim. "Bana da , değil mi?"

"Benimle oynama, Stinton." Derin bir nefes aldı. "Onu görmeye hazır değildim."

"Öyle görünmüyordu."

Yukarı bakıyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Parlak, saf ve hak ettiğimden çok daha fazla.

Bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "Benimle gel. Senin için de bir şeyim var."

"Öyle mi?" Kaşları havaya kalktı.

Başımı sallıyorum ve kurabiyeleri resepsiyon görevlisinin yanına bırakıyorum. "Bunları benim için güvende tut," diyorum ona kararlılıkla. Meraklı bakışlarını görmezden gelerek Dawn'ı asansöre doğru itiyorum.

Kapılar etrafımızda kapanıyor ve o tekrar gerginleşiyor.

Ona bakıyorum, çenesindeki kasların sıkılıp gevşediğini fark ediyorum.

Gözlerim yanıp sönen kırmızı ışıklı kameraya kayıyor.

Bunu düşündüm.

Sonra tedbiri elden , Dawn'ın elini çekiştiriyorum ve onu kameranin ölü bölgesi olduğunu umduğum yere sürüklüyorum.

Dudaklarına bıraktığım öpücük sıcak ve yakıcı.

Ağzını tattığımda ona ne kadar taptığımı saklayamıyorum. O muhteşem. Mükemmel. Ve gerçeği öğrendiği an, burada kalmayacağını biliyorum.

Bu, onun tadını daha da fazla çıkarmamı sağlıyor, bunun gerçekten son seferim olabileceğini bilerek ondan yudumluyorum.

Elleri omuzlarımın üzerinden kayıyor ve boynuma dolanıyor.

Asansör durana ve kapılar daha fazla insanın binmesi için açılana kadar onu öpüyorum.

"Bay Stinton."

"Efendim."

Çalışanlara doğru başımı sallıyorum ve sonra Dawn'a yaklaşıyorum. Ellerimi parmaklarına dolayarak sıkıca tutuyorum ve utangaç bir şekilde başını eğmesini izliyorum. Yanakları ve çenesi tırnaklarım yüzünden hafifçe tahriş olmuş. Onu benim olarak işaretlediğimi bilmek göğsümü kabartıyor. *Benim. Benim.*

Kapılar tekrar açıldığında Dawn elini geri çekmeye çalıştı. Sıkı tutuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor. "İnsanlar görecekt."

"Bırak onları," diye homurdanıyorum. Onu asansörden dışarı çekerek lobimde gururla yürüyorum.

Bu kadın tam bana göre.

Bu sabah onu tekrar gördüğümde bunu fark ettim.

Kimse ona yaklaşılamaz.

Hiç.

Onunla daha ne kadar birlikte bilmiyorum ama her saniyesini en iyi şekilde değerlendireceğimden eminim.

Kapalı otoparka geldiğimizde, arabanın kapısını açabilmek için elini bırakıyorum. İçeri girdiğimde Dawn'a dönüyorum ama o telefonda Clint'le konuşuyor.

"Evet, hala geliyorum." Gözlerime bakıyor ve ağzından 'özür dilerim' çıkıyor. Sonra tekrar aramasına odaklanıyor. "Hayır, ben önemli biri değilim Clint. Bana öyle demeyi kes. Bu çok saçma." Gözlerini devirmesi hayatımda gördüğüm en değerli şeydi. "Tamam. Tamam. Tamam, tamam. Yakında tüm çekimleri bitirmiş oluruz. Dükkâna odaklanabileceğim." Bir saniye sonra telefonu kapattı.

"Clint ne diyordu?" Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerine sürüyorum.

"Basın toplantısından bu yana işlerde patlama yaşanıyor. İnsanlar arabaları üzerinde bizzat çalışmamı istiyorlar ve Clint onlara orada olmadığımı söylemekten bıktı. Artık kendi savaşımları kendim vermemi istiyor." Şefkatle gülüyor. Clint'in ona bir baba gibi bakmasına bayılıyorum. Bu kadının nasıl bir hazine olduğunu fark eden herkese saygı duyuyorum.

"Franchise'daki tüm dükkanları devralma konusunda ne düşünüyorsun?" Dikkatlice sordum.

Gözleri kısıldı. "Max."

"Bunu sadece sana karşı hissettiklerimden dolayı söylemiyorum." Öne doğru eğildim. "Sen iyisin Dawn. Çılgınca iyisin. Eğer diğer teknisyenleri yola getirebilirsen, senin gibi düşünmelerini sağlayabilirsen, Stinton Auto'nun gelişmekten başka çaresi kalmaz."

"Daha fazla mağaza almak, arabaları tamir etmek için daha az zamanım olması anlamına geliyor." "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Yüzü gerginleşiyor. "Max."

"Yaralanmandan endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu da işin bir parçası."

"İşte bu yüzden beni endişelendiriyor."

"Tüm franchise'ların sorumluluğunu üstlenmeye hazır değilim. Bunun için yeterli olduğumu da sanmıyorum." Elini tekrar benimkinden çekmeye çalışıyor.

Sıkı tutunuyorum. "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Bu yüzden bunları aldım." Arka koltuğa uzanıp bir kutu çıkarıyorum. Kutuyu ona uzatırken yüzündeki şaşkınlığı izliyorum ve onu izlerken hep böyle mi hissedeceğimi merak ediyorum. İçimden bir ses öyle hissedeceğimi söylüyor.

"Nedir bu?" Gözleri açıldı. "Aç şunu."

Yapıyor ve sonra gülüyor. "Eldiven mi? Gerçekten mi?"

"Biraz araştırma yaptım. Çoğu teknisyenin bazı işlerde eldiven giymeyi tercih etmediğini biliyorum çünkü hassas hareketlere ihtiyacınız var. Sıradan eldivenler hantal olabiliyor. Bunlar öyle değil. En kaliteli malzemeden üretildiler. Sizi yanıklardan koruyacak kadar güçlü. Hareket kabiliyeti de iyi. Yani çok hantal hissetmemelisiniz."

Gözleri parlıyor. Konsolun üzerinden uzanıp bana sarılıyor. "Teşekkür ederim, Max."

"Önemli bir şey değil." Burnumu omzunun kıvrımına gömüyorum ve parfümünün çiçekli kokusunu motor yağının tuzlu, zengin kokusuyla karıştırarak içime çekiyorum. "Stinton Auto'yu yönetmek için fazlasıyla niteliklisin Dawn. Sen bir lidersin ve önüne çıkan her şeyin üstesinden gelebilirsin. Araba tamir etmek senin sevdiğin şey. Bunu yapmanı engellemeye çalışmıyorum. Sadece seni güvende tutmak istiyorum."

"Bunu düşüneceğim." Gülümsüyor. "Ama gerçekten gitmem gerekiyor. Clint'in işlerinin azalıyor olması gerekiyordu ama işler o kadar arttı her zamankinden daha yoğun."

"Seni ben götüreyim."

"Hayır." Beni durdurdu. "Meşgul olduğumu biliyorum." "Senin için asla çok meşgul değilim."

"Trevor'ın yukarıda beklediğini biliyorum." Bana sert bir bakış attı. Geri kıvrılıyorum.

Gülümsüyor, eğiliyor ve bana hızlı bir öpücük veriyor. "Onun benimle ya da Beth'le hiçbir ilgisi yok. Seninle tanışmadan önce de bu böyleydi."

ve o geri döndüğüne göre bu durum değişmeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Bileğini ovuyorum. Sonra gitmeye çalıştığında daha sıkı tutuyorum.

Kaşları havaya kalkıyor. "Max, seni yapışkan bir tip olarak düşünmemiştim."

"Jefferson geliyor." Çenemi öne eğdim. "Seni garaja götürecekt."

"Jeff... Onu aradığını bile görmedim."

"Hills yaptı." En iyi arkadaşım bazen sinir bozucu olabiliyor ama ben sormadan ne düşündüğümü biliyor. Büyük işlerde her zaman yanımda olur. "İş yerinde iyi günler." Ellerini kaldırıyorum. "Ve sakın incinme."

"Neden? Bu eller Stinton Group'a ait olduğu için mi?"

"Çünkü bu eller bana ait." Her birini öpüyorum ve sonra arabadan iniyorum.

Jefferson'a "Dikkatli sür," diye homurdandım. "Peki, efendim."

Geri çekilip Dawn'ı götürüşünü izliyorum, sonra ofisime dönüyorum.

* * *

BEN İÇERİ GİRDİĞİMDE TREVOR SANDALYEMDE OTURUYORDU.

Anında kaskatı kesiliyorum ve sandalyeyi ileri geri çevirmesini hareketsiz bir şekilde izliyorum.

"Demek kulüpteki küçük perimle birliktesin?"

Sesindeki şefkati duyduğumda küçümsememi gizlemeye çalışmıyorum. Üzerimden geçmesine izin verdim. "Ağzından çıkana dikkat et, Trevor."

"Bunun olasılığı nedir? Her zaman farklı zevklerimiz olduğunu düşünmüştümdür." Kıkırdıyor. "Sanırım benim tutucu, çamura batmış kardeşim bile güzel bir yüze karşı koyamaz. Sadece korunmaya dikkat et." Titriyor. "Benim yaptığım hataları yapma."

Sanki dev bir el bedenime uzanıyor ve kalan azıcık kendime hakimiyetimi de kırıyor.

Çabuk.

Ben taşınıyorum.

Onu sandalyeden çekiyorum.

Yumruğum yüzüne çarpıyor ve sendeleyerek geri çekiliyor.

"Seni iki kez uyarmayacağım." Bir adım öne çıkıyorum. "Dawn'ın adını o pis ağzından uzak tut."

Bir eli kanayan ağzını kapatıyor. Diğer elini kaldırıp bana doğru gelişigüzel sallıyor. "Şuna bakın. Max Stinton kendini kontrol edemiyor. Onu kesinlikle yakalamışsın. Aman Tanrım." Tıslıyor ve çenesine dokunuyor. "Bunu birkaç kez hissettim."

Hazırlanmak için yumruğumu geri çekiyorum.

Bir elini kaldırır. "Sorun yok. Sorun yok. Küçük oyuncağını alabilirsin, Max. Şimdilik." Parmaklarını dikleştiriyor ve yüzünde muzip bir sırıtma beliriyor. "Ama bilemiyorum. Sanırım Dawn'ı hafıza şeridine götürmek ilgimi çekebilir. Sence bu hoşuna gider mi?"

İçimden ağır bir öfke fışkırıyor, kontrol edemediğim bir öfke.

Onu bez bebek gibi salladım. "Buraya bak seni şımarık velet, sana boyun eğdim ve ne istediysen yerine getirdim. Ama Dawn yasak bölge. Ona yaklaşmayı aklından bile geçirme."

"Bu kadar kibirli davranma, ağabey." Trevor elimi yakasından çekip bana karanlık bir bakış attı. "Bir şeyi ne kadar çok istediğini göstermeye başlarsan, onu almak için daha da istekli olurum." Parmağımı gömleğinin üzerinden çekip alıyor. "Ve dürüst olalım." Bir parmak daha. "İstediğin için bana boyun eğmedin. Hayır, etkilemen gereken bir baban vardı. Ve Stinton Group'un piç oğlunun da utanç verici küçük kardeşine zorbalık yapması üzücü olmaz mıydı?" Gülüyor. "Bu numarayı yönetim kurulunda ve babam üzerinde deneyebilirsin ama ben yemem."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Trevor. Her zaman senin arkandaydım. Bunu hak etmediğin zamanlarda bile. Tembel kıçın için hapiste serinlemek daha iyi olsa bile."

" zaman neden yapmadın, Max?"

. Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor.

Birbirimize bakarken aramızda sert bir düşmanlık çatırdıyor.

"Neden kendimi yok etmeme izin vermedin? Sana defolup gitmeni söylediğimde bile neden hep arkamdan koştun? Benim yüzümden mi?" Başını sallar. "Hayır, hayır, hayır. Soyadım Stinton olmasaydı, babamın yasal varisi olmasaydım, beni umursamazdın." Sehpaya doğru tökezlerken parmakları havada kayıyor. "Bunları Stinton Group'tan başkası için yapmışsın gibi davranmayalım. Ne de olsa," viski bardağını yüzeyden alıp bir yudum içiyor, "şirket her zaman önce gelir... değil mi kardeşim?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"O biliyor mu?" Gözleri beni olduğum yerde sabitliyor. "Kanı Stinton Grubu'nu hayatta tutacaksa onun boynunu keseceğini biliyor mu? Hayatları ne kadar kolay mahvettiğini biliyor mu? Onunkini çoktan mahvetmeye çalıştığını biliyor mu?"

Zehir tükürüyor ama etkili çünkü derimi parçalıyor.

Dengemi korumak için savaşıyorum.

Kontrol. Kontrol.

Trevor kaostan beslenir. Düzen olduğunda hayatta kalamaz. Netlik ve sessiz bir kelime olduğunda. Gürültüye ihtiyacı var. Kendini evinde hissetmek için her konuşmayı ve her ilişkiyi patlatması gerekiyor. Geri kalanımızın onunla aynı hızda döndüğünü hissetmek için.

Ona bu zevki tattıramam. Ona Dawn'ın benim için ne kadar önemli olduğunu çoktan gösterdim. Şimdi gözünü ona dikmiş, sırf benimle uğraşmak için onunla oynayabileceğini sanıyor.

Yaklaşmasına izin
veremem. Hâlâ korumam
gereken Beth var.

Yeğenime hamile kaldığımı öğrendiğimde ona değer veremeyebilirdim ama şimdi onu hayatım koruyacağımdan eminim.

Dişlerimi sıkarak kardeşime kaşlarımı çatıyorum. "Yönetim kurulu toplantısına geç kalma."

Trevor kollarını açıyor. "Sevgili babacığım. Oğlu ölümden döndü ve şimdiden beni işe geri çekmeye çalışıyor."

"Ne?"

"Bilmiyor muydun?" Trevor kıkırdar. "Babam savcıyla bir anlaşma yaptı. Bana hafif bir ceza verdi. Stinton Group borçlarını geri ödediği için birkaç yüz saat kamu hizmeti."

Burun deliklerim alevlendi. "Seni başka bir işin başına mı getiriyor? Yaptığın o saçmalıktan sonra mı?"

"Evet." Trevor viskisinden bir yudum alıyor, yarılmış dudağıyla yanımda dans ediyor ve omzumu okşuyor. "Bana Stinton Auto'yu veriyor."

* * *

AKLIMI KAÇIRMAK ÜZEREYİM VE BU BABAM BENİ HAREKETE GEÇİRMEDEN ÖNCEYDİ.

hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle ofisine girdi.

"Trevor'ın son hatası Stinton Grup'a milyonlarca dolara mal oldu." Bir merhaba ya da " demekle uğraşmıyorum. Öyle bir ilişkimiz yok. Asla olmadı ve olmayacak. "Onu şirketlerimizden birinin başına mı getireceksiniz? Hisse senedi fiyatlarımızın yükselmesine neden olan şirketin mi? Trevor'ın bizi içinde bıraktığı bok fırtınasından bizi çıkaracak mı?"

"Bu da bir bakış açısı."

Onun küçümseyici sırtışına kendi gülümsememle karşılık vermedim. "Seni bir süredir görmedim evlat. Gerçi bu her zaman bir iyi bir şey. Hiçbir haber iyi haber değildir."

"Baba!"

"Max, bağırma. Bu kültürsüzlük."

Kaşlarımı çatıyorum ve sesimi alçaltıyorum. Bu görüşmeyi babanın oğluyla değil, bir CEO'nun vekil yöneticisiyle yaptığı bir görüşme olarak görüyorum. "Bana Trevor'ın söyle. En iyi performans gösteren şirketimizi ona teslim etmiyorsun."

"Yapıyorum ve yapacağım." Babam golf vuruşunu çalışıyor. İçim kaynayan bir cehenneme dönüyor.

Belki daha önce babamın tüm talimatlarına körü körüne uymuş olabilirim ama bu konuda boyun eğmeyi reddediyorum.

"Trevor halkın onun öldüğünü düşünmesini istiyor. Tek bir ders bile almamış. Onu Stinton Oto'nun başına getirmeyeceğim."

"Oh, yapmayacaksın. *Ben* yapacağım." Babam açık krem rengi gömleğinin yakasını düzeltiyor. Golf sahasıyla evlidir ve golf sahasında

Neredeyse her gün yeşillik. O ve göğüs ameliyatı olan ve bir sırtlan gibi kahkaha atan yeni karısı, paylaşmak zorunda kalmamak için kendi golf kulüplerini satın aldılar.

Parmaklarımı yumruk haline getirdim. Daha birkaç saat önce öz kardeşimin yüzüne yumruk attım. Tetiği çekmeye başlamış olmalıyım çünkü aynısını babama da yapmayı düşünüyorum.

"Böyle bir olmayacak. Ben söz sahibi olduğum sürece olmaz."

"Bana ne zaman itaatsizlik ettin, Max?" Babam golf sopasını kaldırıp inceliyor. "Ailemize katıldığında annen sana uslu bir çocuk olmanı söylemedi mi? Bunca yıldır uslu bir çocuk olmadın mı?" Gözlerini benimkilere dikti. Buz gibi soğuk. Donmuş bir göl kadar mavi. "Oyunda bu kadar geç değişmeyelim, hm? Sana hiç zor yoldan ders vermek zorunda kalmadım ama şimdi başlamaktan korkmuyorum."

Dişlerimi çatlayana kadar sıkıyorum. "Bu bir tehdit mi?"

"Max, sevgili oğlum, neden medeni olmaya devam edemiyoruz?" Golf sopasını tekrar yere koyuyor ve ofisinin zeminine yayılmış yeşil alana bakıyor.

"Planın ne baba? Bir basın toplantısının ortasında Trevor'ı bir hediye kutusundan çıkarıp 'tüh, ölmemiş' diyeceksin ve sonra da insanların onu alkışlamasını mı bekleyeceksin?"

"Onun eve dönüşünü muzaffer bir mucize haline getirmeni bekliyorum." Babam sallanıyor ve sonra hayali deliğine bakarken gülümsüyor. "Dünya onu küçümsediğinde o kadın tamirci için yaptığını kardeşin için de yapmanı istiyorum. Bak ne kadar iyi sonuçlandı, değil mi? Ve eğer Trevor'ı Stinton Group'un şimdiye kadar gördüğü en ilgili ve iç açıcı sözcüyle eşleştirecek, onun popülaritesi tüm pürüzleri giderecektir."

Soğuk ve tedirgin bir farkındalık beliriyor. "Ne demek 'onları eşleştir'?"

"Güzel aşklarını duyurmaktan bahsediyorum tabii ki." Sopasına yaslandı ve gözlerini kısarak yukarı baktı. "Stinton Group'un fevri varisi, Amerika'nın kadın tamircisi ve onların biricik kızı. Oprah'ı gözyaşlarına boğmak için yeterli."

Vücudumdaki her kas duruyor.

Kalbim artık atmıyor.

Ciğerlerim kristalleşti.

"Biliyordun," diye dehşet içinde nefes alıyorum.

"Elbette biliyordum." Sopasını sallıyor. "Trevor'ın küçük kadın sorunlarıyla ilgilenmek için Stinton Group'un avukatlarını kullandın, hatırladın mı? Stinton Group'un daha önce Dawn Banner'la ilişkisi olduğunu öğrendiğimde, bir kızı olduğunu öğrenmem uzun sürmedi. Yaşı kontrol . Babalık testi yaptırmak dışında."

"Hayır." Tısladım. "Hayır, Beth'i bunun dışında bırak."

Babam boş gözlerle beni süzüyor. "Max, görmüyor musun? O zaten bu işin *içinde*. O Stinton Group'un torunu. Şimdi, Trevor'ın küçük kızını dünyanın gözü önünde kucağına aldığını hayal edebiliyor musun? *Bu* inanılmaz bir manşet."

"Onlara dokunmana izin vermeyeceğim," diye feryat ediyorum. "Onlara *asla* dokunmayacaksın."

Tembelce göz kırpmıyor. "Max, senden bir kez daha annenin sana söylediği gibi uslu bir çocuk olmanı isteyeceğim."

" cehenneme." Hızla etrafımda dönüyorum.

"Artık Stinton Group'un iyiliği için çalışmayacağını söyleme şeklin bu mu?" Babamın sesi arkamdan sesleniyor ve hışımla uzaklaşmadan beni durduruyor. "Çünkü eğer öyleyse, bu kararın sonuçları olacaktır."

Dönüp babama bakıyorum, kalbim göğsüme çarpıyor.

Huzursuz bir his tenimi sarıyor ve duş alma isteği uyandırıyor.

"Gidip Trevor'ın kadınına aşık olduğunu duydum." Babam gözlerini benden ayırdı ve golf sopasını yerden bir santim yukarı kaldırarak bir vuruş daha yapmak için hazırlandı. "Öyle bile olsa, önceliklerini doğru belirlemiş olmanı umardım. Ama sana gerçekten neyin önemli olduğunu hatırlatmak için kötü adam olmaktan çekinmiyorum -Stinton Group." Atışı yaptı. "Senin yerinin bu şirket olduğunu unutma. Ve benim gibi, yaptığın her şey Stinton Group için."

Ona doğru kararlı üç adım attım. Kısık *bir* sesle, "Ben... senin gibi değilim" diye .

Gülüyor. Etrafında öyle bir güven havası var ki kendimi dev bir köpekbalığının ağzında sallanıyormuşum gibi hissediyorum.

Ofisinden çıktım ve Stinton Group'un ana binasına geri döndüm.
Yolda Dawn'a mesaj attım.

Onun iyi olduğundan emin olmalıyım. Babamın planının ona zarar vermeyi içermediğinden emin olmalıyım.

Bir dakika sonra cevap veriyor.

Şu an bir araba üzerinde çalışıyorum. Her şey .

Rahatlayarak yere yığıldım.

BEN: Çok fazla lolipop yeme. Sağlığın için iyi değiller.

Beni dışarı çıkaracak şey lolipoplarsa, mutlu öleceğim.

Gülüyorum.

Dünyam yıkılırken beni gülümsetebilen tek kişi Dawn'dır.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum.

BEN: Bir şey olursa beni ara. Ne

gibi bir şey?

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

Daha önce hiç babama karşı gelmemiştim. Hayatımın büyük bölümünde onun onayını almak için çırpındım. Beni Stinton Grubu'na alarak doğru bir seçim kanıtlamak istedim. Mükemmel olarak annemin onurunu bir şekilde 'geri kazanmak' istedim. Ona karşı gelmek benim için anlaşılmaz bir şeydi.

Bilmiyorum. Beni özlersen ara.

O da 'kusmuk' emojiyle cevap

veriyor. Bu beni yine güldürdü.

Yine de kendimi Stinton Group'a sürükleyip Hills'in masasının önüne çöktüğümde bitkin düşmüştüm.

Bugün olanları düşününce, Hills'in işi bırakmaya hevesli olmasını beklerdim. Birkaç bira Trevor hakkında homurdanmakta ısrar etmesini beklerdim.

Onun yerine, Hills endişeli görünüyor.

Yaklaştığımda ayağa fırlıyor. "Max."

"Sorun nedir?" Jölenin içinde yürüyormuşum gibi ona doğru ilerleyerek soruyorum.

Tüm vücudum nefesini tutuyor. Şu anda daha fazla kötü habere yerim yok.

"Kayıp," diye fısıldıyor. Sesi korkudan kalın ve cızırtılı.

Kalbim ağır ağır ayak parmaklarıma düşüyor. Masasından bir kalem alıp çevirmeye başlıyorum. "Ne eksik?"

"Orijinal dosyalar. Tüm kadınların olduğu... Trevor'ın hamile kaldığı kadınların listesinin olduğu."

İlk başta

anlayamadım.

Beynim tekliyor.

Kelimenin tam anlamıyla, tekerlekleri patinaj yapmadan bu bilgi parçasını işleyemez.

Kalemimi oynatıp duruyorum. "Yanlış

yere mi koydun?" "Hiç sanmıyorum."

"Tekrar bak."

"Max, baban. Bana bunu gönderdi." Hills telefonunu kaldırıyor ve bana Dawn'ın garajının fotoğraflarını gösteriyor. Yakınlaştınca fotoğrafçının Dawn'ın uzaktan fotoğrafını çektiği görülüyor.

Bu bir tehdit.

Açık ve net.

Babamın ne yapmak üzere olduğunu anladığımda ağızımdan bir küfür dökülüyor. Bir şey çatladı. Aşağı bakıyorum ve kalemi ikiye ayırdığımı fark ediyorum. Dağınık parçalar halinde yere düşüyor.

"Max, ne ..."

Hills'in sorusunun geri kalanı ben kapıdan çıkarken rüzgârda kayboluyor. Telefonumu elime alıp Dawn'ı tekrar aramaya çalışıyorum ama telesekretere düşüyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Babam Stinton Group'a tekrar odaklanmamı sağlayacak bir yol bulacağını söyledi.

Piyonlarını istediği yöne nasıl hareket ettireceğini her zaman çok iyi biliyor.

Ben de ona manipüle etmesi için mükemmel bir parça verdim.

Aptalca aşık olduğumda o parçayı ona vermiştim.

BÖLÜM 17

FAN MAIL

DAWN

Bu dünyadaki HİÇBİR ŞEY bir araba üzerinde çalışırken hissettiğim tatmin duygusuyla kıyaslanamaz.

Yağ, motor sıvısı ve metal kokusu en tatlı koku gibi burun deliklerimi dolduruyor. Tarayıcım yanımdaki masada açık, SUV'deki kablosuz modüle bağlı. Ellerim meşgul ve kalbim bir bulmacayı çözenin heyecanıyla çarpıyor.

Dostum, ait olduğum yer burası.

"Nasıl gidiyor?" Clint araba asansörüne yaslanırken gözleri parlayarak soruyor. Stinton Auto'nun sözcüsü olarak çalışmakla meşgul olduğum için Clint emekliliğini erteleyip dükkâna göz kulak oluyor ve bunu gerçekten takdir ediyorum.

Müziği susturmak için kulaklıklarımı dokunuyorum ve lolipopumu ağzımdan . "Güzel. Bu onarım biraz zor çünkü sorun ihtiyacım olduğunda kendini göstermeyi reddediyor." Arabaya kaşlarımı çatıyorum. "Ama merak etmeyin. Bir yolunu bulacağım."

"Bunlar en zor onarımlar, değil mi?" Başını öne eğiyor. "Tamir zamanı geldiğinde sorunun ne olduğunu saklayan arabalar. Bu, doktora gidip ağrı hissettiğiniz yer hakkında yalan söylemek gibi bir şey."

"Arabaların cansız nesneler olması dışında. Bu nedenle gerçeği kasıtlı olarak saklayamazlar."

"Haklısın." Clint kıkırdıyor ama sesi ağır çıkıyor. Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor.

Kulaklıklarımı çıkarıp bir kenara koyuyorum çünkü konuşmak istiyor gibi görünüyor. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Bugün masamı temizliyorum. Daha uzun süre kalacağım için evrak işlerini parça parça halledebileceğimi düşünüyorum. çok şey var."

Onunla birlikte dosyaları çözmemi sağlamaya çalışmadığını umarak yüzümü buruşturuyorum. Clint'e yardım etmek istemediğimden değil...

Tamam, Clint'e yardım etmek istemiyorum.

At en az değil doğru Şimdi ne zaman Ben Yani Kapat
için yapmak bir atılım.

Beni çok iyi tanıyor ve kıkırdıyor. "Seni onarımdan uzaklaştırmayacağım, Banner."

Gülümsemem geri döndü.

Beni inceliyor. "Bir süperstar olmanın araba tamirine olan sevgini tamamen yok etmediğini gördüğüme sevindim."

"Bu asla ."

"Emin misin? Kamera sana yakışmış."

"Bu bir iltifat mı, Clint?"

Gülüyor, solgun yanaklarında parlak kırmızı bir kızarıklık oluşuyor. "Bir tamirci olarak sana saygı duyuyorum Banner. Sana doğrultulmuş tüm o ışıkları görene kadar tüm o parlaklığın altında bir kadın olduğunu hatırlamıyordum."

"Bu... hala bir iltifat mı?"

Gülümsemesi her zamanki hafifliğinden yoksun.

Bir bez parçası alıp parmaklarımı üzerine siliyorum. "Merak etme. Kalbim her zaman garajda olacak. Işıklar uzaktan güzel görünebilir ama yakından kör edici. Araba üzerinde kesintisiz çalışmak bana daha çok uyuyor. Normale dönmek için sabırsızlanıyorum."

Hills bundan sonra programımın yavaşlayacağından bahsetti ve bunun için minnettarım. İlgiye alıştım ama çok yorucu oldu. Stinton Group beni bir gösteri ve fotoğraf çekiminden diğerine sürükledi. Herkesin oto tamirciliği yapan kadınlardan heyecan duyması harika bir şey ama ben artık bu şaşaayı ve yaygarayı aştım.

"Döndüğüne sevindim." Clint başını sallar.

"Garajda olmamam garipti, değil mi? Son birkaç haftadır seni zar zor görebildim."

Bir elini kaldırır. "Oh, değil. Seni hayranlarınla paylaşmamın bir sakıncası yok."

Kıkırdıyorum. Hayranlarımın *olması* hâlâ garip geliyor. Sosyal medya hesaplarım bir gecede milyonlarca takipçiyle doldu. Bu garip çünkü internette pek bir varlığım bile yok. Bunun yerine, hayranlarım 'resmi hayran hesabımı' gösterilerde ve dergilerde çektiğim yavaş yavaş dolduruyor.

"Aslında daha dün gece yeni bir fotoğrafını yüklediler." Bana telefonunu gösterdi. Max ve benim Stinton Group'un önünde arabadan inerken çekilmiş puslu bir fotoğraf.

Gözlerim açıldı. " ne zaman aldılar?"

"Bilmiyorum." Hızla göz kırpmıyor. "Basın toplantısından beri insanlar ikiniz hakkında spekülasyon yapıyor."

Isı yanaklarımı dağılıyor. "Beni savunduğu için mi?" Clint omuz silkiyor.

Lolipopumun çubuğunu kulağımın üstüne sıkıştırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Geriye dönüp baktığımda, basın toplantısı Max'in bana ilk kez 'seni seviyorum' dediği andı. Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur, değil mi? Ve o günkü davranışlarıyla, onun biri olduğunu *hissettim*. İşte o zaman kalbim ona aşık olmaya başladı.

"Hayranların aktif bir hayal gücü var. Bu karede birbirimize dokunmuyoruz bile." Fotoğrafa başımı salladım.

"Yani spekülasyon sadece bu mu? Spekülasyon mu?"

"Neden bu kadar ciddi görünüyorsun Clint? Bu konuyu açmaya değmez, değil mi?" Tekrar araca biniyorum ve frene basıp teşhisimin doğru olup olmadığını test ediyorum. "Daha önce dedikodularla hiç ilgilenmedin. Şimdi neden ben ve Max Stinton'la bu kadar ilgileniyorsun?"

"Çünkü kafam karışık." Clint beni pencereye kadar takip etti. "Geçmişte birçok kez Stinton Group hakkında atıp tutmanı dinledim. Berbat bir şirket olduklarından o kadar emindin ki." Çenesini ovuşturuyor. "O zaman bir şey söylememiş olsam da, onlarla çalışmayı kabul ettiğinde şaşırmıştım."

Cevap verirken motorun gürültüsünü dinliyorum: "Stinton Grubu'ndan yaptıkları alçakça bir eylem yüzünden nefret . Gerçek suçlunun kim olduğunu öğrendiğimde, tüm nefretimi oraya yöneltmem gerektiğini anladım. Zaten bütün bir şirketten nefret etmek çok yorucu."

"Şu nefret ettiğin kişi... Max Stinton mı?"

"Tabii ki hayır." Kocaman sırtışımanın büyümesini engellemek için dudaklarımı içeri çekiyorum ama artık çok geç. Rüya gibi bir mutlulukla uzaklara doğru gülümsüyorum. "Max havlıyor ve hiç havlamıyor, yani ısıyor ama tüm o soğuk bakışlarının altında yumuşacık biri var."

Clint bana endişeye yakın bir şeyle bakıyor.

Fark ettim ve iç çektim. "Hey, hızlı hareket etmiyorum. Bu konuda aklımı başıma toplamaya çalışıyorum. Güven bana."

Clint aniden, "Banner, bence gelip bunu görmelisin," dedi.

Ayağım gazda düzleşiyor.

Araba protesto için *vınlıyor*.

Başımı salladım. "Daha sonra gelebilir miyim? Bu arabayla işim neredeyse bitti."

"Şimdi, Dawn," der Clint ciddi bir şekilde.

Döndüğümde neredeyse yüzümü cama çarpacaktım. Bana karşı hiç böyle bir ses tonu kullanmamıştı ve ilk adımı da hiç kullanmamıştı. Clint her zaman müşfik bir dede gibiydi, söylediğim her şeyi takip eder ve beni hayal kırıklığına uğratacak kadar bebek gibi büyüttü. Yüzüne o korkmuş ifadeyi veren her neyse.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Clint, sorun ne?"

Arabadan inmemi işaret etti.

Ofisine kadar arkasından yürüdüm.

Clint kapıyı sıkıca kapatıyor, bir klasör alıyor ve bana uzatıyor. Yüzündeki paramparça ifade dünyanın yıkılmak üzere olduğu konusunda beni uyarıyor.

Sezgilerimin doğru olup olmadığını öğrenmekten korkuyorum. Bu kitabı açmaya korkuyorum.

İçimden bir ses yavaşça geri çekilmemi söylüyor. "Nedir bu?" Mırıldanıyorum.

"Bir saat önce senin için garaja teslim edildi, ama sana hemen söylemedim. Ünlü olmaya başladığından beri hayranlarının gönderdiği her şeye daha fazla dikkat ediyorum. hediyeler..." Kaşlarını kaldırdı, "saygısızca. Her zaman müstehcen bir şey alacağından ve polise başvurmak zorunda kalacağımızdan endişelendim. Senin ya da Beth'in gözünün korkmasını istemedim."

"Clint, bunu yaptığından haberim yoktu." Şaşkınlık içinde ona baktım. İnsanların oto tamirhanesine üzerinde adımın yazılı olduğu hediyeler gönderdiği doğru. Birinin kızına da oto tamircisi olması için nasıl ilham verdiğime dair iç açıcı mektuplar aldım. Tüm hayranların neden bu kadar saygılı olduğunu merak ediyordum. İnternette gerçekten iğrenç yorumlar gördüm.

Birinin bana ne zaman aynı derecede sinir bozucu bir hediye göndermeye çalışacağını merak ediyordum.

"Bunu sana sadece postayı neden açtığımı açıklamak için söylüyorum Dawn." Gözleri dosyanın üzerine düşer.

"Eee? Ölü bir fare gibi bir şey mi?" Bir şakayla ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Bu... Bence çok daha kötü." Kalbim hızlanıyor.

Clint düşünceli bir şekilde elimdeki dosyaya bakıyor. "Bunu gördüğümde sana göstermemeyi düşündüm. Bunun seni daha fazla üzüp üzmeyeceğinden emin değildim. Stinton Grubu'ndan bu kadar nefret ettiğin için gerçeği saklamamın bir şey değiştirmeyeceğini düşündüm."

"Clint."

"Ama gözlerini gördüğümde... Max Stinton hakkında konuşurken ve ben-"

"Clint, ölüyorum. Burada ne var? Hangi 'gerçek'ten bahsediyorsun?"

Sertçe yutkunuyor. "Kendin görmene izin vereceğim."

Kalbim deli gibi çarpıyor.

Clint garip ve gizemli davranıyor, bu iki özellik ona hiç benzemiyor. Yüzündeki o sarsılmış ifadeyi neyin yaratmış olabileceğini anlamıyorum.

Parmaklarım titreyerek dosyayı açtım ve ilk sayfayı çevirdim.

Max Stinton'ın yengece benzeyen el yazısını fark ettiğim anda dehşet beni çarpıyor.

Sayfadaki ayrıntılı raporu okuduğumda bu durum utanca dönüşüyor.

"Aman Tanrım." Başka bir dosyaya dönerken bir parmağımı dudaklarıma bastırıyorum.

Umut bir saniyede yok olur, yerini bunun bir tür şaka olması için umutsuz bir yalvarmaya bırakır.

Gözlerim sayfayı tarıyor. Bu bir şaka değil.

İkinci belge, isim ve ödeme detaylarının farklı olması dışında, tıpkı birincisi gibidir.

"Hayır, hayır, hayır."

Başımı sallıyorum. Anlamıyorum.

Clint sessizce, "Adın son sayfada," diyor. Sayfayı sonuna kadar çeviriyorum ve görüyorum.

Dawn Banner.

Trevor'la tanıştığım tarih var.

Trevor'a hamile olduğumu söylediğim tarih var.

Hepsi lanet bir hastane raporu gibi siyah beyaz. "İmzalamayı kabul etmedi" yazan bir tek ben varım.

"Özür dilerim Dawn," diyor Clint

usulca. Ne dediğini zar zor

duyuyorum.

Çünkü yukarı bakıyorum ve cam bölmeden bir adam aceleyle araba dükkanına giriyor.

Ben Max.

Clint'in ofisinin önünde patinaj yaparak durur, tamamen çıldırmış görünmektedir. Saçları dağınıktır, sanki buraya gelirken parmaklarını durmadan karıştırmış gibidir ve parmaklarıyla kollarının her yerinde mürekkep lekeleri vardır.

Vahşi gözlerle ve panikle bana doğru bir adım attı ve sonra durdu.

derin, nabız gibi atan bir farkındalık sızarken ona bakıyorum.

"Banner?" Clint usulca adımı söylüyor.

Hiçbir fikrim yoktu.

Bana yalan söyledi.

Yüzüme baktı ve bana yalan söyledi.

Seni seviyorum, Dawn.

Bu konuda da mı yalan söyledi?

Max tökezleyerek ilerliyor. Birkaç saniye içinde ofise girdi. Gözleri gözlerime kilitleniyor ve odanın diğer ucunda durmama rağmen beni boğuyormuş gibi hissediyorum. Sonunda bakışlarını ayırıp titreyen ellerimle tuttuğum kağıt yığınının keskin bir nefes alıyor.

Hareket edemiyorum.

Onun görüntüsü beni ruhumun derinliklerine

kadar kesiyor. "Dawn... ." Küfür ediyor.

"Açıklayabilirim."

Clint, Stinton'a doğru yürür ve elini omzuna koyar. "Şu anın doğru zaman olduğunu sanmıyorum."

Max onu . "Dawn, sana söylemek istedim."

Eğer bana bunun Trevor'ın kurduğu zalim bir tuzak olduğunu söyleseydi, ona inanırdım. Her şeye inanırdım çünkü ona güvenmeyi çok istiyordum.

Ama bir anda, pembe gözlüklerim gözlerimden söküldü.

Her şeyi Max'in bakış açısından görüyorum. Yıldızların altında onu öperkenki aptallığımı görüyorum. Avukatları gönderip göndermediğini sorduğumda aptalca umudumu ve söylediğinde hissettiğim rahatlamayı görüyorum. Bir hayranın sahnede en sevdiği sanatçıya fırlatması gibi ona kalbimi fırlattığımı fark ettiğinde nasıl sırtıtmış ve gülmüş olduğunu görüyorum.

Zihnim dönüyor, acı ve pişmanlık dolu bir uçuruma yuvarlanıyor. Açılıp beni yutmakla tehdit eden, kalbimin, ruhumun, her şeyimin dokusunu parçalayan bir kara delik.

Tiksinti beni boğuyor.

Gerçeklik beni utançla kaplıyor.

Kalbimi onca insan arasında Max Stinton'a asla vermemeliydim.

Asla bu kadar aptal olmamalıyım.

Max boğazından bir ses çıkarıyor. O kadar yoğun ve kırık bir ses ki beni bir saniyeliğine kendi paniğimden uzaklaştırıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ve beni kemiren acının onu da ezdiğini fark ediyorum. Yüzü stres ve pişmanlıkla kaplı.

Bunun için çok geç.

Hiçbir şeyin önemi
yok.

Mavi gözlerini tanıyamıyorum. Bu adamı tanımıyorum. Hayır, bu yanlış.

Babam bana şöyle derdi: *'Biri sana kim olduğunu gösterdiğinde ona inan'.*

Bu gerçek Max Stinton. Bu
adamı tanıyorum.

Kendimi onun başka biri olduğuna ikna etmeye çalıştım. Kendime yalan söyledim çünkü kalbim umutsuzca onun iyi olduğuna inanmak istiyordu. Stinton Grup'un karanlığında lekelenmediğine. Her şeyin üstünde olduğuna.

Parmaklarım ezilene kadar kağıtların içinde kıvrılıyor.

Bundan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum.

Nabzım ılgın bir ritimle atıyor.
Neş e sabah sisi gibi kayboluyor, göğsümde biriktirdiğ im tüm umut ve sevgi bir anda yok oluyor.
Canlı canlı derim yüzölüyormuş gibi hissediyorum. "Seni yalancı," diye fısıldıyorum.
Max sanki ona çekiçle vurmuşum gibi irkildi. Bir şeyin kırıldığını duydum.
Bu benim kalbim.
Hiçbir şey gibi olmayacak.
Kariyerim değil. Hayatım değil. Geleceğ im değil.
Max'in göğsü kabarır. "Dawn, sana söyleyecektim-"
"Kapa ç eneni," diye tıslıyorum. Göğsümden kopup gelen ses benimkine benzemiyor. İnsan sesi bile değil.
Felç oldum ama dünya dönüyor. Bir güreş ringinde hırpalanıyormuşum gibi hissediyorum. Vücudumun hala dik durmasına ş aşıyorum.
Max'in yüzü hayal kırıklığından mı kızarıyor? Yakalandığı için kızgınlık mı? Bilmiyorum. Ş u anda onu umursayamayacak kadar içim parçalanmış durumda.
Parmaklarımı bırakarak belgelerin yere süzölüş ünü izliyorum. Çok zararsız görünüyorlar. Ş u satırlar. Bu kelimeler. Birkaç kolay kalem darbesiyle masum kadınların hayatlarına girdi. En zayıf anlarında onlara baskı yaptı. Kendisinin vermemesi gereken bir kararın içine girdi.
Onun bir canavar olduğunu hep biliyordum.
Ama yol boyunca kendimi karanlıkta daha yumuş ak, daha insancıl bir şey gördüğ üme ikna ettim. *Aptalca*.
Max'in önünde hareketsiz duran Clint'in yanından sinsice geçiyorum. Sonra ben de Max'in yanından hışımla geçiyorum.
Kapıya doğru gitmeye çalıştığ ımda Max yolumu kesti. "Dawn, bunun nasıl göründüğ ünü biliyorum ama sana yemin ederim ki o zamanlar farklı bir adamdım. Eğer her şeyi baş tan yapmak zorunda kalsaydım, aynı seçimleri yapmazdım."
"Çekil yolumdan."
"Dawn."
Gözlerimi onunkilere dikiyorum, yüzüm taş gibi sertleş iyor. "Çekil yolumdan!"

Göğsü inip kalkıyor.

İlk başta kıpırdamıyor ve ben avazım çıktığı kadar bağırmak istiyorum. Yakışıklı suratına yumruklar savurmak istiyorum. Onu domuz bağıyla bağlamak ve kalbim kanamayı durdurana kadar o belgeleri ağzına tıkmak istiyorum. İğrenme, öfke ve kalp kırıklığı gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin vermekten başka her şey.

Gözlerim bir kasırga şiddetiyle onunkilere çarpıyor. "Benimle oynadın. Bana *yalan söyledin*. Sekiz yıl önce hayattaki tek görevin Beth'in gün ışığını hiç görmemesini sağlamakken, Beth hakkında o kadar güzel şeyler söyledin."

"Dawn."

Ellerimi ona doğru savuruyorum, yüzüne tokat atmaya hazırım. Kıpırdamadan duruyor ve kendini buna hazırlıyor.

Clint beni yakaladı. Kalın parmakları bileğime dolandı ve beni geri çekti.

Ne kadar gülünç göründüğümü umursamadan Max'e doğru hamle yapıyorum. Tek yapabildiğim damarlarımda dolaşan öfkeyi hissetmek. Beni tüketiyor. Dünyadaki diğer her şeyin bulanık ve sönük görünmesine neden oluyor.

"Benimle oynamak eğlenceli miydi, Stinton?" Sesim acımla aynı sıcaklık ve ateşle yükseliyor. "Beni aptala çevirmek hoşuna gitti mi, seni piç?"

"Dawn-"

"Bırak gideyim, Clint." Beni tutan adama döndüm.

Gözleri endişeyle dolu bir şekilde bana dikilmişti.

"Bırakın gideyim dedim. Ona vurmayacağım." Clint'in parmakları beni yavaşça bıraktı.

" yok." Max öne çıkar. "Devam edebilir ve bana vurabilirsin.

Bana ne istersen yapabilirsin Dawn. Bunu hak ediyorum."

okunmayı hak ediyor. Patlamak istiyorum.

Ona beni ne kadar incittiğini söylemek istiyorum.

İnkâr etmesini, o kâğıtları göstermesini ve saçmaladığıma gülmesini istiyorumBana asla böyle şeyler yapmayacağını, böyle şeyler söylemeyeceğini söylesin -sanki kadınlar kendi çıkarları için manipüle edip satın alabileceği sığırlarmış gibi.

Ama ağzımı oynatamıyorum.

Konuşamıyorum.

Ve hala gözlerimin arkasında biriken yaşlara engel olamıyorum.

Max çenesini sıkıyor.

Ona bakmak acı veriyor. Aşık olduğum adamın yanından geçip Clint'in ofisinden çıkıyorum ve tamirhanede ölüm sessizliğine bürünen diğer teknisyenlere dikkat kesiliyorum. Cam bölmeden kargaşayı görmüş olmalılar. Belki onlar da duymuşlardır.

Aşağılanmışlık yakıyor.

Max'in ayak sesleri bana doğru geliyor ve sonra Clint'in alçak sesini duyuyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Clint'in Max'i tuttuğunu görüyorum. Ofiste yaptığı gibi Clint'i kolayca başından savabilirdi ama bu sefer yaşlı adamın onu uzak tutmasına izin veriyor. Mavi gözleri neredeyse yarıklara kadar kırışmış. Dudakları gergin, ince bir çizgi halinde.

Bu adama aşık olduğuma inanamıyorum.

Bu canavara.

Acı midemi bıçak gibi kesiyor. Hissetmeme izin veriyorum.

Bu acıdan uzak durmayacağım.

Ona koşturmak için çok hevesliydim. Ona aşık olmak için. Max Stinton'ı aptalca bir hevesle nasıl , gerçeği de aynı şekilde kucaklayacağım.

Bu uygun bir ceza.

Güzel bir ölüm cezası.

Kendimi arabama atıyorum ve motorun gürültüsünü .

Parmaklarım direksiyonun üzerinde kıvrılıyor ve içimden yürek burkan bir hıçkırık kopuyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve öfke, acı, kalp kırıklığı ve aşağılanma yığınının içimde kızgın bir dönüşmesine izin veriyorum.

Piç.

Canavar.

Pislik.

Yalancı.

Yüksek sesle nefes alıyorum, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü zar zor hissediyorum. Kalbimin bir sopayla dövülürken çıkardığı sıyrıklar çok daha fazla acıtıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Babam öldüğünde bile. Acı
çekiyorum.

Bir deliğe girip birinin beni gömmesine izin vermek
istiyorum. Bu benim hatam.

Stinton Group'un zalim prensine aşık olmanın cezasını kabul
ederek acının beni tüketmesine izin verdim.

O anda telefonum çaldı.

Görmezden gelmek istiyorum ama çantamdan çıkarıp kulağıma
götürüyorum. "Alo?"

"Merhaba, Dawn bebeğim."

Anne Moira'nın sesi, kalan azıcık kısıtlamamı da kırıyor.
Gözyaşlarım gittikçe daha akıyor. Nefes alıyorum, kekeliyorum,
boğuluyorum. Öyle yüksek sesle, öyle yıkıcı feryatlarla yıkılıyorum ki
Moira Anne'nin sesi çıldırmış gibi çıkıyor.

"Dawn? Dawn bebeğim, sorun ne? Polisi aramamı ister misin?"

"Hayır."

"kullanabilir misin? Araba kullanmamalıydın. ? Bırak sana geleyim."

Max'in garajdan çıktığını gördüm. Gözleri
kamyoneticimin üzerindeydi.

Burnumu çektim. "Hayır, bırak sana geleyim."

Max'in bakışları o kadar parçalanmış, her zamanki soğukkanlı ve
donuk maskesinden o kadar uzaklaşmış ki, uzanıp ona dokunmak
istiyorum.

Kim olduğuna ve neler yaptığına dair kanıtları gördükten sonra bile
hala ona gitmek istiyorum.

Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Vites kolunu çekerek arabayı park yerinden o kadar hızlı geri
çıkarıyorum ki lastiklerimin altından taşlar fırlıyor ve sonra caddeye
uçuyorum.

* * *

ÇİFTLİK EVİNDEKİ TEK KADIN MOIRA ANA DEĞİLDİR. SUNNY VE KENYA
onlar da oradalar. Onlarla tanışmadan önce çok iyi arkadaşlardı ve
bu, her ikisi de aynı endişe ifadesiyle ayağa kalktıklarında belli
oluyor.

Onları gördüğümde duruyorum.

Anne Moira ileri atılıyor. Bronz tenli ve uzun siyah saçlı, kısa , tombul bir kadın. Çiçekli bir etek ve işlemeli bir bluz giyiyor, beni sözsüz bir şekilde kucağına çekerken yakından görebiliyorum.

Onun içine düşüyorum ve tekrar parçalanıyorum. Bu çılgınca.

Garajın önünde ağladığımı sanıyordum. Sanki bir annenin dokunuşu içimde bir düğmeyi çeviriyor. Belki de büyürken bir annem olmadığı için buna karşı bir savunma geliştiremedim. Ben her zaman güçlüydüm. Her zaman kendi başıma yapabileceğimi düşündüm.

Anne Moira'nın nezaketi ve ilgisi acıyı söküp atıyor.

Onun rahatlığına gömülmekten başka bir şey yapamayana kadar beni çözüyor.

İki kolun daha beni sardığını hissedince başımı kaldırıp bakıyorum.

Kenya ve Sunny iki yanımdan bana sarılıyorlar.

Aptal gibi, daha çok ağlamaya başladım.

İçimde açılmış bir musluk gibi. Yoğun bir aşağılanma karışımı içinde dönen pişmanlık ve acı çığı haline gelene kadar akmaya devam ediyor.

Sekiz yıl önceki o anı hatırlayıp duruyorum. Hamile olduğumu öğrendiğimde nasıl çılgına dönmüştüm. O aptal hatayı yaptığım adamı bulmak için umutsuzca arayışım. Onunla ilk bağlantı kurduğumda Trevor'ın telefona nasıl neşeyle cevap verdiğini. Ona hamile olduğumu söylediğimde bana gösterdiği tereddüt ve nihayetinde gösterdiği hoşnutsuzluk.

Bekâr bir anne olma fikrine alışmaya çalışırken hissettiğim paniği düşünüyorum. Çok korkmuştum ama bebeğimin bir şansı olmasını istediğimi de biliyordum. Benimle birlikte dünyayı istiyordum. Ona babamdan bahsetmek ve ben bile birilerinin benden sonra yaşamaya devam edeceği ve onun anısını canlı tutacağı gerçeğiyle teselli bulmak istiyordum.

Belirsizlik ve yalnızlıkla dolu o kaotik kasırgada Max Stinton beni manipüle etmek için avukatlar gönderdi. Elbette, kırık bir gülümseme ve bir evrak çantasıyla kapıma gelen o değildi. O

Evime girip beni oturma odasına oturtan ve elime bir kağıt tutuşturan o değildi. Çok fazla sıfır içeren bir rakam söyleyip, Stinton Group'la ve karnımda büyüyen çocukla tüm bağlarımı koparmayı kabul edersem tüm bunların benim olabileceğini söyleyen o değildi.

Ama o Max'ti.

Köpeklerini gönderdi. Emri o verdi.

Bu onun emriydi ve bundan gurur duyuyordu. Kardeşinin arkasını toplamakla, Stinton Grubu'nu korumakla ahlaktan, dürüstlükten ya da iyi bir insan olmaktan daha çok ilgileniyordu.

Bunun bir parçası olma ihtimalini bilmeme rağmen ona aşık oldum. Ve bana öyle olmadığını söylediği an, körü körüne bağlandım. Hiç soru sormadım. Sanki kabul etmezsem dünyanın sonu gelecekmiş gibi kabul ettim.

Kendimi aptal durumuna düşürdüm.

Kalbim ağır ve bu gerçeğin ötesine geçemiyorum.

Acımasızca ama bununla yüzleşmek zorundayım.

Başka seçeneğim yok.

"I..." Onlara aptallığımı itiraf edecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum. İngiliz dilinde o kadar çok kelime var ki, bir tanesini bile aklıma getiremiyorum. Kirpiklerim gözyaşlarımla ağırlaşıyor ve bir başka hıçkırık dalgası tarafından umutsuzca hırpalanıyorum. "I..."

"Konuşmak zorunda değilsin," diyor Moira Anne. Sırtımı sıvazlıyor, sesi tatlı ve nazik. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin Dawn. Sadece oturup biraz soluklanabilirsin."

"Ona biraz su getireyim," diyor Kenya, esmer yüzü endişeyle buruşmuş bir halde. Buzdolabına yöneliyor ve bir saniye sonra bir bardakla geri dönüyor.

Ellerim kadar titriyor ki alamıyorum bile. Dürüst olmak gerekirse, kabul etmek için bardağı bile *göremiyorum*. Yüzüm kirpi balığı gibi. Gözlerim o kadar şişmiş ki, yarıktan ötesini açamıyorum.

Sunny beni kanepeye götürüp yanıma oturuyor, Moira Anne de hemen arkasından. Bana neden sanki kişisel bir kıyamet yaşıyormuşum gibi hüngür hüngür ağladığımı sormuyor. Neden yarın hepimiz ölecekmişiz gibi davrandığımı da sormuyor. Sadece kollarını omuzlarıma doluyor ve yakınımda duruyor.

Anne Moira diğerk tarafımda oturuyor. Tıpkı Sunny'ninkilere benzeyen koyu renk gözleriyle beni iğneliyor. Hiç kişisel bir ilişkimiz olmadı. Mama Moira sadece Sunny'nin düğününe yardım etmek için buralardaydı. Harika kızartmalarının ve yaptığı diğerk Belize yemeklerinin tadına baktım. Belle-Kenya'nın kızı, Bailey ve Micheal'a yaygara kopardığını gördüm. Hatta Beth'e karşı da huysuzlaştı ki bu kızımın daha önce bir büyükanneden görmediğı bir şeydi.

Onun becerikli ellerinin hiç kimsenin yapamayacağı şekilde tortilla açabildiğini ve *Project Runway*'deki bir yarışmacının yoğunluğuyla bir bluz dikebildiğini biliyorum, ama bu kadar rahatlık sunabileceklerini bilmiyordum.

Omzumu okşadı. "Sunny'yi aradım çünkü Elizabeth'in bir sorunu olup olmadığını kontrol etmek istedim. Ağladığını duyduğumda ödümü kopardın ve bunu kendim bilmek istedim." Moira Anne yavaşça göz kırpmıyor. "Sunny bana neyin yanlış olduğunu sormaya başladı ve ben de ona üzgün görüldüğünü söyledim. Hemen yanıma geldi."

"Ben zaten buradaydım." Kenya bana doğru eğildi. "Umarım sakıncası yoktur ama isterseniz gidebilirim."

"Hayır." Başımı salladım. "değil."

Sunny sırtımı ovmaya devam ediyor. "Darrel'a bugün çocukları ve Beth'i almasını söyleyeceğim."

Kenya, "Alistair'e onları bir oyun randevusuna davet etmesini söyleyeceğim," diye ekliyor. "Belle kuzenlerinin gelmesine bayılacaktır."

Sunny saçımı okşuyor. "Bayan Hansley izinli olduğu için bebek bakıcılığı görevini erkekler üstlenecek."

Hızla göz kırpmıyorum. "Zamanla kendimi toparlayabilirim."

"Zorunda değilsin," diye mırıldanıyor Anne Moira. "Şafak bebeğim, her zaman bu kadar güçlü olmak zorunda değilsin. Bunu yapabilmen harika ama yapmak *zorunda* kalman korkunç bir şey. Biz üç kişiyiz ve bir de sen varsın. Acınla, öfkenle başa çıkabiliriz. Aile bunun için vardır." Göğsünü yumrukluyor. "Çok ağır olduklarında bu yükleri çözebilir ve paylaşılabirsin."

Başımı sallıyorum çünkü onların şefkatini ve anlayışını hak etmiyorum. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Sanki hepimiz hayatımızda şüpheli kararlar vermiyoruz?" Kenya bir kaşını kaldırarak soruyor.

"Darrel'a lisede ona ne yaptığımı sor. Tam bir film kötü adamı hareketi." Sunny titriyor. "Hepimizin pişman olduğu şeyler vardır."

"Hayır, bu farklı." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

O belgeleri düşünmek gözlerimi yakıyor ve görüşüm yeniden bulanıklaşıyor.

Bu muhteşem kadınların kahverengi ve siyah yüzleri, dökülen boya gibi dağınık, kaotik renklere .

"Hata yaptığımı biliyordum." Boğazım düğümlendi. "Stinton Group'a hiç bulaşmamalıydım. Max'e. O... o düşündüğüm adam değil."

Ya öyleyse? Ya açıklayabilirse?

O sesi serbest bırakıyorum.

O kadar yanlış ki hâlâ onu savunmak istiyorum. Onu affetmek için sebepler bulmak.

Onun karanlığı, gökyüzünün güneşi öldürmesi gibi hayatıma yayıldı ve şimdi onu etrafımda tutmak için bir neden bulmaya çalışırken doğru ve yanlış arasındaki çizgiler bulanıklaşıyor.

"Oh." Anne Moira boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor. "Seni zavallı şey."

"Max?" Sunny göz kırpmıyor. "Max Stinton. Sen ve Max Stinton-"

"Sunny." Kenya onu durdurdu.

Gözlerimi kırptırıyorum ve titreyen dudaklarımı dengelemek için gülümsemeye zorluyorum. "Onun yanında gardımı indirdim." Öyle ki onu tehlikeli bir şekilde kalbime yaklaştırdım. O kadar yakın ki, gerçek beni tamamen yıktı. "Sana bir canavara aşık olduğumu söylesem inanır mıydın?"

Kadınlar birbirlerine bakarlar.

Sonra Anne Moira öne doğru eğilir. "Pekala, Dawn bebeğim. Sen devam et ve bize her şeyi anlat."

BÖLÜM 18

DOWNPOUR

MAX

Bunu düzeltmek için ne yapacağımı bilmiyorum.

Nereden *başlayabilirim ki?*

Dawn'a aşık olduğumda odak noktamı, sınırlarımı ve akıl sağlığımı kaybettim ve şimdi o gittiğine göre, bu beni belirsizlik ve acı dolu karanlık bir uçurumda yüzer halde bıraktı. Eğer ona kalbimi verirken biraz itidalli olsaydım, belki de bu karmaşanın içinde olmazdım. Belki hâlâ işlevimi yerine getirebilirdim. Ne yazık ki bana kalbimi söküp kanlı ve dayaklı bir şekilde ellerine vermekten başka bir seçenek .

Artık geri alma umudu yok. Hasarı tersine çevirme umudu yok.

Gerçekten işe yarayacağını düşünmüş müydüm? Dawn gibi birinin geçmişimi görmezden gelebileceğini gerçekten düşünmüş müydüm? Özellikle de bu geçmiş, onu ve kalbimin diğer yarısına sahip olan küçük kızı içeriyorsa?

Tabii ki hayır.

Bu kadar güçlü görüşleri olan bir kadının gerçeği öğrenirse bana hırlayacağını biliyordum. Bu yüzden ona yalan söyledim. Çünkü onsuz yaşama düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu ve onu biraz daha yanımda tutabilmek için şansımı denemeye hazırdım.

Ama şuna bir bak.

Gerçek ortaya çıktı ve ben onu yine de kaybettim.

Onu oto tamirhanesinden çıkarken gördüğüm anda peşinden gitmek istedim. Arabama atlayıp babamın malikanesine doğru hızla gitmeden önce kendimi zar zor vazgeçirebildim. Yolun yarısında kendime ne yaptığımı sordum.

Babam Dawn'a yalan mı söyledi? Bizi ayırmak için doğru olmayan bir şey mi uydurdu?

Hayır. O yapmadı.

Ona gerçeği gösterdi. Ortaya çıkarmaya korktuğum bir gerçeği.

Ve Őimdi Dawn ve Beth olmadan hayatımı sűrdűrmeye çalıŐmak zorunda kaldım.

Siktir .

Her Şeyin canı
cehenneme.

Onunla hiç tanışmamış olsaydım daha iyi olurdu. Onsuz çok tatmin olmuŐtum.

Hiç kimse ya da hiçbir Őey umurumda deėildi ve bu bana uyuyordu. Sahip olduėum ve *ihtiyacım olan* tek Őey Stinton Group'tu. İçi boŐ bir hayattı ama en azından acayip *ėűvenliydi*. En azından i huzurumu yok eden ve tatlı gűlűmsemlerini rűyalarımam damlatan bir metre iki dinamit lokumu yoktu.

Beni bir canavar olarak
gűrűyor. O kadarım.

Ancak kűtű adamların bir gűnde kan emici seri katillere dűnűŐmediėi gibi, bendeki deėiŐim de kendini duyurmadı. Sadece yavaŐ ve emin adımlarla geldi.

İlk kadınlar hamile değildi.

Stinton Grubu'nu ileriye taŐımak için çok çalıŐıyordum. Evet, Trevor'ın kız meselesi kârlılığımızı tehdit edince avukatları gűnderdim.

O zamanlar basit bir denklem gibi
gűrűnűyordu. Para her Őeyi dűzeltti.

Para her Şeyi deėiŐtirdi.

Ben de kadınları ve magazin basınını susturmak için ne gerekiyorsa yaptım.

Stinton Group uyanık olduğum her ana hűkmediyordu ve Trevor'ın dağınıklılığının ardından temizlik yapmanın stresi, baŐa çıkacak ne zamanım ne de enerjim olan bir baŐ ağrısıydı.

Temiz tutmak daha iyi.

Sonrasında etkili olmak daha iyi.

O kadınların çoėunun gűzű kardeŐimdeydi, nasıl olsa ondan biraz para koparabileceklerini dűŐűnűyorlardı. Daha zavallı olanlardan birkaçı gerçekten Trevor'ın onları seveceėini dűŐűnűyordu. O kadınları kurtarmak műmkűn deėildi. Soėuk gerçek onları uyandırmaya yetmiŐti. Peki ya diėerleri? Onlara istedikleri parayı verdim ve fazlasıyla mutlu oldular.

İlk hamilelik korkusu beni neredeyse derinden sarstı. Daha önce Trevor'ın kadınlarının Stinton Grup'la somut bir bağı yoktu. Onu her şeyiyle sağmanın bir yolu yoktu. On sekiz yıllık nafaka ve önemsiz talepler. Page Six'in her yerine sıvanabilecek ilişki dramalarıyla şirketi çamura sürüklüyorlardı.

Kontrol edilemeyen değişkenler.

Ben de onları kontrol ettim. Stinton Group'un onların daha iyi bir hayata geçiş bileti olmadığını anlamalarını sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Trevor onları sevmiyordu. Sevgi kadar talepkâr bir şey umurunda değildi. Hemen gelip onları kurtarmayacaktı ve onların kendilerini kurtarmaları daha iyi olmaz mıydı?

Avukatlar iyiydi.

Kadınların hepsi anlaşmayı kabul etti. Hiç kötü bir rapor almadım.

Until Dawn.

Parayı avukatların suratına geri fırlattıktan sonra, hamilelik davalarına bakmayı bırakıp onun yerine kardeşimle ilgilenmeye karar verdim. Ne de olsa sorunun kaynağı oydu ve fermuarını çekmeyi ya da kemerini öğrenirse kaos ortadan kalkacaktı.

Geriye dönüp baktığımda, beni değiştiren Dawn'dı.

O kadar güçlüydü ki, daha yüz yüze tanışmadan beni etkilemeyi başardı.

Tehlikeli kadın.
Bunu hep
biliyordum.

Arabasına bindiğinde bana attığı son bakışı düşünüyorum. Onu hiç bu kadar incinmiş görmemiştim ve kendimi en kötü pislik gibi hissettim. Çünkü soğukkanlı görünmek için mücadele ettiğini görebiliyordum. Gözyaşlarını tuttuğunu, sert ve acımasız biriymiş gibi, oysa tüm o kıvılcımlarının altında kırılğan, duygusal bir insanın kalbinin attığını görebiliyordum.

O parlaklığı ondan çalan bendim. Cesur ve parlak kalbinin kadranını değiştirip onu sert ve koruyucu bir şeye ayarlayan bendim.

Lanet olsun.

Gitmesine izin vermek
zorunda mıyım? Sekiz yıl
önceydi.

Bir parçam bunu ona göstermek istiyor. Ama göstermiyorum.

uzun ve karanlık bir geçmiş olduğunu saklayamam.

İşte ben tam olarak buyum. Dawn'ın güvenini bile kazanamayan bir adam.

Neden şaşırmış gibi davranayım ki? Neden toparlanıp ondan uzaklaşmıyorum?

Bira şişesini elime alıyorum ve sivri kayalara çarpan okyanus manzarasına bakıyorum. Gece gökyüzü neredeyse suyla öpüşüyor, durgun dalgalar ayın mutlak, gümüş parlaklığını yansıtıyor.

Burası yeni. Birkaç gece önce araba sürerken burayı buldum ve durdum.

Şu anda burada olmak istemiyorum.

En iyi düşüncelerimi yarış pistinde yaptığım zaman değil. Ama oraya geri dönmeyi denedim ve Dawn'ın anılarının çoktan beni ele fark ettim. Onu salonda gördüm, çenesi düşük bir hakaret savururken bana gülümsüyordu. Onu soyunma odalarının dışında Hadyn ile gülerken, kuru üzümlü fındıklı kurabiye tercihlerim konusunda benimle dalga geçerken gördüm. Onu pistte bir arabaya binerken gördüm, tüm o hacimli saçlarını bir kaskın içine sokmaya çalışırken büyük boy bir yarış kıyafeti giyyordu. Onu tepede şehre bakarken gördüm, basın toplantısı sırasında onu koruduğum için teşekkür ederim diye fısıldarken parmakları benimkilerle iç içe geçmişti. Yıldızları gördüm ve dudaklarını gördüm, sanki hiç bu kadar tatlı bir bal tatmamış gibi dudaklarımdan yudumluyordu.

Dawn'ın anıları peşimi bırakmıyor, bir zamanlar sığınağım olarak gördüğüm yerin her yerinde yüzüyordu. Kahretsin, oradan vazgeçecek kadar iyi biri olamazdı, değil mi? Kalbimi aldıktan sonra gidip sahip olduğum diğer her şeyi de aldı.

Telefonum çaldı.

Görmezden tartışıyorum.

Trevor bana ulaşmaya çalışıyordu. Babam onun Stinton Oto'yu devralmasını ve imajını sadık bir aile babası olarak değiştirmesini istiyor. Bu onun kaşınan derisi gibi olacak. Gerçekleşen bir kabus. Şirketle ya da yaptıklarının sorumluluğunu almakla hiç ilgilenmedi. Bela ve kadınlardan başka neyle ilgilendiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Telefon çalmaya devam edince inleyerek biramı kuma gömüyorum ve özensiz bir şekilde cihaza uzanıyorum.

Hills.

Derin bir iç çekiyorum, düşünüyorum ve sonra cevap veriyorum. "Ben ölmedim."

Bir dizi küfür kulaklarıma çarptı. Telefonu Hills kadar beklemek zorunda kalıyorum. Sonunda cep telefonundan dört harfli kelimelerden başka bir şey duyduğumda, telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. "Telefona cevap veremedin mi, seni bencil aptal? Aç Kaç kere neredeyse polisi arayacaktım biliyor musun? Senin deliliğin hakkında arama emri çıkarmaya ne kadar yaklaştığımı biliyor musun-"

"Şimdi kapatıyorum."

"Bekle." Hills nefes verir. "Hiç silah var mı?" "Ne?"

"Haplar mı?"

"Kapa çeneni."

"Bu ses de ne?" Duraklıyor. "Okyanus mu o? Dostum, içine , değil mi? Yemin ederim, eğer atlarsan, seni çıkarır ve kendim öldürürüm."

"Aptalca bir şey yapmayacağım Hills."

"O gemi çoktan kalktı, Stinton. Dawn Banner'ı gömülü olduğu araba dükkanından çıkardığında başladı ve o zamandan beri durmadı. Seni suçluyorum ama onu da suçluyorum. Her şey senin gözünü toptan ayırmanla başladı."

"Dikkat et, Hills."

"Hayır, hiçbir uyarı yapmadan *günlerce* ortadan kaybolup sonra da bana kendime dikkat etmemi söyleyemezsin. Özellikle de şu anda. Şirketin ne kadar kaotik olduğunu biliyor musun? Kardeşin geçen hafta öldü ve şimdi koridorlarda dolaşıp burbon içiyor ve kadın personelle flört ediyor. Haberi tutmaya çalışıyoruz ama kendisinden başka hiçbir şey umurunda değil ve kulüplere gidip kendine Terrence, Trevor Stinton'ın ikizi diyor."

Burnumu parmaklarımla arasına sıkıştırıyorum. "Terrence?"

"Babanın Trevor'ın Stinton Oto'yu devralmasını istediğinden bahsetmiyorum bile. Benden Dawn'la temasa geçmemi ve onu şirkete getirmemi istedi. Oyalanıyordum ama az önce benden doğrudan numarasını istedi."

Çabucak kalktım. "Ne?"

"Evet, bunun dikkatini çekeceğini düşünmüştüm."

"Of Kurs o olurdu. Baba zaten var Dawn'ın sayı ve adresi. Bunu bana söylemenizi istedi."

"Sana ne söyleyeyim?"

"Hâlâ tasmaşının bende olduğunu." Bir avuç kumu kavrayıp içine dalıyorum. "Dawn onun en etkili ceza."

"Seni tam olarak ne için cezalandırmaya çalışıyor?"

"Birini Stinton Group'un üstüne çıkarmak," diye mırıldanıyorum. Hills yine küfrediyor.

O gün Dawn'ın elinde gördüğüm klasörü düşünüyorum. Kağıtların ondan nasıl düştüğünü ve ayaklarının dibinde kırılan camlar gibi nasıl dağıldığını. Pişmanlık içime işliyor ve konuşmamı zorlaştırıyor.

"Plan nedir?"

"Bilmiyorum."

Hills, "Her zaman bir planın vardır, Max," diye gürlüyor.

Evet ama bu Dawn Banner'ın beni yok etmesinden önceydi. Olabileceğimden iyi bir adam istediğini *bildiğim* bir kadına bağlanmama izin verdim ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

"Eğer kamuoyu Stinton Group'un Trevor'a bir şans daha verdiğini fark ederse büyük bir çöküş yaşanacak. Baban en kârlı şirketimizi küçük kardeşin olan çöp kutusuna atmaya çalıştığında yönetim kurulunun vereceği tepkiden bahsetmiyorum bile."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Hills'in sesi başımı ağrıtıyor. "Max, uyan artık!"

"Belki o noktaya gelmez."

"Cehenneme kadar yolu var."

"Trevor her zaman babamın isteklerine boyun eğmiştir, ama bu sefer daha büyük bir yaygara koparacağından eminim. Ölü olmayı tercih ediyor gibi görünüyor. Yoksa gazetelere para ödemek ve gözlerden kalmak için neden bu kadar zahmete girsin ki?"

"Böyle mi

düşünüyorsun?" Donup kaldım.

"Ölmek onun seçimi değildi." Hills bombayı patlattı. Neredeyse telefonumu kumlara ve dalgalara kaptırıyordum. "Ne?"

"Kardeşinizi dün ofisinizde yakaladığımda çok konuşkandı, en iyi viskinizden tadıyordu..."

Neden şaşırmadım? Trevor ellerini içki dolabımdan hiç uzak tutamadı.

"... Ve ağzından kaçırdı." Hills sanki bu haberdan kişisel olarak rahatsız olmuş gibi homurdanıyor. "Onu öldürmeye karar veren babandı. Trevor'ı zaten birkaç hafta önce bulmuştu ama senin Stinton Auto ile ne yapacağını görmek istedi. Görünüşe göre plan her zaman şirkette kaydettiğiniz ilerlemeyi çalmak ve bunu Trevor'ı konfeti yağmuruna tutmak için kullanmaktı. Halkın onun öldüğünü düşünmesini sağlayarak dramatik dönüşünün dikkat çekmesini ve insanların onun 'mucizevi' geri dönüşü hakkında konuşmasını sağlamaktı."

"Trevor babamın Dawn ve Stinton Auto'yu bir yayla bağlayıp kendisine teslim etmek istediğini biliyor muydu? Bu yüzden mi bunu yapmayı kabul ?" Parmaklarımı telefona gömüyorum.

Dawn'ı hak etmiyorum ama kardeşimin hak etmediğine eminim. Özellikle de yöntemlerini değiştirmedigi için.

"Bilmiyorum Max. Bildiğim tek şey babanın tanıdığım en korkunç adam olduğu. Perde arkasında ipleri elinde tutması çok ürkütücü."

Başımı salladım. Başından beri babam olduğunu duymak hiç şaşırtıcı değil. Aslında, mantıklı. Babam muhtemelen Dawn'ın popülerlik kazanmasını bekliyordu, böylece onu başka şekillerde kullanabilecekti.

Mila Dubois skandalı patlak verdiğinde ve Stinton Auto daha başlamadan batacakmış gibi görüldüğünde bu kadar üzülmesine şaşmamalı.

Gazeteler küçük oğlunun öldüğünü duyurduğunda o kadar da üzgün görünmemesine şaşmamalı. O sıralar Dawn'a olan duygularımla boğuşuyordum, bu yüzden pek dikkat etmedim. Zaten babamla yakın değildik. Magazin haberlerine sessiz kalmasının nedeninin bu konuyu kendi ele alması olduğunu düşündüm.

Arkasında olduğunu fark etmemiştim.

Yine de bu tabloid gazetenin neden Stinton Group'un peşine düştüğünü açıklıyor. Çoğunluk hissesine sahip bir adam onları .

"Şimdi anladın mı?" Hills homurdanıyor. "Burada işler daha da çılgınlaşıyor ve bunu durdurabilecek tek kişi sensin."

"Sabah orada olacağım," diyorum sessizce.

"Hâlâ yaralarını sarmak için zamana ihtiyacın var mı, Max? Bak, o sadece bir kadındı-"

"O benim için sadece bir kadın değildi, Hills." Kelimeler keskin, ama bunun tek nedeni aynı derecede keskin bir şeyin içimi tırmalıyor olması. Bu hissi uyuşturmak için biramı elime alıyorum. "Hayatımı Stinton Group'un pisliklerini temizleyerek geçirdim. Şimdi, Stinton Group beni mahvetti ve ben hala bunu nasıl düzeltereğimi bulmaya çalışıyorum. Ya da..." Yutkunuyorum. "Ya da yapmam gerekse bile."

"Max, Dawn için üzgünüm ama yapman gereken daha önemli şeyler var-" Telefonu yüzüne kapattım ve tekrar kuma düştüm.

Ben her zaman planı olan bir adam oldum. Sorumsuz, boynuzlu bir küçük kardeşi önüme koyun, beni öldürse bile onu beladan uzak tutarım. Bana kan kaybeden bir şirket verin, çalışmayan departmanları söküp atayım, ellerine yeni bir plan vereyim ve onları para basan bir makineye çevireyim. Gecenin kör saatlerine kadar çalışabilirim. Tatil yok. Kadınlarla ilgili skandallar yok. Beni şirketi yeni zirvelere taşımaktan alıkoymaya çalışan hiçbir kadın yok.

Ben aşılmazdım.

Ta ki bir kadın tamirci esmer teni ve kara gözleriyle önüme geçip ayaklarımı yerden kesene kadar.

İnleyerek yıldızlara bakıyorum.

Lanet olsun. Gece gökyüzüne bakmak bile bana Dawn'ı düşündürüyor. Biranın hiç etkisi yok.

Derin bir iç çekiyorum ve elimi yüzüme atıyorum.

Direksiyon başında kendime güvenemeyecek kadar çok bira içmiştim, bu yüzden sıcaklıkların düştüğünü hissedene kadar sahilde uyukluyorum. Gök yarılıp üzerime bir kova dolusu su boşaltmadan önce gözlerim aralanıyor ve uyarı olarak kızgın bulutlara bir an bakıyorum.

Harika.

Tabiat Ana bile benden nefret .

Titreyerek ve hayal kırıklığına uğramış bir halde arabama sürünüyorum ve nereye gittiğimi umursamadan çıkıyorum.

BEN BURADA NE YAPIYORUM KI?

Kendimi Dawn ve Beth'in dairesinin önünde buluyorum, sanki melodramatik müzik kliplerinden birinde figüran olmaya çalışıyormuşum gibi yağmurun altında durup sırılsıklam oluyorum.

Yağmur yüzüme ve boynuma yağıyor, saçlarımı alnıma yapıştırıyor. Gömleğimden aşağı damlıyor ve sahile gittiğim için çamurlu olan ayakkabılarımın içinde eziliyor.

Gözlerimi Dawn'ın yatak odasının penceresine diktim. Daha önce onun dairesine gitmiştim ve üzerinde etiketler olan kapıyı görmüştüm. Orası Beth'in yatak odasıydı. Dairenin karşı tarafında.

Dawn'ın yatak odası sokağa bakıyor.

Dawn'ı yatakta yatarken hayal ediyorum, üzerinde tulumu var çünkü onu başka bir şeyle hayal etmek oldukça zor ve benim onu iç çamaşırlarıyla hayal etmeye hakkım yok. İnce elini yanağına bastırmış, günlerdir yapamadığım tek şeyi yaptığını hayal ediyorum: derin bir uyku.

Ben buraya ait değilim.

Bunu avucumun içini bildiğim kadar iyi biliyorum.

Ama kendimi o daireden koparmak, ciğerlerimi göğsümden ayırmamı istemek gibi bir şey. Böyle bir şey olmayacak.

Yağmurun başıma vurmasına izin verirken ve Dawn'ı şimdi görebilseydim ona ne söyleyeceğimi merak ederken içimden bir dizi duygu geçiyor.

Sensiz perişan haldeyim.

Seni seviyorum.

Özür dilerim.

Bu kelimelerin hiçbirisi bunu düzeltemez. O avukatları gönderip sonra da yalan söylediğimi değiştiremez. Hiçbir şey onun acısının tadını silemez.

Umutsuz vaka.

Parçaları toplamalı ve gözlerimi Stinton Group'a çevirmeliyim.

Söz verdiğim gibi Dawn ve Bethi korumaya çalışmalı ve orada bırakmalıyım.

Başka ne ?

O anda Dawn'ın yatak odasının ışığı yanıyor ve sanki benim de göğsümde bir umut ışığı canlanıyor. Sadece uyandığını ve hareket ettiğini bilmek. Çok uzakta olmama rağmen ona yakın olduğumu bilmek.

Ben deliyim.

Nasıl bu kadar düştüm ben?

Beni nasıl bir büyüye kaptırdı ki, sırf ona yakın olmak için bir kadının evinin önünde bekleyen zavallı bir eziğe dönüştüm?

Telefonum çalıyor.

DARREL: Stinton Group'a gittim ve sen orada değildin.

DARREL: Hills bir süredir işe gitmediğini söyledi. Yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi.

Evet.

Yardıma ihtiyacım var.

Belki Darrel beynimi kurcalayabilir ve Dawn'ı her düşündüğümde ateşlenen tüm kabloların bağlantısını kesebilir. Daha da iyisi, belki beni uyutup onunla ilgili tüm anılarımı ortaya çıkarabilir.

Dawn'ın yatak odasının ışığı sönüyor. Tekrar yatağa dönmüş olmalı.

Gözlerimi indiriyorum ve telefonumu cebime geri sokuyorum. Burada olmayı, onu gözetlemeyi hak etmiyorum. Kırıntıları bile hak etmiyorum.

Kendimi geri dönmeye zorlayarak arabama geri biniyorum ve bir daha asla evim gibi hissetmeyeceğim boş eve doğru sürüyorum.

Vanya dışarıda.

Harika. Tam da bu gece ihtiyacım olan şey.

"Hiç havamda değilim, Vanya."

Gözleri kısıldı. "Berbat görünüyorsun." "Teşekkürler."

Tek kelime etmeden beni eve kadar takip ediyor ve koltuğuma tünüyor. Gözleri etrafa saçılmış bira şişelerini ve boş pizza kutularını tarıyor.

"Onsuz ölüyorsun. Ne yapacaksın?" Vanya sorar.

Parmaklarımı yumruk yapıp geçip gidiyorum. "Hiçbir şey." En azından bu gece için.

BUNU NASIL DÜZELTEBİLİRİM?

Zihnim boş bir mağara. Tek görebildiğim Dawn'ın yüzünü aydınlatan parlak gülümsemesi. Tek duyabildiğim, parmaklarını yanaklarımda gezdirirken adımları çağırarak boğucu sesi.

Beni bütün gece ayakta tutuyor ve güneş doğduğunda kendimi yorgunluğun eşiğine kadar işkence etmiş gibi hissediyorum.

Demek kalp kırıklığı bir şeymiş.

Güneş ufukta gezinirken tavana bakıyorum. Sonra, yaşayanların dünyasına yeniden katılmam gerektiğini kabul ettiğimde kalkıyorum, duş alıyorum ve sorumluluklarımdan kaçarken uzayan sakallarımı tıraş ediyorum.

Hayatımı yeniden düzene sokmaya çalıştığım için spor salonuna gidiyorum. En azından o alan hâlâ kutsal ve Dawn'ın anılarıyla kirlenmemiş.

Ya da olmalı.

Ta ki ben titreyen kollarım ve akşamdan kalma baş ağrıyla demir pompalarken Darrel ve Hollandalı Alistair başımın üzerinde belirene kadar.

Ağırlıkları beşiğe geri oturuyorum.

Alistair bana ters ters bakıyor, ki bu her zaman yaptığı bir şey. Ve bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. İş çevremdeki erkeklerin beni sevip sevmemesi umurumda değil. Sadece ortak hedeflerimizin Stinton Group'un planlarıyla uyumlu olması. Yine de onu burada görmek beni şaşırttı. Darrel yanında olmasaydı, bunun bir tür soygun olduğunu düşünürdüm.

Gözlerimi Alistair'den kaçırıyorum ve terapisteye dönüyorum. Darrel geçen sefer yaptığı gibi bana bir şişe su uzatıyor. Ama bu sefer ben almadım.

Onun yerine havluma uzanıp yüzümü siliyorum. "Neden burada olduğunu biliyorum," diye homurdanıyorum. "Ve gerçekten hiç havamda değilim."

"Barış için geldik."

. "O zaman neden çatık kaşlı olanı getirdin?" Alistair'e başımı salladım. "Eğer buraya sadece konuşmak için geldiysen, yanında bir

el bombası."

"Sakin ol. Isınmış ölü gibi görünüyorsun, Stinton. Şimdi sana saldırmak adil bir dövüş olmaz."

Alistair'e ters ters bakıyorum ve yarı ayağa kalkıyorum. "Bu teoriyi test etmek ister misin?" "Hey, hey." Darrel elini kaldırdı.

"Burada olmamızın sebebi bu değil."

Yavaşça geri oturuyorum.

Darrel, "Dawn'la aranızda olanları duyduk," diyor.

Onun adını duyunca gözlerim açılıyor ve kalbim titriyor.

Ne zaman bu kadar zayıf oldum?

Beni dizlerimden ayırmak için sadece adının duyulması yetiyorsa, o zaman gerçekten mahvoldum demektir.

Omuzlarım çöküyor ve havluyu daha sıkı kavıyorum. "O nasıl?"

Darrel ve Alistair bakışlarını paylaşıyorlar.

Darrel sonunda, "Senden çok daha iyi değil," dedi.

Başımı kaldırıp bakıyorum.

"Sunny ve Kenya onun etrafında toplanıyor ama..." Darrel dudaklarını büzüyor. "Yıkılmış durumda, Max."

Bunu bir başkasından duymak, mideye indirilen bir yumruk gibidir.

"Biliyorum." Havluyu tekrar yüzüme siliyorum. "Her şeyi berbat ettim."

Piçin teki olabilirim ama yanlış yaptığımda bunu inkar etmem. Hayatımın büyük bölümünde Trevor adına özür diledim. 'Özür dilerim' kelimeleri bana yabancı değil. Ama Dawn'ın çektiği acıları düşündüğümde içimde bir hissediyorum.

Zamanda geri gidebilseydim, kendimi onun hayatından tamamen silerdim.

Yapılacak en doğru şey bu olurdu.

Darrel çenesini yukarı kaldırır ve gözlerini kısarak ufka bakar. "Dürüst olabilir miyim?"

"Daha önce hiç izin istedin mi?" Sonunda ondan suyu aldım, kapağını açtım ve yudumladım.

"Sorumluluk duygun seni her zaman yönlendirdi, Max. Üniversitedeyken bile diğer erkekler gibi oyun oynamazdın. Birlikte olduğun kızlara karşı her zaman dürüsttün. Bunun onları kaçıracağını düşündük ama öyle olmadı. O kızlar seni bir meydan okuma olarak gördüler. Fikrini değiştirmek istediler, bu yüzden sana koştular, seninle yarıştılar.

'O' olmak. Seni farklı kılan. Gözlerinizi Stinton Group'tan ayıran kişi. Hepsinin başarısızlığını izlemek neredeyse üzücüydü. Hiçbiri seni sarsamadı."

Derin bir nefes çekiyorum.

Ne söylemeye çalışıyor? Bunun karma olduğunu mu?

Üniversitede onlarla oynarken hissettiklerimi -adlarını bile hatırlayamadığım o kadınların- nihayet tatmaya başladığımı mı?

"Buraya yaptığın şeyle ilgili seni suçlamaya gelmedim." Darrel'in sesi sessiz ve sert. Gözleri beni yakıyor. "Sana her zaman ileriye giden bir yol olduğunu hatırlatmak için buradayım. Bu yol berbat olsa ve sen başka bir yolu tercih etsen bile."

Alistair boynunu kırar. "O haklı. Moping sana yakışmıyor, Stinton."

Gözlerimi ona diktim. "Bunu vurmak için mi buradasın?"

"Darrel'i dengelemek için buradayım. Sana karşı iyi hisleri var. Benim yok." Alistair büyük ellerini kaldırır. "Kardeşin için yaptığın kirli işleri biliyorum. Claire, Trevor'ın kullanıp attığı kadınlardan biriydi. göre, ilk karımın kendisine geri çekilmesinin söylenmesiyle ilgili gerçek bir sorunu vardı. Ve bu küçük gözdağı gösterisinin izini sana kadar sürmem uzun sürmedi."

Omuzlarımı dikleştiriyorum.

Alistair bir elini kaldırır. "Onu tehdit etmedin ve onun kalbini kıran pislik de sen değildin, ama bunu bir halının altına saklıyordun. Bana göre bu seni de onu inciten pislik kadar suçlu yapıyordu." Ağırılık makinesine yaslanıyor. "Senin her zaman karanlık bir piç olduğunu düşünmüşümdür, Stinton. Ama o basın toplantısını izlediğimde ve Dawn için yaptıklarını duyduğumda, sende tahmin ettiğimden daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Bu bir iltifat mı, Alistair?"

"Asla. Sadece bir gözlem." Başını öne eğiyor. "Sevmediğim şey, korumam altındaki insanların senin yüzünden paramparça olmasını izlemek. Bunu bir kez Claire'de gördüm. Şimdi de Kenya'yı Dawn için endişelendiriyorsun. Karımı üzgün görmekten hoşlanmıyorum. Bu bende bir şeyleri yakıp yıkma isteği , anlıyor musun?"

Darrel elini Alistair'in omzuna koyar. "Demek istediği, Max, senin kötü bir adam olduğunu düşünmediğimiz. Eğer öyle düşünseydik," omzumdaki baskı artıyor, "üniversite arkadaşı olsak da olmasak da bu konuşma bu kadar medeni olmazdı."

Dudaklarım gerildi.

"Hepimizin hemfikir olduğu nokta, Trevor'ın şu anki davranışlarıyla Beth'in hayatının bir parçası olmaya hazır olmadığıdır."

Kılandım. Onlarla aynı fikirde olsam bile, kardeşimi savunmak içimde yer etmiş bir duygu.

"Sakin söyleme, Max." Darrel başını sallar. Adamın gerçekten de zihin okuma yetenekleri var. "Sadece pişman olursun."

"Ne söyleyecekti?" Alistair sorar.

Darrel başını sallar. "Trevor'ın Beth'in gerçek babası olmasıyla ilgili bir şey."

"Öyle ?"

Darrel'a homurdandım. "Ne istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki baba olmanın kanla hiçbir ilgisi yok. Bunu öğrenmem çok uzun zaman aldı ama gerçek bu. Trevor'ın Dawn ve Beth'i diğer pek çok hayatı parçaladığı gibi parçaladığını görmek istemiyorum. Biz onları elimizden koruyabiliriz ama onları gerektiği gibi koruyabilecek tek kişi sensin. Senin sahip olduğun güce başka kimse sahip değil. Başka hiç kimse Stinton Group'a senin erişemez."

"Tabii ki onları koruyacağım." Darrel'ın bunu yapmayacağını düşünmesi beni rahatsız etti.

Riskler hiç olmadığı kadar yüksek ama Dawn'ı çoktan kaybettim. Kaybedecek başka bir şeyim yok. Babamın ellerini yeğenimden uzak tutmak için kendimi bir el bombasının üzerine atmaya hazırım.

Darrel bir kaşını kaldırdı. "Sana Stinton Group'a mal olsa bile mi?"

"Bu soruyu bana daha önce sormuştun." Ayağa kalkıyorum. "Bu sefer cevap farklı. Dawn varken her şeyim vardı. Onsuz hiçbir şeyim yok."

Alistair dudaklarını büzer.

"Tamam." "Tamam." Darrel rahatlar.

Alistair ayak bileklerinden bacak bacak üstüne atar. "Peki onu nasıl geri alacaksın?"

Gözlerim ona kayıyor.

Bana sert bir bakış attı. "Ondan vazgeçmeyi mi planlıyordun?"

Gururum çirkin başını kaldırıyor. Zaten bu kadar düştüm. Neden onu kovalamam gerekiyor? Neden başka bir şans için yalvarmam gerekiyor? Ya vermezse? Sonra çürük bir ego ve boş ellerle ayrılıyorum. Dikenli tellerin ve soğuk bir maskenin arkasına saklanmak daha kolay. Daha güvenli. Dawn bu maskeyi bir kez parçaladı. Ona bunu tekrar yapma fırsatı vermek delilik olur.

Darrel bana kaşlarını çattı ve elini cebine soktu. "Onsuz yaşayabilir misin, Max?"

Cehennem.

Cevabım hayır.

Çağırabileceğim en büyük hayır.

"Ona yalan söyleyerek her şeyi mahvettim. Güvenini geri kazanmak için nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Kolay olmayacak ama bir yolu var."

Başımı hevesle kaldırıyorum.

"Ona Trevor'la aynı olmadığını, Stinton Group'un pisliğinin ötesinde olduğunu göstermenin bir yolu var. Ama bu sana her şeye mal olacak."

Sonunda neyi ima ettiğini anlıyorum ve bu bana bir ton tuğla gibi çarpıyor.

İşin komik yanı, bu beni korkutmuyor. Azıcık bile. Her şey bir anda çok netleşiyor.

Onları koruyacağım.

Sonra da yapılması gerekeni yapacağım.

Darrel ve Alistair'in yanından geçip telefonuma yöneliyorum. Çantamdan çıkarıp Hills'i arıyorum ve "Ofise girer girmez Dawn'ın sözleşmesini masamda istiyorum" diye bağıriyorum. Spor çantamı omzuma atıp merdivenlerden aşağı bir roket gibi fırlıyorum. "Sonra da çekim ekibiyle bir toplantı ayarlamayı istiyorum."

"Neden?" Hills ciyaklıyor.

"Bir duyuru yapacağım." "Trevor hakkında mı?" diye umutla sorar.

"Benim hakkımda." Asansör yerine merdivenleri kullanıyorum.
"Stinton Grup'tan resmen istifa ediyorum."

BÖLÜM 19

SARKAN SÖZLEŞMELER

DAWN

Kendimi çaresiz hissetme konusunda hiç iyi olmadım.

Tek gecelik ilişkimin beni bıraktığını mı öğrendim?

Paniklemek için kendime birkaç gün verdim ve sonra onu aramaya çıktım.

O cahil soytarı benim ya da bebeğin hayatının bir parçası olmak istemedi mi?

Onu omuz silktim ve bekâr bir anne olarak yaşamaya hazırlandım. Sabah bulantıları beni benzin kokusuna karşı alerjik mi yaptı?

Burnumu kestim ve kızıma bakabilmek için sertifikamı kazanmak üzere çalışmaya devam ettim.

Hayat beni dümdüz etmek için elinden geleni yaptı ama asla başarılı olamadı. Ben böyle inatçıyım. Böyle deliyim. Paniğin derimin altına işlemesine izin vermektense, her şeyin daha iyi olacağına inanarak aptalca devam etmeyi tercih ederim.

Babam bana 'küçük çuf çuf treni' derdi çünkü ne olursa olsun kendi hızımda ilerlemeye devam ederim. Bu, çocukluğumdan aldığım ve bir yetişkin olarak yaşamımda beslediğim bir özellik. Hareket etmeye devam edersem, bir ayağımı diğerinin önüne koymaya edersem, karanlığın içinden geçebilirim. Kötü zamanları atlatabilirim. Tüm hayatım boyunca böyle yaşadım.

Hiçbir şey beni durduramaz.

Durmak yenilgidir.

Ve yine de, dünya etrafımda bulanıklaşırken ben burada kaskatı kesilmiş bir haldeyim.

"Bugün, Stinton Group'tan resmi olarak istifa edeceğim."

Bu sözleri söyleyen adamın elektrik mavisini gözleri ve öfkeli bir heykeltıraş tarafından yontulmuş kare bir çenesi var. Bir podyumun kenarlarını tutuyor, bronz parmakları ahşabı kazıyor.

Ben Max.

Ama .

Çünkü Max'in o versiyonu, gerçek Max'in asla söylemeyeceği şeyler söylüyor.

"Tüm desteğiniz için teşekkür ederiz ve lütfen tüm girişimlerinde Stinton Group'u desteklemeye devam edin."

Max kameraya uzun ve soğuk bir bakış atar. Buz mavisi gözleri karnıma inen bir yumruk gibi. Sanki yüzüne dokunabilecekmişim gibi parmaklarımı telefonun üzerinde kıvırıyorum.

Geniş omuzlarını mükemmel bir şekilde saran gri bir takım elbise giyiyor. Saçları alnına doğru taranmıştır.

Hepsi iş. Göz korkutucu bakışlar.

Ama yine de saçma sapan şeyler söylüyor. İstifa mı?

Max Stinton Stinton Group'tan ayrılıyor mu?

Bu, bir balığın okyanustan 'istifa etmeye' karar vermesi gibi bir şey.

Çok saçma.

Suyun altından başka yerde yaşayamaz. Kelimenin tam anlamıyla bunun için *yaratılmış*.

büyür.

Sudan çıkmış balık, balık

değildir. Suşidir.

Parmaklarımı telefona gömüyorum, başım daha da zonkluyor.

Bunu neden yapsın ki?

Neden kendi uzvunu kessin ki?

Stinton Group canlı yayını kesildi ve hemen telefonum çalmaya başladı.

Ekranda Max'in adını gördüğümde sıçırıyorum. Gözlerim açılıyor.

Canlı yayın bir saniye önce bitti. Sahneden indi ve hemen beni mi aradı?

Çarpan kalbimi susturuyorum ve aramasını doğrudan sesli mesaja gönderiyorum. Hayır, bununla dikkatimi dağıtamam.

Bana *yalan* söyledi.

Ona kalbimi açtım. Ona gerçeği itiraf etmesi için mükemmel bir fırsat verdim.

Açık sözlü olmak yerine yalanların arkasına saklanmayı tercih etti. Korkak.

İstifa ediyorsa ne olmuş? Benim yüzümden olduğunu varsaymayacağım. Bu jestin kalbimi titretmesine kesinlikle izin vermeyeceğim.

Bunun Stinton Group'un bir başka manipölasyon taktiği olmadığını kim söyleyebilir? Belki de Trevor ve Max birlikte oturup Trevor'ı dünyaya yeniden tanıtmak için bu planı hazırladılar. Max yalan söylemek ve sözlerini güzel ve dikkat dağıtıcı bir şeye dönüőene kadar çarpıtmak gibi kirli işlerin üstünde değildir.

Beni bir kez kandırmayı başardı ama artık daha akıllıyım. Aşk beni yaraladı ve ben...

Dudaklarımda tuzlu bir şey tadana kadar ağladığımı fark etmiyorum. Titrediğim için telefon sallanıyor.

Tekrar çalıyor.

Max.

Keşke tamamen kapatabilseydim ama Beth'in okulundan gelen acil bir çağırđı kaçırma riskini almak istemiyorum.

Keskin bir nefes çekerek telefonu çantama geri koyuyorum, yüzümü kuruluyorum ve arabamı açıyorum. Otomobil dükkânı dev kapıları ve parlak cam bölmeleriyle önümde beliriyor.

Düşüncelerim yine Max'e dönüyor.

Stinton Group'tan resmi olarak istifa ediyorum.

Anonsu yaparken sesi titrememişti ama bu cümleyi sarf etmek bile onu yaralamış olmalıydı. Sırf o şirketi korumak için gözlerini namusa kapatmış ve karanlığın onu tüketmesine izin vermişti. Stinton Group'u gücün zirvesine çıkarmak için deli gibi çalıştı. Ve bu mirası her ne pahasına olursa olsun korudu, bu başkasını yıkmak anlamına gelse bile.

Şimdi öylece mu?

Seni etkilemesine izin verme Dawn.

Tek yapmak istediğim kamburuma çöküp ağlamak olsa da kendimi hareket etmeye zorluyorum. İlk adım zor, ama garajda durana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ediyorum.

Marco ve diğer tamirciler yaptıkları işi bırakıp beni izlemeye başladılar.

Clint kafasını ofisinden çıkardı. Beni görür görmez aşağı yukarı süzdü. Garaja ilk kez 'gündelik' kıyafetlerle geliyorum. Programım ne kadar yoğun olursa olsun, dükkâna giderken her zaman tulumumu ya da kazağımı giyerim.

Bu bir alışkanlık. Bir arabanın yanında olmak bile kaputun altına girip arıza tespiti yapmak için ellerimi kaşındırıyor. Garajda çalışmak için hiçbir fırsatı kaçırmadım.

Bugün hariç, bir motoru tamir etmeye gelmedim.

İstifamı vermeye geldim.

Clint elimdeki zarfa bakıyor ve yüzü bembeyaz kesiliyor. Kolunu ofisine doğru savurarak, "Burada konuşalım," diye mırıldandı.

Tüm atölye duruyor ve bana bakıyor.

Müdürümü ofise kadar takip önce Marco ve diğerlerine başımla selam veriyorum.

Clint sandalyesine yığılır ve parmağını zarfa doğru sallar. "İşler bu noktaya gelmek zorunda mı Banner? Burası senin için mükemmelken çekip gitmek zorunda mısın?"

"Arabaları her yerde tamir edebilirim," diyorum zarfın kenarıyla oynayarak.

"Bir keresinde bana Cross Roads Auto'nun evim gibi olduğunu söylemiştin." Gözleri beni yakıyor. "İsmi Stinton Auto oldu diye bu değişti mi?"

"Dükkân yüzünden evde değildim Clint. Senin yüzünden."

Gözleri titriyor. Boğazı düğümleniyor.

"Zayıf olduğumu düşündüğünüzü belli etmeden benimle ilgilendiniz. Beth'i akşamları buraya getirmeme izin verdiniz, böylece ona göz kulak olabilir ve içim rahat edebilirdi. Bize aileniz gibi davrandınız-"

"Sen ailedensin Banner. Bu yüzden bunu kabul edemem." Başını sallıyor.

"Başka seçeneğin yok Clint."

"Fikrinizi değiştiremez miyim? Burası Stinton Group'a ait olsa bile, benim tarafımdan yönetiliyor. Güvenebileceğim birinin devralmasını istedim."

"Özür dilerim. Artık Stinton Group altında çalışamam."

"Yani artık reklam yok mu?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. Max'in ne dediği umurumda değil. Eğer sözleşmeyi bana dayatmaya çalışırsa, onu küçük parçalara ayırıp

boğazından aşağı.

"Şimdi ne yapacaksın?" Clint soruyor.

"Tonlarca fırsat var." Sesimin neşeli bir tonu var ama altında bir huzursuzluk çizgisi var. Nasıl hissettiğimi taklit etmekte hiçbir zaman iyi olmadım. Özellikle de böyle anlarda. Özellikle de bu kadar güzel bir şey sona erdiğinde. "Bütün otomotiv kanalları bana bir program vermek için yaygara koparıyor. Diğer garajlar da sağdan soldan beni kapmaya çalışıyor."

Clint parmaklarını birleştirip masanın üzerinde kaydırıyor. Solgun elleri nasırlarla kaplı. Sert ve düzgün. Dürüst, çalışkan bir adamın elleri. Teni çok solgun olduğu için elindeki ve tırnaklarının altındaki lekeler daha belirgin. Clint artık ovalayarak çıkarmaya zahmet etmiyor. Orada duruyor. Onun bir parçası gibi. Sevgi ve emeğin dövmesi.

"Banner, senden bunu iyice düşünmeni istiyorum." Ellerini bana doğru uzattı. "Lütfen. Geçici bir duyguyla kalıcı bir karar vermeni istemiyorum."

"Enine boyuna düşündüm." Çenem sallanıyor ama yine de yukarı itiyorum. "Hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek."

"Senin için endişeleniyorum."

"Olma. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok iş teklifi alıyorum." İstifa mektubunu ona doğru kaydardım.

"Bundan sonra ne yapacağından bahsetmiyorum. Sen zekisin ve aklına koyduğun her şeyi başaracaksın."

Kalbim küt küt atıyor. "Teşekkür , Clint."

"Bahsettiğim şey Stinton Group ile bağların aniden kesilmesi."

Sertleştim. "Sorun olmayacak." Umarım.

"Şirket o dosyayı buraya gönderecek kadar acımasızdı. Stinton'ın ne yaptığını mümkün olan en acımasız şekilde öğrenmenizi istediler. Böyle bir şey yapabiliyorlarsa, böyle kirli oyunlar oynayabiliyorlarsa, başka neler yapabilirler?"

"Onlardan korkmuyorum." Max bana yaptıklarından sonra beni kontratta kilitli tutmaya çalışıyorsa, insan bile değildir. "Stinton Grubu'ndan ve onların yolsuzluklarından hiçbir zaman korkmadım. Max yapabilir."

"Max Stinton için endişelendiğimi mi sanıyorsun?" Yavaşça göz kırpıyorum.

Clint tüm vücudunu sarsan bir nefes çeker. "Olamaz Banner. Bu Max Stinton'ın çok ötesinde bir şey."

"Sen neden ?"

"Cidden görmüyor musun? O bomba senin için değildi. Onun içindi."

Sözleri, rakibini mindere sürükleyen bir güreşçi gibi beni yere seriyor.

Bir ampul .

Clint haklı. Bunu fark edemeyecek kadar duygusaldım ama dosyanın elime geçme şekli tuhaftı. Max'in yapmadığı çok açıktı. Birileri onun gerçekte kim olduğunu ve ne öğrenmemi istiyordu. Max'in sırlarını silah olarak kullanıyorlardı. İkimizin arasında patlayan bir bombaya dönüştürdüler. Bu Max'i daha az suçlu yapmaz ama bunun bittiğini düşünerek gardımı indiremeyeceğimi kanıtlar.

"Max Stinton her ne yaptıysa ve içindeki karanlık her neyse, onun üzerinde Max'i izci çocuk gibi gösterecek biri var." Clint parmağını masaya vurur. "Beni anlıyor musun? Max Stinton'dan bile daha kötü biri var ve şu anda hedefinde sen varsın. Ve az önce seni koruyabilecek tek adamı ortadan kaldırdı."

Ürperdim. "Sen de mi basın toplantısını izledin?"

"Her yerde. Max Stinton'ın Stinton Group'tan istifa etmesi, çikolatalı bir bonbonun şekerlemeye dönüşmesi gibi bir şey. Hiç mantıklı değil."

Zihnim uğuldarken bir nefes .

Clint'in sandalyesi sessizlikte gıcırıyor. Ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dönüyor. "Dawn," diye seslendi usulca, "ikinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum ama... o emirleri verenin Max Stinton olduğundan emin misin?"

"Evet." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum.

"Sanırım artık birlikte değilsiniz." Gözlerimi hızla kırıştırıyorum. "Hâlâ onunla olsaydım çıldırırdım." "Nasıl idare ediyorsun?"

"Harika."

Berbat.
Uyuyamıyoru
m. Yemek
yiyemiyor
m.

Kızım için cesur bir yüz ifadesi takınıyorum ama içimde bir boşluk hissediyorum.

En azından artık ağlamıyorum. Sanki o gün çiftlik evinde tüm vücudumdaki gözyaşlarını boşaltmış gibiydim.

"Arkanı kolladığımı biliyorsun, değil mi? Neye ihtiyacın olursa."
Acıyla gülümsedim.

"Stintons ne yapmaya çalışırsa çalışsın, ben sizin için buradayım. *Biz* sizin için buradayız. Avukat ordusu olan büyük bir holding olmayabiliriz ama kendimizi koruruz. Geçimimizi sağlamak için bir şeyleri tamir ediyor olmamız, bir şeyleri nasıl yakıp yıkacağımızı bilmediğimiz anlamına gelmez."

Gülüyorum. "Eğer sarılan biri olsaydım, şu anda sana kocaman bir tane verirdim."

"Sorun yok. Burada hissediyorum." Göğsüne vuruyor. Clint yavaşça, acı çekerek masanın üzerine uzanıyor ve istifamı alıyor. "Burada her zaman bir evin olacak Banner."

Burnumu çekiyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Bu garaj benim sığınağımdı ama şimdi , Clint'in ofisinden dışarı bakan cam bölmeyi, asansörü ve alet arabasını gördüğümde tek gördüğüm Max oluyor.

* * *

EVE GELDİĞİMDE DAİREMİN ÖNÜNDE SIYAH BİR MINIBÜS BEKLİYOR.

Garip araca kötü kötü bakıyorum. Üç park yeri kaplıyor.

İğrençlikten bahsediyorum.

Kamyonetimden çıktım ve binama doğru ilerlerken minibüse geniş bir alan bıraktım. Birden minibüsün kapısı gıcırdayarak açıldı ve iki iri yarı adam dışarı fırladı.

Alarm zillerim çalmaya başladı.

Parmaklarımı çantamın içine sokup göz ucuyla onları izliyorum. İri yarı adamlar bana doğru geliyorlar.

Gün ortasında adam kaçırma mı bu?

Adımlarımı hızlandırıyorum, gözlerim ön kapıda ve kalbim umutsuzca çarpıyor. Ya Clint, Max'in üstündeki birinin hayatımı daha da mahvedeceği konusunda haklıysa? Ya o gizemli 'büyük patron'un çizdiği çizgiler Max'in dibe vuran karar verme mekanizmasından daha kötüyse?

Adamlar resmen ensemde soluyor. Hala kapıdan çok uzaktayım.

Geri çekilmenin benim için işe yaramayacağına karar vererek dönüyorum ve çantamı soldaki iri yarı adama doğru savuruyorum. Çantam omzuna çarpıyor ve bir dağın eteğindeki bozuk para gibi adamın üzerinden sekiyor.

Kas kafalı ürkmedi bile. Onun yerine beni inceliyor. "Bayan. Banner?"

Korku boğazımda düğümleniyor ama henüz beni yakalayamadılar. Belki de onları alt edip için hâlâ zamanım vardır.

"Kim soruyor?" .

"George Stinton. Seninle konuşmak istiyor." Vücudumdaki her şey hareketsiz kaldı.

George Stinton? Bu ismi daha önce duymuştum. Uzun zaman önce, Trevor ile temasa geçmenin bir yolunu bulmak için Stinton Group hakkında araştırma yaparken, şirkete baktım. George Stinton şirketin web sitesinin her yerindeydi. Hatta 'beş yüz bin dolarlık küçük bir kredi aldığını' ve 'bu şirketi nasıl kurduğunu' anlattığı bir video bile vardı.

Zengin çocukları.

"Al." İki Numaralı Kaskafa cep telefonunu bana doğru kaldırdı.

Tereddütle kabul ediyorum. Şimdiye kadar onlardan ceset hırsızlığı, adam kaçırma hisleri almadım. Niyetleri beni kaçırmak olsaydı, şimdiye kadar bunu yaparlardı.

"Alo?" Homurdanıyorum.

"Bayan Banner, bu George Stinton. Önünüzdeki korkutucu görünümlü adamlar için özür dilerim. Daha güzel bir karşılama ekibi gönderirdim ama bu kadar dikkat edeceğinizi düşünmemiştim."

Burun deliklerim alevlendi. "Yani beni korkutmak için adamlarını mı gönderdin?"

"Gözünüz mü korktu? Bundan şüpheliyim." Kıkırdıyor.

Gördüğüm anda ondan nefret ediyorum.

Teknik olarak onu henüz *görmedim*.

İlk *sesinde* ondan nefret ettim. Sesi kulaklarımda kalın ve cızırtılı bir solucan gibi. Sanki küflü bir hücrede çok fazla zaman geçirmiş ve şehre zarar yollarını arıyormuş gibi keyifsiz bir tonu da var.

"Sizinle bir görüşme yapmak istiyorum. Sadece bir araba ve birkaç refakatçi gönderdim." Stinton gülüyor. "Vaktiniz var mı, Bayan Banner?"

"Eğer söylersem?"

"Sizden kibarca zaman ayırmanızı rica ediyorum."

"Artık Stinton Group için çalışmıyorum."

"Tam tersine, Bayan Banner, önümde bir sözleşme var ve buna göre siz de bunu yapabilirsiniz."

Vücudum kaskatı

kesiliyor. Nefesim

kesiliyor.

Max kontratı babasına mı verdi? İlişkimiz çöktüğü anda kaçıp Beth hakkında her şeyi anlattı mı? Bu onun intikamı mı?

Göğsümde kabarcıklı bir öfke kabarıyor. Buna inanmak istemiyorum. Umarım aşık olduğum adam böyle arkadan bıçaklayan bir canavar değildir, ama ikna edici bir argüman bile bulamıyorum. Max bana yalan söyledi. Onun bu kadar soğuk ve kalpsiz olmadığını kim söyleyebilir?

"Arabaya binin Bayan Banner."

"Benim afro saçım bir çuvala sığmaz. Başıma bir şey geçirmeyi düşünüyorsanız diye söylüyorum," diye ısırıyorum.

Gülüyor. "Max'in senden neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum. Ne kadar keskin bir zekân var."

"Benim de ısırın dişlerim var. Beni test etmek istersen diye."

Kıkırdaması omzuna bir kalem saplamak istememe neden oluyor. Kanamasına neden olacak kadar değil. Sadece acı içinde haykırmasına ve kendi ölümlülüğünü kabul etmesine yetecek kadar.

"Bunu dört gözle bekliyorum, Bayan

Banner." Hat kesiliyor.

Midem bulanıyor, iri yarı adamları minibüslerine kadar takip ediyorum ve içeri giriyorum. Başımda göz bağı ya da çuval yok. Onun yerine,

lüks minibüsün arkasında köpüklü su, şampanya ve atıştırmalıklar var. Araç ünlüleri taşıyan bir araca benziyor. Camlar renkli ve o kadar geniş bir alan var ki ön koltukla arama bir küvet sığdırabilirim.

Atıştırmalıkların hiçbirine dokunmam.

Sindirella'nın balkabağı arabasında değilim. Yıldızlı bir kafesteyim.

Stinton Group'a giderken Sunny ve Kenya'ya nerede olduğumu bildirmek için mesaj atıyorum. Cesedimin bu gece nehre düşme ihtimaline karşı.

Kas kafalılar Max'in ofisine kadar bana eşlik ediyorlar, sanki gözlerini bir saniye bile üzerimden ayırırlarsa yok olacağımdan korkuyorlarmış gibi. Sanırım George Stinton gibi hesaplı bir adam benim kaçacak türden bir misafir olduğumu varsayardı.

Ben de yapardım.

Tanıdık koridorda yürürken dişlerimi sıkıyor ve kendimi Max'i düşünmemeye zorluyorum. Ya da George Stinton'ın toplantılarını yapmak için neden Max'in ofisini kullandığını. Ya da Hills'in beni kaslı adamlar tarafından içeri alınırken gördüğünde neden gözlerinde şaşkınlıkla bana baktığını.

Max'in en iyi arkadaşı tek kelime etmeden başını öne eğer ve hiçbir şey görmemiş gibi davranır.

İçimde bir acı parıltısı belirliyor.

Evet, Hills'le tam olarak arkadaş olmadığımızı biliyorum, ama olanları hiç umursamaması bir darbe.

Stinton Grup'ta her tarafta düşmanlarım var.

İri yarı adamlardan biri kapıyı açıyor ve ben de kasıla kasıla içeri giriyorum. Elbette hafifçe titriyor olabilirim ama George Stinton'ın görmesine izin vermeyeceğim. O aptal sözleşme yüzünden zaten üstün olduğunu düşünüyor. Onunla dalga geçebileceği bir oyuncak bebek olmadığımı görmesini sağlamalıyım.

"Bayan Banner." Kırışmış saçları ve Max'in keskin mavi gözleriyle uzun boylu bir adam masanın arkasında uzanıyor. Sandalyeden kalkıyor ve yaşlanmış bir panterin zarafetiyle bana doğru ilerliyor.

Max'in annesinin ona neden aşık olduğunu anlayabiliyorum. Neredeyse karanlık bir karizması var.

Max'te de benzer bir yoğunluk var, ancak Stinton Group'un asla söndürmeyi başaramadığı küçük bir nezaket ışıltısı ile yumuşatılmış. Max'in aşmayacağı bazı çizgiler olsa da, babasının hepsini aşacağını ve buna güleceğini hissediyorum.

"Bana öyle öfkeli gözlerle bakmayın Bayan Banner, size zarar vermeyeceğim. Neden vereyim ki? Stinton Grup için bu kadar iyi şeyler yapmışken. Aileden biri olduğunuz halde."

Kaşım öyle bir havaya kalkıyor ki neredeyse yüzümden fırlayacak. Parmağımı aramızdaki boşluğa doğru uzatıyorum. "Biz aile değiliz."

"Tam tersine, torunum küçük dünyamızı bir arada tutan bağıdır. Bu özellikle Trevor için geçerli."

Beth'in adını duyunca titremeye başladım. "Kim olduğun umurumda değil, seni işbirlikçi ihtiyar. Kızım hakkında bir pazarlık kozuymuş gibi konuşamazsın."

"Öyle mi? Ama Max yaptığında iyiydi?" Kıkırdıyor ve masasına yaslanıyor. "Biliyor musunuz Bayan Banner, ikiyüzlülere gerçekten saygı duymuyorum."

Zehirli ok hedefini vurdu. İrkildim. "Ne istiyorsun?"

"Yeni normale alışmanız için size birkaç gün verdim ama artık bundan sonraki adımlarımızı belirlemenin zamanı geldi. Siz, Trevor ve Stinton Auto arasında bundan sonra ne olacağını konuşmak istiyorum."

"Ben ve Trevor diye bir şey yok."

"Yasal olarak yaptırmak olacağınız babalık testine göre, var." Keskin bir şekilde gülümsüyor. Az önce masum bir ceylanı parçalamış bir aslanın kanlı sırtışı, tehlikeli ve silahsız.

Bir tuzağa doğru yürüdüğümü biliyordum.

Panik kalbimde dalgalanıyor. Her ne kadar boşa kürek çekiyormuşum gibi gelse de üstünlüğü elimde tutmak için elimden gelen her şeye sarılıyorum. "O sözleşme Beth'i koruyor. Basına ya da aileye ondan bahsedilmemesi gerektiği yazıyor."

"Bayan Banner," sözleşmeyi alıp önümde sallıyor, "bir şeyleri imzalamadan önce gerçekten ince yazıları okumalısınız." Gözleri parlıyor. "Beth hakkında basına hiçbir şey söyleyemeyeceğimiz doğru ama *siz söyleyebilirsiniz*. Ve bahsedeceksiniz de. Tabii velayet savaşları ve avukatlar hakkında konuşmaya başlamamızı istemiyorsan."

Nefes alamıyorum. Yine de tereddüt etmiyorum ve tüm gücümle karşılık veriyorum. "Trevor bir tren enkazı. Kendine saygısı olan hiçbir yargıç ona ebeveynlik hakkı vermez."

"Hayır, ama bunu çok çabuk ve çok çirkin bir hale getirebiliriz. Kirli çamaşırlarınızı teker teker çıkarmaya başlayabiliriz. Sonra da babanın çamaşırlarına bakarız. Annenin o araba kazasında nasıl öldüğüne dair soruşturmayı yeniden açarız. Annenin arabasına yanlış teşhis koyup onu buz gibi bir geceye göndermenin kendi hatası olduğuna inanmadı mı hep?"

Kendimi onun masasına attım. "Polis onu suçlamalardan akladı."

"Evet ama o suçluluk duygusunu hep yanında taşıdı, değil mi? Polisin yanılıp yanılmadığını ve kazanın kendi hatası olup olmadığını merak ederdi."

Vücudum titriyor.

Stinton Group'un sahibi hayal edebileceğimden çok daha kirli biri ve sırf istediğini elde etmek için girebileceği derinlikler beni ürpertiyor.

"Beth'i bu aileden uzak tutmakta haklıydım. Hepiniz iğrenç, aşağılık *hayvanlarsınız*."

"Hayır, Bayan Banner, biz *sizin* iğrenç kayınvalideniziz. Siz ve Trevor yaşadığınız sürece." Kıkırdıyor. "Ya da en azından ben bu kontratı elimde tuttuğum sürece." Sayfaya dokunuyor. "Sen Stinton Auto'nun yüzüsün. Trevor da o şirketin yeni CEO'su. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sözleşme gereği onunla röportaj yapmak zorundasın. Ve eğer röportajı yapan *kişi* kızınızdaki bahsederse, Stinton Group ve Trevor için olumlu olacak şekilde cevap vereceksiniz. Çizdiğim resmi anlıyor musunuz?"

Öyleyim.

Ve bu sanki boynumu sıkan bir ilmik gibi.

Max beni kontrol ettiğinde, ip o kadar kaşıdırmıyordu. Yakmıyordu. Hala nefes alacak yer vardı.

Ama George Stinton kan peşinde.

Benimle işi bittiğinde geriye hiçbir şeyim kalmayacak ve o zaman bile leşimi ayıklamanın ve kemiklerimi güveç yapmanın bir yolunu bulacak.

Başka seçeneğim yok.

"Aynen öyle." Çıldırmış bir atı bayıltıcı iğneyle vurmuş bir veteriner gibi mırıldanıyor. "Siz akıllı bir kadınsınız Bayan Banner. Burada neyle karşı karşıya olduğunuzu biliyorsunuz." Kontratı tekrar çırpıyor ve bir klasörün içine yerleştiriyor. "Şimdi, ilk ortak görünümünüzü tartışalım mı?"

."

O daha tek kelime edemeden kapı pat diye açılır.

Max hışımla içeri giriyor, mavi gözleri beni yakacak kadar parlak, serbest bırakılmış bir kaplan gibi görünüyor. Üzerinde hâlâ basın toplantısından kalma tertemiz gri takım elbisesi var ama saçları rüzgârdan yıpranmış ve dağınık. Daha yakından bakıyorum ve alnına damlayan terin cezalandırıcı damlalar halinde olduğunu fark ediyorum.

Buraya mı kaçtı?

Kalbim boğazıma kaçtı.

Olamaz.

Beni kurtarması için Max'e bakmıyorum.

Ona bu şüphe avantajını vermeyeceğim. Aptallık bana yakışmıyor.

Kör bir umut da değil.

İleriye doğru yürür.

Her adım beni biraz daha kafa karışıklığına ve özleme .

Bana yalan

söyledi.

Ama siktir .

Onu gördüğüme sevindim çünkü tanıdığım şeytan tanımadığım daha iyidir.

Max önümde duruyor, mavi gözleri beni parçalıyor. "Dawn." Adımı o kadar düzensiz, o kadar dikkatle söylüyor ki içim dışıma çıkıyor. "İyi misin?"

Ona ters ters bakıyorum.

George Stinton soğukkanlılığını koruyor ama sesinde bir hoşnutsuzluk titremesi var, "Burada ne yapıyorsun Max? Seni bu toplantıya davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Max babasını görmezden geliyor.

Bakışları bir vuruş boyunca üzerimde kalıyor, ağır ve değerlendirci, sanki öfkem onu yaksın istiyor. Sanki o acıyı hissetmek istiyormuş gibi.

Bu bakış kalbime kadar işliyor ve kolunu bir kez bile oynatmamış olmasına rağmen bana dokunuyormuş gibi hissediyorum.

Sonunda babasına döner. "Sana onu bu işe bulaştırmamanı söylemiştim." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar karanlık ve sert. Beni ürpertiyor.

George Stinton derin bir iç çeker. "Onu bu işe bulaştıran sensin, Max. Şimdi ben buradayım. Ve sen artık Stinton Group'un bir parçası değilsin. Bu mesele seni ilgilendirmiyor." Çenesini kapıya doğru uzattı. "Seni dışarı çıkarmadan önce git."

"Aslında Bayan Banner ile görüşmem gereken bir konu var."

Odadaki gerilim tehlikeli bir seviyeye yükselir.

"Onunla konuşacak bir şeyiniz yok." George Stinton çelik gibi gözlerle Max'i süzüyor. "Resmi olarak istifa ettiğinde tüm haklarından feragat etmemiş miydin?"

Nefesim kesildi. Yani... Max babasıyla işbirliği içinde değil.

Gerçekten Stinton Group ile bağlarını kopardı ve gitti mi?

"Artık Stinton Group'un işlerine karışmıyor olabilirim ama bu Bayan Banner ve sözleşmeyle ilgili." Babasının geçip yaşlı adamı geri itti ve bir çekmeceyi açtı. Derinliklerden bir şey çıkararak ışığa doğru kaldırır. "Ayrılmadan önce yarım kalan işleri tamamlamam gerektiğini biliyordum." Çekmeceyi kapattı ve bana doğru yürüdü. "Bayan Banner," gözümün içine bakarak belgeyi ellerime tutuşturdu, "sizi Stinton Auto'nun yüzü olarak görevlerinizden resmen azlediyorum. Sözleşmeden doğan yükümlülüğünüzü fazlasıyla yerine getirdiniz ve orijinal sözleşmede söz verildiği gibi, Stinton Group'tan hiç kimse bir daha yanınıza yaklaşamayacak. Çabalarınızın karşılığını da banka hesabınıza gönderdim."

Parmaklarım belgenin üzerine kapanıyor ama ona bakmıyorum. Max'e bakmaya devam ediyorum. Telefon ekranında her zamanki gibi korkutucu ve baskın görünüyordu. Ama yakından? Korkunç görünüyordu. Sanki haftalardır gözünü kırpmamış gibi. Koyu renk torbalar gözlerini sarıyor ve dudaklarının etrafında daha önce hiç olmayan kırışıklıklar derinleşiyor.

"Bunu yapamazsınız!" George Stinton kekeliyor. "Yetkiniz yok. Bayan Banner Stinton Group ile bir sözleşme yaptı, şahsen sizinle değil."

"Sözleşmeyi hazırladığımda yetkim vardı. Dün bu belgeyi notere onaylattığımda da yetkim vardı. Üç öncesine kadar Stinton Group'u temsil eden kişi bendim." Max döner ve babasına sert bir bakış atar. Sessiz ve soğuk bir ses tonuyla, "Artık onu çekiştiremezsin baba," diye homurdanıyor.

George Stinton'ın yanaklarına bir kızarıklık yayılır. "Bunun burada biteceğini mi sanıyorsun, Max? Stinton Grup'tan istifa etmenin seni daha az Stinton yapacağını mı sanıyorsun? Oyunun bu aşamasında sadakatini değiştiremezsin. Bacaklarının arasında ne kadar tatlı bir nektar olduğunu düşünürsen düşün, bu senin her zaman bir Stinton olduğun ve olacağın gerçeğini değiştirmeyecek. Her zaman bu aileye ait olacaksın."

"Ben kendime aidim," diyor Max kararlılıkla. Kalbim küt küt atıyor.

Dik ve uzun duruyor, babasıyla savaşmak için yorgunluğunu bastırıyor.

Benim için.

Kalbimin çarpmasını istemiyorum ama çarpıyor.

Boğazımı temizleyerek bir adım öne çıktım. "Bay Stinton, teknik olarak Beth'in büyükbabası olduğunuz için bugünkü saçma kaçırma olayınıza göz yumdum. Ancak çocuğumun peşine düşerseniz, hayatınız boyunca yaptığınız her kirli işi ortaya çıkarmak için elimden geleni ardıma koymayacağım. Gazetelere, internete ve bulabildiğim her tepeye yazacağım. Beni bir yıldıza dönüştürdün. Beni Stinton Group'un sevgilisi yaptın ve bana verdiğin şöhreti bu şirketi paramparça için kullanacağım, bu süreçte benim de yanmam anlamına gelse bile."

Gözleri neredeyse kafasından dışarı fırlayacaktı.

Bana zımba fırlatacakmış gibi bakıyor.

Kendimi tutuyorum. "Bu 'bana sahip olma' muhabbetinin bittiğini varsayıyorum," diyerek yeni sözleşmeyi onun eskisini yaptığı gibi çırpıyorum, "yasal belgeleri çok sevdiğin ve saygı duyduğun için buna itiraz etmeyeceğinden eminim."

Göğsü kabaran George Stinton yanımdan geçip Max'in önünde durdu. "Bunu sonra konuşuruz."

"Hayır, yapmayacağız." Max kaşlarını çatar. "Konuşacak başka bir şeyimiz yok."

George Stinton gülüyor, ama bu gülüşte neşe ve espri yok. Parmağıyla beni işaret ediyor. "Bundan sonra olacaklar için beni suçlama."

"Bu bir tehdit mi?"

"Bekle ve gör."

Korkak gibi ofisten kaçarken kaşlarımı çatıyorum.

Sessizlik çöküyor, hızlı ve ağır.

Max'in gözlerinin içine

baktım. Beni bir kez

daha kurtardı.

Kalbim çarpıyor ve minnettarım, ama hala yalanlarının yanık tadını dilimde hissediyorum.

Değişen bir şey

yok.

Yine de bana yalan

söyledi.

Ve hala ona kızım la ya da kalbimle güvenmiyorum.

BÖLÜM 20

RUNAWAYS

MAX

HILLS, Stinton Grup'tan istifa etme planımı duyunca bana deli dedi. Sonra Dawn'ı babamdan nasıl koruyacağımı anlattığımda bana aşk acısı çeken bir aptal dedi.

Orada oturmuş bana üç farklı türde aptal derken tek yapabildiğim gülmekti. Çünkü başka ne ki? Gözyaşlarına boğulmak mı? Ben bunu yaptım. Ya da ona yakın bir şey. Bira eşliğinde geçirdiğim ve yıldızların Dawn'ın anılarını yüzüme vurduğu o gecelerde deliliğe hiç olmadığım kadar yaklaştım. Şimdi ya aşkın beni nasıl mahvettiğine güleceğim ya da bunun için ağlayacağım.

Ve ben etrafta dolaşıp yüzümü ağlatacak türden bir adam değilim.

Kapalı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyor Dawn ofisimin sessizliğinde. Eski ofisime.

Artık benim değil. O da benim değil.

Ve tekrar gülmek için o saçma duyguya kapılıyorum.

Stinton Group'un çılgın mekanik boğası hiçbir zaman ama şimdi Dawn Banner'a karşı olduğum için üç saniyeden kısa bir sürede eyerden atılıyorum.

Bu kadar küçük bir şeyin beni böylesine ezip geçmesi delilik.

Kendime ne kadar güveniyordum?

Dünyayı her zaman kendi isteğime göre şekillendirebileceğimi düşünmek ne kadar küstahça?

Eskiden param olduğunda her şeye sahip olacağımı düşünürdüm.

Stinton Group'u elimde tutabildiğimde annemin gurur duyacağını düşünürdüm.

Siktir .

Annemin Dawn'a davranışından memnun olmayacağını biliyorum. Ona yalan söylediğim için kafama vururdu.

Basın toplantısından sonra aradığında Vanya bana iki şeyi hatırlattı. göre Hills'i bilgi için sağıyormuş.

En iyi arkadaşım son derece sadıktır, ama Vanya onu etkilemeye başladığında hiç şansı kalmadı.

"Sen deli misin, Stinton? Bir kadına, hayır, bir insana nasıl böyle davranabilirsin? Bu Dawn'ın seçimi idi. Onun yakınında bile olmamalıydın. Avukat mı gönderdin? Onu manipüle etmeye mi çalışıyorsun? Delirdin mi sen? Kaç yıl geçtiği umurumda değil. Bu çok . Tabii ki sana kızacaktı. Ve daha da kötüsü, kızını önemsiyormuş gibi , oysa olsaydı, çocuğu burada bile olmayacaktı."

Sobering words.

Aslında, dişlere bir tekme.

O avukatları göndererek çok ileri gittim. Bana sorduğunda Dawn'a bu konuda yalan söyleyerek durumu daha da kötüleştirdim.

Sanki her aptalca hareketimde bir lastik bandı daha da sıkı çekiyormuşum gibi. Haklı olarak geri koptu ve gözüme battı.

Acı içinde ağlamak için bir nedenim yok. Tek yapabileceğim erkek gibi davranıp bunu kabullenmek.

"Babanın beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığını nereden biliyordun?" Dawn kaşlarını çatıyor. Güneş ışığı koyu teninin üzerinde ve bandanasından çıkan sıkı buklelerinde dans ediyor.

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor.

Onun yerine ceplerime sokuyorum. "Hills beni aradı. Buraya gelirken neredeyse üç arabanın birbirine girmesine neden oluyordum."

Dudakları seğirmiyor. Gözleri eğlenerek yumuşamıyor. Bana baktığında hala bir canavar görüyor.

Hala ona yalan söyleyen adamı görüyor.

Ona olan saplantım karşısında bu kadar çaresiz olmam çok komik.

Bu kadına o kadar çılgınca aşığım ki nutkum tutuldu.

Bunun şiirsel bir adalet olup olmadığını söylemek bana düşmez.

Dawn çenesini eğiyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Bilmek . Benim yüzümden istifa etmedin, değil mi?"

"Evet, yaptım."

Şaşkınlığıyla savaşmaya çalışırken bile boğazı düğümleniyor.

Ona yaklaşıyorum. Bu yanlış bir hareketti. Anında onun güzel kokusuyla dolup taşıyorum - motor yağı üzerine iek kokusu. Eğer onu şişeleyip hayatımın sonuna kadar cebimde taşıyabilseydim, mutlu ölürdüm.

"Bu yaptığın aptalcaydı. Stinton Group'tan vazgeçmek aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

Acıyor. Lanet olsun. O bir hata için açık sözlü.

Bunu biliyordum, ama yine de.

"Stinton Grubu benim için önemli değil. Sen ." Gözlerim yüzünde geziniyor. "Bu en azı Dawn." Babamın durduğu yeri işaret ettim. Dawn'ı kendi emirlerini yerine getirmesi için zorlamaya çalışıyordu ve eğer Hills bana haber vermeseydi bunu başatabilirdi. "Beklemiyorum... Bugün yaptığım şeyin seni nasıl incittiğimi karşılayacağını düşünmüyorum bile. Senden hiçbir şey beklemiyorum ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum." Onun üzerinde duruyorum çünkü bu önemli. Çünkü bana karşı acımasızca dürüştü ve bu da bana aynısını yapma hakkı veriyordu. "Sekiz yıl önce şirket için seni ve Beth'i feda etmeye hazırdım. şimdi seninle tanıştığıma göre, şirketi senin için gözümü kırpmadan feda edebilirim."

"Teşekkür etmemi mi bekliyorsun?" Yine o şeyi yapıyor, dürüst olmadığı gerçeğini gizlemek için yüksek sesle konuşuyor.

Parmaklarım yanaklarına dokunmak için yalvarıyor ama onları tutuyorum. "Sana zaten söyledim. Senden hiçbir şey beklemiyorum. Seni sözleşmeden kurtardım çünkü yapılacak en doğru şey buydu. Verdiğim zararı asla telafi edemez ama Stinton Group tarafından esir tutulmana izin vermeyeceğim. Tek istediğin bizden kurtulmakken olmaz. Bunu hak ettin. Arkana bakmadan yürüyüp gidebilirsin Dawn."

Bu beni öldürüyor.

Bana o kırık gözlerle bakmasını istemiyorum. Yüzünde yükselen acıyı görmek istemiyorum.

"Sana güvenmiştim." Bana baktı. "Sana güvendim ve sen bana yalan söyledin. Keşke bozduğun şeyi düzeltmek için bir şey yapabilsen ya da söyleyebilsen ama yapamazsın Max."

"Biliyorum."

"Stinton Group'tan vazgememeliydin," diye .

Elimde değil. Yanağından süzülen gözyaşına parmağımla dokunuyorum. "Şirketten daha çok sevdiğim bir şey buldum."

Kirpikleri titriyor ve ağzını ıslatıyor. Dilinin o çift tonlu dudakların üzerinde gezindiğini gördüğümde midem düğümleniyor. Onları öpme şerefine nail olduğum gerçeği kaçırmıyor. Onunla birlikte olma onuruna, mutlak zevkine sahip olduğum gerçeği asla unutamayacağım bir şey.

Ağzı açılıyor ve sonra sıkıca kapanıyor.

Gözlerini sıkıca kapatıyor.

Bana karşı olan hislerinin kaybolmadığını söyleyebilirim.

Benimkiler de .

Ama zamanda, onu çekiştirseler bile bu duygulara teslim olmayacağını da söyleyebilirim. O Dawn. Başı omuzlarının üzerinde, aşılmaz bir kadın tamirci. Aptalca, düşüncesizce kararlar vermez. Ve birinin ona iki kez ihanet etmesini beklemez.

Onunla tek bir şansın var.

Ve ben benimkini mahvettim.

Kahverengi gözleri yukarı kayıyor ve bana bakıyor. Acısını görebiliyorum. Onu tamamen mahvettiğimi görebiliyorum. Kollarıma koşmak isteyen yanı, gücü olan yanı değil. Ve bu onu öldürüyor. Ona işkence ediyor.

Çünkü her şeye rağmen aramızda görmezden gelinmeyi reddeden bir bağ var.

Onu görmek yıkıcı. Onu mücadele ederken görmek.

Bu kadın *Titanik* gibi buzdağına dönüşmüş kalbime çarptı ve ben ikimizi de affetmeyen sulara sürükledim. Eğer birimiz hayatta kalacaksa, bu o olacak. O olmak zorunda.

"Bunu yapamam." Burnunu çekiyor ve yüzünü benden çeviriyor. Kelimeleri duymadan bile ne dediğini biliyorum.

Yapamaz çünkü ben

hala bir Stinton'ım.

Yine de o avukatları

gönderdim. Hala ona

yalan söyledim.

"Şimdi gidiyorum." Omuzlarını dikleştiriyo ve çenesini kaldırıyor.

"Güle güle, Max."

Göğsünden vurulmuş.

Ve ölümün böyle bir his fark ettim. Kaybetme duygusu daha önce yaşadığım her şeyin ötesinde.

"Hoşça kal Dawn." Ses tonum her ne kadar saklamaya çalışsam da yenilmiş gibi. Onun uzaklaşmasını izliyorum ve göğsümün aşağıdan yukarıya doğru ikiye ayrıldığını hissediyorum.

Artık sahibi olmadığım ofiste dururken, Dawn'ın gidişiyle özellikle yaygınlaşan boş sessizlikle çevrelenmişken, kurduğum imparatorluğun değerinin ne kadar az olduğunu fark ediyorum. Hiçbir zaman önemli olmayan şeylerin peşinde koşan bir aptal oldum ve önemli olan şeylere gözlerimi çok geç açtım.

Bitti, Max.

Başımı salladım ve ofisten çıktım.

Hills, eşyalarıyla dolu bir kutu taşıyarak önüme çıkıyor. Bana sert bir bakış attı. "Şimdi ne olacak?"

"Babam seni kovdu mu?"

"Bunun için beklemeyecektim. Bugün seni kimin aradığını biliyor." Hills homurdanıyor.

"Teşekkür."

"Hey, onda ne bulduğunu anlamıyor olabilirim ama senin koruman benim korumam altındadır."

Sırtını tokatlıyorum.

Benimle asansöre kadar yürüdü.

Resepsiyonistim de ayağa kalkıp beni takip ediyor. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Trevor için çalışmıyorum." Dudakları buruştu. "Şansımı işsizlikle denemeyi tercih ederim."

Kaşları birbirine çatıldı. "İK ile konuşup seni bu departmandan aldıracağım."

"Seni dinleyecekler mi?" Hills soruyor.

Bu ofis eskiden benim alanımdı ve bu insanlar da eskiden benim çalışanlarımdı. Babam her şeyi Trevor'a vermek istiyor ama şirketi devretmek sadece kağıt ve imza meselesi değil. Bu ilişkiler ve insanlarla ilgili. Ben kendi bağlantılarımı kurdum. Resepsiyonistimi kardeşimin görüş alanından çıkarabilirim.

" etmeyin, Bay Stinton." Başını sallıyor. "Siz dönene kadar tatile ."

"Geri dönüş yok."

"Sen ciddi misin?" Hills bana baktı. "Plan yok mu?"

"Plan yok. Bugün söylediğimde ciddiydim. Stinton Group ile işim resmen bitti."

"Ya Stinton Group'un sizinle resmi olarak işi bitmediyse?"

Kardeşimin sesini duyduğumda kaskatı

kesiliyorum. Hills kıllanıyor.

Resepsiyonistim gözlerini devirdi, masasının arkasına geçti ve toplanmaya başladı.

Kardeşimle yüzleşiyorum, çenem yukarıda ve yumruklarım hazır.

Trevor tam önümde duruyor, gözleri alev alev yanıyor. "Bugünkü köpek ve midilli gösterisi de neydi Max? Stinton Group'tan istifa ediyorum da ne demek?"

"Babam beni sadece bir yönetici olarak gördü. İkimiz de bu işi devretmek istediği kişinin sen olduğunu biliyoruz."

"İstemiyorum. Bunu daha kaç kez açıkça söylemem gerekiyor?" Sesi çocukken olduğu gibi mızız bir tona ulaşıyor. "Böyle olmaması gerekiyordu. Tüm zor işleri sen yapıyorsun ve ben de istediğimi yapıyorum. Neden iyi bir şeyi mahvediyorsun?"

İlk kez kardeşime bakıyorum ve ona verdiğim zararı görüyorum. Stinton Grubu adına onu kendine zarar veren davranışları konusunda hiçbir zaman gerçekten uyarmadım ya da hatalarıyla sağlamadım. Kendimi Stinton Grubu için feda ettiğimi sanıyordum ama aslında kardeşimi de sunakta feda etmişim.

Omzunu sıkarak başımı sallıyorum. "Bir yolunu ."

Trevor umutsuzca, "Gerçekten çözemeyeceğim," diyor.

Kravatımı gevşetip arkamı dönmeye başladım. Sonra aklıma önemli bir şey geliyor ve dönüp ona bakıyorum. "Stinton Group'tan elimi çektim diye Dawn ve Beth'in serbest kaldığını düşünmeyin. Onlar hâlâ benim korumam altında." Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve sesimi tehdit edercesine alçaltıyorum. "Eğer onların yanına gidersen-"

"Yapmayacağım. Yapmayacağım." Sinirli bir elini saçlarında gezdiriyor. Gözleri geniş ve titriyor. "Kahretsin, Max. Kendimi zar zor idare edebiliyorum. Bir çocuğa nasıl bakabilirim ki?"

Kaşlarını çatarak asansöre dönüyorum. "İyi şanslar, kardeşim." "Max, bekle!"

Hills kutusunu aldı ve beni asansöre kadar takip etti. Resepsiyonistim de içeri koşuyor, sol ayakkabısı Kùlkedisi gibi kayıyor.

"İşte." Hills parayı aldı ve ona uzattı. Kadın ona minnettar bir bakış fırlatır.

Kapılar kapanmadan önce gördüğüm son şey Trevor'ın telaşlı ifadesi oluyor.

Hills parmaklarını kutuya vuruyor. "Onlardan uzak duracağını mı sanıyorsun? Beth yasal olarak onun kızı. Ebeveynlik haklarını talep etmemesi için hiçbir sebep yok. Babanın bu hakları herkesi elinden geldiğince manipüle etmek için kullanmaması için de bir neden yok." Kaşlarını çatıyor. "Ve artık onu durduracak güce sahip değilsin."

"Bu doğru değil. Stinton Group'tan ayrılmış olmam onların sırlarını geride bıraktığım anlamına gelmiyor. Tek bir görüşmeyle şirketi tamamen patlatabilecek güce sahibim."

"Sen yapar mıydın?"

"Babamı da aşağı çekecekse ben de aşağı inmeye hazırım." Duraksıyorum ve Dawn'ın da aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum. Şimdi ben bile onun gibi konuşuyorum. "Babam Trevor'ın saatli bir bomba olduğunu biliyor ve ben bunu ona karşı kullanabilirim." Omuzlarımı döndürüyorum. "Savaş istemiyorsa Dawn'ı rahat bırakacaktır."

"Hm." Hills homurdanıyor.

"O kadar kolay olacağını düşünmüyorsun değil mi?"

"Baban kaybetmeyi sevmez. Artık sana tasma takamadığına göre, Trevor'a da takamayacak. Kardeşini idare edebilecek tek kişi sendin. Şimdi ikinizi de kontrol edemediği için köşeye sıkışmış bir fare gibi."

"Dişleri ısırarak kadar keskin değil."

"Bu konuda kendini beğenmişlik yapıyorsun ama bence beğenmişlik yapmaya hakkın yok. Baban mirası, kan bağı ve Stinton Grubu'nu çok daha fazla seviyor. Bu beni endişelendiriyor. Böyle bir adam köşeye sıkıştığında ne yapar?"

* * *

CEVABI ÜÇ GÜN SONRA ÖĞRENDİM.

Dişlerimi fırçalarken gazetenin manşetine bir göz attığımda ağızımdan küfürler dökülüyor.

TREVOR STINTON GİZLİ BİR AŞK ÇOCUĞUYLA ÖLÜMDEN DÖNDÜ

Makaleye tıklıyorum ve orada siyah beyaz bir şekilde Beth ve Trevor ile Dawn'ın kısa süren ama makaleye göre 'tutkulu' ilişkileri hakkında lanet olası bir ifşa var.

Diş fırçam lavaboya çarpıyor.

Tişörtümü ve pijama pantolonumu değiştirme zahmetine girmeden kapıya doğru bir roket gibi fırlıyorum. Telefonumu yüzüme yapıştırıp hemen Hills'i arıyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor ve konuşmaya başlamadan önce, ağızından nefes almadan çıkarabildiği tüm dört harfli bombaları atana kadar beklemek zorunda kalıyorum.

"Bu da başka bir kirli, alçak magazin gazetesi." Black Beauty'ye atladım ve çalıştırmak için düğmeye bastım. Telefonum otomatik olarak arabanın hoparlör sistemiyle eşleşiyor. Jefferson Stinton Group'un bir çalışanı olduğu için artık bir şoförüm yok. Artık her yere kendi başıma gitmeye alıştım.

İstesem iki şoför tutabilecek kadar param var ama tekrar direksiyon başına geçtiğim için mutluyum. Black Beauty ve otomobille ilgili her şey için yeni bir takdir buldum. Ayrıca, son üç gündür evden pek çıkmadım. Tatildeydin... bu da otuz altı saat boyunca çalışmaya çalıştığım ve sonra kendime durmam gerektiğini söylediğim anlamına geliyor.

"Bunu gördüm. yerinde babanın parmak izleri var." Hills'in sesi kızgınlıkla kalınlaşmıştı. "O makaleyi oraya atarak ne halt ettiğini sanıyor? Son duyduğumda, yönetim kurulu Trevor'ı halkın gözünden uzak tutmaya çalışıyordu. Ailenin baş belasının hiçbir şeyi üstlenmesini kabul etmiyorlar."

"Ben de aynısını duydum," kaşlarımı kaldırdım, "ama yönetim kurulu istifa ettiğimden beri bana bir şey söylemedi."

"Tabii ki kabul etmezler. Bu ahmaklar, hayatı boyunca bir pislik gibi davrandıkları çocuğun aslında

para yığınları." Gülüyor. "Gitmiş olabilirsin ama hala en iyi seçim olduğun açık."

"Geri dönmeyeceğim, Hills. Bir daha asla babamın piyonu olmayacağım."

"Stinton Sr.'ın Trevor'ı herkesin boğazından aşağı itmeye *çalışmasının*, onların bunu yuttuğu anlamına gelmediğini bilmenizi istiyorum."

Yaptığı benzetme karşısında irkildim. "Görseller için teşekkürler."

"Demek istediğim, *kimse* Trevor'ı Stinton Group'un başında istemiyor. Trevor'ın kendisi de dahil. İstifa edeceğinizi açıkladığınız gün hisseler çöktü ve yandı ve makale ısınmaya başladığından beri alev alev yanan bir çöp yığını oldu. Eğer dramatik bir yeniden giriş yapmayı planlıyorsanız-"

"Stinton Grubu çok fazla zarar verdi." Dawn'ı ve bana bakarken ağlamaklı gözlerini düşünüyorum. "Her zaman zorbalık ve yolsuzlukla anılacak."

"Bunu Dawn için mi yapıyorsun?"

"Tepeler." Direksiyonu çekiyorum ve bir sonraki şeride geçiyorum. "Max, . Seni geri götürmeyecek."

"Biliyorum."

"O zaman neden zahmet ediyorsun?"

"Çünkü onu seviyorum, dostum." Beni dizlerimin üstüne çöktüren, ezici, etkisiz hale getiren bir aşkla. "Başka ne ki?"

"Bu konuda tam bir serseri gibi davranmayacak mısınız?" diye bağılıyor. "Eğer onsuz yaşayamıyorsan, neden yaşamaya çalışıyorsun? Neden bir şey *yapmıyorsun*? Kendi başına bu kadar sefalet içindeysen, bunun bir şeyi değiştireceğini mi sanıyorsun? Hayır, değiştirmez. O sadece kendi hayatını yaşıyor ve sensiz yaşamayı öğreniyor."

"Onun istediği bu."

"Hayır, istediğini sandığı şey bu. Bakın, ikinizi birlikte gördüm. Onunlayken güldüğün gibi güldüğünü hiç görmemiştim. Hiç bu güldüğünü görmemiştim. Annen öldüğünden beri. Eğer sen hayatına edemiyorsan, onun da devam etmesine izin verme. Ona çiçek gönder. Ona yatılı bir hizmetçi gönder. onun tamirhanesine götürmeye devam et. edene kadar onu rahatsız etmeyi bırakma."

"Yapamayacağım şey tam olarak bu Hills." Yapmak istemeyeceğimi mi sanıyor? Dawn için yapmak istediğim her şeyin PowerPoint sunumu ve hesap çizelgesi hâlâ elimde. Evinin önünden geçtim, kapısını çalıp bana bir şans daha vermesi için yalvarmayı düşündüm.

Her seferinde reddettim.

İstemediği bir şeyi yapması için ona baskı yapmak beni en başta bu karmaşanın içine sokan şey.

Beni etrafında istemediğini söyledi zaten.

Bunu düzeltemeyeceğimi söyledi.

"Bakın, bu konuda daha fazla tartışmayacağım." Arabayı Hadyn'in şirketinin otoparkına çektim. King Media dev bir pazarlama ve medya holdingi. Bu alevleri söndürebilecek ya da bana söndürebilecek birini işaret edebilecek biri varsa o da Hadyn'dir.

"İyi," diye homurdanıyor Hills. "Ne ki?"

"Trevor'ı bul. Bir açıklama yapmasını ve hayatında bir kez olsun sorumluluk almasını sağlayın. Eğer spot ışıkları bir kurban istiyorsa, bu o olsun. Tüm dikkatleri üzerine çekmesini istiyorum. Beth ve Dawn'ın mahremiyeti geldiğinde korunmalı."

"Avukatlar mı?"

"Bir firma bulmamız gerekiyor. Stinton Group'un hukuk ekibi artık bizim elimizde değil." Kendimi arabadan dışarı atıyorum ve Hadyn'in şirketinin dev fuayesine doğru ilerliyorum.

İnsanlar durup bana garip garip bakıyorlar.

Onları görmezden geliyorum. Ne olmuş yani? Hiç tişört ve pazen pijama pantolon giyen bir adam görmemişler mi?

Hills nefes verir. "Denesek bile bir fark yaratmayabilir."

"Sana söyledim. Bunu onu geri almak için yapmıyorum. Stinton Group yüzünden bu belanın içinde. Onu bu durumdan kurtarmak benim işim."

"Tamam. Kardeşinizin yerini tespit edeceğim ama onu bir şey yapmaya ikna edebileceğimi garanti edemem."

"Gerekirse onu tehdit et. Ben Beth hakkındaki haberleri bastırmaya çalışacağım. Bu makalenin yayılmaması en iyisi." Telefonu kapatıyorum, üst katta adımı bilen güvenlik görevlilerine başımla selam veriyorum ve Hadyn'in ofisine giriyorum.

Telefonunu beşiğe yerleştiriyor, gözleri karanlık ve dudakları sert. O masanın arkasında otururken aptal Hadyn değil ve bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Biliyorum. Magazincilerin peşine düşecek bir ekibim var zaten. Acımasız bir avukat tavsiyesine ihtiyacın var mı? Hakaret davalarımın kurtulmak için onu kullanıyorum. Hiçbir davayı kaybetmedi."

Benim için Trevor'dan çok bir kardeş gibi olan adama sırtıyırım. "Ne yapabilirim ki?"

"Uygulamalı mı?"

"Dawn ve yeğenimle ilgili olduğunda mı?" Ona sert bir bakış attım. "Her şeyi yaparım."

* * *

KIRLI İŞLERİ SÜREKLİ DEVAM EDEN BİR KARDEŞİN GÜZEL YANI dedikodu değirmenlerinin kurbanı olması, davranışlarının artık sansasyonel olmamasıdır.

Olgunlaşmamış Varis Sekiz Yıl Önce Kadını Hamile Bıraktı. Öldükten Sonra Öğrendi gerçekten harika bir manşet ve hatta bunu ortaya atan magazin ekibini alkışlıyorum. Ne yazık ki, ayrıcalıklıların aptalca kararlar almasıyla ilgili bir başka çılgın hikaye, Vanya'nın atmamıza izin verdiği bombayla eşleşmiyor.

Gizemli Yemek Kitabı Gurusu Yüzünü Açıkladı

Hadyn ve ekibinin yardımıyla interneti Vanya'nın ifşasıyla doldurduk ve Trevor hakkındaki dedikoduları Vanya'nın fotoğraf çekimlerinin, röportajlarının ve medya gezilerinin katmanları altına gömdük. Vanya sıcak bir konu ve bu konu beklediğimizden çok daha büyük bir patlama yapıyor, tüm ülkeye yayılıyor ve artık kontrol edemeyeceğimiz bir noktaya kadar kartopu gibi büyüyor.

Trevor'ın makalesini o kadar kararlı bir şekilde parçalıyor ki, avukatlar gazetenin kapılarını kapattığında, neredeyse hiç gıcırta duyulmuyor. Çaba neredeyse aşırı ölüm gibi hissettiriyor. Neredeyse.

Vanya'nın süper şöhretinin bu dövüşü kazanmaya yetmesine sevindim.

Her ne kadar paylaşımlarının altında biriken olumsuz yorumlar endişe verici olsa da.

Hadyn parmaklarını yumruk yaptı. "Onları dava edeceğim. Hepsini dava edeceğim." Kravatını yırtar.

"Yorumları okuma." Tableti ondan uzaklaştırıyorum.

Kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikti. "Büyük beden bir modelin sağlıklı beslenmeyi savunmasının nesi yanlış? İnsanlar deli mi? Saçma sapan şeylerden şikâyet etmekten başka yapacak işleri mi yok?"

"Bakın, Vanya bunun olacağını biliyordu. Buna hazırlıklıydı, yoksa makaleyi yayınlamamız için bize onay vermezdi."

Dişlerini sıkarak tıslıyor. "Vanya bu sözler onu incitmiyormuş gibi davranıyor ama bu sadece bir maske. İçten içe her seferinde yara bere içinde kalırken, aşılmazmış gibi davranıyor. Bu çok sinir bozucu." Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor.

Onun sözleri bana Dawn'ı düşündürüyor. Dudaklarımı yalayıp masanın üzerine eğildim.

Kalbimde boş bir sızı var. Makaleyi çoğunlukla gizli tutmayı başarmış olsak da, eminim birçok kişi görmüştür. Onun etrafındaki insanlar. Beth'in etrafındaki insanlar.

Onlar iyi mi?

Beth iyi mi?

Dawn'ın cevaplamakta zorlandığı sorular mı soruyor?

King Media'dan ayrıldıktan sonra evlerinin önünden geçiyor ve yukarı bakıyorum. Keşke oraya çıkıp Beth'i teselli etme hakkım olsaydı. Dawn'a sarılıp ona her şeyin yoluna gireceğini ve kendini suçlamak zorunda olmadığını söyleme hakkım olmasını isterdim. Tek başına güçlü olmak zorunda olmadığını.

Ama tek yapabildiğim dışarıda bir deli gibi durmak ve sonra da istediğim tek aileden uzaklaşmak.

* * *

O GECE RÜYAMDA BETH VE DAWN'I PİKNIĞE GÖTÜRDÜĞÜMÜ GÖRÜYORUM.

Ve uyandığımda, neredeyse kendimi tekrar uyumaya zorlayabilmeyi, o rüyanın kenarlarından tutup üzerimden bir

Battaniye.

Mutfağa girdiğimde adımlarım amaçsızdı. Ağır ve yırtık bir haldeyim.

Telefonum patlıyor. Gömleğime takılmış bir kaktüsten daha sinir bozucu olan endişeli arkadaşlarla dolu.

Vanya'dan mesajlar var.

Hadyn'den üç arama.

Hills'ten beş tane. Olabildiğince zorba bir ana tavuk. Darrel'dan konuşmak isteyip istemediğimi soran bir mesaj var.

Saate bakıyorum ve göz kırpyorum. Yoğun bir programım ve katılmam gereken yüzlerce toplantım olmaması hala garip. Stinton Grubu o kadar uzun süredir tek odak noktamdı ki, onsuz ayak uydurmak biraz zor oluyor.

Ateşi yakacak o tek şeyi bulmam gerektiğini biliyorum.

Ve zaman ayırmak için param ve fırsatım var.

Telefonum kahvemi yapıyordum.

Arkadaşılarımdan gelen başka bir endişeli arama olmasını bekliyordum. Ama bilinmeyen bir numaradan.

Garip.

Görmezden .

Telefonum çalana kadar.

Bay Stinton. Ben Elizabeth Banner. Lütfen benimle okulumun yakınındaki dondurmacıda buluşur musunuz? Sizinle konuşmam lazım.

Gözlerim bozuldu.

Saate baktım ve mesajı tekrar kontrol ettim. Okulda olması gerekmiyor muydu?

Elizabeth neden mesaj atıp buluşma teklif ediyor? İlk aklıma gelen Dawn oldu.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Elizabeth bir mesaj daha gönderiyor.

Yalnız gel.

Yedi yaşındaki bir kızdan gelen bir mesajdan çok bir kaçırma fidesine benziyor.

Numarayı aradım ama .

Hazırlanmak için acele ederken kafamda bir düşünce kasırgası kopuyor.

Ya bu bir tuzaksa?

Ya babam planının paramparça edilmesine çok sinirlendiyse ve beni dövmeleeri için kiralık katiller tuttuysa?

Öyle bile olsa, risk almaya değer. Elizabeth'in gerçekten yardımına ihtiyacı olursa diye.

gidiyorum, kalbim boğazımda.

İçeri girdiğimde kapının üstündeki zil çalıyor. Gözlerim tatlı lezzetlerle dolu vitrini tarıyor, çoğunlukla boş sandalyelerin üzerinden atlıyor ve sonunda üç çocukla dolu masaya düşüyor.

Şok içinde arkama yaslandım.

Elizabeth, Darrel'in oğulları Micheal ve Bailey'nin arasında oturuyor. Bailey'i tanıyorum çünkü onu spor salonunda görmüştüm. Micheal daha yaşlı. Yüzünde sert bir ifade var ve kalın kaşları gözlerini kapatıyor. Sanki iyi olduğundan emin olmak ister gibi birkaç saniyede bir Beth'e bakıyor. Bailey Beth'in elini sıkıca tutuyor.

Her iki çocuk da soluk tenleri ve tetikte gözleriyle ciddi muhafızlara benziyor. Elizabeth onların arasında oturuyor, sürünün kraliçesi. Çenesi kalkık ve bakışları otoparka kilitlenmiş durumda.

Bir adım öne çıkıyorum ve o fark ediyor. Güzel ela gözleri üzerimde parlıyor ve sonra rahatlıyor. Micheal'ın üzerinden atlayıp yere atlıyor ve uçarak bana doğru geliyor.

Etki yarattığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Onu kollarımda tutuyorum ve yemin ederim sanki biyolojik kızımı gibi hissediyorum. Trevor'ın olması önemli değil. Dawn'la şu anda konuşmuyor olmamız da önemli değil. Bu küçük kız gitmesine izin veremeyeceğim kadar değerli.

Gözyaşları gömleğimi ıslatıyor. "Bu doğru mu? Onun benim babam olduğu doğru mu?" Micheal ve Bailey masadan bağılıyor. Masanın yanında duruyorlar,

Tereddütlü. Beth'i benden uzaklaştırmalılar mı yoksa devam etmesine izin mi vermeliler emin değilim.

Başımı kaldırıp çocuklara ince bir gülümseme veriyorum. Biraz rahatlamış görünüyorlar ama Micheal hâlâ güvensiz gözlerle beni izliyor. Belli ki iki kardeşten daha çekingen ve hesapçı olanı o. Bahse girerim Beth'i planına karşı ikna etmeye çalışan ve sonra onun için ne kadar önemli olduğunu gördüğü için yine de ona uyan oydu.

Ya da belki de onda kendimden çok şey gördüğüm için yansıtıyordumdur. Beth burnunu çekiyor ve geri çekiliyor. Gözyaşları açık kahverengi yüzünü çiziyor.

Başparmağımı yanaklarında hafifçe gezdirerek onun için siliyorum. "Evet, o senin baban." Alt dudağının titremesini izliyorum ve kalbim paramparça oluyor. "Beth, tüm bunların çok kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama annenin seni çok sevdiğini bilmeni istiyorum. Ve..." Tıkandım. "Ben de öyle. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek, tamam mı? Asla."

"O adamı tanımıyorum." Alt dudağı titriyor. "Resmini gördüm ve bir yabancıya benziyor. Onu tanımıyorum. Onu daha önce hiç görmedim."

"Selam." Çenesini kaldırdım. "değil. Bazen ilişkiler karmaşık . Ama karmaşık olmayan ne biliyor musun?"

Burnunu çekiyor. "Ne?"

"Annenin seni ne kadar çok sevdiğini." Ona nazik bir bakış attım. "Muhtemelen senin için ve bu haberi nasıl karşıladığın konusunda gerçekten endişeleniyordur. Onunla konuştun mu?"

"Yapamadım." Kaşları gerildi. "Annem babamın öldüğünü söyledi. Bana yalan söyledi."

İrkildim. Beth'in gürleyen yüz ifadesi Dawn'ın aynadaki görüntüsü gibi. "Annene kızmak istediğini biliyorum, Beth." Kollarını kavıyorum

ve hafifçe sıkın. "Hissettiklerini hissetmende bir sorun yok. Ama şunu düşünmeni istiyorum. Annen seni tek başına büyüttü. Senin iyi bir hayatın olsun diye deli gibi çalıştı ve bunu tek başına yaptı. Kimse ona yardım etmedi. Şu anda benim sana yaptığım gibi omuzlarını okşayacak kimse yoktu. Kimse ona her şeyin gireceğini söyleyemedi." Daha yakına eğildim. "Yalan söylediği için ona kızabilirsin ama unutma ki o seninle kalan ve onun için gerçekten zor olsa bile seni koruyan kişi. Muhtemelen o da gerçekten üzgündür. Ve okulda olmadığını bilseydi endişelenirdi." Sonunda sesimi yükseltiyorum ve Bailey ile Micheal'a sert bir bakış yöneltiyorum.

Bailey bakışlarını etrafa çevirir ve ısıklık yapıyor gibi yapar.

Micheal irkilmedi ve gözlerimin içine baktı. Küçük serseri.

"Her şey yoluna girecek." Bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim. "Yemin ederim."

Küçük kollarını bana doladı. "Teşekkür , Bay Stinton." "Gel ." Elini elimde tutuyorum. "Sizi geri götüreyim çocuklar. okula."

Başını sallıyor, ifadesi hafifliyor ve gözleri kuruyor. "Um..." Alt dudağını ısıyor. "Anneme bundan bahsetmesek olur mu?"

"Bilmiyorum." Çenemi ovuyorum. Daha önce Dawn'dan sır saklamakla başım derde girmişti. Bunun tekrarlanmasını istemiyorum.

"Lütfen." Beth bana yavru köpek bakışıyla vurdu.

Lanet olsun.

Babaların küçük kızlarını neden şımarttıklarını hep merak etmişimdir. Sanırım nedeni bu.

"Önemli olan seni güvende tutmak," diye fısıldıyorum. "Şimdi seni okula götürelim."

"Teşekkür ... Bay... size amca diyeyim mi?" "Şu anda Beth, bana sadece Max diyebilirsin."

* * *

ÇOCUKLARI OKULA BIRAKTIKTAN SONRA DAMARLARIMDA YAVAŞ YAVAŞ KAYNAYAN BİR ÖFKE OLUŞUYOR. ve arabayı eve doğru sürdürdüğümde bana yapışıyor.

Beth'in gözyaşları hâlâ boynumda kurumaya devam ediyor. Onun küçük dünyası paramparça oldu ve asla eskisi gibi olmayacak.

Doğum hikayesinin ivmesini internetten temizlemiş olabiliriz, ancak her zaman orada, kıvrılmış bir yılan gibi bekliyor olacak. Her zaman onu ısırma, kafasını karıştırma gücüne sahip olacak. Onu üniversiteye, ilk işine, hatta belki de evliliğine kadar takip edecek. Asla kurtulamayacağı bir skandal. Dünyanın görmesi, gülmesi ve yargılaması için ortaya dökülen karmaşık bir aile sırrı.

İçim çalkalanıyor ve evin yarısına geldiğimde direksiyonu çekip arabayı geri döndürüyorum.

Babamın ofisinin kapısını tekmelediğimde şaşırılmış görünüyordu. Ne oldu? Gerçekten Beth'e dokunabileceğini benim de arkama yaslanıp yenilgiyi kabul edeceğimi mi düşündü? Yoksa onunla hemen yüzleşmediğim için bunu asla yapmayacağımı mı düşündü?

Masasına doğru ilerledim ve iki yumruğumu vurdum. "Vazgeçmeye hazırdım. Her şeyimi sana vermeye hazırdım. Şirkete daha iyi bakabilmesi için Trevor'ı senin için eğitmeyi bile teklif ettim."

Yüzü solgunlaşır.

Çenesi düşer.

Sonra yüzüne bir kayıtsızlık maskesi düşüyor ve gülüyor. "Artık sana ihtiyacım yok, Max."

"Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil. Kalbimin peşinden gittin. Halkımın peşinden gittin. Onlardan değerli bir şey aldın, şimdi ben de senden *her şeyi* alacağım."

"Bu da ne demek oluyor?"

Doğrudum ve eskiden uğruna sızlanıp kıvrandığım adama baktım. 'Seninle gurur duyuyorum' ya da 'Seni seviyorum' diyen adam benim için dünyalara bedeldi.

Onu izlerken, annemin beni neye dönüştürdüklerini öğrendiğinde neden Stinton Group'tan uzaklaştırmak için umutsuzca çabaladığını anlıyorum.

Ve benim olanı korumak için onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmam gerektiğini fark .

"Stinton Group'u alıyorum," diyorum sakince. Soğukkanlılıkla.

Babamın gözlerinde bir sıkıntı parlaması patlar. Saklamak için geleni yapıyor ama titreyen sesiyle "Bunu yapamazsın" diye mırıldanıyor.

Gülümsemem acımasız ve onu serbest bırakıyorum. Yarattığı canavarı görsün. Kapiya doğru dönerken omzumun üzerinden usulca sesleniyorum, "Beni izle."

BÖLÜM 21

DOUCHEBAG ÖDÜLLERİ

DAWN

'Yılın Dangalağı' ödülünü Max'e vermek isterdim ama üç gün önce Trevor'la yaşadığım tek gecelik ilişkiyle ilgili manşetlerin patladığını görünce...

Hayır, o "Yılın Dangalağı" ödülü kesinlikle Max'in babasına ait.

Geçen haftadan bu yana makaleye olan ilginin azaldığını fark ettim ama olan oldu. Beni şahsen tanıyan herkes artık Dawn'ın doğumuyla ilgili gerçeği biliyor.

Bu sadece utanç verici değil, aynı zamanda yorucu. Babamın eski tamirci arkadaşları internette olay çıkarıyor, yazıların altına alenen yazıyor ve Trevor'ın hayatını tehdit ediyorlar. Eyalet dışından eski arkadaşlarım beni arıyor, detayları duymak için sabırsızlanıyorlar.

Yörüngemdeki yabancılar bile daha fazlasını istiyor.

Dün gece Okul Aile Birliği toplantısına girdiğimde, odada ölüm sessizliği vardı. Öyle bir sessizlik ki, herkesin kafasında sorular uçuşuyor ve cevaplar için adeta ağızlarının suyu akıyor.

Önüme çıkan her şeyle başa çıkabilirim. Ben bir yetişkinim.

Çok az tanıdığım bir adam için bacaklarımı açtığım doğru. Bunu neden yaptığım önemli değil. Babamın ölümüyle sarsıldığım ve acımı dindirecek bir şeye ihtiyacım olduğu önemli değil.

Oldu işte.

İnsanların görebildiği tek şey sonuçlar.

Ve ne var biliyor musunuz? Bekâr bir anne olarak hayat ne kadar zor olursa olsun, kızımı hiçbir şeye değişmem.

Ne yazık ki Beth yorumlara iyi yanıt vermiyor. Bana karşı soğuk davranıyor. Yemek masasında neredeyse hiç konuşmuyoruz. Onu okula bıraktığımda kulaklıklarını takıyor. Hoşça kal diye mırıldanırken ve Bailey'i okul merdivenlerinde karşılamak için koşarken bana bakmıyor.

Soğukta kilitli kalmak gibi bir şey ve daha da kötüsü bunu beklemiyordum. Küçük kızımın bir sorunu olduğunda her zaman bana geleceğini varsaymışım. Her türlü fırtınayı birlikte atlatacağımızı düşünmüştüm.

Biz bir .

Dünyaya karşı iki kadınlı bir orduyuz.

Beth içine kapandı. Bunu çözmemiz için ısrar etmekle onu rahat bırakmak arasında kaldım.

Arabamla uğraşmaya ara verip telefonumu kontrol ediyorum.

Sunny ve Kenya beni kontrol ediyor. İyi olduğuma dair mesaj attım.

Bu iki kadın, haberler çıktığından beri sürekli bir destek kaynağı oldular, ihtiyacım olduğunda konuşmak için her zaman yanımdaydılar ve her gün beni kontrol ediyorlardı.

Darrel'la düğünü bu kadar yaklaştırmışken Sunny'nin benim için endişelenmesine özellikle üzülüyorum. Eminim endişelenecek daha önemli şeyleri vardır ama yine de bana hep zaman ayırır.

Derin bir iç çekiyorum ve başka bir alete uzanıyorum. Tonlarca garaj benimle çalışmak için can atıyor olsa da, boş zamanımı apartman garajında Max'i düşünmemeye çalışarak geçiriyorum.

Onu unutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aklımdan çıkmıyor. Aşkımız bir yanılsamaydı ama hissettiklerim gerçektir. Onları uzaklaştırabileceğim bir kutuya tıkmak benim önceliğim.

Ayrıca, Stinton Group'un yüzü olarak geçirdiğim zaman için Max'in ödediği tazminat, yarın emekli olabileceğimi ve bir daha para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağımı garanti etti.

Suçluluk parası.

Besbelli.

Ona geri vermeyi düşündüm ama yapmadım. Neden iade edeyim ki? Şirketin yüzü olarak kışımı yırttım. Kaba ev sahipleriyle, kör olmadığımı kadar yüzüme vurulan ışıklarla uğraştım. Özel hayatımın tamamen ihlal edilmesinden bahsetmiyorum bile.

Ayrıca, bir Stinton'la kavga edecek enerjim yok - ne Trevor, ne George, ne de Max.

Sanki zihnim onu çağırmış gibi, telefonum çalmaya başlıyor ve ekranda Max'in numarası beliriyor.

Kalbim dikkat kesildi.

Kendime onun avının kemikleriyle beslenen hasta bir avcı olduğunu ne kadar söylesem de, birlikte olduğumuz zamanlarda ortaya çıkardığı küçük cazibe ve nezaket pırıltılarını serbest bırakamıyorum.

En iyi kararına rağmen, aramayı açtım. Bir an için ses gelmedi.

Sadece nefes alıyor.

Oof.

Başımı arkaya yatırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onunla birlikte nefes alıyorum. Kalbim ağrıyor, kıvrılıyor ve .

Onun terör saltanatı sekiz yıl önce hayatımı yerle bir etti, ama son birkaç aydır onunla birlikteyken mutsuz değildim. Ne yaptığını öğrenene kadar değil. Yüzüme karşı yalan söyleyene kadar.

Her şey dağılmadan önce mutluydum.

Benim için o duygular, o kahkaha ve neşe anları

Gerçek.

Max boğazını temizliyor ve bu beni karamsar düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Dawn."

O yumuşak, boğuk ses tonuyla adımlı duyduğumda gözlerimi kapatıyorum.

Kaşlarımı çatarak parmaklarımı telefona gömüyorum ve kendimi bir öfke pelerinine . en kolay duygu bu. Hissettiğimden daha güçlü davranabilmemin tek yolu bu.

"Beni neden arıyorsun, Max? Sana mesafenin korumanı söylediğimi sanıyordum."

Hasar umurumda değilmiş gibi boğazına saplıyorum ama sapladığım anda irkiliyorum. Sanki kobalt gözlerinden akan acıyı görebiliyorum. Kaşlarının gerildiğini ve dudaklarının inceliyor gerildiğini görebiliyorum.

Başım öfkeyle zonkluyor ve bu sefer kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Hayatta kalmak için onun bağırsaklarını deşiyorum ama pençelerimi ona her ben de kanamaya başlıyorum.

Söyleyebileceğimden daha çok acıtıyor. Ama bu Romeo ve Juliet değil.

Max Stinton her zaman bana avukat gönderen pis herif olarak kalacak. Bebeğimden kurtulmam için beni manipüle etmeye çalışan kişi.

Ne yapmak zorunda kalayım, onu dikiz aynamda tutacağım. Askerlik devam ediyor. Stinton Group'un ruhu karanlık bir girdap olan prensi gibi davranmanın bir yolunu bul.

Bana ilk kelebekler kondurduğu andan ilişkimizin önünde patladığı ana kadar, onu zihnimden atacağım. Sıfırlama düğmesine basacağım. Mutluluğu yeniden bulacağım.

"Şimdi kapatacağım," diyorum sertçe.

"Bekle." Duraksıyor. "Bunu sana söylemeli miyim diye düşündüm ama senden daha fazla sır saklamak istemiyorum Dawn."

Kaskatı kesildim. "Sen neden ?"

Başka bir şey mi var? Hayatımda başka bir trajediden ya da adaletsizlikten mi sorumlu?

"Beth hakkında."

Şimdi tüm dikkatim onda.

"Beni aradı... dün."

"Ne?" Nereye gitmem gerektiğini bile bilmediğimi fark etmeden önce çılgınca bir adım atıyorum. "Numaranı nasıl aldı?"

"Bilmiyorum. Bunu konuşmadık. Bana sen ve Trevor hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığını sordu."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve inliyorum.

İçten içe ölüyorum. Her bir parçam acı verici, ürpertici bir nefes alıyor. Beth neden güvence için Max'e koşsun ki? Ben buradayım. Ben... Ben onun annesiyim.

"Onu ne kadar çok sevdiğini söyledim." Max'in sesi, sanki ruh halimin kötüye gittiğini hissetmiş gibi yumuşak. "Kısa bir konuşma yaptık ve sonra onu okula geri götürdüm-"

"Ne? Seninle konuşmak için okulu kırıp kaçtı mı?" Kollarımı açtım.

Kızım yedi yaşında. Sokaklarda tek başına dolaşmaması gerekiyor. Ya ona bir şey olsaydı?

"Yalnız değildi. Yardımcısı vardı." "Bailey ve Micheal."

"Bunu ne doğrulayacağım ne de yalanlayacağım."

Eğer *benim* çocuğum olmasaydı ve Max Stinton olmasaydı, muhtemelen çocukların sırrını saklama çabasını eğlenceli bulurdum.

Bu haliyle zar zor nefes alabiliyorum. Kollarımı yüzüme doğru savurarak vücuduma tırmanan hayal kırıklığının sıcaklığını dengelemeye çalışıyorum.

"Gitmem gerek," diye tısladım. "Tamam."

Konuşmanın bittiği belli olmasına rağmen ikimiz de hatta kalıyoruz. Belli ki aklımı kaçırmışım.

"Dawn?"

Adımı tekrar duyduğumda boğazım düğümleniyor. O kadar hassas ki. Bu bende çirkin bir şekilde ağlama isteği uyandırıyor.

Ama onun cazibesine karşı kendimi çelikleştirdim. "Ne?"

"Üzerine gitme, olur mu? Benden bunu bir sır olarak saklamamı istedi ve ben de doğru olanın bu olduğuna inandığım için onun güvenini kırıyorum. Ama bu onun için gerçekten kafa karıştırıcı bir dönem."

"Kendi kızımı kendim hallederim, Max," diye . Tekrar sessizleşiyor.

Nefes veriyorum ve bana söylemeseydi hiçbir şeyden haberim olmayacağını fark ediyorum.

Başımı eğerek, kelimeleri sıkarak söyledim. "Teşekkür ederim... bana haber verdiğin için." Cevabını duymak için beklemedim. Telefonu kulağımdan çekerek kapattım ve garaja doğru yürüdüm.

Okulun bitmesini beklerken zaman akıp gidiyor. On beş dakika erken geldim ve Beth'i bekliyorum.

Sonunda onun Bailey ile birlikte dışarı çıktığını gördüğümde kapıyı açıyorum, ayağımı marşpiyenin üzerine koyuyorum ve yüzüm kamyonetimin tavanına gelecek şekilde kendimi yukarı fırlatıyorum.

Beth beni gördü ve olduğu durdu.

Gözlerimi kısıyorum. "Arabaya bin. Şimdi."

"Bayan Dawn." Bailey'nin sesinde gergin bir titreme var. "Beth bugün benimle eve gelebilir mi? Babam bir ev seçmelerine yardım etmemizi istedi."

Düğün için pasta."

"Teşekkür ederim, Bailey." Ses tonum bir tahta kadar sert. "Ama Elizabeth bugün doğruca eve geliyor."

Kızım dudaklarını uzattı ve arabama doğru yürüdü.

Beth emniyet kemerini bağlıyor. "Neden öyle bağırdın? Çok utanç vericiydi."

"Utanç verici mi?" Gözlerimi yola dikiyorum. Telefonumu karıştırıp Max'in numarasını bulması ve sonra da onunla buluşmak için *okuldan kaçması* aklıma geldikçe sinirlerim tepeme *çıkıyor*.

"Utanç verici olan, dersi asıp yabancılarla buluşmaya giden bir kız."

Kaşlarını çatarak beni itiyor. "Bailey ciyakladı mı?"

"Bana kimin söylediği önemli değil." Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Çenesi düştü ve gerçekten incinmiş görünüyordu.

"Max miydi?"

Arabayı önündeki park yerine atıyorum. Motor hala çalışır durumdayken çocuğuma döndüm. "Beth, o kadar çok kuralı çiğnedin ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Birincisi, telefonumu karıştırmak mahremiyetime büyük bir saldıridır. İkincisi, gözetim olmadan *asla* okul yerleşkenden ayrılmayacaksın. Sebebin ne olduğu umurumda değil. Orada güvenli bir yerde kalacaksın. Üçüncüsü, Max Stinton'la bir daha asla iletişim kurmayacaksın, beni duyuyor musun?"

"Neden olmasın? En azından bana yalan söylemiyor," diye bağılıyor.

Kafam patlamak üzere. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu senin bir yalancı olduğun anlamına geliyor." Gözleri yaşla dolar, kapısını açar ve koşar adımlarla binaya girer.

Yüksek sesle inliyor, elimi direksiyona vuruyor ve ardından peşinden koşuyorum.

Adımlarım yere çarpıyor.

Geldiğimi duyduğunda Beth'in hızı artıyor.

İkimiz de minyon olsak da ondan daha uzunum ve apartman kapımızın önünde ona yetişiyorum. Kolundan tutarak onu durduruyorum. "Benden uzaklaşamazsın, genç bayan. Sakın saygısızlık etmeye kalkma."

İleride bir kapı gıcırdayarak açılıyor.

Komşularımızdan biri kafasını dışarı çıkarıyor.

Beth'i bir sonraki yüzyıla kadar azarlamak istesem de, kelimeleri geri çekiyorum, dairemizin kapısını açıyorum ve onu içeri sokuyorum.

Kapıyı kapattığım anda ona doğru döndüm. "Bunun çok kafa karıştırıcı bir zaman olduğunu biliyorum, ama bu kuralları pencereden atıp sana daha iyisini öğretmemişim gibi davranabileceğin anlamına gelmiyor."

"Bana babamın öldüğünü söylemiştin anne." Gözleri öfkeyle parlıyor. Burnumun kenarını çimdikliyorum. Beni orada yakaladı. "Bak, bazı şeyleri ancak ."

"Yani çocuk olduğum için bana yalan söylemenizde bir sakınca yok mu? Bu ne kadar adil?" Dudaklarını birbirine kenetliyor ve bana bir kez daha sinirli bir bakış atıyor. "Neden bana Trevor Stinton'ın babam olduğunu söylemedin?"

"Çünkü..." Derin bir nefes alıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum, "O... biz gençken ve kötü bir yerdeyken tanıştık." Hızla göz kırpiyorum. "Çok toyduk-"

"Onu araştırdım." Dudaklarını büzüyor. "Anne, o bir sürü kötü şey yaptı. Babam kötü bir insan mı?"

Yanağından süzülen ilk gözyaşını gördüğümde kendimi kaybediyorum. Ona doğru koşuyorum, onu kollarımla sarıyorum ve kendime çekiyorum.

Mücadeleyi bırakıyor ve omzuma yaslanıp ağlıyor. Beth çok küçük ve kırılgan. Yaşına göre sert davranıyor. Belki de ikimiz de hayatta kalmak için sert olmak zorunda olduğumuz içindir. Ama onun sadece bir çocuk olduğunu unutmak benim hatam. "Tatlım, özür dilerim."

Buklelerini yüzünden uzaklaştırıyorum. "Senin Babam başını bir sürü belaya soktu ama bunun seninle bir ilgisi yok." Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiliyorum. "Sen dünyadaki en harika küçük kızsın."

"O zaman neden burada değil?"

"Bazen insanlar kendileri için neyin iyi olduğunu göremezler. Bu sizin suçunuz değil. Bu onun suçu." Omzunu ovuyorum. "Neden bana gelip hissettiklerin hakkında konuşmadın? Okulda işler zorlaşacak çok endişelendim. Kimse sana zorbalık yapmıyor, değil mi?"

Üzüntüyle omuz silkiyor. "Casey Anderson hiç doğmamam gerektiğini söyledi."

"Ne?" İçimi öfke kapladı. "Beth, Trevor Stinton'la yaşadıklarımın asla pişman olmayacağım çünkü bana seni verdi."

Sen başıma gelen en güzel şeysin. Trevor bunu görse de görmese de, bu senin hakkında hissettiklerimi değıştirmez."

"Peki ya Max? Onun hakkında ne hissediyorsun? Ondan hoşlanıyor musun?" "Neden Max hakkında konuşuyorsun?" Başımı salladım.

"Bak, Max

uzun zaman önce kötü bir şey yaptı. Ona güvenemezsiniz."

"Max hâlâ kötü şeyler yapıyor mu?" Bana meydan okuyan bir bakış atıyor. "Ve bunun için üzgün mü?"

Ağzım açılıyor. Kapanıyor. "Elizabeth-"

"Sen de hata yapıyorsun." O işaret ediyor. "Eğer üzgünse ve o kötü şeyleri şimdi yapmıyorsa neden hala Max'e kızgınsın? Bu, o zamanlar yaptıkların için benim de sana kızgın olmam gibi bir şey."

Kirpiklerim bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

Yedi yaşındaki çocuğumun anlamak için çok küçük olduğunu düşünmek buraya kadarmış. Çok fazla şey anlıyor.

Bağırarak ayağa kalktım. "Konuya geri dönelim." "Anne, eğer Max-"

"Artık Max hakkında konuşmak yok," diye bağıyorum. Sonra sesimi alçaltıyorum. "Trevor Stinton hakkında sorularınız varsa, cevaplayacağım." Elimi omzuna koyarak zoraki bir gülümseme takındım. "Şu andan itibaren başka sır saklamayacağım. Karşılığında sen de bana dün yaptığın gibi tehlikeli bir şey yapmayacağına dair söz vereceksin. Ve sen de sır saklamayacaksın."

Uzun bir süre beni inceledi. Sonra başını salladı. "Tamam."

Kızımı kucaklayıp başından öperim. Sonra onu mutfığa götürüyorum. "Bu akşam yemek yapmama ne dersin?"

İnliyor. "Pizza yemeyi tercih ederim."

Gözlerimi ona diktim. *Küçük*.

Telefonumu alırken Beth'in sözlerini düşünmeye başladım. Gülümsemem sallanıyor.

Sen de hatalar yaptın. Neden hala Max'e kızgınsın?

İlerlemek istiyorum ama Max'in yaptıklarını unutmak o kadar kolay olamaz, mi?

ERTESİ GÜN BETH'İ OKULA BIRAKTIKTAN SONRA, BİLİNÇSİZCE
eski garajıma doğru sürüyorum. Ne yaptığımı fark ettiğimde
direksiyonu çekip U dönüşü yaparak eve geri dönüyorum.

Bu utanç verici.

Sanırım çok fazla boş zamanım var. Bugünden itibaren, aldığım
tüm iş tekliflerini ciddi bir şekilde gözden geçireceğim ve bir sonraki
hareket tarzıma karar vereceğim. Belki başka bir eyalette bir iş bile
kabul edebilirim. Böylece Beth, saran Trevor Stinton dedikoduları
olmadan temiz bir başlangıç yapabilir.

Elbette, Bailey ve Micheal'ı geride bırakmak kötü olacak. Sunny,
Kenya ve Mama Moira'yı da özleyeceğim ama irtibatımızı tamamen
kaybedecek değiliz. Hâlâ internet ve görüntülü görüşme var.

Kabul , Dawn. Kaçıyorsun.

Kafamın içindeki o sesi
duymazdan geliyorum. Ben
kaçmıyorum.

Öyle olsa bile, geri çekilmenin utanılacak bir yanı yok. Burada
yaşarken Max Stinton'dan vazgeçmeyeceğim. Yapmamam
gerektiğini bilsem de hâlâ onu düşünmeden edemiyorum. Benim
yüzümden Stinton Grup'tan ayrılmış olması beni kahrediyor.
Koltuğunu geri aldığına dair bir haber bekliyorum.

Bu sağlıksız.

Yeni bir başlangıç bana onu kalbimden kazımak için daha iyi bir
şans verecektir.

Her zamankinden daha kararlı bir şekilde merdivenlerden
daireme çıkıyorum.

Sonra kısa kesiyorum.

Kapımın önünde bekleyen biri var. Bu...

Oh, kahretsin.

Vanya Beckford, Vanya Scott olarak da bilinir.

Derin nefes al.

Bir, iki. Bir, iki. O

gerçek mi?

Arkasını döndüğünde ve süper model yüzüne süper model bir gülümseme yayıldığında neredeyse tökezliyorum. "Dawn, selam. Kapıyı çaldığımda neden kimsenin cevap vermediğini merak ediyordum."

"Sen..." Onu işaret ediyorum, çenem gevşiyor. "Sen buradasın. Evimin dışındasın."

Gülüyor ve yemin ederim, kahkahası bile zarif ve yüksek moda gibi geliyor. Gülmenin moda olabileceğini bile *bilmiyordum* ama işte.

"O gün beni okulun spor salonunda gördün." Bir kaşını kaldırdı.

"Tanışmak için zamanımız yoktu. Konuşmanı yapman gerekiyordu ve çok çabuk gittin." Ona yaklaştım, hâlâ hayranlıkla yukarı bakıyordum.

Bir Amazon kadını kadar uzun ve asil. Cömert kıvrımları kırmızı, payetli ve dış kısmı korseli bir elbisenin içine girmiş. Geniş kalçalarını ve belinin dramatik kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Zebra desenli topuklu ayakkabılar, başka birinin üzerinde cafcıflı görünebilecek ama Vanya'da mükemmel olan bir görünümü tamamlıyor.

"Oh." Kalın kirpiklerini kırıştırıyor. "Haklısın." Bir elini dudaklarına götürerek, dünyadaki her şirketin fotoğrafını çekmek için milyonlarını seve seve verebileceği tatlı bir gülümseme veriyor bana. "Özür dilerim. Hakınızda o kadar çok şey duydum ki sanki sizi tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Aman Tanrım.

Beni Max sayesinde tanıyor.

Bu da onun yüzünden burada olduğu anlamına geliyor.

Hatırlatma yüzüme tokat gibi çarpıyor ve gerçek hayattaki bir ünlüyle tanışmanın keyfini iliklerime kadar hissediyorum.

Vanya göz alıcı pixie kesimini okşuyor. Uzun, ince parmaklarından narin halkalar damlıyor ve üçgen tırnaklarını kırmızı kaplıyor.

Narin bir elini çenesinin altına dayayarak bana sabırlı bir bakış atıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Duruma göre değişir. Seni Max mi gönderdi?"

"Oh, beni herhangi bir yere gönderebilmeyi *diliyor*." Başını sallıyor ve çenesinin mükemmel kesimini gösteriyor. "Hayır, burada olmak istediğim için buradayım."

Hayranlık duygularıyla savaşıyorum ve mantıklı düşünmeye çalışıyorum. O Max'in tarafında. Onları spor salonuna birlikte girerken gördüğüm andan itibaren bu çok açıktı.

Her ne kadar Vanya ya da Max arasında romantik duygular sezmesem de, Max'in ona bir arkadaş olarak değer verdiğinin de farkındayım. Öyle olmasaydı ona yaklaşmasına izin vermezdi.

Vanya bir kaşını kaldırır. "Eee?"

Omuz silkip onu içeri aldım. Bir süper model ne sıklıkla sohbet etmek için uğrar ki? Özellikle de gerçekten hayran olduğum bir vücut pozitifliği mesajına sahip bir süper model.

Vanya'nın gözleri oturma odamı keskin bir şekilde inceliyor, ama bakışları Beth'le benim resmimize takılınca yumuşuyor.

"Kızınız çok tatlı. O gün okulun spor salonunda ben de öyle düşünmüştüm. Çok güzel annesine çekmiş."

"Teşekkür."

Vanya kıkırdar. "Neden bana inanmadığın hissine kapılıyorum?"

"Oh, ben süper model değilim," diye kekeliyorum. Genelde şaşırmam bir iltifat, ama hadi. Faturalarını güzelliği sayesinde ödeyen bir kadın bu.

Hafif dalgalı saçlarına, mükemmel makyajına, uzun tırnaklarına ve elbisesine bakıyorum. Arzulanan ve kadınsı olanın tam tanımı. Kendimi onunla kıyaslamaya bile başlamam.

"Dürüst olacağım. Stinton Auto için çalışmak zorunda kalana kadar modellere saygı duymuyordum. O kameranın önüne geçmek çok zordu. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Doğru. Arabam bozulsa ne yapacağımı bilemezdim. Bence sen harikasin."

Kıkırdıyorum. "Vay be."

Gözleri parlıyor. "Şu halimize bak, birbirimize hayran hayran bakıyoruz."

Gülümsüyorum ama temkinli bir gülümseme. "Tüm hayranlarınıza kişisel ziyaretler yapmadığınızı varsayıyorum."

"Hayır, istemiyorum." Parmaklarını dizinin üzerinde kenetliyor, kibar ifadesi yerini daha yoğun bir ifadeye bırakıyor. "Max hakkında konuşmak için buradayım. Özellikle de sen ve Max hakkında."

Kılandım. "Peki neden bu konu hakkında konuşmaya hakkın olduğunu düşünüyorsun?"

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Vay canına. Bana patavatsız olduğunu söylemişti ama zarar verirken bu kadar sevimli olmanı beklemiyordum." Başını öne eğiyor. "Sana bu kadar aşık olmasına şaşmamalı."

"Bayan Beckford-"

"Bana Vanya demeyi bırakma Dawn. Bu savaşta aynı taraftayız."

"Ne demek istediğinizi anlamadım. Kavga falan yok. Max ve ben bağları koparmak için ortak bir karara vardık-"

"Karşılıklı mı?" Homurdanıyor. "Max'i annesi Hadyn'in yarış pistinde resepsiyonistlik yaptığından beri tanıyorum. Her zaman omzunda çip olan bir çocuktuk. Gerçekten ciddi. Çok gergin. Ama hiçbir kadına sana odaklandığı gibi odaklandığını görmedim. Sanki tünel görüşü var. Stinton Grup'a gösterdiği tüm dikkat ve özeni sana kaydırdı. Tamamen farklı bir insan görmek gibi."

Yutkunuyorum.

"Bak, karışmaya hakkım olmadığını biliyorum ama yine de karışacağım çünkü Max benim arkadaşım ve onu acı içinde görmekten gerçekten nefret ediyorum. Gerçek ki, sensiz perişan oldu, Dawn."

Nefesim kesildi.

Vanya'nın açık kahverengi gözleri bana kilitleniyor. Her ne kadar irkilip bakışlarımı kaçırmak istesem de, kendimi onun bakışlarına karşılık vermeye zorluyorum.

"Max zor zamanlar geçiriyorsa, bunun nedeni muhtemelen Stinton Grubu'ndan vazgeçmiş olmasıdır. Belki de beni ziyaret etmek yerine onu ait olduğu yere geri dönmesi için ikna etmeye çalışmalısınız."

"İşe yaramayacak. Seni kaybetmek onu Stinton Group'u kaybetmekten çok daha fazla mahvetti."

Sözleri göğsümü yumrukluyor.

"Max'in soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmedim. Bir kere bile. O her zaman mükemmel olmak zorunda olan adam. Her zaman kontrollü olmak zorunda." Sesi titremiyor. Aksine, kalınlaşıyor. "Ama senden uzaklaşmak zorunda kaldıktan sonra, tekerleklerini döndüren bir arabaya benziyordu. Tüm doğru hareketleri yapıyordu ama ileriye doğru bir ivme yoktu. Büyük Max Stinton'ı kırdın. Katil kurdu sadece seni takip etmek, seni ve Beth'i korumak isteyen sadık bir köpeğe dönüştürdün."

Kirpiklerim titriyor.

Soğukkanlılığıımı korumak için çok çabalıyorum ama bu imkansız.

"Tamam." Vanya kırmızı dudaklarında memnun bir sırıtışla arkasına yaslanıyor. "Tamam, ben de bunu görmeyi umuyordum."

"Sen neden ?"

"Eğer iyi olsaydın, Max'in hayatından çıkmasının senin ve kızın için daha iyi olacağına gerçekten inanıyor gibi görünseydin, çekip gider ve tek kelime etmezdim." Kırmızı tırnakları güneş ışığında parlayarak beni işaret ediyor. "Ama her şey yüzünden okunuyor. Sen de en az onun kadar kırılmışsın."

"Gerçek Max'in kim olduğunu bildiğime güvenemiyorum," diye itiraf ediyorum kısık sesle. Belki de bir yabancı olduğu içindir. Ya da belki de onun kadar ünlü birinin oturma odamda Max'in adına bana yalvarıyor olmasının hâlâ bir rüya gibi gelmesindendir.

Ama kendimi dürüst buluyorum.

"O zaman fark etmemiştim ama gerçeği öğrendiğimde yıkılmamın nedenlerinden biri de Max'te gördüklerimin gerçek olmadığına inanmamamdı. Gerçek gibiydi. Yani, evet, olabileceği dehşeti gördüm. Karanlığı gördüm. Soğuk ve acımasız olduğunu gördüm. Ama benim için ayağa , bana karşı nazik olduğunda, beni ve Beth'i koruduğunda, onun kimseye göstermediği bir parçasını gördüğümü düşündüm. Ben de ona kimseye göstermediğim yönlerimi göstermeye başladım." Boğazım yutkunmak için acıyor. Sesimin bu kadar düzgün çıkmasına şaşıyorum. "Bir şeye yakındık. Gerçek bir şeye. Olabilecek en acımasız şekilde bundan koparılacak yıkıcıydı. Artık kendime güvenemeyecekmişim gibi hissediyorum."

"Size şu anda Max'in kolay kolay açılmadığını söyleyebilirim. Eğer seni içeri aldıysa, sana güvendiği içindir. Yakınlaşmanıza izin verdiyse, ömür boyu sadık kalacağı içindir. O kadar parası varken neden sadece üç arkadaşı var sanıyorsun? Sana ne yapman gerektiğini söylemek için burada değilim ama Max'in seninleyken dönüştüğü kişinin gerçek olduğunu bilmeni istiyorum." Başını arkaya yatırdı. "Sekiz yıl önce sana yaptığı şey berbat bir şeydi. Bu konuda onu savunacak değilim. Ama daha önce yaptığı her şeyi bir kenara bırakırsan, *o zaman* değil de *şimdi* senin için olduğu adama odaklanırsan, ne görürsün?"

"Anlıyorum..." Gözlerimi kapatıyorum.

"Mutluluk." "Ve?"

"Sonsuza kadar." Kalbim tekliyor.

Vanya bana memnun bir bakış attı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Başını öne eğiyor. "Umarım araya girmeme aldırmazsın. Bir şeyler yapmalıydım yoksa delirirdim. Max yapmazdı. O inatçı adam senin peşinden gelmeyecekti. Aynı hataları yapmamakla ve sana baskı yapmakla ilgili bir şey..." Elini *yada, yada, yada* hareketiyle sallıyor. "Her neyse. Tipik erkek işleri. Şimdi seni öpüşmeye ve barışmaya götüreyim mi?"

"Bekle."

İnliyor. "Kadın, seni sevdiğini kanıtlamak için daha ne yapması gerekiyor? Max o kadar takıntılı ki, seni kolluyor ve perde arkasında seni koruyor." Bir parmağını alnında gezdiriyor ve dramatik bir şekilde arkasına yaslanıyor. "O makaleleri gömmeme yardım etmem için bana nasıl yalvardığına inanamayacaksınız. Hayır diyemedim-"

Gözlerim açıldı. "Max makaleleri gömdü mü?"

"Yayılmadığından emin olmak için uyumadan ve yemek yemeden çalıştı."

Onun sözleri aklımdaki son şüpheleri de yok ediyor. Kanıtlar, tarayıcıya bağlanmış bir araba gibi önümde yığılıyor.

Max, Stinton Grubu'ndan vazgeçti.

Beni babasından korumak için sözleşmeyi feshetti.

O kaydedildi Ben ve Beth gelen olma uluslararası Dedikodu malzemesi.

İlişkimiz bitmiş olmasına ve bundan hiçbir şey elde edemeyecek olmasına rağmen *hala* bizi kolluyor.

Koltuğumdan fırladım. "Bir fikrim var." Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Ama yardımına ihtiyacım olacak."

Vanya'nın yüzünde yavaş, muzip bir gülümseme belirir. " et. Dinliyorum."

BÖLÜM 22

KALBIN İÇİN YARIŞ

MAX

DAWN, Stinton Grubu'nu geri alıyorum. Özür dilerim.

Başparmağım 'GÖNDER' düğmesinin üzerinde geziniyor ama basmıyorum. Gerçek şu ki Dawn her halükarda beni bir canavar olarak görecek.

Böyle düşünmeye devam etmesine izin vermek daha iyi değil mi?

Stinton Grubu'ndan vazgeçbunu kastetmediğime ve başından beri planımın bu olduğuna inanması daha iyi değil mi?

Kızıp öfkelenebilir ve bir daha ne bana ne de Stinton Group'tan birine bakabilir. Bu şekilde daha güvende olur.

Yine de yüzü kızgın yağ gibi yakıyor.

Mesaja bakıyorum ve göndermeme konusunda tereddüt ediyorum. Bir fark yaratacak mı?

Bu noktada bir özrün önemi var mı?

Arka kapı yırtılarak açılır ve Hills kafasını içeri sokar. "Max, ne yapıyorsun? Toplantı çoktan başladı."

"Bana bir saniye ver." Parmağımı telefon ekranına vuruyorum.

Telefonu elimden kaptı -artık teknik olarak asistanım değil, çok daha küstahlaştı- ve ekranı kontrol etti.

Telefonu elime alıyorum ama Hills fırlayıp telefonu güneş ışığına tutuyor. "Dawn'a mesaj mı atıyorsun? Ciddi misin? Biliyor musun, bir an için dramatik bir giriş yapmak için oyalandığını düşündüm. *Alacakaranlık* filmlerindeki o ışılı vampirler gibi kara kara düşündüğünü bilmiyordum."

"*Twilight*'ı izledin mi?"

"Konuştuğum kız buna kafayı takmış." Gözlerini deviriyor.

Arabadan çıktım ve telefonu ondan kaptım. Ona doğru kaşlarımı çatarak ceketimi düzeltiyorum. "Kara kara düşünmüyorum. Düşünüyorum."

Hills önüme geçiyor, siyah gözleri parlıyor. "Bundan sonra olacaklara odaklanmalısın. Bu büyük bir hamle."

Yüzündeki neşeyi izliyorum. Bir şeylerin yanmasını izlemekten gerçekten hoşlanıyor. Özellikle de bu kadar kişisel ve hak edilmiş olduğunda.

"Bu benim için bir kutlama değil Hills. Dawn'ın nefret ettiği şeye geri dönüyorum. Eğer bunu yaparsam, ilişkimizin biteceği garanti. Benim bir Stinton olduğum gerçeğini kabullenmekte zorlandı. Stinton Grubu'nu resmen devralmamı asla kabullenmeyecektir."

"Bunu onu korumak için yapıyorsun. Hadi ama Max. Aptal olma. Bu kadarını bir mesajla açıklayamazsın. Bunu yüz yüze yapmalısın."

"Bunu onun için yaptığıma inanmayacak." Başımı sallıyorum. "Bahane uydurduğumu düşünecek."

"Bu yüzden mi lanet olası bir metin yüzünden acı çekiyorsun?" "Önemli değil."

"Tabii ki önemli. Aşıksın, acı çekiyorsun ve bu acınası bir durum. Başta beni dinleseydin ve her gün çiçek gönderseydin, en azından bu kadar acı çekmezdin."

"Ben gayet iyiyim," diye
bağırıyorum. Bu bir yalan.
Ben mükemmel bir enkazım.

Sadece önümdeki zorluğun üstesinden dağılmadan gelmeye çalışıyorum. Hayatımın geri kalanında göğsümde Dawn büyüklüğünde bir boşluk olacağı giderek daha da netleşiyor. Her geçen gün, onu hala deli gibi özleyorum.

"Bay Stinton." Jefferson bana doğru koşuyor, uzun boylu ve çelimsiz. Yüzündeki kocaman gülümseme güneşe rakipti. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Yakında anlayacaksın," diyorum kararlılıkla. Ceketimin düğmelerini ilikleyerek Hills'e dönüyorum. "Ben hazırım."

Bana kurt gibi sırtıyor. "Hadi yapalım şu işi." Stinton Group'un lobisine girdim.
Çalışanlar durup bana bakıyor. Tüm konuşmalar göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor.

Asansöre doğru adım atarken beni takip eden dikkatli gözleri kolayca görmezden geliyorum.

Kimse beni anlamak zorunda değil. Kimse beni onaylamak zorunda değil.

Bu şeyleri sadece bir kadından istedim. Onu korumak için canavar, şeytan olduğumu düşündüğü kişi olacağım.

Dawn ve ben birlikte olsak da da, önemli olan bu.

Konferans salonuna giden koridor tanıdık geliyor. Kapalı kapılar ardından babamın sesini duyuyorum, o kadar düşmüş ki, neredeyse varışta ölmüş olan hisse senedi fiyatları hakkında .

"Hepinizin kaybettiğimiz para konusunda endişelendiğinizi biliyorum, ancak bunu kontrol altına aldım-"

"Sadece para kaybetmiyoruz, George." Bu ses Hilary'ye ait. "Bankalar bu işe el koymak üzere. Şu anda kırmızıdayız. Bu şirkete yaptığımız tüm yatırımlar bağlanıyor ve köpeklerle atılıyor. Siz buna kontrol altında olmak mı diyorsunuz?"

Hills çift kapının durup kolları kavrarken, *"Bu benim suçum değil,"* diyor babam. *"Max bu şirketi böyle bir içinde bıraktı..."*

Hills'e başımı salladım.

O da başıyla onaylıyor ve kapıyı açıyor.

Bir elim cebimde ve gözlerim tetikte, konferans salonuna rahat adımlarla giriyorum. "Baba, kendini savunmak için burada olmayan birini hiç hoş değil."

"Max?" Babamın yüzü soldu.

Babasının sağ eline sıkılmış bir şekilde bakan Trevor'ın yüzü aydınlanır ve telefonunu masanın üzerine koyar.

Kendimden emin bir şekilde içeri giriyorum. Ben giderken tüm yönetim kurulu üyeleri gözüme takılıyor ve başlarını sallıyorlar.

Zihnimde en son konuşmamızın anısı canlanıyor.

"Stinton Group sen yönetimdeyken çok daha iyi durumdaydı Max. Trevor geri döndüğünde işler çok kötüydü. Ama baban Trevor'ı iktidara getirmeye çalıştığı için şimdi daha da kötü. Bankalar ensemizde soluyor ve çalışanlarımız isyan etmeye başladı. devam edersek her şeyi kaybedeceğiz. Ne yapmamız gerekiyorsa yapmaya hazırız. Yeter ki siz Stinton Group'u kurtarın."

Angelie Stinton'la göz göze geldim. Çenesini saygıyla eğdi.

Beni dışlayan insanlar -George Stinton'ın gayrimeşru ilişkisinin ürünü olan piç oğlu- hepsi önümde diz çökmüş, tahta geçmem için yalvarıyorlardı.

Bu bir zafer olmalıydı ama içi boştu. Onların onayına ihtiyacım yok.

Hiç .

Keşke bunu en başından bilseydim. Keşke annem bana anlatmaya çalıştığında dinleseydim.

Babamın dudakları aralanıyor ve alnını bir ter çizgisi kaplıyor. "Max, burada ne işin var? Bu toplantılara girmen yasak." Boynunu uzattı. "Güvenlik mi? Bu adam artık Stinton Group'un bir parçası değilken buraya girmesine kim izin verdi?"

Babamın bağırmasını duymazdan geliyorum.

Hills kapıları kilitler, böylece koridorun geri kalanı da onun bağırışlarını duymazdan gelebilir.

Sakin ve endişesiz adımlarımı koruyarak yürümeye devam ediyorum.

"Max." Babamın sesi titriyor. Sandalyesinin kolunu kavırıyor. Masanın başında, her zaman oturduğu yerde.

Önünde duruyorum, eğiliyorum ve elimi masanın yüzeyine koyuyorum.

Alçak ve uyarıcı bir sesle, "Kalk baba. Benim ." Babamın yüzü kıpkırmızı oldu. Boynunda bir damar patladı. "Aklını mı kaçırdın sen?" Keskin, hırıltılı bir nefes çekiyor. Bir yılanın ağzındaki çaresiz bir av, kaçınılmaz olana karşı savaşıyor. "Gitmesi gereken sensin. Bu ne saçmalık böyle?" Gözleri Hilary'ye kayar. "Özür dilerim. Annesinin kim olduğunu biliyorsun. Annesinin kim olduğunu biliyorsun. ondan bu aşırı dramatik tarafı aldım."

Dudaklarım acımasızca kıvrılıyor. "Annem beni senden uzaklaştırmaya çalışacak kadar akıllıydı." Başımı eğiyorum. "Ne yazık ki başarılı olamadı. Ve ne yazık ki senin için baba," diye düzeltiyorum ve kol düğmelerimi ayarlıyorum, "bu odadaki herkesi kızdırmayı başardın. Hepsi de memnuniyetsizliklerini çok ilginç şekillerde ifade ettiler."

"Hayır."

Babamın yüzündeki aydınlanmayı izliyorum ve keşke içimde bu kadar büyük bir memnuniyet dalgası hissetmeseydim diyorum. Belki annem hakkında o küçümseyici yorumu yapmamış olsaydı, biraz üzülebilirdim. Sadece biyolojik babam olarak ona duyduğum saygıdan dolayı.

Bu , onun dehşetinden zevk alıyorum.

"Zaten büyükbabamdan miras olarak hisse almıştım." Trevor'a işaret ediyorum. "Kardeşim de kendi hisselerini nakit karşılığında bana verdi."

"Verdiğim en iyi karar," diye bağıyor

Trevor. Babası ona sert bir bakış atar.

Trevor başını eğdi.

"Ve," diye diğerlerine işaret ediyorum, "her yönetim kurulu üyesi, beni bu şirketin çoğunluk hissedarı yapmak için hisselerinin bir kısmından vazgeçip bana vermeye hazır." "

Trevor'ın ağzı açık ve havadaki gerilimi adeta yalıyor. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Asla olmaz." Kardeşim gülüyor. "Bu bencil piçler gerçekten mantıklı bir şey üzerinde anlaştılar mı?"

"Hayır!" Babam kükrer. masaya vurur ve öyle hızlı ayağa fırlar ki sandalyesi geriye kayar. "Burası *benim* şirketim. Kimse aksini söyleyemez."

"Aslında, baba. Burası artık *benim* şirketim." Öne doğru eğildim ve kulağına fısıldadım, "Sana her şeyi senden alacağımı söylemiştim."

Babam kasırgadaki bir yaprak gibi titriyor. Sadık destekçilerine dönüyor. "Hilary, bunu bana nasıl yaparsın!" Ağzından tükürükler saçılıyor. "Angelie! O hisselerin ne kadar değerli olduğunu biliyor musun? Onları bu nankör yavruya nasıl teslim edersin?"

Angelie asil bir şekilde ayağa kalktı. "Sen olsaydın, tüm o hisselerin hiçbir değeri olmazdı. Max ile elimde kalan hisseler bile bir servet değerinde . Bu çok net bir . Umarım anlıyorsundur, George. Bu sadece iş."

Babam ellerini saçlarında gezdirirken saçları diken diken oluyor. Vahşi gözlerini odanın içinde gezdirerek en ufak bir destek arıyor ama bulamıyor.

"Bir planım vardı." Babamın sesi titriyor ve çaresizlik içinde kollarını sallıyor. "Bazı hisseleri sattım. Stinton Group'a nakit akışı sağlamak isteyen bir alıcım var."

"O alıcı bendim." Kalçamı masaya yasladım ve gülümsedim. "Sürpriz."

Babamın gözleri

neredeyse

yuvalarından

fırlayacaktı. Trevor

homurdanıyor.

Elimi salladım. "Tüm hisselerininle eninde sonunda bir geri dönüş yapmaya çalışacağından endişeleniyordum." Nefesimin altında söyleniyorum. "Ve buna izin veremezdim. Gücünün bu kadar büyük bir kısmını satmaya istekli olduğunu gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin et baba." Başımı sallıyorum. "Kiminle iş yaptığın konusunda gerçekten daha dikkatli olmalısın."

Babam tavana doğru kükrüyor.

Bağırmasına izin verdim. Gürültü yapmaktan başka ne yapabilir ki? Gücü elinden alındı. Tek yapabildiği sokakta tekmelenen boş bir teneke kutu gibi çınlamak.

"Sen..." Parmağını bana doğru uzattı. "Bana ihanet ettin. Kendi ailene ihanet ettin."

"Benim için önemli olan şeyleri koruyorum. Eğer bunu yapmış olsaydın, belki de ardında bu kadar çok hasar bırakmazdın." Elimle kapıyı işaret ediyorum. "Bay Stinton, kalan hisseleriniz artık size bu yönetim kurulunda bir koltuk sağlamaya yetmiyor. Sizden ayrılmanızı istemek zorundayım." Sandalyeyi masanın başına geri çekiyorum. "Ya da dışarı çıkın."

Babam odayı umutsuzca bir kez daha tarar. Kimse ona bakmıyor.

Kimse ona mühlet vermiyor.

Güçlüler nasıl da düştü.

Kapıları duvara çarpacak kadar sert bir şekilde fırlatarak dışarı çıkar. Geri çekilmek onun tek seçeneği. En azından bu yolu zarafetle seçiyor. Her ne kadar sert oynasam da, kendi babamın şirketten çıkarılmasını gerçekten istemedim.

Sessizlik çöktüğünde, kurul ayağa fırlar. Teker teker.

Herkes ayağa kalkana kadar. Sonra alkışlarlar.

"Tebrikler, Bay Stinton."

"Stinton Group'u ölümden nasıl geri getireceğinizi görmek için sabırsızlanıyoruz. Tekrar."

Başımı salladım ve çıkışlarını izledim.

Trevor da gitmeye çalışınca onu tuttum. "Sen. Hadi konuşalım."

"Etkilendim, ağabey. Birinin babama karşı çıkıp kazanabileceğini bilmiyordum. Benim için endişelenmene gerek yok." Ceketini şıklattı ve sırtıttı. "Sen çekleri akıtmaya devam et, beni hapisten uzak tut, ben de senin yolundan çekileyim."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Trevor."

Durdu ve bana baktı.

Parmaklarımı dikleştiriyorum. "Şu andan , seninle ilişkimi kesiyorum."

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapamazsın." Bana doğru yürüyen Trevor bağılıyor, "Sana hisselerimi verdim. Karşılığında benim işlerimi hep sen halledeceksin. Anlaşma buydu."

"Ve bu anlaşma sona erdi." Tam boyuma yükseliyorum ve küçük kardeşime . "Şu andan itibaren kazandığın her şey için çalışacaksın. Kamu hizmeti yapacaksın. Ve eğer yine başını belaya sokarsan, seni kefaletle kurtarmayacağım." Elimi omzuna koydum. "Ama seni hapiste ziyaret edeceğim."

Çenesi düştü.

"Sen benim küçük kardeşimsin. Seni seviyorum. Ama senin pisliğini temizlemekten bıktım."

Telefonum çaldı.

Elimi omzundan çekiyorum ve cihazı cebimden .

"Max, bunu bana yapma!" Trevor bağılıyor. "Max!

Maaaaaxx!" Hadyn'in adı telefonumun ekranını dolduruyor.

Hills'e başımı sallıyorum, o da bana memnuniyetle başını sallıyor ve toplantı odasından çıkıyorum. Telefonu kulağıma götürüp homurdanıyorum, "İyi zamanlama. Ben de tam piste gitmeyi düşünüyordum."

Stinton Grubu tacı resmen başımda ama onu fırlatıp atmak için sabırsızlanıyorum. Sadece bir an için.

"Bunu söyleyebileceğini düşündüm. Bu yüzden küçük bir oyun kurdum. Oynamak ister misin?"

Gülüyorum. Hadyn, ailesinin yarış pistinde koşturduğum çocukluğumdan beri böyledir.

Bir oyunum var. Oynamak ister misin?

Bu oyunlar bizi yetişkinliğe kadar takip etti. Her ne kadar riskler artık lolipop ve oyuncak silahlardan daha yüksek olsa da.

"Evet, ödöl ne?" Kravatımı gevşetiyorum.

Güneş ışığı yüzümde iyi hissettiriyor.

"Buraya geldiğinizde öğreneceksiniz."

Gülüyorum ve sonra Hills'e dönüyorum. "Artık ikinci komuta sende Hills. Ben giderken işleri halledebilir misin?"

"Hemen mısın? Yapacak çok şey var."

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Stinton Grubu beni daha fazla tüketmeyecek. Ayrıca, delegasyon denen şu küçük beceriyi duydum..."

Gülüyor ve beni selamlıyor. "Kaleyi ben korurum."

Başımı salladım, Black Beauty'ye bindim ve yarış pistine doğru hızlandım.

* * *

"NE KOYMAK İSTİYORSUN?" HADYN'İ DUYMADIĞIMA EMİN OLARAK GÖZ KIRPIYORUM Doğru. Ya da belki de çöpçatan annesiyle uzun saatler boyunca tartışmak beynini uyuşturmuştur.

Tek bildiğim aklı başında olamayacağı.

"Eski model arabanı mı koyuyorsun?" Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, yanlış duyduğumu söyleyeceğinden eminim.

"Evet. Bahisler bunlar. Kazanan diğerinin en değerli arabasını alır ya da kaybedenin bir dileğini yerine getirmesi gerekir. Herhangi bir şey olabilir. Her neyse, onu vermek zorundalar."

"Senden bir dilek istemiyorum, Hadyn. Arabanı alıyorum."

"Asla bilemezsin. Red Beauty'yi alabilirim."

Ona hırladım, " olmaz." "Var mısın?"

Sevgili arabamı düşünüyorum. Sonra Hadyn'in bu yarışı kazanma şansını hesaplıyorum. O iyi ama ben de Stinton Group'u devralmanın gerginliğini üzerimden atmak için sabırsızlanıyorum.

"Anlaştık." Elini sıktım. "Bebeğini teslim etmeye hazır ol."

"Rüyada görürsün, Stinton."

Gülüyorum. "Kazanacağından emin misin?"

"Kazansanız bile bir dilek dileyeceğinizden eminim." Kaşlarım titriyor.

Hadyn sırtıma bir tokat attı. "Git giyin."

Soyunma odasına giriyorum ve Dawn'ı düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Bu imkansız. Salonda değil, koyu teni sanki içinden parlıyormuş gibi ışıldıyor. Orada soyunma odalarında değil, kahkahalar havada süzülüyor. Yarış pistinde takım elbisesiyle orada değil. Ama hayal gücüm onu her yerde resmediyor.

Piste vardığımda Hadyn'in çoktan arabaya binmiş olmasına neredeyse seviniyorum. Şu anda konuşacak havamda değilim. Sadece sürmek istiyorum. Olabildiğince sert ve hızlı.

Arabaya bindim ve parmaklarım direksiyonun etrafında sıkılaştı. Bayrağın düştüğünü görene kadar bekliyorum ve sonra ayağımı gaza basıyorum.

Hadyn tam arkamda. Arabanın motoru kükrüyor ve bir arabayı tehlikeli hızlara çıkarmanın verdiği adrenalini hissedebiliyorum. Her şey yer ve zamanla ilgili. Otoyolda bu bir suçtur. Ama yarış pistinde kurallar farklıdır. Dünya yüksek hız fanatiklerine ait.

Bir noktada, Hadyn ve ben başa baş gidiyorduk. Bir an için Hadyn'in arabasına baktım ve yemin ederim o kaskın içinde solgun bir yüz yerine kahverengi bir yüz gördüm.

Daha yakından bakamadan Hadyn önümde viraj alıyor ve ben de sertçe frene basıyorum.

Lanet olsun.

Her yerde Dawn'ı görüp duruyorum. Bu beni mahvediyor.

O burada değil.

Dişlerimi sıkıyorum ve Hadyn'e yetişmeye odaklanıyorum. Kızıl Güzellik'i teslim etmemin imkanı . Hayatta olmaz.

Son turda nihayet aramızdaki mesafeyi kapattım. Başa baş gidiyoruz.

Yüzümden ter akıyor.

Motor kükrüyor ve araba, gücünü serbest bırakmak için sabırsızlanan bir kaplan gibi altımda titriyor.

Vites değiştirip Hadyn'in önüne geçiyorum ve bitiş çizgisini açık bir zaferle geçiyorum.

Ek binada Hadyn'in gelmesini bekliyorum, böylece mağlubiyeti yüzüne vurabilirim. Sözünden caymasına izin vermeyeceğim. O teklif etti

Eski model bir araba ve onu alıyorum. Red Beauty'nin hemen yanına park edeceğim. Zaten yalnız kalmaya başlamıştı.

Ayak sesleri gıcırıyor. Dönüp bakıyorum, dudaklarımda alaycı bir kelime, ama dev medya patronundan çok daha küçük ve çok daha ince birinin bana doğru yürüdüğünü görünce anında ve şiddetli bir şekilde ölüyor.

Gözlerine iyice bakamadan Dawn olduğunu anladım. Sadece kalbimin . Yürüme şeklinden, kalçalarının beni çıldırtan o ince ileri geri hareketinden de anlıyorum.

Başındaki kaskı yırtıyor ve afro saçı tüm muhteşem, hacimli ihtişamıyla patlıyor, kabarık bulutlara aitmiş gibi göklere uzanıyor.

Yüzü terden parlıyor ama hiçbir şey koyu kahverengi gözleri kadar parıltamıyor.

O benim önümde. Vay anasını.

Gerçekten önümde.

"Selam, Max." Sesi sessiz ve boğucu ve rüyaların yapıldığı her şey.

Olduğum yerde kalıyorum, ona bakıyorum ve tüm içtenliğimle bunun bir rüya olmamasını umuyorum. Eğer öyleyse, asla uyanmak istemiyorum.

"Bir anlaşma yapmıştık. Kaybeden ya arabasından vazgeçecek ya da senin bir dileğini yerine getirecek." Kaskını yanına soktu. Korkunç bir hayal gibi bana doğru süzülüyor. "Peki ne dileyeceksin?"

Hızla göz kırpmıyorum.

Farkına varılır ve onunla birlikte muhteşem bir rahatlama, neşe ve sevgi dalgası gelir.

Bu inanılmaz, güzel, muhteşem kadına bir piyon gibi davrandığıma inanamıyorum. Onu nasıl incitebildim? Eğer geriye dönüp sekiz yıl önceki halime yumruk atabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

"Max."

Adımı söylemesi bir şarkı gibi.

Dudakları benim suskunluğum karşısında yukarı kıvrılıyor ve gülümsemesi kalbimi yerinden fırlatıyor.

Onunla ilgili düşüncelerimi kovamamama şaşmamalı.
Uyanık olduğum her an ve tüm rüyalarımda fısıldamasına şaşmamalı.

Ben ona aidim.

Benim ona yaptığımdan çok daha ustalıkla ve çok daha az merhametle bana sahip oldu.

"Ben seçiyorum..." Sesim kısık ve cızırtılı. "Bana bir dilek hakkı ver Dawn."

Bana doğru adım atıyor. Çenesini tamamen yukarı kaldırıyor. Beklenti havayı dolduruyor.

Benim güzel küçük tamircim.

Beni mahveden tükürük ateşi.

Ayak parmaklarının ucunda zıplarken gülümsememin yüzümde uçuşmasına engel olamıyorum. Kalın kirpikleri dalgalanıyor. "Bana dileğini söyle, ben de yerine getireyim."

O dünyaya gelmiş bir melek.

Lanet olsun.

İçime hücum eden adrenalinin gücüyle yanacağım.

Onsuz nasıl bu kadar uzun süre yaşayabildim?

O kadar çarpıcı ki, sanki ona bakmayı hak etmiyorum bile. Sanki kazanmam gereken bir ayrıcalıklmış gibi.

"Max." Esmer, ince ellerini çeneme koyuyor. Nasırları enseme sürtünüyor. Parfümünün kokusu -çiçekler ve motor yağı, yumuşak ve sert- bağımlılık yapıyor. Hatırladığımdan çok daha iyi.

Kahretsin, evet.

Bu dileğimi iyice düşündüğüme inansen iyi edersin. Dawn Banner'a bir şey *yapabilecek* olsaydım, bu ne olurdu?

Hacimli afro saçları da en az kendisi kadar asi ve gürültülü. Tarak küpeler, bembeyaz yarış takımının içindeki ince omuzlarına dikkat çekiyor. Dudakları-

Merhamet edin.

O çift tonlu dudaklara yapıştım ve muhtemelen onları tekrar tatmak için sol ciğerimi takas ederdim. Hayır, sadece tatmak değil. Emerdim ve kıstırırdım ve

onun tatlılığı içime yerleşene kadar onları yiyip bitireceğim.

Ayaklarımı sürüyorum. Kendime bir şeyler söylememi söylüyorum. İmkansız.

Güneş ışığı gözlerinde ve koyu teninde parlıyor.

Parlıyorlar.

Parlıyor.

Ve bana tüm savunmasını indirmiş bir şekilde bakıyor. Bu bana hiç bakmadığı bir bakıştı, ona karşı hissettiklerimi itiraf ettikten sonra bile.

Güzel, çarpıcı, benim.

Benim.

Dawn Banner'dan ne istiyorum?

Dilimin ucuna bir şey geliyor ama bakışlarımı tekrar gözlerine götürüp anın üzerime yerleşmesine izin verdiğimde cevap netleşiyor.

Ona doğru kayıyorum ve . "Affet beni."

Kirpikleri titriyor. Bunu beklemediği çok açık.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken bir şey söylemesini bekliyorum, ama tek yaptığı bana bakmak, dudakları ayırık ve gözleri ruhumu delip geçiyor.

Bunu istemek çok mu fazla? Hâlâ kızgın mı? Bana bunu vermektense beni yarış pistine atıp arabayı üzerimden geçirmeyi mi tercih ederdi?

Ciğerlerim patlayacak gibi olana kadar nefesimi tutuyorum.

Ve sonra gözleri yumuşadığında ve tatlı dudakları kıvrıldığında neredeyse öyle oluyor.

Bana gülümsüyor.

Ve onu görmek kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesiyor.

"Seni affediyorum, Max. I..." Kirpiklerinde gözyaşları parlıyor. "Bunu itiraf etmem bu kadar uzun sürdü çünkü ikiyezli gibi hissetmekle mücadele ediyordum. O avukatların arkasındaki kişiden nefret etmeye çok hazırdım ama o sen olduğun için bunu yapamadım. Senden inandırıcı bir şekilde nefret edemedim ve kendi kurallarımı çiğnediğim için kendimden utandım."

"Benim hatamdı," diye . "Benden nefret etmekte sonuna kadar haklıydın."

"Doğam gereği temkinliyimdir." Başını sallıyor. "Ve korkuyordum. Ama artık o adam olmadığını fark ettim. Bana gösterdiğin her şey risk alabileceğimi söylüyordu. Bana gösterdiğin tarafının gerçek sen olduğuna güvenebilirdim. Burada kalacak olan." Yüzüme saygıyla dokunuyor. "Seni affediyorum, Max."

Boğazımda parıldayan, göğsümü yakan ve damarlarımda dolaşan sıcaklık, minnettarlığa çok benziyor. Bugün Stinton Group'u almak hiç önemli değildi. Bu güzel kadını kollarımda tutmak ve sevgisinin üzerimde dolaştığını hissetmek kadar önemli değildi.

Ona sıkıca sarılıyorum. Bana karşı çok iyi hissediyor. Yumuşak, sıcak ve minik.

Şafak vakti.

Onsuz yaşamak zorunda kalacağımı düşünmüştüm.

O gelecek beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkuttu.

Kasvetli ve cansızdı. Ama şimdi tüm renkler geri döndü.

"İkinci bir dileğim var," diye mırıldanıyorum kulağına. Geri çekiliyor. "Sadece bir dilek hakkın var."

"Teknik olarak, bunu bana zaten vermiştin. Bu yüzden yeni bir dilek tutmalıyım."

Burnunu kıvırıyor. "Her zaman bir boşluk bulmaya çalışıyorsun. Sen gerçekten bir Stinton'sın." Ama sonra ıslı ıslı gülümsüyor ve benimle dalga geçtiğini anlıyorum.

İşte o anda Dawn'ın beni gördüğünü fark ediyorum. Her şeyi görüyor ve beni olabileceğim huysuz, inatçı, bazen cahil adam olarak kabul ediyor. Bunu görüyor ve beni iyileştiriyor.

"Benim gerçek dileğim-"

"Zaten bir dileğin var-"

"Evlen benimle."

Donup kalıyor. Kalp atışlarının bana karşı hızlandığını hissedebiliyorum. Gözleri benimkilere kayıyor, çikolata havuzları şok ve mutlulukla parlıyor.

Onsuz hayatım tam bir çılgınlıktı. Sanki çılgınca bir hızla dönüyordum ve şimdi her şey yolunda. Her şey yerli yerine oturuyor.

"Bu meşru bir dilek mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Sana her şeyi sorabileceğimi söylemiştin."

"Sonsuza dek istiyorsun."

"Sen zaten benimkine
sahipsin." Dudakları titriyor.

"Keşke sana tamamen değiştiğimi söyleyebilseydim, ama hala inatçıyım. Elimde değil." Parmaklarımı onun kara yanağında gezdiriyorum. "karanlıktan korkmuyorum, seni ve Beth'i koruyacaksa korkmam. Ve ben..." Bocalıyorum. "Stinton Grubu'ndan özgür değilim."

"Biliyorum," diye fısıldıyor.

"Biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Vanya anlattı. Bana her şeyi anlattı."

Dişlerimi sıkıyorum. Arkadaşlarım gerçekten çenelerini kapalı tutamıyorlar.

Dawn gülümsüyor. "Bunun pek de ikna edici bir teklif olmadığının farkındasın, değil mi? Seninle evlenmemem *için* ne kadar sebep varsa hepsini duydum." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Sen bana evlenmem için nedenler sunmadın."

Kollarımı onun etrafında sıkıyorum. "Çünkü sana gerçekten, derinden, çılgınca aşığım Dawn. Seni ve Beth'i hayatım pahasına korumak istiyorum. Arabanla uğraşırken sana alet edevat vermek ve yemek yapmaya çalışırken mutfakta çıkardığın tüm yangınları söndürmek istiyorum."

"Hey, bu sadece bir kez oldu." Surat asıyor.

"Dünyayla cesurca yüzleşmenin sebebi olmak istiyorum. Risk almanı istiyorum çünkü düşersen seni yakalayacağımı ve sana karşı gelen herkesi mahvedeceğimi biliyorsun. Bana karşı yumuşak olmanı istiyorum, sadece bana karşı, çünkü ben her zaman gardını almak zorunda olmadığın bir yerim. Hayatımın sonuna kadar sana değer vermek ve seni sevmek istiyorum. Birini Stinton Group'u sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ama sen bana yanıldığımı gösterdin. Ve şimdi sorumluluk almak zorundasın."

"Oh, zorunda ?"

"Kuralları ben koymuyorum."

Dudaklarımız kalbimi buruşmuş bir paçavra gibi büken bir öpücükle buluştuğunda gülümsemesi benimkiyle çarpışıyor.

Onu ilk gördüğüm itibaren dikkatimi çeken tatlı dudaklar beni esir alıyor, vücudumun her santimetresine yayılan yoğun bir ısı dalgasına hapsediyor.

O yumuşak, sert ve benim.

Maden. Maden.

Bu ayrıcalığa bir daha sahip olacağımı hiç düşünmemiştim.

Yaptığım şeyden sonra bana bir şans daha vereceğini hiç .

Artık ona sahip olduğuma göre, onu kilitlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Onu o kadar mutlu edeceğim ki bir daha beni onsuz bir hayatın ıstırabı içinde bırakmayı aklından bile geçirmeyecek.

Nefes almak için öpücüğe ara veriyor. Dudaklarımı alnına yerleştiriyorum çünkü hâlâ ona doyamadım. Hiç doyacağımı da sanmıyorum.

Tezahürat seslerini duyuyorum ve ek binanın karşısında Vanya ve Hadyn'i görüyorum. Hadyn bana bir başparmak işareti ve Vanya "*Yeterince uzun sürdü!*" diye bağırıyor.

"Görünüşe göre amigo kızlarımız var," diye mırıldandım.

"Evet. Vanya bizzat evime geldi. Fikrimi değiştirmemde büyük katkısı oldu. Hadyn de öyle. Bugün her şeyin yardım etti."

"Onlara bir şekilde teşekkür etmem gerekecek." Arkadaşlarıma başımı sallıyorum.

Dawn dikkatimi çekerek bana bakıyor. "Evlilik teklifi konusunda, benim pek farklı olmadığım konusunda seni uyarmak zorundayım. kolay biri değilim. İnatçıyım ve kendi yolumda ilerliyorum. Kolay kolay güvenmem ve biri bana yapmamı söylediğinde atlamam. Fikirlerimi bana ne şekilde gelirse gelsin paylaşırım ve açık sözlü ve duyarsız olabilirim."

"Bir daha düşündüm de, belki de bu teklifi geri almalıyım."

Omzuma bir şaplak attı.

Gülüyorum ve ona bakıyorum. Gururun aşkla ne ilgisi var?

Para ve gücün aşk üzerindeki etkisi nedir?

Hiçbir şey.

Hiçbir şey bu duyguyla kıyaslanamaz.

"Sen benim keskin taraflarımı aşan ilk erkeksin. Beni, gerçek beni yağ lekeli tulumlar içinde ve araba tamirine takıntılı olarak gören ve buna güzel diyen ilk erkek sensin. Bana güzel demekten hiç vazgeçmedin. Seninleyken rol yapmak zorunda değilim. Ellerim nasırlı olduğu, elbise giymediğim ya da kadınsı şeylerden hoşlanmadığım için kendimi değersiz hissetmek zorunda değilim. Bana bu elleri sevdiğini söylemiştin. Ve şimdi ben de sana seni sevdiğimi söylüyorum," diye fısıldıyor Dawn.

"Ne?" Gözlerim büyüdü.

"Seni seviyorum, Max."

Titriyorum, tüm varlığımla bu kelimeleri özümsüyorum.

Taptığım kadın beni seviyor. Gerçek hissettirmiyor. Hak edilmiş hissettirmiyor.

Minnettarım.

Nutkum tutuldu.

"Ve cevabım evet," diye ekliyor nefes nefese.

Kalbim neredeyse rahatlamaktan patlayacak.

iki tonluk bir top mermisi gelse beni bu kadar sert vuramazdı.

"Evet?" Bir kahkaha attım.

Buna inanamıyorum.

Daha yüksek sesle gülüyor, parmakları gömleğimin içinde kıvrılıyor.

"Ama," onu kaldırıp döndürmeden önce beni durduruyor, "Beth'in de iznine ihtiyacın olacak."

Beth'in bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişeliyim, özellikle de Trevor'ın gerçek babası olduğunu ve benim de amcası olduğumu bildiği için.

Ama .

"Benimle dalga mı geçiyorsun! Evet! Evet! Evet!" Beth o gece çılgık atıyor. Sonra küçük bedenini bana doğru fırlattı ve bana sarıldı. "Anneme *yıllardır* bunu yapmasını söylüyordum!"

Gülüyorum ve tatlı Beth'ime

sarılıyorum. Benim küçük kızım.

Doğum belgelerinde ne yazarsa yazsın, o benim de.

Gözleri yemek tabaklarından daha büyük, geri çekiliyor. "Bailey ve Micheal'a söylemeliyim. Çıldıracaklar!"

Gülüyorum.

Dawn bana sarıldı. "Yani... iyi gitti."

Eğildim ve fısıldadım, "Benimle yeni bir sözleşme imzalamaya hazır mısınız Bayan Banner?"

"Bu sefer şartlara *ikimiz* karar verdiğimiz sürece."

"Anlaştık." Onu yaklaşıtıyorum. Ve sonra yıldızları görene kadar onu öperim.

EPILOG

DAWN

MAX STINTON takım elbiseli bir kalp çarpıntısı. İşte söyledim.

Sunny'nin düğünündeyiz. Ve evet, herkesin gözü şu anda yemin ederken burnundan soluyan ve makyajını mahveden kesinlikle akıllara durgunluk verecek güzellikteki gelinin üzerinde olabilir. Ama demek istediğim, yüzünden akan maskarayla şık görünecek biri varsa, o da Sunny Quetzal'dır.

Darrel Hastings takım elbise içinde hiç de fena görünmüyor.

Tamam, geniş omuzları ve Sunny'ye baktığında titreyen bir cehenneme dönüşen yeşil gözleriyle harika görünüyor.

Aşkları lisede başlamıştı, en azından onun tarafında. Ve bugünün, Liseli Darrel ve Yetişkin Darrel'in tüm hayallerinin gerçekleştiği gün olduğu şaşırtıcı derecede açıktır.

Onlar adına
mutluyum.

Gerçekten.

Ve eğer ön sıradan benimle flört eden geniş omuzlu, mavi gözlü bir *yakışıklı* olmasaydı, muhtemelen nedime görevlerime daha fazla odaklanırdım.

Şu anda, Max Stinton küçük kızımın yanında oturuyor, tüm dikkatimi alıyor ve Sunny ile Darrel'in acı verici romantik yeminlerini dinlemem gerektiğini hatırlamamı oldukça zorlaştırıyor.

Max başını yana eğiyor, "*Seni seviyorum*" derken dikkatimi tekrar çekiyor ve -ah peki- düğünün ayrıntılarını fotoğraflardan gözlemleyebileceğime eminim. Bu yüksek sosyeteye ait bir olay. Nasıl olsa sabaha kadar internete düşmüş olacak.

Bana sırtırken gözlerim tamamen nişanlıma odaklanıyor. Aynı acımasız milyarder gibi görünse de, perde arkasında çok şey değişti - en önemlisi, Stinton Group hayırsever eylemlerin poster çocuğu haline geldi.

Max ve Hills, düşük gelirli mahallelerdeki bekâr annelerin çocuklarına bakmalarına, iş bulmalarına ve ihtiyaç duydukları her türlü yardımı almalarına yardımcı olan bir kuruluş olan Stinton Vakfı'nı yeni açtılar.

Ben buna tam bir ironi
derdim. Max buna tazminat
diyor.

Stinton Group'un geride bırakacağı yeni bir miras inşa etmeye
çalıştığı kadar geçmişte yaptıklarını telafi etmeye çalıştığını
düşünmüyorum.

Ve ben, kendi adıma, onunla kesinlikle gurur
duyuyorum. "Seksi," diye tekrar ağzını açıp
bana göz kırpmıyor.

Nişanlımın bu gece beni karanlık bir köşeye sürüklediğini hayal
ederken yüzümde bir sıcaklık belirliyor.

Dilimi çıkarıyorum.

Sanki beni telaşlandırdığını biliyormuş gibi göz kırpmıyor.

Ve terlemeye başladım çünkü o tehdit için iyi.

Onunla tartışmayı ne kadar sevsem de, Max'in devasa egosuna
aşığım. Kendini beğenmişliği hiç azalmadı. Sadece başka yönlere
işaret ediyor, örneğin her sabah kahvaltı hazırlamaktan gurur
duyuyor çünkü Beth onun yemeklerini benimkilere tercih ediyor. Ya
da sırf Beth istedi diye onu Red Beauty'de okuldan alması gibi.

Max Stinton beni Stinton Group'tan daha çok sevdiğini
söylediğinde, bunların sadece kelimelerden ibaret olduğunu
düşünmüştüm. Romantizm bir erkeğin konuşmasını bir şiir kitabı kadar
çiçekli yapabilir. Baloncuklar gibi, çoğu ilişkide olduğu gibi normal bir
alış veriş düzenine gireceğimizi düşünmüştüm.

Oğlum, .

Max ile geçirdiğimiz her gün, onun hiçbir şeyi yarım yapmadığını
kanıtladı. Stinton Group'a olan sevgisinin bana olan sevgisinin yanında
hiçbir şey olduğunu söylediğinde, bu ölçülebilir bir yemin ve
duygularının gerçek hayattaki bir yansımasıydı.

Tıpkı o şirketi kovaladığı, her sabah o şirketi düşünerek uyandığı ve
gelişmesi için elinden gelen her şeyi yaptığı gibi... evet... şimdi de aynı
muameleyi görüyoruz.

Onun gergin olduğunu söylemek hafif kalır.

Ama o iğrenç tırnığı ve hayatımı daha iyi hale getirmeye
çalışmak için hayatıma soktuğu tüm yolları kesinlikle seviyorum.

Yol boyunca kafa kafaya gelsek bile.

"Sunny Quetzal, Darrel Hastings'i yasal kocan olarak kabul ediyor
musun?" Nikâh memuru konuşuyor.

Tekrar Max'e bakıyorum ve onu bana bakarken buluyorum. Yakışıklı yüzü yumuşayarak 'sıra bizde' diyen bir gülümsemeye dönüşüyor.

Dizlerimin bağının çözülmesine engel olamıyorum. Oh, evet.

Max Stinton kalbimi öyle bir karıştırdı ki muhtemelen kendimi ondan ayırmanın bir yolunu asla bulamayacağım.

Yarış pistinde evlenme teklif ettikten ve Beth'in onayını aldıktan sonra bizi yüzük alışverişine götürdü ve çiftlik evinde tekrar evlenme teklif etti. Tüm arkadaşlarımızın önünde.

Kesinlikle mükemmeldi. Ve o da öyle.

Sadece Max Stinton aşırıya kaçıp bana *iki kez* evlenme teklif eder.

Sanki ilk seferinde gerçekten ciddi olduğumu onaylamaya ihtiyacı varmış gibi.

Tabii ki bu adamla evlenmek istiyorum.

Başka hiç kimse beni bu kadar güvende, bu kadar kadınsı hissettirmemişti. Sevdiğimi. Kendimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmek zorunda kalmadım ve bunda büyük bir özgürlük var. Kimseyle paylaşmadığınız yanlarınızı paylaşabiliyorsunuz.

Siyah saçları, buz mavisi gözleri ve çene hattıyla bu adam tamamen benim. Kızımın üzerine nasıl titrediğini sadece ben görebiliyorum. Stinton Group zor bir dönemden geçtiğinde ya da kardeşi alkollü araba kullandığı için tüm haberlerde yer aldığı anda onun çözülüşünü sadece ben görebiliyorum. Max Stinton'ın kalbini sadece ben tutabilirim.

* * *

DAHA SONRA, MAX'IN ONUN İÇİN HAZIRLADIĞI

Beni düğünden gizlice kaçıracağına söz ver.

Biz kıyafetlerimizi karıştırırken yıldızlar kıkırdıyor ve kızarıyor. Damlayan bir fermuarın metalik tıngırtısı, kurbağa ve ağustos böceklerinin şarkılarını kovalıyor.

Nefes alamıyorum.

Max oksijenimi alıp kendine mal etmek için elinden geleni yaparken olmaz.

Parmaklarımız umutsuz bir çarpışma içinde birbirlerine uzanıyor. Ağaç, bedenlerimizin her arpışıyla sallanıyor, sanki alternatif bir evrendeymişiz gibi başımızın üzerinden yapraklar ve çiçekler yağdırıyor. Uzanıp yıldızlara dokunabileceğimiz bir masal dünyası.

Ve Max kulağıma bir emir verdiğinde ve vücudum patladığında onlardan bir ton görüyorum.

Her şey bembeyaz oluyor ve kendimi bedenime bağlı tutmak için tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Nefesim . Ve sonra keskin bir nefes alıyorum. Gardenyaları, yeni kesilmiş çimenleri ve Max'in sarhoş edici kolonyasını kokluyorum. Bizim kokumuzu ve terin acı tadını kokluyorum.

Ve bu mükemmel.

Max beni sıkıca öpüyor ve inlemelerimin sesini bastırıyor. Adım dudaklarından dökülüyor ve ben bunu kendimce susturuyorum, yüzünün benim için ayrılmış bir ifadeye dönüşmesini izliyorum.

Birbirimize sıkıca tutunuyoruz.

Dünyanın kendini düzeltmesi uzun bir saniye alır.

O anda bacağıma dokunuyor. Topuklularımı belinden zyorum ve beni eski günlerdeki bir prensesmişim gibi zarife yere bırakıyor.

Max'in bir başka özelliği de bu.

Arabalar hakkında onun umabileceğinden çok daha fazla şey biliyor olmam onun önemli değil. Geceleri yatmadan önce rutin olarak araba tamir eden diğer tamircilerin videolarını izlemem önemli değil. Çoğu zaman motor yağı gibi kokmam bile önemli değil.

Bana her zaman, *her zaman* güzel, kırılgan bir kadınmışım gibi davranıyor. Ve bunu başka birinin yapmasından hoşlanacağımı sanmıyorum.

Sadece Max olduğu için.

Sadece ona güvendiğim için.

Elbisemin arkası ağaca tutturulduğum için kirlenmişti. Max kıyafetlerini tekrar düzene soktuktan sonra beni fışalıyor.

Kalbim gğşme çarpıyor ve elbisemi bacaklarımın üzerinden geri iterken bile dik duramıyorum.

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Yakasını düzeltmek için uzandım. Bembeyaz kumaşın kenarında bir ruj lekesi var. "Stinton Oto'yu devralmakla ilgili söylediklerini düşünüyordum."

"Bunu şimdi mi tartışmak istiyorsun?" Düğün resepsiyonuna bir göz atıyor. O kadar uzaktayız ki tek görebildiğimiz ağaçların üzerindeki gölgelik çadırdan gelen ışık.

Hafif müzik rüzgârda zar zor ilerliyor. Beth düğün kalabalığının içinde bir yerlerde, Micheal ve Bailey ile yaramazlık yapıyor.

Ağzım birbirine yapışıyor. "Hâlâ franchiseı yönetmek için uygun olmadığımı düşünüyorum-"

"Ve ben buna katılmıyorum. Bence sen için mükemmelsin."

"Ya da belki beni araba tamir etmekten uzak tutmak istiyorsun," diye takılıyorum. "Seni incinmekten korumak istiyorum." Bana doğru bir adım attı. "Ama

Araba tamir etmene bayılıyorum. Kendi elementindesin ve çok sıcak." Omuzlarım çöktü. "Ama gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun?"

Uzanıp kollarını bana doluyor ve başımın üstünü öpüyor. "Gerçekten üstesinden gelemeyeceğini düşünseydim, kendime bu kadar güvenmezdim. Yetersiz hissetmekten başka bir itirazın olsaydı, hemen başka birini seçerdim. Ama sen tanıdığım en iyi tamircisin ve tüm dükkanlarda senin kalibrede teknisyenler görmeyi çok isterim. Yapabildiklerinden utanmamalısın ve kendini sorgulamamalısın. Yetenekli ve beceriklisiniz. Bu sektöre sunacak bir şeyiniz var ve ben de bunu yapabilmeniz için size yol açmak istiyorum."

Başımı göğsüne yaslıyorum. "Bir deneme çalışması yapmayı düşüneneğim. *Bir* franchise. Ama sadece serbest olarak ve sizden yüksek bir sözleşme ücreti talep edeceğim-"

Beni kabaca öpüyor. "Bebeğim, şu anda iş konuşmak yok, yoksa seni yine o ağaca fırlatırım."

Başımı salladım. "Ben ciddiym, Stinton."

"Ben de öyle." Göz kırıyor ve sonra alnını benimkine yaslıyor. "Benimle tekrar iş yaptığın için teşekkür ederim. Bana güvendiğinizi biliyorum ve bu güveni bir daha asla kaybetmeyeceğimden emin olabilirsiniz." Yüzüme saygıyla dokunuyor. "Sen benim dünyamın ışığıydın, Dawn Banner. Hayatının sonuna kadar parlaman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

İç çekiyorum. "Seni hak etmek için ne yaptım?"

"Bu soruyu sorması gereken kişi benim," diye . "Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmek istiyorum. Ve sadece o zavallı ağaca karşı yaptıklarımızdan bahsetmiyorum."

Bir kahkaha attım.

Max bana bakıyor ve gülümsüyor.

Bu adam - bir zamanlar buzdan bir kalbe sahip olan bu huysuz, dik kafalı, mutlak bir patron canavarı, bir şekilde bana tüm hayatıyla değer veren bir adama dönüştü.

Onun kollarında huzur

içindeyim. Kabul edildim.

Zayıf ve güçlü, savunmasız ve sağlam olmama izin var.

Zorba işkolik ve gizli yumuşak Max Stinton'a aşık olduğum için sonsuza dek minnettar olacağım.

* * *

"BÜYÜK BİR DÜĞÜN YAPACAK MISINIZ?" ANNE MOIRA, "BÜYÜK BİR DÜĞÜN YAPACAK MISINIZ?" DIYE SORUYOR.

çiftlik evinin zemininde oturan çocuklar.

"Hiç sanmıyorum." Parmaklarımı Max'inkilerle birleştiriyorum. Trevor yüzünü benim göstermemiş olsa da, gerçek şu ki onun adı hâlâ internette benimkiyle bağlantılı.

Eğer tonlarca davetlinin katılacağı büyük bir düğün yaparsak, medya akbaba sürüsü gibi üşüşecektir. Ve o zaman Beth, magazin basını bir kez daha bu 'aşk üçgenini' yarının manşetine dönüştürmeye çalışırken spot ışıklarının altına itilecek.

"Sessiz ve samimi bir şeyler düşünüyorum," diye ekliyorum.

Anne Moira sevinçle alkışlıyor. "Evet, bir düğün daha planlayacağım." Sonra tereddüt eder. "Yani, eğer istersen, Şafak bebek."

"Bunu çok isterim." Yaşlı kadının esmer elini sıkıyorum. Yumuşak ve sıcak.

Alistair'in yanına sokulmuş olan Kenya aniden doğrulur ve gözlerini kızı Belle'e diker. "Bu gördüğüm de ne? Az önce biri çocuğumu UNO'da mı yendi?"

"Ne diyebilirim ki?" Elizabeth omzunu kaldırır. "Ben o kadar iyiyim."

Belle kaşlarını çatar. "Sıradaki oyun. *Monopoly*."

"Hayır, *Monopoly* yok." Alistair'in sesi serttir. "O oyun yüzünden aileler dağıldı. Ve siz çocuklar zaten çok rekabetçisiniz."

Bailey çenesini kaldırarak, "Biz halledebiliriz," diyor. Gözlükleri burnundan aşağı kayıyor ve işaret parmağıyla tekrar yukarı itiyor.

Bailey ve Micheal'ın dadısı Bayan Hansley, elinde bir tepsi pudra çöreğiyle paytak paytak odaya giriyor. "Atıştırmalık isteyen?"

"Bunlar çok lezzetli." Anne Moira bir tanesini ısıyor ve inliyor. "Seninle daha fazla Belizean tarifi paylaşamam. Senin yemeklerinin tadı benimkilerden daha güzel."

"Asla." Bayan Hansley gülüyor.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve Max'in yine bana baktığını görüyorum. Buna alışmıştım ve karşılığında sadece gülümsedim. "Ne?"

"Seni seviyorum."

"Tamam." . "Bundan bahsetmek için en uygun zaman şimdi mi?"

"Seninle tanışmadan önce ailenin ne olduğunu hiç bilmiyordum." Gözleri odada geziniyor ve buradaki herkese takılıyor. Sunny ve Darrel egzotik balayı gezisinde olmalarına rağmen, sanki onlar da buradaymış gibi hissediyor. Max yere bakıyor, soğuk maskesi düşerek altındaki kanayan kalbi ortaya çıkarıyor. "Sen olmasaydın bunu göremez ya da takdir edemezdin." Parmakları kalçalarımın üzerinde kıvrılıyor. "Teşekkür ederim."

Onu öperim.

Anne Moira boğazını temizler. "Tanrı için biraz yer ayırın."

Max'in ağzına doğru gülüyorum ve Moira Anne'nin çiftlik evi kurallarına saygı duyarak ondan uzaklaşıyorum.

Yine de Darrel ve Sunny balayından döndüklerinde onlarla nasıl başa çıkacağını merak ediyorum. O ikisi birbirlerine çok düşkünler.

O anda Max'in telefonu çalar.

Aşağı bakıyor ve sonra bana şefkatli bir bakış atıyor. "Ben Hadyn."

Ona salladım.

O mutfağa giriyor ve ben de dikkatimi Beth'i arabasının parçasını değiştirip kendilerine vermesi için ikna etmeye çalışan Bailey ve Micheal'a veriyorum.

"Araba benim." Beth kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ben her zaman araba olacağım. Sen başka bir şey seç."

"Ne?" Max'in sesi mutfaktan tıslıyor.

Gürültülü değil ama hepimizin dikkatini çekecek kadar şiddetli.

Ayağa fırlayarak kendimi mutfığa attım. Kalbim boğazıma düğümleniyor ve aklımdan tüm kötü senaryolar geçiyor.

Trevor Stinton sonunda kendisini ömür boyu hapse attıracak türden bir belaya mı bulaşıyor?

George Stinton, yıkıntıların arasından sürünerek yeniden ortalığı kasıp kavurmaya mı çalışıyor?

Stinton Group ile ilgili bir sorun mu var?

Max dönüp bana bakıyor, mavi gözleri kocaman ve dudakları gergin.

"var?" Fısıldıyorum, ona doğru yaklaşıyorum ve elimi sırtına koyuyorum.

"Aryan Hadyn'di." Sesi hırçın bir tonda.

Gözlerimi hızla kırıştıyorum. "Ne oldu?"

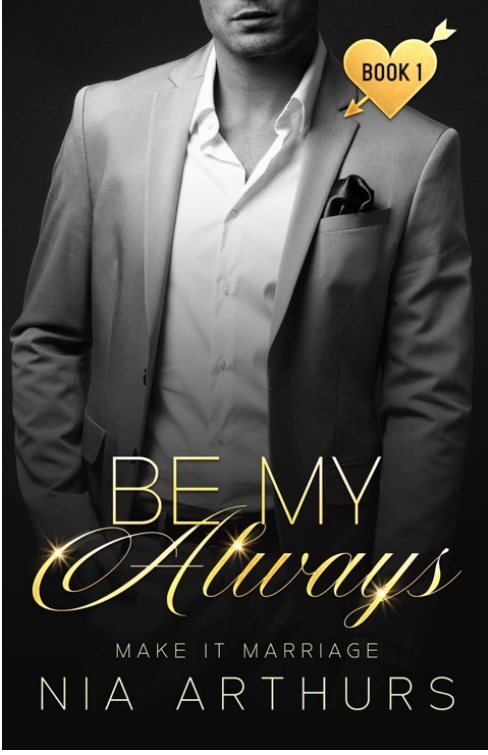
"O ve Vanya yeni evlendiler."

* * *

*UKALA ROMANTİZMİ OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ. EĞER BU KİTABI BEĞENDİYSENİZ, Ayrıca, yorgun bir çöpçatan ve ona aşık olan muhteşem milyarder hakkında bir BWWM romantizmi olan **BE MY ALWAYS**'i de seveceksiniz.*

Kayla, tek gecelik ilişkilerinden vazgeçtikten aylar sonra bir düğünde Brendon'la karşılaşır ve bu sefer seksi milyarder onu bırakmak istemez. Peki Kayla kalbini tekrar açmaya istekli mi?

HER ZAMAN BENİM OL'u [buradan](#) okuyun.

DAWN VE MAX İLE DAHA FAZLA ZAMAN GEÇİRMEK İSTER MİSİNİZ? ÖZEL BİR BONUS ALIN
e-posta listeme [buradan](#) kayıt olarak.

HER ZAMAN BENİM OL

ALINTI

HER ZAMAN BENİM OL

KAYLA

YAŞAM TARZI MUHABİRİNİN sırtıtmaya karşı bir ilgisi var.

Ya da belki de gülmemek için kendini zor tutuyordur.

Kalın bir tableti sanki benliğinin bir gibi tombulca kavırıyor ve sandalyesinde kambur duruyor.

Sanki umurunda değil.

Sanki röportajın ortasında değilmişiz gibi.

Tırnaklarımı telefonumun arkasına

geçiriyorum. Yükselen sinirlerimi bastırmaya

çalışıyorum ama başaramıyorum.

Hayatım boyunca yaptığım işin kendisine yakışmadığını düşünen bu gazeteci özentisinin canı cehenneme.

Eğer bir tane daha küçümseyici soru duyarsam.

Artan sinirlerime rağmen yüzümdeki gülümseme devam ediyor. Hoşuma gitse de de medya röportajları işimin bir parçası. Bu gazeteci bir pislik olsa da olmasa da.

Sesimi düz tutuyorum. "Çöpçatanlık *hâlâ* geçerli."

"Bu online randevu çağında mı?" Yine sırtıyor. *Evet, doğru.*

"İnsanların gerçek bağlantılar kurmasına yardımcı oluyorum." Bakışlarım onun açıkça şüpheci ifadesinin üzerinde kayıyor. "Bekâr kalsa daha iyi olacak pisliklere bile."

Bu hakaret onun başının üstünden uçup gitti.

Hayal kırıklığına uğradım. Onu kızdırmayı ve bu kaba röportajı kısa kesmeyi umuyordum.

Bu adamın saçmalıklarından bıktım.

"Aşk yabancılar tarafından manipüle edilemez." Ne kadar bildiğini gösteriyor.

Manipölasyon oyunun adıdır. Benim görevim ekran koruyucuları, yalanları ve göz boyamaları aşır asıl meseleye ulaşmak. "Duygular kontrol edilemez, ancak benzer düşünen insanlar arasındaki yakınlık aşka yol açabilir. Stratejilerimiz bunu kanıtladı."

"Stratejiler? Paylaşmak ister misin?"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum. "Sana ticari sırlarımı söyleseydim, bu iş için iyi olmazdı, değil mi?"

"Sanırım öyle." Gülüyor. Tiz, havlayan bir ses.

Lanet olsun, o Sinir bozucu. Bu zor için kal oturmuş ve profesyonel.

Parmaklarım sandalyemin kollarını kavırıyor. Yukarı doğru itmeye başladım. "Hepsi bu kadar mı?"

"Bir soru daha." Başını yana eğiyor. Gözlerini yüzük parmağıma dikti.

Ne biliyorum.

Neden bu aptal röportajlarda hep şahdamarına saldırıyorlar? "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Aptal rolü yapıyorum. "Aşkı buldun mu?"

"Öyle bir planım yok."

Yüzü şaşkınlıkla kırışıyor. Kendi romantizmiyle ilgilenmeyen bir çöpçatan mı? Anlıyorum. Buradaki stereotiplere tam olarak uymuyorum.

Ama en azından o aptal sırtıtmayı bırakmasını sağladım.

Bir çift gözün üzerime dikildiğini hissediyorum. Odanın köşesinden Venüs kollarını kavuşturuyor. *Bunu mahvetme.*

Çöpçatan dostum ve arkadaşım aslında hiçbir şey söylemiyor olsa da, onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyorum.

İçimi bir sıkıntı dalgası kaplıyor. Venüs bu anlamsız konuşmalarda benden çok daha iyi. Ve aslında onlardan hoşlanıyor da.

Acı çekenin ben olması çok kötü.

Mülakatların iyi performans için bir ödül olması gerekir. Suçlu olduğum bir şey. Üç yıl üst üste en yüksek maç sayısı. Ofisteki fısıltılar benim aşk tanrısı olduğumu iddia ediyor.

Aptalca. Ve

doğru değil.

Çocuk beziyle uçup müşterilerimi okla vurmaya çalışmıyorum.

Her ne kadar bazen bunu yapmak istesem de.

Müşterilerimi kazığa oturtmak, bebek bezi

giymek değil.

Eğer kendime dikkat etmezsem, Venüs çok yakında rekorumu yakalayacak ve o zaman bu koltukta oturan o olacak.

Eminim dört gözle bekliyordur. Bir

zamanlar ben de öyle yapardım.

İşe ilk başladığımda, gençtim ve gözlerim parlıyordu.

Drew'den önce.

Bunu burada bu cahille kesinlikle tartışmayacağım.

Muhabire masum bir bakış attım. "Herkes farklıdır ama benim kişisel inançlarımın sonuçlarımızla hiçbir ilgisi yok. Doğru yolda olduğumuzu kanıtlamak için yeterince memnun müşterimiz var."

Venüs kenardan bana bir başparmak işareti yaptı.

Göz devirmemi zar zor engelledim.

İşkence ne zaman sona erecek?

Adam öne doğru eğilir, ilgisini çeker.

Belli ki şimdi değil.

Bana gülümsüyor. Yanıp sönen ışıkların altına oturup kendimi çöpçatan olarak tanıttığımdan beri ilk gerçek gülümsemesi. "Kendininkini elde etmeden kadınlara sonsuza dek mutlu olmalarını sağlamak nasıl bir duygu?"

"Evliliğin bir kadının sahip olabileceği tek mutlu son olduğunu kim söyledi?"

"Öyle olmasaydı, şirketiniz uzun zaman önce iflas ederdi." "Belki de insanlar takılma kültüründen bıkmışlardır."

"Sıradan seks artıyor."

"Bir erkekle bir geceliğine soyunmak, kalıcı ve sağlam bir ilişki anlamına gelmez."

Bir kaşını kaldırdı.

Dudaklarımı büküyorum. "İstatistik konuşmak istiyorsan, konuşalım." "Savunmaya geçiyormuşsun gibi geliyor."

"Asıl noktayı kaçırıyorsun."

"Ve bu?" Öne doğru eğilir.

Gözlerim kısıldı. Son baktığımda bu röportajdı, terapi seansı değil. Birinin burnunu soktuğunu anlayacak kadar çok '*peki bu konuda ne hissediyorsun*' anı yaşadım.

Lanet olsun ona.

Ve bu aptal küçük derginin de ilgiye tutunmasına lanet olsun.

Ama bunların hiçbirini söyleyemem. Şirketimi tanıtmak için para alıyorum ve bu dangalak yüzünden pozisyonumu tehlikeye atmayacağım. "Mesele şu ki... Make It Marriage bir ilişki bulma servisi değil. Milyonlarca flört profilini sıralamak için algoritmalar kullanmıyoruz. Gerçek insanların gerçek bağlantılar kurmasına yardım ediyoruz. Benim mutlu sonum onlarınkine bağlı."

Bana bakıyor. Yararlanabileceği bir çatlak olup olmadığını araştırıyor. Ben sabit duruyorum.

Bakışlarıyla tanış.

Geri çekiliyor. Başını sallayarak teslim olur. "Ne kadar asilce." Omuz silkiyorum.

"Röportaj için teşekkür ederim Bayan Montgomery. Benim için bir zevkti." *Yalancı*.

"Çok eğlendim."

Tamam. Belki de tencere dibin kara seninki benden kara.

Elini uzatıyor.

Sıkıca sallıyorum.

Geri çekilmeye çalıştığımda beni tutuyor. Belli belirsiz dudaklar yağlı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Eğer bundan sonra özgürsen-"

"Ben ." Elimi geri çekiyorum. Kırmızı kalem eteğimin hafifçe siliyorum.

Bir erkek görüşmecinin bekâr bir çöpçatan olduğumu öğrendikten sonra bana çıkma teklif etmesi ne ilk ne de son olacak. Sanki bu kelimeleri duyduklarında erkeklerin ilkel bir tarafı uyanıyor. *Fethet, fethet* homurtuları kafalarında yankılanıyor.

Tanrım, nefret
ediyorum.

nefret

ediyorum.

"Lütfen buradan çıkın." Sandalyeden kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

Gazeteciden önce ayrılmak kötü bir davranış ama bir an daha dayanacak sabrım yok.

Hızlı, kesik kesik bir ritim -sert ahşaba vuran pilettolar- bana Venüs'ün takip ettiğini söylüyor. Ritim hızlanıyor. . Sonra önümde, aynı derecede karanlık gözleriyle bana karanlık bir bakış atıyor.

Adımlarımı uzatmaya
çalışıyorum. İşe
yaramıyor.

Dalgalı kızıl-kahverengi saçları, hızlanan her adımda sırtını tokatlıyor. "Onu böyle susturmak zorunda mıydın? Şimdi hatırlayacağı son şey senin tavrın olacak."

"Ona bir randevu borcum yok."

Venüs omzunun üzerinden az önce boşalttığım kapıya bakıyor. Burada, ajansta bir görüşme odamız var. Küçük, sıkışık ve pek hoş değil ama başka bir şey için kullanılmıyor.

Bakışları bana dönüyor. "Kabul etmek zorunda olduğunu söylemiyorum. Sadece... onu biraz rahat bırak. Atışını yaptı."

"Onun açısından ciddi bir yanlış
hesaplama." "Erkekler bir şeyleri
düzeltmeyi sever."

"Kırıldığımı varsayıyorum." "Ve?"

"Bekâr değilim. Bekar olmayı seviyorum. Bir ilişki içinde olmaktan on kat daha iyi."

"İnsanlara tuzak kurarak geçimini sağlayan kadın
söylüyor bunu." "Karmaşık olmadığımı hiç
söylemedim."

Venüs huffs. "Tam bir cimrisin. Nasıl bu kadar başarılı olabiliyorsun?"

"Şans mı?"

"Belki de sen gerçekten Aşk
Tanrısıydın." İnledim. "Sen de
başlama."

Venüs kıkırdar. "Bir şeylerin peşinde olabilir. En son zaman biriyle çıktın?"

Randevu mu?

Kafamın içinde bir ağrı canlanıyor.

Kafatasıma bir çekiç iniyor.

Anında.

Acı verici.

İrkildim. "Hayır."
"Hayır mı?"
"Randevularla işim bitti."
Bunu düşünmeyi bile hak etmiyorum.
Her şeyden sonra olmaz.
"O zaman bir buluşmaya ne dersin?"
Duruyorum. *Bir buluşma mı?* Neyiz biz? On dokuzuncu yüzyılda.
"Adamı posta güverciniyle çağırabilir miyim?"
"Eğer bunu istiyorsan." Venüs sırtıyor.
İğnelemelerim umurunda bile değil. Bazen ben
de ondan nefret ediyorum.
"Orada başka bir bekarlığa vedaparti Bu gece..." O
mükemmel bakımlı kaşlarını oynatır.
Buralarda bir binayı dolduracak kadar bekarlığa veda partisi ve
düğün davetiyemiz var.
"Ben gitmiyorum."
"Bunu söyleyeceğini ."
"O zaman neden sorma zahmetine giriyorsun?"
"Çünkü," diye önüme geçerek ofisime girmemi engelliyor,
"gevşemen gerekiyor."
"Ve cinsel sağlığı şüpheli yabancı bir adamın beni becermesine izin
vermek yardımcı olacak mı?"
"Aynen öyle." Göz kırıyor.
"Ben ." Onu geçmeye çalışıyorum.
Venüs avucunu kapıya vurur. "Seni sekizde alırım. Dar ve açık
saçık bir şeyler giy."
"Elbette ." Ofise doğru işaret ediyorum. *Yoldan çekil.*
Yüzündeki şakacı ifade . "Senin için endişeleniyorum, K."
Sözleri samimi.
Ve için bir sebebi var.
Kimseye itiraf etmediğim bir sebep. Yakın
arkadaşlarıma bile.
Hayatımı ele geçiren bir sebep.
Ne zaman bu kadar tanınmaz hale
geldim? Kapı aralığında durakladım.
Başka bir umutsuzluk dalgası bana saldırıyor.

Başlarda bu kadar üzgün değildim. Her zaman sessiz taraftaydım ama bu... Hayatımı bir kafeste yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Kaçışı olmayan bir hapishane. İş benim güneş ışığım oldu. Ve uyku benim tek başa çıkma yöntemim oldu. Artık günleri saymıyorum bile. Hepsi büyük bir lapa halinde birbirine karışıyor. Gerçekten yaşamıyorum. Belki *de* bir şeylerin değişmesi gerekiyordur. İçimi çektiğimde Venüs çoktan arkasını dönmüştü. "Seninle orada buluşuruz." Güzel yüzünde kocaman bir gülümseme ve gözlerinde umutla dönüyor. "Sürtükçe bir şeyle mi?" "Güle güle Venüs." Kapımı tutuyorum. İleri itiyorum. "Dekolte olsun," diyerek yüzünü kalan boşluğa bastırıyor ve göğsünü işaret ediyor. "Güzel bir-" Kapıyı çarpıyorum. Baş ağrım kötüleşiyor. pişman olmaya başladım.

Kayla ve Brendon'ın romantizminin geri kalanının tadını çıkarmaya hazır mısınız? *Be My Always*'i [buradan](#) alın.

İNCELEME BIRAKIN

BU KİTABI BEĞENDİNİZ Mİ? **Lütfen şimdi bir yorum bırakın.**

YENİ SÜRÜMLERDEN HABERDAR OLMAK İÇİN NIA'NIN HABER BÜLTENİNE KATILIN, ÜCRETSİZ romanlar, özel bonus içeriklere erişim ve daha fazlası!

[Nia'nın haber bültenine
buradan katılın.](#)

[Nia'nın Facebook Grubuna
Katılın](#)

[Nia'yı Instagram'da takip
edin](#)

Güçlü ama savunmasız siyah kadınlar ve onları seven farklı erkekler hakkında daha fazla kitap yakında geliyor.

AYRICA NIA ARTHURS TARAFINDAN

Milyarder Babalar Serisi

Huysuz Romantik

Suratsız

Romantik

Ukala Romantik

Kin Tutan Kalpler Serisi

Seni Sonsuza Sevmek

Dek Seni Sonsuza Dek

Arzulamak Seni

Sonsuza Dek

Sahiplenmek

Make It Evlilik Serisi

Be My Always

Be My Darling

Be My Lady Ol(A Make It Marriage Short)

Eşim

Umutum Ol

Gelinim Ol

Pusulam Ol

Sebeğim Ol

Bebeğim

İntikamım Ol

Doc Exclusives

Bana Saygı Duyun:

Bölüm I Saygı Duy

Bana: Bölüm II Beni

Koru

Kırılğan Yeminler

Bana

Değer Ver

Bana

Değer Ver

II

Aşk Onarım Serisi

[Kazan Beni](#)

[Beni Et](#)

[Beni Seç](#)

[Hak Bana](#)

[Güven](#)

[Bana](#)

[Göster](#)

[Bana Söz](#)

[Ver](#)

Paralel Aşk Serisi

[Sende](#)

[Yakalandım](#)

[Tuzağa Düştüm](#)

[Sende Sende](#)

[Bağlandım](#)

[Nia Arthurs posta listesine kaydolun](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.